DAVID EDDINGS
INTERNATIONAL BESTSELLER
STRÁŽCI ZÁPADU
První kniha Malloreon

GUARDIANS OF THE WEST
Book One of The Malloreon

Copyright 1987 by David Eddings

Allrighls reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995
Traslation *O* Zdeněk Hofman, 1995
Cover Art by Jan P. Krásný
ISBN 80-85782-44-8

David Eddings

První kniha MALLOREON

STRÁŽCI ZÁPADU

VĚTRNÉ MOŘE
VĚTRNÝ OSTROV
VELKÉ ZÁPADNÍ MOŘE
ARENDIE
ZEMĚ ÚLEKU
ALGARIE
DRAKVIE
MISTRAK AK TRAULL
MOŘE VÝCHODU
KRÁLOVSTVÍ ZÁPADU A KRÁLOVSTVÍ ANGARAKŮ

Prolog

Záznam o událostech, za nichž nastoupil Belgarion na rivanský trůn, a o tom, jak zabil prokletého boha Toraka.

- z úvodu k *Alornským legendám*

Praví se, že poté, co sedm bohů stvořilo svět, dleli společně s rasou lidí, kterou si každý z nich vyvolil, v míru a harmonii. Ale UL, otec bohů, byl osamocen, až Gorim, vůdce těch, kdo neměli žádného boha, vystoupil na vysokou horu a naléhavě ho vzýval. Teprve pak se srdce UL obměkčilo, pozvedl Gorima a slíbil být jeho bohem i bohem jeho lidu, Ulgů.

Bůh Aldur zůstal v ústraní a učil umění Vůle a Slova Belgarata a ostatní své žáky. A pak přišla chvíle, kdy Aldur uchopil kámen ve tvaru glóbu, ne větší než srdce dítěte. Lidé nazvali tento kámen Aldurovým Orbem a tou byl obdařen nesmírnou mocí, neboť se stal ztělesněním Nutnosti, která existovala od počátku času.

Torak, bůh Angaraků, prahnul po vládě a panství nad veškerým stvořením, neboť k němu přišla protichůdná Nutnost. Když se dozvěděl o Orbu, přepadly ho obavy, neboť měl strach, že se postaví proti jeho osudu. Proto šel za Aldurem žádat, aby se kamene zbavil. Když však Aldur odmítl, Torak ho srazil a s Orbem uprchl.

Nato Aldur svolal své ostatní bratry a společně s mohutnou armádou jejich následovníků se vydali utkat se s Torakem. Leč Torak, vida, že jeho Angarakové musejí být v tomto střetnutí poraženi, pozvedl Orb a použil jeho moci k rozlomení světa a vytvoření Východního moře, jež ho oddělilo od nepřátel.

Ale Orb zachvátila zlost nad tím, že byl Torakem zneužit k

tomuto účelu, a udeřil ho ohněm, z něhož utrpení nikdy nepomíjí. Oheň upálil Torakovi levou ruku, jeho levá tvář byla sežehnuta a spálena na uhel a levé oko zachváceno žárem; od té doby provždy planulo ohněm pomsty Orbu.

Torak v agónii dovedl svůj lid do pustin Mallorey, kde mu jeho lidé zbudovali v Kthol Mišraku město nazvané Město Noci, neboť ho Torak ukryl pod nikdy nepomíjející mračna. A tam, v kovové věži, Torak zápasil s Orbem, marně se pokoušeje zkrotit jeho nenávist.

A tak tomu bylo po dva tisíce let. Pak Šerek Medvědí plec, král Alornů, sešel do Aldurova údolí a řekl Belgaratovi Čaroději, že severní cesta je volná. Opustili potom Údolí společné se třemi mocnými Šerekovými syny, Drasem Býčí šíjí, Algarem Hbitou nohou a Rivou Železnou rukou. Vedeni Belgaratem v podobě vlka, překročili hranice a přešli do Mallorey. V noci se vkradli do Torakovy železné věže. A zatímco se znetvořený bůh zmítal ve svém bolestném spánku, vstoupili do krypty, kde uchovával v kovové schráně Orb. Riva Železná ruka, jehož srdce bylo bez zlého úmyslu, Orb vzal a všichni prchali na Západ.

Torak procitl, shledal, že Orb zmizel, a jal se je stíhat. Ale Riva pozdvihl Orb a jeho hněvivý plamen naplnil Toraka hrůzou. Tak unikli z Mallorey a vrátili se do svých zemí.

Belgarat rozdělil Alorii do čtyř království. Nad třemi ustanovil jako panovníky Šereka Medvědí plec, Drase Býčí šíji a Algara Rychlou nohu. Rivovi Železné ruce a jeho potomkům daroval Aldurův Orb a poslal ho na Větrný ostrov.

Belar, bůh Alornů, seslal na zem dvě hvězdy a Riva z nich ukul velký meč a umístil Orb na jeho jilec. Pověsil meč na zeď trůnního sálu Citadely, kde po věky bude strážit Západ před Torakem.

Když se Belgarat navrátil domů, zjistil, že jeho žena Poledra mu porodila dvojčata - děvčátka a pak zemřela. V hlubokém žalu pojmenoval dcery Polgara a Beldaran. A když dospěly, poslal Beldaran Rivovi Železné ruce, aby se stala jeho ženou a matkou Rivova rodu. Ale Polgaru si ponechal u sebe a učil ji umění magie.

Ve vzteku nad ztrátou Orbu Torak zničil Město Noci a rozdělil Angaraky. Murgy, Nadraky a Thully poslal osídlit pustiny podél západního pobřeží Východního moře. Malloreánce ponechal, aby osídlili

celý kontinent, na němž se nacházeli. A nade všemi ustanovil grolimské kněží, aby hlídali a trestali ty, kdo by ochabovali, a aby mu přinášeli lidské oběti.

Uběhlo mnoho staletí. Pak Zedar Odpadlík, jenž sloužil Torakovi, se spojil se Salmissrou, královnou hadích lidí, a vyslali své lidi na Větrný ostrov zabít Goreka, potomka Rivy, a celou jeho rodinu. To bylo učiněno, i když někteří lidé tvrdili, že jedno z dětí uprchlo, ale nikdo to nemohl říci s jistotou.

Povzbuzen smrtí strážce Orbu shromáždil Torak svá vojska a napadl Západ, hodlaje zotročit tamní národy a získat zpět Orb. Na arendských pláních u Vo Mimbre se angarackés hordy střetly s armádami Západu ve strašlivé řeži. Zde se také Brand, rivanský Správce nesoucí na svém štítu Orb, utkal v souboji s Torakem a znetvořeného boha porazil. Když to Angarakové viděli, opustila je odvaha a byli poraženi a zničeni. Ale v noci, mezitím co králové Západu oslavovali, zmocnil se Zedar Odpadlík Torakova těla a uprchl s ním. Teprve poté nejvyšší kněz Ulgů, jenž se stejně jako všichni jeho předchůdci jmenoval Gorim, zjevil, že Torak nebyl zabit, ale uvržen do spánku trvajícího až do té doby, než na trůn v sále rivanských králů opět usedne král z rivanského rodu.

Králové Západu byli přesvědčeni, že to znamená nikdy, neboť všichni měli zato, že rivanský rod jednou provždy zanikl. Ale Belgarat a jeho dcera Polgara znali pravdu. Neboť jedno z dětí *skutečně* uniklo vyvraždění Gorekovy rodiny a oni ukryli je i generace jeho potomků neznámo kam. Ale dávná proroctví jim zjevila, že čas k návratu rivanského krále ještě nenadešel.

Uplynulo mnoho dalších staletí. Pak v jednom městě kdesi na konci světa nalezl Zedar Odpadlik nevinné dítě a rozhodl se je vzít s sebou a tajně proniknout na Větrný ostrov. Doufal, že nevinnost dítěte mu umožní vzít Aldurův Orb z jílce meče rivanského krále. Ukázalo se, že usuzoval správně, a Zedar prchal s dítětem i s Orbem na Východ.

Polgara Čarodějka žila s mladým hochem, jenž jí říkal teta Pol, v ústraní na jednom statku v Sendarii. Ten hoch byl Garion, sirotek a poslední člen rivanského rodu. O svém původu však nevěděl.

Když se Belgarat dozvěděl o krádeži Orbu, pospíšil do Senda-

rie a vyzval svou dceru, aby mu pomohla při pátrání po Zedarovi a Orbu. Polgara trvala na tom, že na této cestě je musí doprovázet i onen hoch, a tak Garion cestoval se svou tetou Pol a s Belgaratem, jehož znal jako barda, který občas přijížděl na jejich statek a kterému říkal dědečku.

Durnik, místní kovář, trval na tom, že pojede s nimi. Brzy je doplnili ještě Šerek Barak a Drasnijec Kheldar, jemuž se přezdívalo Silk, to jest Hedvábný. Postupně pak při jejich pátrání po Orbu ještě přibyli Hettar, Pán koní z Algarie; Mandorallen, mimbratský rytíř, a Relg, ulgský zélot. A zdánlivě náhodou se princezna Se'Nedra pohádala se svým otcem, tolnedriánským císařem Ran Borunem XXIII., uprchla z paláce a připojila se k nim, přestože o cíli jejich cesty neměla ani ponětí. Takto bylo završeno společenství, předpovězené proroctvím Mrinského kodexu.

Pátrání je zavedlo do Lesa dryád, kde se utkali s grolimským Murgem Ašarakem, jenž dlouho potají sledoval Gariona. Pak hlas proroctví uvnitř Garionovy mysli k němu promluvil a on napadl Ašaraka rukou a Vůlí. A Ašarak byl zcela zničen ohněm. Tak Garion poznal, že vládne magickými schopnostmi. Polgara se zaradovala a sdělila mu, že od této chvíle bude slout Belgarion, jak se sluší na čaroděje, neboť nyní již věděla že všechna ta staletí čekání jsou u konce a že Garion je tím, kdo má podle předpovědi nastoupit na rivanský trůn.

Zedar Odpadlik kvapně prchal před Belgaratem. Neprozřetelně vstoupil na území Ktačika, nejvyššího kněze západních Grolimů. Stejně jako Zedar byl i Ktačik Torakovým učedníkem, ale vládlo mezi nimi mnohasetleté nepřátelství. Když Zedar překročil pusté hory Kthol Murgosu, Ktačik jej přepadl ze zálohy a odňal mu Aldurův Orb i dítě, jehož nevinnost mu umožnila disponovat s Orbem a nezemřít.

Belgarat postupoval vpřed a pátral po Zedarovi, ale Beltira, další učedník Aldurův, mu sdělil, že nyní má dítě i Orb Ktačik. Společenství dorazilo do Nyissy, kde dala Salmissra, královna hadích lidí, unést Gariona a přivést ho k ní do paláce. Ale Polgara jej osvobodila a změnila Salmissru v hada, aby v této formě vládla hadím lidem navěky.

Když se Belgarat opět spojil s ostatními, vedl společenství na nebezpečnou cestu do temného města Rak Kthol, vybudovaného na

vrcholu hory v pustinách Murgosu. Podnikli obtížný výstup, aby se utkali s Ktačikem, jenž o jejich příchodu věděl a již je i s dítětem a Orbem očekával. Poté Belgarat přinutil Ktačika k magickému souboji. Ale Ktačik se v tísni pokusil o zakázané zaklínadlo a to se obrátilo proti němu a zničilo ho tak, že po něm nezůstalo ani stopy.

Následkem otřesu při jeho destrukci se zřítil Rak Kthol ze svého horského hnízda. Zatímco se město Grolimů v troskách hroutilo, Garion zachránil bezelstné dítě držící Orb a odnesl ho do bezpečí. Pak všichni prchali, stíháni hordami Taur Urgase, krále Murgů. Avšak když překročili hranici Algarie, zaútočili Algarové na Murgy a porazili je. Tak mohl Belgarat konečně zamířit na Větrný ostrov a vrátit Orb zpět na jeho pravé místo.

Zde, v trůnním sále rivanských králů, předalo o slavnosti Stvoření dítě, jež nazvali Dejruk, Aldurův Orb do Garionových rukou a Garion usedl na trůn a umístil Orb na jeho předepsané místo na jílci velkého meče krále Rivy. Jakmile to vykonal, Orb se zažehl plamenem a celý meč se rozzářil studeným modrým světlem. Z těchto znamení všichni poznali, že Garion je skutečně pravým dědicem rivanského trůnu, a prohlásili ho za rivanského krále, Nejvyššího vládce Západu a Strážce Orbu.

Brzy poté v souladu s dohodou podepsanou po bitvě u Vo Mimbre chlapec, který přišel z bezvýznamného statku v Sendarii a stal se králem Rivy, byl zasnouben s princeznou Se'Nedrou. Ale ještě předtím, než mohla být vystrojena svatba, mu hlas proroctví v jeho mysli přikázal jít do knihovny a otevřít kopii Mrinského kodexu.

V tomto prastarém proroctví se dočetl, že je předurčen vzít Rivův meč a vydat se s ním na střetnutí se znetvořeným bohem Torakem a buď ho zabít, nebo být sám zabit, čímž se rozhodne osud celého světa. Torak se při korunovaci Gariona totiž začal probouzet ze svého dlouhého spánku a jejich střetnutím mělo být rozhodnuto, která ze dvou protichůdných Nutností převáží.

Garion věděl, že by mohl sebrat armádu a zamířit na Východ v jejím čele. Ale přestože jeho srdce bylo naplněno strachem, rozhodl se, že se do nebezpečí vydá jen on sám, Doprovázeli ho pouze Belgarat a Silk. Brzy zrána se vykradli z rivanské Citadely a zamířili dlouhou severní cestou k temným troskám Města Noci, kde spočíval To-

rak.

Ale princezna Se'Nedra šla ke králům Západu a přesvědčila je, aby ji podpořili v úsilí odvrátit pozornost Angaraků, a Garion mohl bezpečně projít. S Polgařinou pomocí pochodovala Sendarií, Arendií a Tolnedrou a shromáždila mocnou armádu, která jí následovala a zaměstnala hordy z Východu. Ke střetu došlo na planinách u města Thull Mardu. Se'Nedřina armáda, zaskočena mezi vojsky malloreánského císaře 'Zakata a šíleného krále Murgů Taur Urgase, čelila hrozbě naprostého vyhlazení. Ale Čo-Hag, vůdce kmenových náčelníků Algarie, zabil Taur Urgase a nadracký král Drosta lek Thun přešel na jejich stranu a přikázal svým vojskům se stáhnout.

Avšak Se'Nedra, Polgara, Durnik a dítě Dejruk byli zajati a posláni k 'Zakalovi, jenž je poslal do zničeného města Kthol Mišraku Zedarovi, aby rozhodl o jejich osudu. Zedar zabil Durnika a když dorazil Garion, našel Polgaru naříkat nad jeho tělem.

V magickém souboji zaklel Belgarat Zedara do skály hluboko pod zemí. Ale pak plně procitl Torak. Dva osudy, které spolu od počátku času soupeřily, se tak ve zničeném Městě Noci utkaly tváří v tvář. A tam v temnotě Garion, Dítě Světla, zabil Toraka, Dítě Temnoty, planoucím mečem rivanských králů a temné proroctví s nářkem prchlo do prázdnoty.

UL a šest žijících bohů přišli pro Torakovo tělo. A Polgara je naléhavě požádala, aby přivedli Durnika zpět k životu. Ti posléze neochotně souhlasili. Ale jelikož nebylo přijatelné, aby Polgara svými schopnostmi tolik přesahovala Durnika, dali mu dar magie.

Pak se všichni vrátili do města Rivy. Belgarion se oženil se Se'Nedrou a Polgara si vzala Durnika za manžela. Orb se opět ocitl na svém místě, aby chránil Západ. Válka bohů, králů a mužů, jež trvala sedm tisíc let, skončila.

Alespoň si to všichni mysleli.

Část první

ALDUROVO ÚDOLÍ

ALDUROVO ÚDOLÍ
A OKOLÍ
ALGARIE
ÚDOLÍ
Misbax ak Thull
Xthal Muggos

Kapitola první

JARO ZVOLNA KONČILO. Deště přišly a opět odešly a na zemi se již přestala objevovat námraza. Vlhká hnědá pole zahřívaná nesmělými paprsky slunce se prostírala otevřena k nebi, pokrytá jen nazelenalým odstínem prvních něžných výhonků vyrážejících ze zakletí zimního spánku. Brzy ráno jednoho krásného dne, když vzduch byl ještě mrazivý, ale obloha slibovala krásný den, opustil hoch Dejruk spolu se svou rodinou hostinec v jedné z klidnějších čtvrtí jinak rušného přístavního města Kamaaru na jižním pobřeží království Sendarie. Dejruk nikdy předtím neměl rodinu a pocit, že někam patří, byl pro něj něčím novým. Právě tento pocit, že nyní patří do malé kompaktní skupiny lidí, jež k sobě pojí vzájemná láska, způsobil, že všechno kolem mu připadalo skoro až nepřirozeně barevné. Účel cesty, na niž se toho jarního rána vydali, byl velice prostý i hluboký zároveň. Jeli totiž domů. Tak jako neměl předtím rodinu, neměl Dejruk předtím ani domov. A přestože nikdy dům v Aldurově údolí, který byl jejich cílem, neviděl, toužil nicméně po tom místě, jako kdyby každý kámen, strom a keř byl hluboce vtištěn do jeho paměti a představ již od jeho narození.

Okolo půlnoci se od Větrného moře přihnala krátká přeháňka a ustala tak rychle, jak přišla; zanechala šedé dlážděné ulice a vysoké, taškami pokryté domy Kamaaru čistě omyté, aby tak mohly pozdravit vycházející slunce. Jak pomalu jeli ulicemi ve svém pevném voze, který kovář Durnik po dlouhém a pečlivém zkoumání před dvěma dny koupil, Dejruk, zahrabaný mezi balíky potravin a předmětů zaplňujícími vnitřek vozu, cítil jemný slaný zápach přístavu a viděl modravý

ranní přísvit ve stínech domů s červenými střechami. Durnik přirozeně řídil, jeho silné opálené ruce třímaly opratě tím samozřejmým způsobem, jakým dělal všechno, a nějak těmi koženými popruhy dával ostatnímu osazenstvu vozu najevo, že má nad vším plnou kontrolu a přesně ví, co dělá.

Nicméně statná flegmatická kobyla, na níž se vezl Belgarat Čaroděj, zcela zřejmě nesdílela pohodlnou jistotu tažných koní. Belgarat, jak bývalo jeho zvykem, se předchozí noci poněkud zdržel ve výčepu hostince a toho rána se v sedle lehce kymácel a téměř nevěnoval pozornost tomu, kam vlastně jede. Kobyla, rovněž zakoupená nedávno, ještě neměla čas si přivyknout na vrtochy svého nového pána a jeho téměř agresivní nezájem ji znervózňoval. Často po něm pokukovala, jako kdyby se pokoušela zjistit, jestli ten nehybný balík na jejích zádech po ní doopravdy chce, aby šla podél vozu.

Belgaratova dcera, známá celému světu jako Polgara Čarodějka, sledovala polokomatózní jízdu svého otce ulicemi Kamaaru vyrovnaným pohledem, ponechávajíc si komentáře na později. Seděla vedle Durnika, za kterého se před několika týdny provdala, oblečena do prostých šedých vlněných šatů a zahalena pláštěm s kápí. Odložila své modré sametové roucho, klenoty a bohaté, třásněmi zdobené peleríny, které nosívala v Rivě, a přijala téměř s úlevou tento jednodušší styl oblékání. Když situace vyžadovala, neměla Polgara ani tu nejmenší averzi vůči luxusnímu oblečení, a když se nastrojila, vypadala vznešeněji než kterákoli královna světa. Nicméně měla vytříbený cit pro přiměřenost a tak se nyní téměř nadšeně oblékla do těchto prostých šatů, jelikož se hodily k tomu, co chtěla udělat už po nespočetná staletí.

Na rozdíl od své dcery se Belgarat oblékl nanejvýš nenuceně. To, že jeho boty spolu neladily, nebylo znamením ani bídy ani roztržitosti. Jednalo se spíše o záměr, neboť levá bota z jednoho páru mu vyhovovala na levou nohu a její družka ho na špičce dřela, zatímco pravá bota z jiného páru seděla velice uspokojivě a její kolegyně ho dřela zase na patě. A se zbytkem jeho oděvu tomu bylo nejinak. Nezajímaly ho záplaty na kolenou punčoch, nestaral se o skutečnost, že je jedním z mála lidí na světě, kteří používají provaz místo opasku, a byl naprosto spokojený s tunikou tak pomačkanou a špinavou, že i osoby

jen mírně decentnější by se s ní štítily drhnout podlahu.

Mocná dubová brána Kamaaru byla otevřená, neboť válka na pláních Mišrak ak Thullu stovky leguí východně skončila. Ohromné armádní sbory, sebrané k této válce princeznou Se'Nedrou, se vrátily domů a v královstvích Západu opět zavládl mír. Belgarion, rivanský král a Nejvyšší vládce Západu, seděl na svém trůně v síni rivanských králů a Aldurův Orb byl opět na svém místě nad jeho hlavou. Znetvořený bůh Torak byl mrtev a celé eóny trvající ohrožení Západu navždy pominulo.

Stráže v městské bráně věnovaly projíždějící Dejrukově rodině jen letmou pozornost, a tak opustili Kamaar a vjeli na širokou a přímou císařskou silnici, táhnoucí se na východ k Murosu a dále k sněhem pokrytým horám, oddělujícím Sendarii od zemí koňských klanů Algarie.

Jak vůz a mírná klisna stoupaly povlovným svahem za Kamaarem, ptáci kroužili a kličkovali v průzračném vzduchu okolo nich. Zpívali a trylkovali téměř jako na pozdrav a zastavovali se s třepotáním křídel nad vozem. Polgara zvedla svou dokonalou tvář a s prozářeným výrazem jim naslouchala

„Co říkají?" zeptal se jí Durnik.

Něžně se usmála. „Jen tak švitoří," odpověděla svým sytým hlasem. „Ptáci už jsou takoví. Většinou říkají, že jsou šťastni, že je ráno a že svítí slunce, a taky že už postavili hnízda. Většina z nich chce vyprávět o svých vejcích. Ptáci vždycky chtějí povídat o svých vejcích."

„A pochopitelně jsou šťastní, že tě vidí, co?"

„Podle mne ano."

„Mohla bys mě jednou naučit rozumět tomu, co říkají?"

Usmála se na něj. „Když budeš chtít. Ale není to nic kdovíjak praktického."

„Možná mi neuškodí znát i *pár* věcí, které nejsou praktické," odpověděl s naprosto vážnou tváří.

„Ach, můj Durniku." Zasmála se a šťastně položila ruku na jeho. „Ty jseš můj poklad, víš to vůbec?"

Dejruk, sedící za nimi mezi vaky, truhlami a nářadím, které Durnik tak pečlivě vybral v Kamaaru, se usmál a těšil se z toho, že je

součástí vřelého citu, který mezi nimi panuje. Nebyl na něco takového zvyklý. Vychoval ho, jestli se to tak dá nazvat, Zedar Odpadlík, muž, který vypadal jako Belgarat. Zedar prostě hocha potkal v úzké uličce jednoho zapomenutého města a vzal ho s jistým záměrem s sebou. Hocha živil a šatil, nic víc, a jediné, co mu tento společník s pochmurnou tváří řekl, bylo: „Dej mi ruku, chlapče." A protože to byla jediná slova, která slyšel, bylo jediné, co dokázal říci, když ho ostatní našli: „Dej ruku." A protože nevěděli, jak by mu měli říkat, stalo se oslovení „Dejruku" i jeho jménem.

Když dojeli na vrchol toho táhlého kopce, na chvíli se zastavili, aby dopřáli koním trochu odpočinku. Ze svého pohodlného místa ve voze Dejruk přehlédl ohromnou plochu čistě olemovaných polí, svítících v dlouhých kosých paprscích ranního slunce sytou zelení. Pak se otočil a pohlédl zpět na Kamaar s jeho červenými střechami a najiskřící modrozelený přístav, zaplněný loďmi z půltuctů království.

„Není ti zima?" zeptala se ho Polgara.

Dejruk zavrtěl hlavou. „Ne," řekl, „děkuju." Slova mu teď plynula z úst daleko snadněji, přestože i nadále mluvil jen málo.

Belgarat si v sedle udělal pohodlí a mimoděk prohrábl svou krátkou bílou bradu. Oči měl ještě trochu kalné a mhouřil je, jako by pro něj i ranní slunce bylo příliš ostré. „Rád vyjíždím na cestu za slunka," řekl. „Připadá mi, že to je dobrou předzvěstí i pro celý její zbytek." Pak se zašklebil. „Ale nevím, proč musí slunce zářit zase tak jasně."

„Necítíme se snad dnes ráno trochu choulostivě, otče?" zeptala se ho zlomyslně Polgara.

Otočil se v sedle a zazíral na ni strhanou tváří. „Tak jen do toho a řekni to, Pol. Jsem si jist, že nebudeš mít klid, dokud to neuděláš."

„Ale, otče," opáčila a její krásné oči byly rozšířené předstíranou nevinností, „proč si myslíš, že bych měla něco říkat?"

Jen zamručel.

„Jsem si jistá, že teď už víš sám nejlépe, že jsi to včera v nocí s tím pitím trochu přehnal," pokračovala. „Proč bych ti to měla říkat ještě já?"

„Teď opravdu nemám chuť v tomhle rozhovoru pokračovat,

Polgaro,“ odpověděl stručně.

„Ale, ale, ty můj staroušku,“ řekla s předstíranou účastí. „Nechtěl bys, abych ti připravila něco, po čem by ses cítil lépe?“

„Děkuju, ale nechtěl,“ odpověděl. „Pachuť po tvých lektvarech přetrvává několik dnů. To ať mě raději bolí hlava.“

„Když lék nechutná odporně, tak nemá účinek,“ poučila ho. Pak si stáhla s hlavy kápi. Měla dlouhé, velice černé vlasy, až na jeden sněhobílý pramen nad levým obočím. „Já tě ale varovala, otče,“ pokračovala neodbytně.

„Polgaro,“ zasténal a otřásl se, „nemohli bysme přeskočit to tvoje 'já ti to říkala'?“

„Durniku, že jsi slyšel, jak jsem ho varovala,“ obrátila se Polgara na manžela.

Durnik se marně pokoušel zachovat vážnou tvář.

Stařec si jen povzdechl, pak sáhl do tuniky a vytáhl malou láhev. Zuby ji odšpuntoval a dal si dlouhý lok.

„Ale, otče,“ ozvala se Polgara znechuceně, „to jsi toho neměl včera dost?“

„Neměl, pokud se bude konverzace držet tohohle tématu.“ Pak podal lahvičku svému zeti. „Durniku?“ pobídl ho.

„Děkuju, Belgarate,“ odpověděl, „ale na mě je trochu brzo.“

„Pol?“ zeptal se pak Belgarat a nabídl i své dceři.

„Nebuď absurdní.“

„Jak chceš.“ Belgarat se ušklíbl, zazátkoval láhev a zase ji schoval. „Tak pojedeme dál, ne?“ navrhl. „Do Aldurova údolí je ještě daleko.“ A pobídl svého koně.

Těsně předtím, než vůz začal sjíždět z kopce dolů, ohlédl se Dejruk zpět na Kamaar a spatřil, jak z brány vyjíždí oddíl jezdců. Záblesky odražených slunečních paprsků zcela jasně napovídaly, že přinejmenším některé části jejich oděvů tvoří leštěná zbroj. Dejruk uvažoval, že to řekne ostatním, ale nakonec se rozhodl mlčet. Znovu se opřel dozadu a hleděl na modré nebe s roztroušenými bělostnými chomáčky mraků. Dejruk měl rád ráno. Ráno byl den vždy plný příslibů. Zklamání se obvykle dostavila až později.

Vojáci, kteří vyjeli z Kamaaru, je dostihli dříve, než ujeli další míli. Velitelem oddílu byl jednoruký sendarský důstojník se zahořklou

tváří. Když jeho muži dojeli vůz, zůstali s odstupem vzadu a on sám zajel k postranici. „Vaše Milosti," pozdravil ze sedla strohou úklonou formálně Polgaru.

„Generále Brendigu," odpověděla mu pokývnutím. „Dnes jste vzhůru brzy."

„Vojáci jsou téměř vždy brzy vzhůru, Vaše Milosti."

„Brendigu," ozval se Belgarat s nádechem podráždění, „je to snad náhoda, anebo nás sledujete schválně?"

„Sendarie je velice pořádkumilovné království. Pradávný," odpověděl neurčitě Brendig. „Usilujeme o to, aby se náhody nestávaly."

„Myslel jsem si to," řekl mrzutě Belgarat. „Tak co Fulrach zase chce?"

„Jeho Veličenstvo mělo pocit, že by byla na místě čestná eskorta."

„Já znám cestu, Brendigu. Koneckonců jsem ten výlet už párkrát v minulosti podnikl."

„O tom nepochybuji, Pradávný Belgarate," přitakal nevzrušeně Brendig. „Eskorta je tu kvůli přátelství a úctě."

„Mám to chápat tak, že se nedáš odbýt?"

„Rozkaz je rozkaz, Pradávný."

„Nemohli bychom vynechat toho 'Pradávného'?" zeptal se Belgarat trpitelsky.

„Na otce dnes dolehly roky, generále." Polgara se pousmála: „Všech sedm tisíc najednou."

Brendig se málem usmál. „Zajisté, Vaše Milosti."

„Ale proč jsme dnes ráno tak formální, můj milý Brendigu?" zkoumala. „Známe se přece dost dobře, abychom mohli vynechat všechny tyhle nesmysly."

Brendig na ni nejistě pohlédl. „To jste zapomněla na naše první setkáni?" zeptal se.

„Pokud si pamatuju, tak jsi nás tehdy zatkl, nebo ne?" vmísil se Durnik s potlačovaným úsměvem.

„No...," Brendig nejistě zakašlal, „to není přesné, mistře Durniku. Ve skutečnosti jsem jen tlumočil pozvání Jeho Veličenstva, abyste ho navštívili v paláci. V každém případě paní Polgara, tvá budoucí žena, vystupovala jako vévodkyně z Eratu, jestli si vzpomínáš."

Dumik přikývl.“Ano, bylo to tak.“

„Měl jsem možnost podívat se do nějakých starých knih o heraldice a objevil jsem něco zajímavého. Věděl jsi, mistře Durniku, že tvá žena opravdu je vévodkyní z Eratu?“

Dumik zamžikal. „Pol?“ řekl nevěřícně.

Polgara jen pokrčila rameny. „Už jsem na to málem zapomněla,“ prohodila. „Je to tak dávno.“

„Nicméně ten titul je stále v platnosti, Vaše Milosti,“ ujistil ji Brendig. „Každý nájemce půdy v okresu Erat platí každoročně malou daň na vaše sendarské konto.“

„Jak únavné,“ poznamenala.

„Počkej okamžik, Pol,“ vpadl ostře Belgarat, oči měl pojednou převelice jasné. „Brendigu, jak je asi velké to konto mojí dcery - jen tak zaokrouhleně?'

„Pokud tomu rozumím, tak několik miliónů,“ odpověděl Brendig.

„Výborně,“ zvolal Belgarat a oči mu mohly vypadnout z důlků. „Výborně, výborně.“

Polgara mu uštědřila přímý pohled. „Copak se ti teď asi rojí v hlavě, otče?“ zeptala se ho kousavě.

„Jen to, že mi děláš radost, Pol,“ pronesl blahosklonně. „Každý táta by přece měl radost, kdyby se dozvěděl, že si jeho dítě vede tak znamenitě.“ Otočil se zpět k Brendigovi. „Řekni mi, generále, kdo vlastně pečuje o ten majeteček mojí dcery?“

„Je ve správě Koruny, Belgarate,“ odtušil Brendig.

„Ale to musí být pro nebohého Fulracha hrozné břímě,“ poznamenal Belgarat zamyšleně, „zvláště když uvážíme všechny jeho další povinnosti. Možná bych měl sám -“

„Zapomeň na to, Šedivce,“ řekla pevně Polgara.

„Já myslel jen na -“

„Ano, otče. Dobře vím, na cos myslel. Těm penězům je dobře tam, kde jsou.“ Belgarat si povzdychl. „Ještě nikdy jsem nebyl bohatý,“ posteskl si toužebně.

„Pak ti to ani nemůže chybět, nebo ano?“

„Jseš jako křemen, Polgaro - když necháš vlastního ubohého starého otce takhle deprimovaného.“

„Tisíce let jsi žil bez peněz a majetku, otče, A jsem si téměř jistá, že to nějak přežiješ i dál.“

„A jak ses vůbec stala vévodkyní z Eratu?“ zeptal se Durnik.

„Prokázala jsem laskavost vévodovi z Vo Wakune,“ odpověděla. „Něco, co nemohl vykonat nikdo jiný. Byl mi velice zavázán.“

Durnik vypadal ohromeně. „Ale Vo Wakune bylo zničeno již před několika tisíci lety,“ zaprotestoval.

„Ano, já vím.“

„Asi budu mít ještě problémy, než si na to všechno zvyknu.“

„Přece jsi věděl, že nejsem jako jiné ženy,“ připomenula mu.

„To ano, ale...“

„Opravdu tě tolik zajímá, jak jsem stará? Změní to snad něco?'

„Ne,“ pospíšil si, „ani nápad.“

„Tak se o to nestarej.“

Cestovali poklidným tempem jižní Sendarii a každou noc se zastavovali v solidních a pohodlných hostincích, řízených tolnedriánskými legionáři, kteří střežili a udržovali císařskou silnici, až třetího dne odpoledne po svém odjezdu z Kamaaru dorazili do Murosu. Obrovská stáda koní z Algarie doslova zaplňovala akry a akry ohrad na východ od města a oblak prachu, zvířený jejich kopyty, zakrýval oblohu. Muros nebyl během sezóny tahu koní příjemným městem. Byl dusný, špinavý a hlučný. Belgarat navrhl, aby jím jen projeli a na noc se zastavili v horách, kde nebude vzduch tak prosycený prachem a okolí bude příjemnější.

„To nás chcete doprovázet celou cestu až do Údolí?“ zeptal se generála Brendiga, když minuli ohrady s koňmi a zamířili Velkou severní cestou k horám.

„Ee... ve skutečnosti ne, Belgarate,“ odpověděl Brendig, zíraje kupředu na skupinu algarských jezdců, která se k nim blížila po silnici. „Ve skutečnosti se někde tady rozloučíme.“

Velitel algarských jezdců byl vysoký muž s tváři podobnou dravému ptáku, cestoval oděný do koženého šatu a jediná havraní kadeř na vyholené hlavě za ním vlála. Když dojel k vozu, vztyčil se v sedle. „Generále Brendigu,“ pozdravil tiše sendarského důstojníka a pokývl na přivítanou.

„Můj pane Hettare,“ odpověděl Brendig srdečně.

„Hettare, co tu děláš?“ dožadoval se Belgarat

Hettarovy oči se údivem rozšířily. „Jen ženu stádo koní přes hory, Belgarate,“ řekl nevinně. „Hned se zase vracím a myslel jsem, že bys mohl uvítat nějakou společnost.“

„Zvláštní, že ses zrovna teď objevil právě tady.“

„To ano, že?“ Hettar pohlédl na Brendiga a zamrkal.

„Na co si to tu hrajete?“ zeptal se jich Belgarat. „Nepotřebuju žádný dozor a už vůbec nechci mít vojenský doprovod, kamkoli se hnu. Jsem dokonale schopen se o sebe postarat“

„To všichni dobře víme, Belgarate,“ namítl Hettar smířlivě. Pohlédl k vozu. „Je milé tě znovu vidět, Polgaro,“ řekl srdečně. Pak se zlomyslně obrátil k Durnikovi. „Usedlý život ti svědčí, příteli,“ dodal. „Myslím, že jsi přibral hezkých pár liber.“

„A mně se zdá, že i tobě dává žena na talíř nějak větší porce.“ Durnik se na přítele zakřenil.

„Copak je to už poznat?“ zeptal se Hettar.

Durnik vážně přikývl.“Pomalu, ale jistě,“ ujistil ho.

Hettar se zatvářil smutně a pak zamrkal na Dejruka. Dejruk a Hettar spolu vždy dobře vycházeli, možná proto, že ani jeden z nich necítil nějakou potřebu zaplňovat ticho zbytečným mluvením.

„Zde vás opustím,“ řekl Brendig. „Byla to příjemná cesta.“ Uklonil se Polgaře a pokývl Hettarovi. A pak se svým oddílem, řinčícím v jeho stopách, zamířil zpět k Murosu.

„Tak o tomhle si s Fulrachem promluvím,“ pohrozil Belgarat Hettarovi, „a s tvým otcem jakbysmet.“

„To je jedna z cen nesmrtelnosti, Belgarate,“ opáčil Hettar mírně. „Lidé k tobě prostě cítí úctu - dokonce i když nechceš. Tak pojedeme?“

Hory na východě Sendarie nebyly tak vysoké, aby jim cestu nějak zvlášť znepříjemňovaly. Obklopeni divoce vyhlížejícími algarskými jezdci putovali poklidným tempem po Velké severní cestě hlubokými lesy a míjeli zurčící horské potůčky. Na jednom místě, kde se zastavili, aby dopřáli koním odpočinku, seskočil Durnik z vozu a zašel k okraji cesty, zamyšleně zíraje na tůň pod malým pěnícím se vodopádem.

„Máme nějak zvlášť naspěch?“ zeptal se Belgarata.

„Ani ne. Proč?“

„Jen mě napadlo, že by tohle mohlo být skvělé místo, kde bychom poobědvali,“ pronesl kovář neohrabaně.

Belgarat se rozhlédl. „Jestli chceš, tak proč ne.“

„Výborně.“ A s týmž mírně nepřítomným pohledem zašel Durnik do vozu a z jednoho vaku vyndal klubko tenkého voskovaného provázku. Pak na jeden konec opatrně přivázal háček s pestrým kouskem příze a šel se poohlédnout po nějakém tenkém a pružném prutu. Pět minut nato už stál na balvanu vyčnívajícím z tůně a nahazoval udici do bublající vody pod vodopádem.

Dejruk slezl dolů k potoku, aby se díval. Durnik nahazoval doprostřed hlavního proudu tak, aby rychle plynoucí zelenavá voda zanesla návnadu do hlubin tůně.

Zhruba po půlhodině je Polgara zavolala. „Dejruku, Durniku, oběd je hotov.“

„Ano, drahá,“ odpověděl nepřítomně Durnik. „Hned.“

Dejruk se poslušně vrátil do vozu, ale zrak mu neustále zalétal zpátky k čeřící se vodě. Polgara po něm střelila krátkým vědoucím pohledem a pak mu dala maso a sýr na chleba, aby si mohl svůj oběd odnést zpátky na břeh.

„Děkuju,“ řekl jí prostě.

Durnik pokračoval s výrazem krajního zaujetí v rybolovu. Polgara nakonec také sešla dolů k tůni. „Durniku,“ zavolala. „Oběd.“

„Ano,“ odpovědět, ale oči od vody neodtrhl. „Už jdu.“ A znovu nahodil udici.

Polgara si povzdechla. „Tak dobře,“ rezignovala. „Každý muž asi musí mít minimálně jednu vadu.“

Uběhla další půlhodina a Durnik se začal tvářit zmateně. Seskočil s kamene na břeh a zůstal tam stát, škrábaje se na hlavě a zmateně zíraje na bouřlivou vodu. „Já přece vím, že tam jsou,“ řekl Dejrukovi. „Prostě je cítím.“

„Tady,“ řekl Dejruk a ukázal na hluboký, pomalu se otáčející vír poblíž břehu.

„Určitě budou někde dál, Dejruku,“ zareagoval pochybovačně Durnik.

„Tady,“ opakoval Dejruk a znovu ukázal na totéž místo.

Durnik pokrčil rameny. „Když jinak nedáš," prohlásil skepticky a nahodil svou návnadu do víru. „Ale stejně si myslím, že budou spíš v hlavním proudu."

A pak se najednou jeho prut ostře napjal do vysokého, chvějivého oblouku. V rychlém sledu vytáhnul čtyři pstruhy; velké, robustní pstruhy se stříbřitě kropenatými boky a zahnutou tlamou s jehlovitými zuby.

„Proč ti trvalo tak dlouho najít správné místo?" zeptal se ho Belgarat později, když už byli zase na cestě.

„Takovou tůň musíš pročesat metodicky, Belgarate," ochotně vysvětloval Durnik. „Začneš na jedné straně a postupuješ kousek po kousku, hod za hodem na druhou stranu."

„Aha."

„Je to jediný způsob, jak si být skutečné jistý, že nic nevynecháš."

„Ovšem."

„Ale stejně jsem si byl už předem jist, kde je najdu."

„Přirozeně."

„Ale chtěl jsem prostě postupovat tím správným způsobem. Jistě to chápeš."

„Dokonale," zakončil rezolutně Belgarat.

Když přejeli hory, obrátili se k jihu a projížděli obrovské travnaté pláně algarské roviny, kde se na nezměrném zeleném moři trávy, čechraném a rozvlňovaném neustálým východním větrem, pásla stáda koní. Ačkoli Hettar silně naléhal, aby se zastavili v Pevnosti algarských klanů, Polgara to zamítla. „Vyřiď Čo-Hagovi a Silar, že je navštívíme někdy později," prohlásila, „ale teď raději pojedeme rovnou do Údolí. Zabere nám asi celé léto, než dáme matčin dům natolik do pořádku, aby se v něm dalo bydlet."

Hettar zklamaně přikývl a pak jim krátce zamával na pozdrav a spolu se svými soukmenovci zamířil na východ přes vlnící se travnaté pláně k hoře podobné Pevnosti svého otce Čo-Haga, vůdce kmenových náčelníků Algarie.

Domek, který patříval Polgařině matce, se nacházel v údolí mezi oblými vršky, označujícími severní hranici Aldurova údolí. Chráněnou mýtinou protékal zurčivý potůček a podél údolíčka stálo

několik stromů, břízy promíšené s cedry. Domek byl postaven z kamenů; šedých, narudlých a hnědých, které byly napasovány jeden na druhý. Bylo to široké nízké stavení, značně větší než to, co označuje slovo „domek“. Nikdo zde nebydlel už víc než tři tisíciletí a došková střecha, stejně jako dveřní a okenní rámy, již dávno vzdaly marný boj se živly a zanechaly čnít k nebi jen holé stěny porostlé ostružinami. Nicméně toto místo bylo prodchnuto zvláštním pocitem čekání, jako kdyby Poledra, žena, co tu žila, vložila do samotných kamenů vědomí, že se sem jednoho dne vrátí její dcera.

Dorazili sem uprostřed nádherného odpoledne a Dejruk, ukolébaný skřípáním kol, se propadl do spánku. Když se vůz zastavil, Polgara ho lehkým dotykem probudila. „Dejruku,“ řekla mu, „už jsme tady.“ Otevřel oči a poprvé spatřil místo, kterému bude už navždy říkat domov. Uviděl větrem ošlehanou skořepinu domku, zasazenou do vysoké zelené trávy. Uviděl lesy všude kolem, spatřil bílé kmeny bříz stojící mezi temně zelenými cedry a také potok. To místo slibovalo ohromné možnosti. To si hned uvědomil. Potok se pochopitelně hodil k pouštění lodiček a házení žabek a když už mu nespadne shůry žádná inspirace, tak tam alespoň může spadnout sám. Několik stromů vypadalo jako stvořených k lezení na ně a jedna obrovská bělostná bříza s větvemi nad potokem slibovala fascinující kombinaci: vylézt na strom a současně spadnout do potoka.

Vůz zastavil na táhlém kopci mírně se svažujícím směrem k domu. Byl to takový svah, po kterém by se ideálně běželo v takovýto den, kdy je obloha jasné modrá a posetá chomáčky bělostných mráčků unášených větrem. Tráva až po kolena by zářila ve slunečním svitu a země pod jeho nohama by byla pružná a pevná a sladce vonící vítr, běžící dolů tím táhlým svahem, by byl omamující.

A pak zcela zřetelně ucítil přetrvávající pocit hlubokého smutku, smutku, který zde nezměněn přetrvával století za stoletím; ohlédl se na Belgaratovu věkem poznamenanou tvář a zahlédl osamělou slzu, stékající po starcově vousem zarostlé tváři, jež zmizela v jeho krátce zastřižené bílé bradě.

I přes Belgaratův žal pro ztracenou ženu byl Dejruk s tímto malým zeleným údolím, s jeho stromy a svěží loukou nadmíru spokojen. Usmál se a řekl: „Domov,“ vychutnávaje to slovo. Jeho zvuk se

mu zalíbil.

Polgara mu vážně pohlédla do tváře. Její oči byly veliké a zářící a jejich barva se měnila podle nálady, přecházela ze světle modré tak jasné, že byly oči téměř šedé, až do temně levandulové. „Ano, Dejruku, „odpověděla svým výrazným hlasem. „Domov.“ Pak ho objala a jemně přitiskla k sobě a v jejím něžném objetí byla všechna touha po tomto místě, která ji provázela neklidnými staletími, v nichž se svým otcem pracovala na jejich nekonečném úkolu.

Kovář Durnik zamyšleně hleděl na mýtinu, rozkládající se v zářivém slunečním světle pod nimi, a v duchu všechno zvažoval, plánoval, zařizoval a předělával. „Chvíli nám zabere, než to dáme do pořádku, Pol,“ řekl své nevěstě.

„Máme na to všechen čas světa, Durniku,“ odpověděla Polgara se zasněným úsměvem.

„Pomůžu ti vyložit vůz a postavit stany,“ řekl Belgarat, probíraje se zamyšleně bradkou. „Odpoledne bych pak asi měl zajít dolů do Údolí – promluvit si s Beldinem a dvojčaty a podíval se do své věže - a podobně.“

Polgara mu věnovala dlouhý upřený pohled. „Jen odtud tolik nepospíchej, otče,“ zarazila ho. „S Beldinem jsi přece mluvil před měsícem v Rivě a svou věž jsi často nenavštívil celá desetiletí. Už jsem přišla na to, že pokaždé, když je potřeba něco udělat, máš najednou nějaké zařizování někde jinde.“

Belgaratova tvář nabyla výraz dotčené nevinnosti. „Ale, Polgaro…“ začal protestovat.

„Ale teď ti to nevyjde, otče,“ oznámila mu rázně. „Když budeš dva týdny - nebo pár měsíců - pomáhat Durnikovi, určitě to na tobě nezanechá trvalé následky. Nebo bys nás chtěl tady nechat napospas zimním vánicím?“

Belgarat pohlédl s určitou nechutí na kostru domu stojícího na úpatí kopce a zvážil ty hodiny dřiny, které si vyžádá, než bude opět obyvatelný. „Ale to ne, Pol,“ pospíšil si až příliš horlivě. „Rád tu zůstanu a přiložím ruku k dílu.“

„Věděla jsem, že se na tebe mohu spolehnout, otče,“ řekla sladce.

Belgarat kriticky pohlédl na Durnika, pokoušeje se odhadnout

rozsah kovářových záměrů. „Doufám, že nechceš všechno dělat jen rukama," navrhl pokušitelsky. „Myslím tím… no, my přece máme i jiné možnosti, však víš."

Durnik se zatvářil trochu rozpačitě, na jeho prosté přímé tváři se objevil výraz mírného nesouhlasu. „No… ee… já vážně nevím, Belgarate," protáhl pochybovačně. „Nejsem si jist, že se mi to líbí. Když všechno udělám rukama, hned poznám, jestli jsem to udělal dobře. V tom druhém způsobu, jak dělat věci, se ještě tak dobře nevyznám. Připadá mi spíš jako podvod - jestli mi rozumíš."

Belgarat si povzdechl. „Bál jsem se, že se na to budeš dívat takhle." Zavrtěl hlavou a napřímil se. „Tak dobře, pojďme dolů a začněme."

Vyčistit pozůstatky, které se za tři tisíciletí nahromadily ve všech koutech domu, znovu zabudovat rámy dveří a oken a vztyčit kostru střechy a pokrýt ji taškami jim zabralo asi měsíc. A trvalo by to dvakrát tak dlouho, kdyby Belgarat pokaždé, když se Durnik otočil zády, zuřivě nepodváděl. Vždy, když u toho nebyl kovář, se nejrůznější druhy nudných úkolů udělaly nějak samy od sebe. Jednou například Durnik odjel s vozem pro další materiál; jakmile byl z dohledu, zahodil Belgarat sekeru, s níž klopotně přitesával trám, pohlédl vážně na Dejruka a sáhl do kazajky pro kameninovou butýlku s pivem, kterou uzmul z Polgařiných zásob. Dal si dlouhý lok, pak soustředil sílu své vůle na vzpumý trám a uvolnil ji jediným slovem, které zamumlal. Na všechny strany se rozlétly bílé plátky dřeva, bylo to hotové krupobití. Když byl trám dokonale hladký, pohlédl stařec se spokojeným ušklíbnutím na Dejruka a spiklenecky mrkl. Dejruk mu s dokonale vážnou tváří mrknutí oplatil.

Hoch viděl už předtím, jak se čaruje. Zedar Odpadlík byl čaroděj a stejně tak i Ktačik. Čarování tedy bylo samozřejmé, protože skoro celý život se o hocha starali lidé s tímto zvláštním darem. Ale nikdo z ostatních neměl onu auru nenucené pravomoci, onu vervu, s níž Belgarat prováděl své umění. Téměř mimovolný způsob, s nímž stařec dělal nemožné, se zdál tak snadný, jako by ani nestál za zmínku, což je znak pravého virtuóza. Dejruk pochopitelně věděl, jak se to dělá. Asi nikdo nemůže strávit tolik času s různými čaroději, aniž by nako-

nec neměl nějakou teorii. Snadnost, se kterou Belgarat prováděl věcí, ho někdy téměř ponoukala, ať to zkusí sám, ale kdykoliv o tom uvažoval, zjistil, že vlastně není nic, co by chtěl udělat tak naléhavě.

Věci, které se hoch naučil od Durnika, byly sice mnohem přirozenější, nicméně téměř stejně pronikavé. Dejruk skoro okamžitě přišel na to, že neexistuje v podstatě nic, co by kovář nedokázal udělat vlastníma rukama. Uměl zacházet snad s každým známým nástrojem. Dokázal pracovat se dřevem a kamenem stejně snadno jako se železem a bronzem. A se stejnou zručností uměl postavit dům jako vyrobit židli nebo postel. Jak ho Dejruk pozorně sledoval, naučil se stovky malých triků a grifů, kterými se odlišuje fachman od amatérského břídila.

Polgara se starala o všechny domácí záležitosti. Stany, ve kterých spali během rekonstrukce domu, byly stejně čisté jako každá domácnost. Lůžka se denně větrala, pravidelně se vařilo a vyprané prádlo se rozvěšovato kolem, aby uschlo. Při jedné příležitosti se Belgarat, který přišel vyžebrat nebo ukrást další pivo, kriticky zahleděl na svou dceru, spokojeně si broukající a vyřezávající z kotlíku kusy právě dovařeného mýdla. „Pol," oslovil ji kysele, „jseš nejmocnější žena na světě. Máš víc titulů, než můžeš spočítat, a na světě není král, co by se ti automaticky nepoklonil. můžeš mi laskavé prozradit, proč proboha pokládáš za nutné vyrábět mýdlo tímhle způsobem? Je to těžká a nepříjemná práce a ten zápach je příšerný."

Klidně pohlédla na otce. „Nejmocnější ženou světa jsem byla celá tisíciletí, Šedivce," odpověděla. „Králové se mi klanějí stovky let a všechny své tituly jsem už zapomněla. Ale tohle je poprvé, kdy jsem se vdala. Vždycky jsme na tyhle věci byli příliš zaměstnaní. A já se opravdu chtěla vdát - a zatím jsem celý svůj život strávila jen přípravou na to. Znám všechno, co má dobrá žena znát, a umím dělat všechno, co má dobrá žena umět dělat. Tak mě, otče, prosím tě nekritizuj a nepleť se mi do toho. Ještě nikdy v životě jsem nebyla takhle šťastná."

„Jako když vyrábíš mýdlo?"

„Ano, to k tomu patří."

„Ale je to taková ztráta času," namítl. Udělal nepatrný pohyb a tabulka mýdla, která tu předtím nebyla, se připojila k ostatním, které vyrobila

„Táto!“ rozzlobila se a dupla. „Okamžitě s tím přestaň!“

Zvedl dva kousky mýdla, svůj a její. „Můžeš mi říct, Pol, jaký je mezi nimi rozdíl?“

„Ten svůj jsem udělala s láskou a ten tvůj je jen trik.“

„Ale šaty vyperou oba stejně.“

„Moje ne,“ řekla a vzala mu jeho mýdlo z ruky. Zvedla je a podržela na dlani. Pak ho v jediném záblesku spálila a ono zmizelo.

„To bylo trochu pošetilé. Pol,“ poznamenal.

„Myslím, že občasnou pošetilost máme v rodině,“ odpověděla klidně. „Jen se vrať zpátky ke své práci, otče, a nech mě s mojí.“

„Jseš skoro tak špatná jako Durnik,“ obvinil ji.

Přikývla a spokojeně se usmála. „Vím. Asi proto jsem si ho vzala.“

„Dejruku, pojď pryč,“ řekl Belgarat chlapci a otočil se k odchodu. „Tohle by mohlo být nakažlivé a nechci, abys to taky chytl.“

„Ach,“ vzpomněla si. „A ještě něco, otče. Drž se dál od mých zásob. Když budeš chtít pivo, stačí říct.“

Belgarat beze slova s urazeným výrazem odkráčel. Ale hned jak byli za rohem, vytáhl Dejruk zpoza haleny hnědou butylku a beze slova ji podal starci.

„Výborně, chlapče,“ zakřenil se Belgarat. „Vidíš, jak je to jednoduché, když to jednou zkusíš?“

Celé léto a značnou část dlouhého zlatavého podzimu, jenž následoval, pracovali všichni čtyři na opravě domu, a mohli v něm tedy přečkat zimu. Dejruk dělal co mohl, aby byl také užitečný, i když častěji jeho pomoc spočívala především v dělání společnosti a vyhýbání se tomu, aby ho nezašlápli.

Když přisel sníh, celý svět jako by se změnil. Ještě více než předtím se osamělý domek stal teplým a bezpečným přístavem. Hlavní místnosti, kde jídávali a sedávali o dlouhých večerech, vévodil obrovský kamenný krb, který jim poskytoval jak teplo, tak světlo. Dejruk, trávící svůj čas až na ty opravdu nejmrazivější dny neustále venku, býval během těchto zlatých, ohněm ozářených hodin mezi večeří a večerkou většinou již ospalý a často lehával na kožešinové předložce před krbem a hleděl do tančících plamenů, dokud se mu oči pomalu nezavřely. A později se probouzel v chladné tmě svého pokojíku, tep-

lé, pod sebou zmuchlané přikrývky měl přitisknuté k bradě a věděl, že ho sem odnesla Polgara a uložila ho. Vždy se šťastně usmál a znovu usnul.

Durnik mu pochopitelně vyrobil sáňky a onen dlouhý táhlý vrch, spadající dolů do jejich údolí, byl pro sáňkování jako stvořený. Sníh nebyl natolik hluboký, aby do něj sáňky zapadly, a tak Dejruk dokázal ujet díky ohromné rychlosti, kterou měl nahoře, překvapující vzdálenost z louky na vršku až k patě kopce.

Absolutní vrchol celé sáňkářské sezóny nastal jednoho třeskutě mrazivého podvečera, právě když slunce zapadlo za hradbu nachových mračen na západním horizontu a obloha ztmavla do bledého zimničného tyrkysu. Dejruk těžce vystupoval zmrzlým sněhem na vrcholek kopce a za sebou táhl sáňky. Když se ocitl až nahoře, na chvíli se zastavil, aby si odpočinul. Jejich dům s deskovou střechou byl hluboko pod ním uhnízdčný ve sněhových závějích, zlatých díky světlům v oknech, a sloup namodralého kouře se zvedal z komína rovně jako šíp do mrtvého bezvětří.

Dejruk se usmál, zalehl na sáňky a odstrčil se. Podmínky pro sjezd byly v ideální konstelaci. Nebyl ani nejmenší vánek, který by brzdil jeho prudký sešup, a tak postupně nabral úžasnou rychlost. Prolétl loukou a pak mezi stromy. Bílé břízy a temné stinné cedry se jen míhaly, jak se řítil lesíkem. Mohl dojet ještě dál, kdyby v cestě nebyl potok. Ale i takovéto zakončení jeho velejízdy bylo nádherné, protože břeh byl vysoký několik stop, a Dejruk se sáňkami plachtili vzduchem nad temnou vodou dlouhou krásnou křivkou, která najednou skončila dramatickým praskáním ledu a žbluňknutím.

Polgara s ním měla dlouhý rozhovor, když se poté vrátil domů, celý se klepal a na šatech a vlasech se mu začínal tvořit led. Všiml si, jaký má Polgara sklon dramatizovat věci — zvlášť když se naskytne příležitost, aby s někým hovořila o jeho omylech. Dlouze se na něj zahleděla a okamžitě mu připravila odporně chutnající medicínu, kterou do sebe velkoryse obrátil. Pak z něj začala stahovat zmrzlé šaty a přitom neustále pronášela komentáře. Měla krásný hlas a nádherně strohý jazyk. Její intonace a modulace vydaly za celé knihy. Ale Dejruk by koneckonců dal přednost kratší a poněkud méně vyčerpávající rozmluvě o své poslední nehodě - obzvláště s ohledem na to, že Bel-

garat a Durnik se marně pokoušeli zakrýt široké úšklebky, když s ním Polgara mluvila a současně ho drhla velkou a hrubou osuškou.

„No jo," poznamenal Durnik, „aspoň se už nebude muset tenhle týden koupat."

Polgara ustala v sušení hošíka a pomalu se otočila, zrak upřen na manžela. Netvářila se nijak zvlášť výhružně, ale oči měla jako dva kusy ledu. „Něco jsi povídal?' zeptala se ho.

„Ee... ne, drahoušku," ujistil ji spěšně. „Vlastně nic." Trochu nejistě se podíval na Belgarata a pak vstal. „Asi bych měl dojít pro nějaké další dřevo," pronesl.

Jedno z Polgařiných obočí vylétlo vzhůru a její pohled se přenesl na otce. „Noo?" protáhla

Zamžikal a jeho tvář mohla sloužit jako přiklad naprosté nevinnosti.

Její výraz se nezměnil, ale ticho se stalo tíživé až zlověstné.

„Ostatně, proč bych ti nepomohl, Durniku?" navrhl nakonec stařec a také vstal. Pak oba vyšli ven a zanechali Dejruka s Polgarou o samotě.

Otočila se zpět k němu. „Tak tys jel až z vrcholku kopce a přímo přes louku?" zeptala se poměrně klidně.

Přikývl.

„A pak lesem?"

Opět přikývl.

„A potom přímo přes břeh do potoka?"

„Ano, prosím," přitakal.

„A předpokládám, že tě nenapadlo skulit se ze sáněk ještě předtím, než přejely břeh a sletěly do potoka?"

Dejruk opravdu nebyl příliš hovorný hoch, ale cítil, že jeho role v celé té aféře potřebuje malé objasnění. „No," začal, „moc jsem o seskočení neuvažoval, ... ale asi bych o něm stejně neuvažoval, i kdyby mě to napadlo."

„Tak to máš pro to jistě nějaké vysvětlení."

Dychtivě se na ni podíval. „Všechno až do té chvíle šlo tak nádherně, ... no, prostě se mi nezdálo správné sesednout jen proto, že pár věcí začlo jít špatně."

Následovalo dlouhé ticho. „Chápu," řekla nakonec a zatvářila

se vážně. „Takže to bylo v podstatě morální rozhodnutí, ta jízda na sáňkách přímo do potoka?“

„Myslím, že se to tak dá říct; ano.“

Ještě se na něj chvíli upřeně dívala a pak pomalu schovala tvář do dlaní. „Nejsem si úplně jistá, že mám sílu tohle všechno snášet znovu od začátku,“ pronesla tragickým hlasem.

„Co všechno?“ zeptal se trochu poplašeně.

„Vychovat Gariona bylo málem nad moje síly,“ odpověděla, „ale dokonce ani on by nemohl přijít s nelogičtějším vysvětlením něčeho, co udělal.“ Pak se na něj podívala, šťastně se rozesmála a objala ho. ‚Ach, Dejruku,“ vzdychla a pevně ho k sobě přitiskla; a všechno bylo zase v pořádku.

Kapitola druhá

BELGARAT ČARODĚJ BYL muž s mnoha skvrnami na charakteru. Nikdy mu nevoněla tělesná práce, zato možná až příliš mu vonělo černé pivo. Sem tam byl na štíru s pravdou a měl dosti značnou nejistotu, co se týče některých jemností osobního vlastnictví. Společnost žen pochybného charakteru nijak zvlášť neurážela jeho jemnocit a jeho volba slovních výrazů se často lišila od náležitých norem.

Polgara Čarodějka byla ženou téměř nadlidské vůle a strávila několik tisíc let úsilím změnit svého toulavého otce, ale bez nějakého viditelného úspěchu. Nicméně v tom pokračovala i přes téměř nepřekonatelné překážky. Staletí za staletími bojovala statečný partyzánský boj se špatnými zvyky svého otce. Jen s lítostí se vzdala, co se týče jeho nedbalosti a ošuntělosti. Vztekle ustoupila v případě klení a lhaní. Ale přes opakované porážky zůstala jako křemen ohledně pití, krádeží a ženských. Z nějakého podivného důvodu cítila, že je její svatou povinností bojovat s těmito špatnostmi na život a na smrt.

Jelikož Belgarat odložil cestu do své věže v Aldurově údolí až na příští jaro, mohl Dejruk sledovat z první ruky tyto nekonečné a neuvěřitelně spletité potyčky otce a dcery, jimiž si vyplňovali občasná období klidu. Polgařiny komentáře o starém lenochovi, povalujícím se v její kuchyni a spotřebovávajícím teplo z jejího krbu, jakož i dobře vychlazené pivo z jejích zásob, byly dobře mířené a Belgaratovy umné výmluvy prozrazovaly staletí přímo umělecké vybroušenosti. Ale Dejruk toto kousavé popichování a dobromyslně prostořeké odpovědi prohlédl. Pouto mezi Belgaratem a jeho dcerou bylo tak výjimečné, že překročilo vše, čemu by ostatní mohli porozumět, a proto během těch

nekonečných let uznali za vhodné skrýt svou bezbřehou vzájemnou lásku za nikdy nekončící fasádu škorpění. To neznamenalo, že by Polgara nedala přednost ctihodnějšímu otci, ale zase jím nebyla tak hrozně znechucená, jak naznačovaly některé její poznámky.

Oba věděli, proč Belgarat trávil zimu s dcerou a jejím manželem v Poledřině domě. Přestože o téhle věci mezi nimi nikdy napadlo ani slovo, uvědomovali si, že je třeba, aby se starcovy vzpomínky na tento dům změnily - ne ztratily, protože nic na světe nemohlo Belgarata donutit, aby zapomněl na svou ženu - ale spíše aby se jemně změnily tak, že mu tento domek s deskovou střechou bude připomínat i šťastné chvíle v něm strávené; nejen ten zoufalý a hrozný den, kdy se vrátil a zjistil, že jeho milovaná Poledra zemřela.

Když byl sníh spláchnut týdnem teplých jarních dešťů a obloha se opět zaskvěla blankytem, rozhodl se Belgarat konečně, že je čas na odloženou cestu. „Sice tam opravdu nemám nic neodkladného," připustil, „ale rád bych viděl Beldina a dvojčata a možná je rovněž příhodná doba, abych dal trochu do pořádku i svou věž. Trochu jsem ji posledních pár set let zanedbával."

„Jestli chceš, tak můžeme jít všichni," nabídla Polgara. „Koneckonců jsi nám *trochu* pomohl s opravou domu - ne sice s nadšením, ale pomohl. Zdá se mi jen spravedlivé, když ti teď pomůžeme s úklidem tvé věže."

„Srdečně děkuju, Pol," odmítl pevně, „ale tvoje pojetí úklidu je na můj vkus příliš drastické. Ve smetí by se mohly ocitnout věci, které by se později mohly ukázat důležité. Dokud je uprostřed místnosti nějaký volný prostor, je pro mě uklizená ažaž."

„Ale otče," rozesmála se, „ty se nikdy nezměníš."

„Ovšemže ne," odpověděl. Pak zamyšleně pohlédl na Dejruka, který mlčky snídal. „Ale jestli to půjde," navrhl, „vezmu s sebou chlapce."

Rychle na něj pohlédla.

Belgarat pokrčil rameny. „Bude mi dělat společnost a možná uvítá změnu prostředí. Kromě toho jste s Durnikem neměli od svatby prakticky možnost být spolu sami. Ber to jako dodatečný svatební dar, jestli chceš."

Upřeně na něj hleděla. „Díky, táto," řekla jen a oči měla na-

jednou velmi zjihlé a plné citu.

Belgarat uhnul pohledem, jako kdyby ho její výraz uvedl do rozpaků. „Chceš přivézt svoje věci? Myslím ty z věže. Nakupilo se tam za ty roky pěkných pár vaků a truhel.“

„Dobrá, to budeš moc hodný, otče,“

„Spíš potřebuju místo, které zabírají,“ opáčil. Pak se na ni zakřenil.

„Ale dáš mi na hocha pozor, ano? Vím, že jak začneš šmejdit v té své věži, na všechno ostatní zapomeneš.“

„Bude se mnou v pořádku, Pol,“ ujistil ji stařec.

A tak příštího rána Belgarat nasedl na svého koně a Durnik vysadil Dejruka za něj do sedla. „Přivezu vám ho za pár týdnů,“ řekl. „Anebo se vrátíme až v půlce léta.“ Sklonil se, potřásl Durnikovi rukou a pak pobídl koně směrem k jihu.

Vzduch byl stále chladný, přestože ranní jarní slunce jasně zářilo. Ve vzduchu byly cítit mladé výhonky, a jak postupovali hlouběji do Údolí, Dejruk, pohodlně jedoucí za Belgaratem, vnímal sílu Aldurovy přítomnosti. Pociťoval ji jako klidný a jemný druh vědomí s převládající neukojitelnou touhou poznávat. Přítomnost boha Aldura zde v Údolí nebyla nějakým neurčitě duchovním vyzařováním, ale spíše ostrým pronikáním téměř na hranici hmatatelnosti.

Sestupovali dolů do Údolí, jedouce poklidným tempem vysokou trávou ještě zahnědlou od uplynulé zimy. V otevřeném prostoru sem tam stály mohutné stromy a pnuly se korunami k obloze, zdvihajíce vzhůru konečky větví nalité rašícími pupeny, vstříc něžným polibkům sluncem prohřátého vzduchu.

„Nuže, chlapče?“ řekl Belgarat, když ujeli něco přes legui.

„Kde jsou věže?“ zeptal se Dejruk zdvořile.

„Trochu dál. Jak vůbec víš o věžích?“

„Mluvili jste o nich s Polgarou.“

„Špehování je ošklivý zlozvyk, Dejruku.“

„To byl tajný rozhovor?“

„Ne, myslím, že ne.“

„Tak potom jsem tedy nešpehoval, nebo ano?“

Belgarat prudce otočil hlavu a pohlédl přes rameno na hošíka sedícího za ním. „To je velice pěkné rozlišení na někoho tak malého.

Jak jsi nato vůbec přisel?“

Dejruk pokrčil rameny. „Jen mě to napadlo. To se tu vždycky takhle pasou?“ Ukázal na asi tucet rudohnědých srnek, klidně se popásajících opodál.

„Co pamatuju, tak ano. V Aldurově přítomnosti je něco, co zabraňuje zvířatům, aby se napadala.“

Minuli dvojici ladných věží spojených zvláštním, téměř průhledným mostem a Belgarat mu prozradil, že patří Beltirovi a Belkirovi, čarodějům dvojčatům, jejichž mysli jsou tak propojeny, že neustále dokončují věty toho druhého. Chvilku nato projeli okolo věže postavené z růžových krystalů s takovým vkusem, že téměř vypadala, jako by se vznášela v jiskřícím vzduchu jako růžový drahokam. Belgarat ho poučil, že tato věž patří hrbáči Beldinovi, který obklopil svou vlastní ošklivost tak vytříbenou krásou, že až brala dech.

Konečně dorazili k Belgaratově vlastní věži, podsadité a funkční, a sesedli s koně. „No,“ řekl starec, „a jsme tu. Pojďme nahoru.“

Místnost na vrchu věže byla prostorná, kruhovitá a neuvěřitelně zabordelená. Belgarat, jak se tak po ní rozhlížel, dostal štvaný výraz. „Bude to trvat celé týdny,“ mumlal si.

Spousta věcí v místnosti Dejruka zaujala, ale byl si vědom, že v současné náladě starec není nakloněn ukazování a vysvětlování. Došel ke krbu, našel tam zašlou bronzovou lopatku se smetáčkem a poklekl k tunelovitému očouzenému otvoru.

„Co chceš dělat?“ zajímal se Belgarat.

„Dumik říká, že první, co by se mělo na novém místě udělat, je připravit krb pro oheň.“

„Aha, to říká?“

„Není to bůhvíco, ale je to začátek - a jak prý jednou začneš, všechno zbývající se už nezdá tak hrozné. Durnik je v těchhle věcech moc chytrý. Nemáš někde kbelík nebo odpadkový koš?“

„Na tom čištění krbu asi trváš, že?“

„No - jestli ti to moc nevadí. Je přece hodně špinavý, nebo ne?“

Belgarat si povzdechl. „Pol s Durnikem tě už zkazili, chlapče,“ řekl.

„Já tě chtěl zachránit, ale špatný vliv jako tenhle vždycky nakonec vyhraje.“

„Myslím, že máš pravdu,“ přitakal Dejruk. „Kde jsi říkal, že je ten kbelík?“

Do večera uklidili polokruhovitý prostor před krbem a našli přitom dvě pohovky, několik židlí a robustní stůl.

„Asi tu někde nebude nic k jídlu?“ zeptal se Dejruk toužebně. Žaludek mu prozradil, že se nevyhnutelně blíží večeře.

Belgarat vzhlédl od svitku, který právě vylovil zpod jedné pohovky. „Cože?“ zeptal se… Aha. Málem bych zapomněl. Zajdeme ke dvojčatům. Ta mají určitě něco navařeno.“

„A vědí, že přijdeme?“

Belgarat pokrčil rameny. „Na tom nesejde, Dejruku. Uvědom si, že od toho jsou přátelé a rodina - aby byli využíváni. Jedno z nejdůležitějších pravidel, které se musíš naučit, chceš - li proplout životem bez přílišné námahy, je, že když všechno ostatní zklame, spolehni se na přátele a příbuzné.“

Čarodějové dvojčata, Beltira a Belkira, byli jejich příchodem nadšeni a z „něčeho navařeného“ se vyklubalo pikantní dušené maso, přinejmenším tak dobré jako to, co vařívá Polgara. Když se o tom Dejruk zmínil, Belgarat se zatvářil pobaveně. „A kdo si myslíš, že ji naučil vařit?“ zeptal se.

O pár dní později dosáhl úklid Belgaratovy věže stadia, kdy podlaha zažila po zhruba tuctu staletí své první drhnutí a tehdy se konečně objevil i Beldin.

„Co to děláš, Belgarate?“ dožadoval se znetvořený špinavý hrbáč odpovědi. Beldin byl velmi malý, navlečený do ošuntělých hadrů a ošlehaný větrem jako starý dubový kmen. Vlasy a bradku měl rozcuchané a na nejrůznějších místech z něj trčely větvičky a sláma.

„Jen trochu uklízím,“ odpověděl Belgarat a vypadal skoro zahanbeně.

„A proč?“ zeptal se Beldin. „Vždyť se to stejně zase zaneřádí.“ Prohlédl si množství prastarých kostí, složených podél kruhovité zdi. „To, co bys měl opravdu udělat, by bylo otevřít si tu vývařovnu polívky.“

„Přišel jsi na návštěvu, nebo dělat potíže?“

„Viděl jsem kouř z komína. Tak jsem se chtěl podívat, jestli tu někdo je, anebo jestli tu nechytlo samo od sebe všechno to smetí.“

Dejruk věděl, že se Belgarat a Beldin mají velice rádi a tohle vzájemné škorpení je jednou z jejich oblíbených forem zábavy. Pokračoval tedy ve své práci a přitom poslouchal.

„Dal by sis pivo?“ zeptal se Belgarat.

„Jestlis ho vařil ty, tak ne,“ odpověděl Beldin nezdvořile. „Jeden by myslel, že když někdo pije tolik jako ty, tak by se už pomalu mohl naučit ho vyrábět.“

„Poslední várka nebyla zase tak špatná,“ zaprotestoval Belgarat.

„Už jsem se brodil bažinou, co chutnala líp.“

„Neměj strach. Tenhle soudek jsem si vypůjčil od dvojčat.“

„A vědí, že sis ho vypůjčil?“

„Co by v tom bylo za rozdíl? Stejně sdílíme všechno dohromady.“

Jedno z Beldinových huňatých obočí vylétlo vzhůru. „Oni sdílejí jídlo a pití a ty hlad a žízeň. Myslím, že to funguje spíš takhle.“

„Pochopitelně, že ano,“ Belgarat se s ukřivděným výrazem obrátil. „Dejruku,“ řekl, „opravdu to musíš dělat?“

Dejruk vzhlédl od dlažby, kterou pilně drhnul. „Ruší tě to?“ zeptal se.

„Ovšemže mě to ruší. Copak nevíš, že je hrozně nezdvořilé takhle pracovat, když odpočívám?“

„Budu si to pamatovat. A jak dlouho myslíš, že budeš odpočívat?“

„Prostě už odlož ten kartáč, Dejruku,“ řekl mu Belgarat. „Ta podlaha je špinavá už desítky staletí. Další den ji nezabije.“

„Je hodně jako Belgarion, co říkáš?“ poznamenal Beldin a rozvalil se na židli poblíž ohně.

„Asi to má nějakou spojitost s Polgařiným vlivem.“ připojil se Belgarat a načepoval ze soudku dvě holby piva. Podepíše se na každém klukovi, kterého potká. Pokouším se sice zmírnit následky jejích předsudků jak jen můžu, ale… “ Pohlédl smutně na Dejruka. „Myslím, že tenhle je chytřejší, než byl Garion, ale zřejmě nemá jeho smysl pro dobrodružství - je až příliš dobře vychovaný.“

„Určitě s tím dokážeš něco udělat.“

Belgarat se usadil do druhé židle a natáhl nohy k ohni. „Co se s tebou dělo?“ zeptal se hrbáče. „Neviděl jsem té od Garionovy svatby.“

„Řekl jsem si, že by někdo měl dohlídnout na Angaraky,“ odpověděl Beldin a zuřivě se škrábal v podpaží.

„A…“

„A co?“

„Tohle je hnusný zlozvyk; bůhví, kdes ho sebral. Co teda dělají ti Angarakové?“

„Murgové se pořád nemůžou probrat ze smrtí Taur Urgase.“ Beldin se zařehtal. „Sice to byl totální šílenec, ale aspoň je držel v jednotě - až dokud ho Čo-Hag neprošpikoval šavlí. Jeho syn Urgit není žádný král. Sotva si ho kdo všímá. Západní Grolimové dokonce vůbec nefungují. Ktačik zemřel a Torak zemřel a tak jediné, co teď můžou všichni Grolimové dělat je zírat do zdi a hrát si s prstama. Myslím, že celá společnost Murgů je na pokraji totálního kolapsu.“

„Výborně. Zbavit se Murgů byl jeden z mých hlavních životních cílů.“

„Moc bych si zatím nebahnil,“ řekl Beldin kysele. „Když se doneslo 'Zákalovi, že Belgarion zabil Toraka, odhodil všechny zábrany ohledně proklamované jednoty Angaraků a přitáhl se svými Malloreánci k Rak Gosce. Moc toho z ní nezbylo.“

Belgarat pokrčil rameny. „Stejně to nebylo moc hezké město.“

„Teď je ještě mnohem ošklivější. 'Zakat si asi myslí, že ukřižovávání a narážení na kůl působí výchovně. To, co zbylo ze zdí Rak Gosky, vyzdobil názornými exponáty. Pokaždé, když se v Kthol Murgosu někam přesunuje, nechává za sebou šňůru křížů a kůlů a ani jediný z nich není prázdný.“

„Myslím, že neštěstí Murgů nesu s velkou zmužilostí,“ prohlásil Belgarat zbožně.

„Asi by ses měl začít dívat na věci trochu realističtěji, Belgarate,“ zavrčel hrbáč. „Síle Murgů bysme asi přece jen dokázali čelit, kdyby nebylo zbytí, ale o 'nespočetných hordách nekonečné Mallorey' se nemluví jen tak do větru. 'Zakat má opravdu obrovskou armádu a ovládá už většinu přístavů na východním pobřeží, takže může převážet tolik vojska, kolik chce. Jestli se mu skutečně podaří vyhladit Murgy,

utáboří se nám na jižním prahu se spoustou nudících se vojáků. Pak by ho mohlo napadnout něco nepříjemného."

Belgarat zavrčel. „O to se budu starat, až to bude aktuální."

„Jo, a mimochodem," změnil pojednou s ironickým úšklebkem Beldin téma, „zjistil jsem, co znamená ten apostrof v jeho jméně."

„V čím jméně?"

„V 'Zakatově. Věřil bys tomu, že zastupuje slovo 'Kal' ?"

„Takže *Kal Zakat!"* Belgarat na něj jen nevěřícně zíral.

„Není to k zbláznění?" uchechtl se Beldin vítězně. „Myslím, že malloreánští císařové tajné toužili po tomhle titulu už od bitvy u Vo Mimbre, ale vždycky se báli, že by mohl Torak procitnout a vzít to osobně. Ale teď, když je mrtev, spousta Malloreanců začala nazývat svého vládce 'Kal Zakat' - teda ti, co si chtěj uchovat hlavu na krku."

„Co vlastně znamená to 'Kal' ?' zeptal se Dejruk.

„Je to angarácké slovo a znamená 'Král a Bůh'," vysvětlil Belgarat. „Před pěti staletími Torak sesadil malloreánského císaře a osobně vedl jeho vojska proti Západu. Angarakové - všichni: Murgové, Nadraci, Thullové a také Malloreánci - ho nazývali Kal Torak."

„A co se stalo?" zeptal se Dejruk se zájmem. „Myslím, když Torak napadl Západ."

Belgarat pokrčil rameny. „To už je hodně stará a otřepaná historie."

„Jen pokud jsi ji neslyšel," řekl mu Dejruk.

Beldin ostře pohlédl na Belgarata. „Ten je ale bystrý, co?"

Belgarat se zamyšlené podíval na Dejruka. „Tak dobře," pronesl. „Velice stručně: Kal Torak rozdrtil Drasnii a osm let obléhal algarskou Pevnost, potom přešel zemí Ulgů až na pláně Arendie. Západní království se s ním střetla u Vo Mimbre a tam byl v souboji s rivanským Správcem poražen."

„Ale nezemřel."

„Ne. Nezemřel. Rivanský správce ho zasáhl mečem přímo do hlavy, ale Toraka nezabil. Jen ho ponořil do spánku trvajícího do té doby, než znovu usedne král na trůn Rivy."

„Belgarion," řekl Dejruk.

„Správně. A dál to znáš sám. Konečně, byls u toho."

Dejruk si povzdechl. „Ano," pronesl smutně.

Belgarat se obrátil zpět k Beldinovi. „Tak dobře," řekl, „co se tedy děje v Mallorei?"

„Všechno zhruba při starém," odpověděl Beldin, dal si dlouhý lok piva a hlasitě říhl. „Byrokracie pořád stmeluje všechno dohromady. V Melseně a Mal Zetu se pořád kujou pikle a intrikuje se. Karanda, Daršiva a Gandahar jsou na pokraji otevřené vzpoury a Grolimové se pořád bojí přiblížit se ke Kellu."

„Malloreánští Grolimové tedy pořád fungují jako církev?" Belgarat se zdál trochu překvapený. „Myslel jsem, že obyvatelé mohli něco podniknout - tak jako v Mišrak ak Thullu. Tam přece, pokud vím, používali Grolimy jako topivo."

„Kal Zakat poslal zpátky do Mal Zetu pár svých rozkazů," řekl mu Beldin, „a jeho armáda rázně zatrhla vraždění. Koneckonců, když chceš být Král a Bůh, budeš potřebovat i církev. Zakat si asi myslí, že bude snadnější používat tu, která už existuje."

„A co si o tom myslí Urvon?"

„Je teď pěkně potichu. Než zasáhla armáda, Malloreánci si udělali z věšení Grolimů na železné háky velkou zábavu. Urvon se zdržuje v Mal Yasce a je jako myšička. Podle mě si myslí, že fakt, že zůstal naživu, může být jen dočasné přehlédnutí ze strany Jeho Povýšeného Veličenstva Kal Zakata. Urvon je sice slizký had, ale není blázen."

„Nikdy jsem se s ním nesetkal."

„O nic jsi nepřišel," opáčil Beldin kysele. Podal mu svůj korbel. „Nechtěl bys mi dolít?"

„Vypiješ mi všechno pivo, Beldine."

„Ukradneš si zase další. Dvojčata nikdy nezamykají. Takže, Urvon je žák Toraka, jako byli Ktačik a Zedar. Ale postrádá jejich dobré vlastnosti."

„Ale oni přece *neměli* žádné dobré vlastnosti," řekl Belgarat a podal mu naplněnou holbu,

„Ve srovnáni s Urvonem měli. Je to řiťolezec od přírody, podlézavý a hnusný hmyz. Dokonce i Torak ho nesnášel. Ale hned jak získal drobet moci, úplně ho posedla jako každého, kdo má takové přednosti. Už mu jako výraz úcty nestačí poklony, chce, aby se před ním všichni plazili."

„Opravdu jseš z něho pěkně znechucený," poznamenal Belgarat.

„Ten strakatý zákeřník se mi prostě hnusí."

„Strakatý?"

„Má na obličeji a na rukou bílé skvrny, takže vypadá celý flekatý jako kdyby měl nějakou hroznou nemoc. Mě někteří lidé pokládají za ošklivého, ale Urvon by vyvolal hysterický záchvat i u trolla. Tak jako tak, Kal Zakat chce změnit církev Grolimů na státní náboženství se svou tváří na oltářích namísto Torakovy a nejdřív se bude muset vypořádat s Urvonem, jenže Urvon je zalezlý v Mal Yasce a dokonale chráněn grolimskými čarodějníky. Zakat se k němu nedostane, dokonce ani já k němu nepronikl. Zkoušel jsem to každých sto let nebo tak nějak a doufal, že někdy snad někdo přestane dávat pozor a já budu mít štěstí a nabodnu ho na zvlášť velký a ostrý hák. Moc by se mi taky líbilo přitisknout ho na pár týdnů tváří na rozžhavené uhlí."

Belgarat vypadal z výlevu mužíka trochu překvapený. „A to je všechno, co dělá? Schovává se v Mal Yasce?"

„Ani náhodou! Urvon pletichaří a kombinuje, i když spí. Za poslední rok a půl - už od té chvíle, kdy Belgarion proklál mečem Toraka - dělá, co může, aby zachránil alespoň něco, co zbylo z jeho církve. Existují nějaká prastará, moly prožraná proroctví - Grolimové jim říkají Orákula - pocházející z místa zvaného Ašaba v Karandských horách. Urvon je oprášil a tak překroutil, až se zdá, že předpovídají Torakův návrat - buď že není mrtvý, anebo že bude vzkříšen z mrtvých či znovuzrozen."

Belgarat jen odfrkl. „To je nesmysl!"

„Ovšem že je, ale něco dělat musí. Církev Grolimů se zmítá jako had bez hlavy a Zakat má pravdu v tom, že všechny drží pod krkem, aby se ujistil, že pokaždé, když se nějaký Angarak bude klanět, tak jen jemu. Urvon zajistil, že existuje jen pár kopií těch Ašabských orákul, a tvrdí, že on objevil všechno sám a že mu to bylo sesláno v proroctvích. To je asi jediná věc, která ještě zadržuje Zakata, a ani ta by nefungovala, kdyby císař neměl tolik práce se zdobením každého stromu, okolo kterého projede, jedním nebo dvěma Murgy."

„Neměls nějaké problémy s cestováním po Mallorei?"

Beldin jen zamumlal něco sprostého. „Jasně že ne. Mrzákovi

se nikdo nedívá do obličeje. Většina lidí by ti vůbec nedokázala říct, jestli jsem Alorn nebo Marag. Níž než můj hrb se nikdo nedívá.“ Vstal ze židle, přešel k soudku a dolil si korbel. „Belgarate,“ začal pak velice vážně, „říká ti něco jméno Kthrag Sardius?“

„Sardius? Nemyslíš snad sardonyx?“

Beldin pokrčil rameny. „Malloreánští Grolimové mluví o Kthrag Sardiu. Jaký je v tom rozdíl?“

„Sardonyx je drahokam - takový oranžový s mléčně bílými pruhy. Není ani moc vzácný - a vlastně ani moc hezký.“

„Tak to moc nesouhlasí se způsobem, jak o něm mluví Malloreánci.“ Beldin se zamračil. „Podle toho, jak používají jméno Kthrag Sardius, jsem pochopil, že jde o jediný kámen - a že se mu připisuje jistá důležitost.“

„A jaká důležitost?“

„To nedokážu přesně říct. Byl jsem schopen zjistit jen to, že naprosto každý Grolim v Mallorei by dal svou duši za možnost ho dostat do rukou.“

„Může se jednat jen o nějaký vnitřní symbol - o něco, co má vztah k boji o moc, který tam zrovna probíhá.“

„To je možné, ale proč by potom jeho jméno bylo Kthrag Sardius? Aldurovu Orbu říkají přece 'Kthrag Yaska', vzpomínáš si? Skoro jako kdyby měla vládnout nějaká spojitost mezi Kthrag Sardiem a Kthrag Yaskou, co říkáš? A jestli to tak je, potom bysme se na to měli podívat blíž.“

Belgarat ho chvíli upřeně pozoroval a pak si povzdechl. „A já myslel, že jak bude Torak jednou mrtev, tak si konečně odpočineme.“

„Odpočíval jsi rok nebo tak nějak,“ pokrčil rameny Beldin. „Ještě chvíli a začneš měknout.“

„Jsi velice nepříjemný společník, víš to?“

Beldin se krátce ušklíbl. „Jo,“ souhlasil. „Říkal jsem si, že si toho jednou asi všimneš.“

Příštího rána začal Belgarat puntičkářsky třídit ohromnou kupu šustících pergamenových svitků a snažil se vnést jakousi podobu řádu do staletí chaosu. Dejruk starce chvíli tiše pozoroval, pak přešel k oknu a vyhlédl ven na sluncem prozářenou louku Údolí. Asi o míli dál se zdvihala jiná věž, vysoká štíhlá stavba, která působila podivně uklid-

ňujícím dojmem.

„Nevadilo by ti, kdybych šel ven?“ zeptal se Belgarata.

„Cože? Ne, to je v pořádku. Jen nechoď někam moc daleko.“

„Nepůjdu,“ slíbil Dejruk na cestě k točitému schodišti, vedoucímu dolů do chladné tmy přízemí.

Časné ranní slunce šikmo svítilo na orosenou louku a skřivánci zpívali a třepotali se v provoněném vzduchu. Hnědý králík hopkal ve vysoké trávě a zvědavě Dejruka pozoroval. Pak sedl na bobek a začal si zadní tlapkou zuřivě drbat dlouhá ušiska.

Ale Dejruk nevyšel z věže, aby si hrál, ani aby pozoroval králíky. Měl někam jít a tak zamířil přes ještě vlhkou zelenou louku k věži, kterou zahlédl z Belgaratova okna

S rosou jaksi nepočítal, a než došel k osamělé věži, měl nohy nepříjemně promočené. Obešel kamennou stavbu několikrát dokola a chodidla mu čvachtala v nacucaných botách.

„Už jsem si říkal, jak dlouho ti bude trvat než přijdeš,“ zaslechl velice tichý hlas.

„Musel jsem pomáhal Belgaratovi,“ řekl Dejruk na obranu.

„A opravdu potřebuje pomoc?“

„Měl trochu potíže s tím, jak začít.“

„Chtěl bys zajít sem nahoru?“

„Jestli smím.“

„Dveře jsou na druhé straně.“

Dejruk obešel věž a objevil velký kámen, který byl pootočen a odhaloval vchod. Vešel do věže a vystoupil po schodech.

Jedna věž se vždycky podobá druhé, ale mezi touto a Belgaratovou byly jisté rozdíly. Podobně jako u Belgarata i tady byl krb se šlehajícími plameny, ale ty nešlehaly z ničeho konkrétního, co by mohly spalovat. Pokoj sám byl až podivně uklizený, neboť majitel *této* věže uchovával své pergameny, nástroje a nářadí na nějakém nepředstavitelném místě, odkud si je vyvolával, když je potřeboval.

Vlastník věže seděl u ohně. Jeho vlasy a vous byly bílé a na sobě měl modré volné roucho. „Pojď blíž k ohni, hochu, a osuš si boty,“ řekl mu svým jemným hlasem.

„Děkuju,“ odpověděl Dejruk.

„Jak se má Polgara?“

„Moc dobře,“ řekl Dejruk, „a je šťastná. Myslím, že se jí líbí být vdaná.“ Zvedl jednu nohu a podržel ji u ohně.

„Nespal si podrážky.“

„Dám pozor.“

„Chtěl bys něco k snídani?“

„To by bylo fajn. Belgarat na tyhle věci někdy zapomíná.“

„Je na stole.“

Dejruk se podíval na stůl a uviděl misku kouřící kaše, která tam předtím nebyla.

„Děkuju,“ řekl zdvořile, přešel ke stolu a posadil se na židli.

„Chtěl jsi se mnou mluvit o něčem konkrétním?“

„Vlastně ne,“ odpověděl Dejruk, zvedl lžíci a pustil se do kaše. „Jen jsem si myslel, že bych se tu měl zastavit. Údolí vlastně patří tobě.“

„Polgara tě naučila zdvořilosti, jak vidím.“

Dejruk se usmál. „A spoustě ostatních věcí.“

„Jsi s ní šťastný, Dejruku?“ zeptal se pán věže.

„Ano, Aldure, opravdu jsem,“ odpověděl Dejruk a pokračoval v pojídání kaše.

Kapitola třetí

JAK POKRAČOVALO LÉTO, Dejruk si uvědomil, že je naprosto přirozeně stále víc a víc ve společnosti Durnika. Brzy zjistil, že kovář je neobyčejně trpělivý muž, který všechno dělá po starém, ani ne proto, že by měl nějakou morální zaujatost proti tomu, co Belgarat nazýval „alternativou, jež nám je k dispozici“, ale spíše proto, že nalézal hluboké uspokojení v díle svých rukou. To neznamenalo, že by Durnik sem tam nepoužil nějakou zkratku. Ale Dejruk zaznamenal v kovářových „prohřešcích“ určitý systém. Durnik absolutně nepodváděl v čemkoli, co dělal pro Polgaru nebo pro jejich domov. Ať už to bylo jakkoli pracné nebo únavné, Durnik to dokončil svýma rukama a svými svaly.

Ale některé další aktivity už nebyly s Durnikovým smyslem pro etiku svázány tak těsně. Například jednoho rána se pozoruhodně rychle objevilo dvě stě metrů plaňkového plotu. Bylo zapotřebí, aby tam ten plot byl, o tom nebylo pochyb, protože stáda algarského dobytka cestou k napajedlu s přímo hovězí tvrdohlavostí dusala přes Polgařinu zahradu a muselo se jim v tom zabránit. Jenže ve skutečnosti se plot zničehonic začal zjevovat těsně před zmatenými kravami. Zhruba prvních padesát metrů plotu pozorovaly se zmatkem a potom, když celý problém za několik minut řádně promyslely, vydaly se okolo zátarasu. Ale do cesty se jim postavilo dalších padesát metrů plotu. Tehdy se krávy zatvrdily a dokonce se pokusily i běžet, zřejmě se v jejich těžkopádném mozku vylíhl nápad, že toho neviditelného stavitele oplocení předběhnou. Jenže Durnik se malebně usadil na pařez, ve tváři měl výraz krajní rozhodnosti a před stále podrážděnějšími kra-

vami úsek po úseku svůj plot rozšiřoval.

Jeden temně hnědý býček už to nakonec nevydržel a ze vší té frustrace dostal hysterický záchvat; sklonil hlavu, několikrát zahrabal kopytem a s velkým řevem na inkriminovaný plot zaútočil. Durnik udělal jednou rukou podivné krouživé gesto a býček najednou útočil směrem *od* plotu; nějak se v půlce pohybu otočil a ani si toho nevšiml. Cválal ještě několik set metrů, než mu došlo, že jeho rohy ještě pořád nenabraly nic hmotného. Pak zpomalil a užasle zvedl hlavu. Zmateně pohlédl přes plec na plot, otočil se a pokus zopakoval. Durnik ho znovu otočil a on znovu zuřivě útočil opačným smčrem. Při třetím pokusu se vyřítil až za vrchol kopce a ztratil se kdesi na druhé straně. Už se nevrátil.

Durnik pohlédl vážně na Dejruka a pak zamrkal. Z domu vyšla Polgara, utírajíc si ruce do zástěry, a všimla si plotu, co se nějak sám postavil, zatímco myla nádobí od snídaně. Šibalsky pohlédla na manžela a Durnik se zatvářil trochu zahanbeně, že ho přistihla používat čáry místo sekery.

„Krásný plot, drahý.“ řekla mu povzbudivě.

„Nutně jsme ho tu potřebovali,“ namítl omluvně. „Tyhle krávy - no, prostě jsem ho musel udělat co nejrychleji.“

„Durniku,“ řekla laskavě, „na tom, že používáš svůj talent i pro takovéhle věci, přece není nic morálně závadného - a skutečně bys ho měl trénovat co nejčastěji.“ Pak se zadívala na zkřížené plaňky, které vytvářely půvabný vzor, a její tvář dostala soustředěný výraz. A postupně byly průsečíky tyček jeden po druhém pevně svázány silnými šlahouny růžových keřů v plném kvetu. „Tak,“ řekla spokojeně, poplácala manžela po rameni a zašla opět dovnitř.

„Je to skvělá žena, uvědomuješ si to?“ zeptal se Durnik Dejruka.

„Ano,“ potvrdil Dejruk,

Ale Polgara nebyla *vždy* potěšena manželovými exkurzy do této nové oblasti. Při jedné příležitosti, za horkého a prašného sklonku léta, když jí rostliny na zahradě začaly osychat, věnovala Polgara celé ráno nalezení malého černého dešťového mráčku kdesi nad horami země Ulgů a citlivému přitažení tohoto nacucaného chomáčku k Aldurovu údolí, přesněji k její vyprahlé zahrádce.

Dejruk si zrovna hrál u plotu, když se mráček vynořil nízko nad kopcem na západě a pak se zastavil přesně nad domem a dychtivou zahradou. Durnik vzhlédl od postroje, který opravoval, popatřil na hrajícího si blonďatého hošíka, pak na ten ošklivý černý mrak přímo nad jeho hlavou a téměř nevědomky soustředil svou vůli. Pak udělal drobné gesto, jako kdyby něco odháněl. „Kša," řekl mraku.

Oblak se zachvěl, téměř jako by si škytl, a pak se pomalu odporoučel na východ. Když byl pár set metrů za Polgařinou vysušenou zahrádkou, začalo z něj pršet - krásným, mírným, jemným deštíkem, jenž velmi uspokojivě zavlažil několik akrů širé louky.

Durnik nebyl v nejmenším připraven na reakci své ženy. Dveře domku se rozlétly a Polgara vyběhla ven, oči naplněny vztekem. Zle se zadívala na spokojeně cedící mráček, a ten šťavnatě vyhlížející nebožák si znovu jako by škytl a opravdu se mu podařilo vypadat provinile.

Pak se Polgara otočila a zabodla mírně nepříčetný pohled do svého manžela. „Tos udělal ty?" chtěla vědět a ukázala na mrak.

„Proč - no ano," odpověděl. „Asi jsem to byl já, Pol."

„A můžeš mi říct, *proč* jsi to udělal?"

„Hrál si pod ním Dejruk," řekl Durnik, stále soustředěný na spravování. „Napadlo mě, že bys asi nebyla ráda, kdyby promokl."

Polgara se znovu zadívala na mrak promarnivší všechnu vláhu na trávu, která byla stejně tak houževnatá, že by snadno přežila i desetiměsíční sucho. Pak opět pohlédla na svou zahrádku, na ovadlé košťály tuřínů a na žalostné fazole. Pevné sevřela rty a zaťala zuby, aby snad nepronesla něco, co by mohlo šokovat jejího poněkud úzkoprsého manžela. Pak jen pohlédla tváří k nebesům a zdvihla ruce v zoufalém gestu. „Proč zrovna já?" pronesla tragicky hlasem velikým. „Proč zrovna já?"

„Ale drahoušku," pravil Dumik mile, „copak se stalo?"

A Polgara mu řekla, co se stalo - a byl to dlouhý projev.

Další týden strávil Durnik budováním zavodňovacího systému, vedoucího z horního konce jejich údolí k Polgařině zahradě, a ona mu jeho chybu odpustila téměř ihned, jak práci dokončil.

Zima si toho roku dávala na čas a v Údolí stále vládl podzim. Dvojčata Beltira a Belkira přišla těsně předtím, než napadl sníh, a sdě-

lila jim, že po několikatýdenních rozhovorech s Belgaratem a Beldinem oba dva opustili Údolí a každý z nich se vydal jiným směrem, na tvářích výrazy věštící, že někde jsou nějaké potíže.

Dejruk tu zimu Belgaratovu společnost postrádal. Dobře věděl, že se starému čaroději spíše dařilo než nedařilo dostávat ho do problémů s Polgarou, ale Dejruk nějak cítil, že se od něj ani nečeká, že bude problémům unikat opravdu *celý* den. Když přišel sníh, věnoval se opět sáňkování. Poté, co ho Polgara párkrát viděla řítit se z kopce a přes louku, prozíravě požádala Durnika, aby na břehu postavil mantinel a zamezil tak opakování loňské nehody. Když kovář připevňoval zábranu ze spleteného proutí, která udrží Dejruka na suché zemi, pohlédl náhodou dolů do vody. A jelikož zamrzly všechny většinou bahnité stružky, které se do jejich potoka vlévaly, voda byla nízká a křišťálově čistá. Durnik naprosto jasně spatřil dlouhé úzké stíny, vznášející se nad štěrkovým dnem.

„Zvláštní," zamumlal a jeho oči dostaly zase ten zvláštní nepřítomný výraz. „Nikdy předtím jsem si jich nevšiml."

„Já je viděl skákat," řekl Dejruk. „Ale většinou je voda moc zakalená, než aby se daly zahlédnout, když jsou u dna."

„Myslím, že to je správné vysvětlení," souhlasil Durnik. Přivázal konec proutěné zábrany ke stromu a zamyšleně kráčel sněhem ke kůlně, kterou přistavil za dům. O chvilku později se znovu objevil s klubkem voskovaného provázku v ruce a za pět minut už rybařil. Dejruk se usmál a znovu se jal plahočit do táhlého kopce, vleka za sebou sáňky. Když dorazil na vrcholek kopce, očekávala ho tam cizí mladá žena s tváří zastíněnou kápí.

„Mohu vám nějak pomoci?" zeptal se zdvořile.

Mladá žena sňala kápi a odhalila tak, že má přes oči pevně zavázán pás tmavé látky. „Jsiž ten, jehož Dejrukem zovou?" otázala se. Měla hluboký zpěvný hlas a v její archaické mluvě byl zvláštní rytmus.

„Ano," odpověděl Dejruk, „to jsem já. Poranila sis oči?"

„Nikoli, šlechetné dítě," odpověděla „Musím patřiti na svět ve světle jiném, nežli jen běžného slunce."

„A nechtěla bys sejít dolů do našeho domu?" zeptal se jí Dejruk. „Mohla by ses ohřát u ohně a Polgara by měla ze tvé společnosti

radost.“

„Ačkoli vznešenou Polgaru ctím, čas pro naše setkání ještě nenadešel,“ řekla mladá žena, „a tam, kde jsem, *není* zima.“ Pak se odmlčela a mírně se nad něj sklonila, jako by si ho skutečně prohlížela, ačkoli látka přes její oči byla dost silná. „Tedy *jest* to pravda,“ zamumlala tiše. „Na tak velkou vzdálenost nemohly jsme si býti jisté, ale nyní, když ti stojím tváří v tvář vím, že nemůže býti pochyb.“ Pak se napřímila. „Opět se setkáme,“ řekla mu.

„Jak si přeješ, paní,“ odpověděl Dejruk, rozpomenuv se na své dobré vychování.

Usmála se a její úsměv byl tak zářivý, až to vypadalo, jako kdyby v tom mlžném zimním odpoledni náhle jasně zazářilo slunce. „Jsemť Cyradis,“ pronesla, „a přináším ti přátelství, šlechetný Dejruku, byť může nastati chvíle, kdy se rozhodnouti budu muset v neprospěch tvůj.“ A pak zmizela, náhle se ztratila, v jednom okamžiku tam byla a ve druhém už ne.

Trochu zmatený Dejruk se podíval na sníh, kde stála, a uviděl, že tam nejsou žádné stopy. Posadil se na sáňky, aby si všechno promyslel. Nic z toho, co ta podivná mladá žena řekla, mu nedávalo moc smysl, ale byl si docela jistý, že až přijde opravdu vhodný čas, smysl to mít bude. Po krátké úvaze dospěl k tomu, že kdyby se Polgara doslechla o takovéhle zvláštní návštěvě, jen by ji to zbytečně znervóznilo. A protože si byl jist, že ta Cyradis nepředstavovala žádnou hrozbu a nechtěla mu ublížit, rozhodl se, že o celé příhodě pomlčí.

Pak, protože mu na vršku kopce byla stále větší zima, odstrčil sáňky a sjel dlouhý svah i louku pod ním a zastavil se až pár metrů od Durnika, který rybařil s tak naprostým soustředěním, že byl ke všemu ostatnímu hluchý a slepý.

Polgara byla vůči Durnikovu koníčku tolerantní. Pokaždé náležitě užasla nad délkou, váhou a stříbrnou barvou úlovku, který donesl domů, a musela sáhnout hluboko do svých nesmírných vědomostí, aby dokázala nalézt vždy nové způsoby, jak smažit, péct, grilovat, dusit a dokonce i vařit rybu. Ale neoblomně trvala na tom, že je bude čistit on.

Když znovu nastalo jaro, přicválal na temperamentním hřebci Belgarat

„Co se stalo s tvou klisnou?“ zeptal se Durnik starce, sesedajícího na prahu domu.

Belgarat udělal kyselý obličej. „Byl jsem v půli cesty do Drasnie, když jsem zjistil, že je březí. Vyměnil jsem ji za tohohle vzpurníka.“ A zamračil se na podupávajícího hřebce.

„Vypadá spíš, že jsi na tom vydělal,“ zamudroval Durnik a prohlížet si Belgaratova koně.

„Ta klisna byla klidná a rozumná,“ odporoval stařec. „Tenhle naprosto postrádá mozek. Pořad se chce jen předvádět - jak umí cválat, skákat, couvat a vzpínat se a hrabat kopyty.“ Znechuceně potřásl hlavou.

„Odveď ho do stáje, otče,“ navrhla Polgara, „a vyhřebelcuj. Přijel jsi akorát na večeři. Mohu ti nabídnout pečenou rybu. Vlastně když budeš chtít, můžeš dostat i několik pečených ryb.“

Když se najedli, Belgarat si otočil svou židli, opřel se a natáhl nohy k ohni. Se spokojeným úsměvem se rozhlédl po vydrhnuté kamenné podlaze, nabílených zdech s vyleštěnými hrnci a konvicemi visícími na háčcích a na tanec světla a stínu, vrhány ohněm v krbu. „Odpočinek je skvělá věc,“ prohlásil. „Mám dojem, že od chvíle, kdy jsem odtud minulý podzim odjel, jsem se nezastavil.“

„A co bylo tak důležitého, otče?“ zeptala se ho Polgara, sklízejíc se stolu nádobí.

„Měli jsme s Beldinem dlouhý rozhovor,“ odpověděl stařec. „V Mallorei se dějí jisté věcí, které se mi vůbec nelíbí.“

„Copak by, otče, ještě něco mohlo pohnout se světem? Náš zájem o Malloreu skončil v Kthol Mišraku, když zemřel Torak. Nejsi přece žádný permanentní strážce světa, to víš nejlíp sám.“

„Kéž by to bylo tak jednoduché, Pol,“ řekl. „Říká ti něco jméno 'Sardion'? Nebo snad 'Kthrag Sardius'?“

Nalévala horkou vodu z konvice do velkého kastrolu, ve kterém umývala nádobí, ale zarazila se a mírně zamračila „Mám dojem, že jsem jednou slyšela říkat nějakého Grolima něco o 'Kthrag Sardiu'. Blouznil a blábolil ve staré angaračtině.“

„A nevzpomeneš si, co říkal?“ zeptal se Belgarat se zájmem.

„Je mi líto, otče, ale *neznám* starou angaračtinu. Copak si nepamatuješ, že ses nikdy nedostal k tomu, abys mě ji naučil?“ Pohlédla

na Dejruka a kývla na něj prstem.

Dejruk zoufale povzdechl, vstal a chopil se utěrky,

„Dejruku, přestaň dělat obličeje," napomenula ho. „Neubude tě, když mi pomůžeš." Jak se pustila do nádobí, otočila se zpět na Belgarata. „A co má být s tím 'Sardionem' nebo jak mu říkáš?"

„To nevím," odpověděl Belgarat a nervózně si mnul bradu. „Ale jak tvrdil Beldin, Torak říkal Orbu našeho Pána 'Kthrag Yaska'. Myslím, že je možné, že 'Kthrag Sardius' s ním může být v nějakém vztahu."

„Ale, otče, tady můžeme najít spoustu možností, domněnek a různých kdyby," namítla. „Divila bych se, kdyby ses nehonil jen za neškodným stínem - nebo proto, abys měl co dělat."

„Pol, znáš mě moc dobře na to, abys věděla, že zase nejsem *tak* nadšený, když mám něco dělat," pronesl sarkasticky.

„To jsem si všimla. A co se jinak děje ve světě?"

„Tak poslouchejte," Belgarat se opřel a zamyšleně zíral na slabě ozářený strop. „Velkovévoda Noragon snědl něco, co mu vyloženě nesedlo."

„Kdo je velkovévoda Noragon? A proč se zabýváme jeho zažíváním?" zajímala se Polgara

„Velkovévoda Noragon *byl* kandidát rodu Honetů na císařský trůn Tolnedry jako nástupce Ran Boruna," ušklíbl se Belgarat. „Byl to naprostý a dokonalý hlupák, a kdyby nastoupil na trůn, byla by to absolutní pohroma."

„Řekl jsi *byl"* poznamenal Durnik.

„Správně. Noragonovy zažívací potíže se ukázaly jako osudné. Všeobecně se předpokládá, že nějaký ctihodný přívrženec Horbitů použil jisté exotické koření z džunglí Nyissy a vylepšil velkovévodovu poslední večeři. Podle toho, co vím, byly příznaky obzvlášť malebné. Honetové jsou v naprostém zmatku a ostatní rody předou blahem."

„Tolnedriánská politika je nechutná," prohlásila Pol.

„Náš princ Kheldar je na nejlepší cestě stát se nejbohatším mužem světa," pokračoval Belgarat.

„Silk?" Durnik vypadat trochu překvapeně. „To se mu už podařilo nakrást *tolik?"*

„Myslím, že tentokrát je to svým způsobem zákonné," řekl Belgarat. „Nějak se mu s tím lumpem Yarblekem podařilo získat kontrolu nad celým nadrackým obchodem s kožešinami. Neznám všechny podrobnosti, ale vzteklý řev ze všech velkých obchodních domů v Boktoru naznačuje, že si naši přátelé vedou celkem dobře."

„To rád slyším," řekl Durnik.

„Možná proto, že sis už dlouho nešel na trh koupit kožešinovou čapku." Belgarat se uchechtl. „Mám dojem, že ceny dost poskočily." Stařec se zhoupl na židli. „V Kthol Murgosu tvůj přítel Kal Zakat metodicky masakruje na cestě podél východního pobřeží vše živé. Na seznam měst, která dobyl a vylidnil, přidat Rak Kthan a Rak Haggu. Nemám moc rád Murgy, ale je dost možné, že Zakat už zašel příliš daleko."

„Kat Zakat?" zeptala se Polgara s pozdviženým obočím.

„Trochu afektované," pokrčil rameny Belgarat.

„Spíše jde o symptom," poznamenala. „Angaračtí vládci byli vždycky nějakým způsobem vyšinutí." Pak na otce zpříma pohlédla. „Nuže?"

„Nuže co?"

„Slyšels něco o Rivě? Jak si vedou Garion se Se'Nedrou?"

„Ani slůvko - no, jen pár oficialit. 'Rivanský král má čest oznámit jmenování knížete Jaksejmenuje vyslancem v království Drasnie.' Takovéhle věci, ale naprosto nic osobního."

„Jsme si přece jisti, že umí psát, že ano?" dožadovala se podrážděně. „A určitě není tak zaměstnaný, aby neměl čas napsat za dva roky alespoň jediný dopis."

„Napsal," řekl Dejruk tiše. Možná se o tom dopisu neměl zmiňovat, ale pro Polgaru se zdál tak důležitý.

Ostře se na něj podívala. „Cos to řekl?" zeptala se.

„Belgarion ti vloni v zimě napsal," řekl Dejruk. „Ale ten dopis se ztratil, když se loď, na které byl posel, potopila."

„Když se ta loď potopila, jak potom můžeš..."

„Pol," vpadl Belgarat pro něj netypicky kategorickým tónem, „přenech to radši mně." Pak se obrátil k Dejrukovi. „Říkáš, že Garion napsal Polgaře minulou zimu dopis?"

„Ano," opakoval Dejruk.

„Ale ten dopis se ztratil, když se loď s ním potopila?“

Dejruk přikývl.

„A proč tedy nenapsal další?“

„Nevěděl, že se ta loď potopila.“

„Ale ty ano?“

Dejruk znovu přikývl.

„A nevíš náhodou, co v něm bylo?“

„Ano.“

„A myslíš, že bys nám ho dokázal odříkat?“

„Myslím, že dokázal, pokud budeš chtít. Ale Belgarion stejně asi tak za týden napíše nový.“

Belgarat na něj podivně pohlédl. „No a proč bys nám neřekl, co bylo v tom prvním? Tak alespoň o nic nepřijdeme.“

„Dobrá,“ souhlasil Dejruk. Pak se zamračil, jak se silně soustřeďoval. „Začínal oslovením: 'Drahá teto Pol a Durniku!“ Myslím, že je velice pěkné, ne?“

„Dejruku, prostě nám jen odříkej ten dopis,“ řekl Belgarat trpělivě. „Komentáře si nech na později.“

„Dobře.“ Dejruk zamyšleně hleděl do plamenů. „Je mi líto, že jsem Vám nenapsal už dříve,“ recitoval, „'ale měl jsem spoustu práce - učil jsem se být dobrým králem. Je dost snadné stát se králem - všechno, co k tomu potřebuješ, je narodit se do správné rodiny. Ale být dobrým králem je těžší, i když mi Brand pomáhá, jak může stejně ale pořád musím rozhodovat o spoustě věcí, kterým ve skutečnosti nerozumím.

Se'Nedra se má dobře - alespoň si to myslím. Teď spolu už sotva promluvíme, takže to nemohu říct najisto. Brand je trochu znepokojen, že ještě nemáme žádné děti, ale já si myslím, že si nemusí dělat starosti. Protože nakolik můžu říci, nebudeme mít nikdy žádné děti, a možná je to tak lepší. Vážně si myslím, že ještě předtím, než jsme se vzali, měli jsme se trochu lépe navzájem poznat. A jsem si jist, že by se našel nějaký způsob, jak bychom to včas zarazili. Ale teď už je příliš pozdě. Právě jsme se dostali až na dno. Pokud se moc často nevidíme, obvykle se nám spolu podaří civilizovaně vyjít - přinejmenším tak civilizovaně, abychom zachovali dekorum.

Barak sem minulé léto připlul na té velké válečné lodi a byla to

moc dobrá návštěva. Řekl mi všechno o…'„

„Počkej chvíli, Dejruku," zarazila Polgara jeho recitaci. „Píše ještě něco o problémech se Se'Nedrou?"

„Ne, nic," odpověděl Dejruk po chvíli, za kterou rychle proběhl v mysli zbytek dopisu. „Je tam o Barakově návštěvě a pak ještě nějaké novinky, které dostal od krále Anhega, a o Mandorallenově dopisu. To je zhruba všecko. A píše, že tě má rád a moc mu chybíš. Tak končí."

Polgara a Belgarat si vyměnili velice dlouhý pohled. Dejruk cítil jejich úžas, nicméně nevěděl přesně, jak by je ohledně této záležitosti mohl uklidnit.

„A jsi si jist, že ten dopis zněl takhle?" ujistil se Belgarat.

Dejruk přikývl. „Napsal přesně tohle."

„A tys věděl, co v tom dopise je, hned jak ho psal?"

Dejruk zaváhal. „Nevím, jestli to bylo přesně tak. Takhle to nefunguje, víš? Máš o tom sice nějaké ponětí, ale nepřemýšlíš o tom blíž, dokud se na to nezavede hovor - jako třeba teď, když o tom začala mluvit Polgara."

„A hraje roli, jak je ta osoba vzdálená?" zeptal se Belgarat zvědavě.

„Ne," odpověděl Dejruk, „myslím, že ne. Prostě když chci, je to tady."

„Táto, tohle prostě *nikdo* nedokáže," prohodila Polgara ke starci. „A *nikdy* toho nikdo nebyl schopen."

„Tak se očividně změnila pravidla," řekl zamyšleně Belgarat. „Myslím, že to prostě musíme přijmout jako fakt, co ty na to?"

Přikývla. „Nemá žádný důvod, aby si to vymyslel."

„Mám dojem, že od nynějška budeme spolu vést dlouhé hovory, Dejruku," prohlásil stařec.

„Možná," vpadla Polgara, „ale ne teď." Obrátila se zpět k chlapci. „Mohl bys mi zopakovat, co Garion napsal o Se'Nedře?"

Dejruk přikývl. „'Se'Nedra se má dobře - alespoň si to myslím. Teď spolu už sotva promluvíme, takže to nemohu říct najisto. Brand je trochu znepokojen, že...'„

„To stačí, Dejruku," řekla a zvedla lehce ruku. Pak se mu zadívala do očí. Po chvíli zvedla jedno obočí. „Řekni," zeptala se a pře-

pečlivě volila slova, „víš, co je mezi Garionem a Se'Nedrou v nepořádku?“

„Ano,“ odpověděl Dejruk.

„A řekl bys mi to?“

„Když chceš. Se'Nedra udělala něco, co Gariona opravdu moc rozzlobilo, a on pak udělal něco, co ji ponížilo na veřejnosti, a to rozzlobilo zase ji. Myslí si, že se jí dost nevěnuje a že veškerý čas věnuje jen své práci, protože ho nechce věnovat jí. A on si zase myslí, že je sobecká a rozmazlená a že nemyslí na nikoho kromě sebe. Oba se mýlí, ale už se tolikrát pohádali a tolikrát si moc ublížili tím, co jeden druhému řekli, že už nechtějí s tím druhým žít. A jsou hrozně nešťastní.“

„Děkuju, Dejruku,“ řekla Pak se obrátila na Durnika. „Potřebujeme sbalit pár věcí,“ poručila.

„Cože?“ Vypadal dost překvapeně.

„Jedeme do Rivy,“ oznámila kategoricky.

Kapitola čtvrtá

V KAMAARU, V JEDNÉ PŘÍSTAVNÍ krčmě narazil Belgarat na starého přítele. Když pak přivlekl vousatého a do kožešin oděného Šereka do hostince, kde se ubytovali, Polgara po kymácejícím se námořníkovi jen střelila zkušeným pohledem. „Jak dlouho se už zpíjíš, kapitáne Greldiku?“ zeptala se odměřeně.“

„Jakejenesden?“ Jeho odpověď byla stěží srozumitelná.

Pověděla mu, co je za den.

„Fáántastický,“ škytl. „Ale, prooňte,“ omlouvaj se. „Asi mám okno, ztratilo se mi několik dnů... Nevíte někdo náhodou, jakej je *tejden?“*

„Greldiku,“ pronesla, „to se pokaždé, když jsi v přístavu, *opravdu* musíš opít?“

Greldik se hluboce zamyslil, probíral se vousem a zíral do zdi. „No, když o tom teď mluvíš, Polgaro, tak mám dojem, že opravdu musím. Nikdy předtím jsem o tom sice takhle nepřemejšlel, ale když ses teď zeptala, tak -“

Mrazivě na něj hleděla, ale pohled, který jí vracel, byl drzost sama. „Zbytečně marníš čas, Polgaro,“ ujistil ji. „Nejsem ženatej, nikdy jsem nebyl ženatej a nikdy taky ženatej nebudu. Tím, jak se chovám, neničím žádný ženský život a je absolutně jistý, že žádná ženská nikdy nezničí můj život. K věci: Belgarat říká, že chceš do Rivy. Seženu svou posádku a za ranního přílivu vyplujem.“

„A bude tvoje posádka dost střízlivá, aby trefila ze zálivu?“

Jen pokrčil rameny. „Možná cestou narazíme do několika tolnedřanskejch kupců, ale nakonec cestu na otevřený moře určitě na-

jdem. Ať střízlivá nebo opilá, moje posádka je prostě nejlepší. Pozejtří odpoledne vás vysadíme na nábřeží v Rivě - pokud nás zrovna nechytne bezvětří, v tom případě by to trvalo o pár hodin dýl.“ Znovu škytl. „Prooňte,“ zamumlal, zakymácel se dopředu a dozadu a zacivěl na ni kalným zrakem.

„Greldiku,“ pronesl Belgarat obdivně, „ty jseš ten nejstatečnější muž na celým světě.“

„Nebojím se moře,“ odpověděl Greldik.

„Nemluvil jsem o moři.“

Následujícího dne okolo poledne už Greldikova loď brázdila pod svěží brízou zpěněné moře. Pár posledních indisponovaných členů posádky se potácelo po palubě v marném úsilí o rovnou chůzi a jejich více či méně bystrý zrak sledoval záď, kde se opíral o kormidlo očividně zbědovaný Greldik s krhavýma očima

„Nechceš trochu skasat plachtu?“ zeptal se ho Belgarat.

„A proč?“

„Protože když necháš v tomhle větru plnou plachtu, přijdeš o stěžeň.“

„Belgarate, starej se o svý čáry,“ odsekl mu Greldik, „a plachtění nech na mně. Děláme dobrej čas a dlouho předtím, než by se zlámal stěžeň, začnou se lámat a trhat prkna paluby.“

„Jak dlouho předtím?“

Greldik pokrčil rameny. „Skoro minutu nebo tak nějak - aspoň většinou.“

Belgarat na něj jen němě zíral. „Asi půjdu do podpalubí,“ bylo nakonec jediné, na co se zmohl.

„Skvělej nápad.“

K večeru se vítr utišil a Greldikova loď pokračovala celou noc klidnějším mořem. Hvězdy sice zahlédli jen tu a tam, ale to jim stačilo, když příští ráno vyšlo slunce, bylo mrtvé bezvětří, přesně jak jejich vzpumý kapitán předpověděl. Později odpoledne se nad západním obzorem vynořily tmavé útesy a rozeklané vrchy tvořící pobřežní linii Větrného ostrova a jejich loď opět poskočila pod zářivě modrou oblohou přes zpěněné vlny jako jankovitý kůň. Jak se loď zdvihala a propadala, probíjejíc si svou cestu dorážejícími vlnami a chrlíc pokaždé, když do nějaké narazila, závoje pěny, usadil se na Greldikově vousaté

tváři široký úsměv.

„Je to hrozně nespolehlivý člověk," řekla Polgara a vrhla na kapitána *velmi* nespokojený pohled.

„Ale zdá se, že je opravdu skvělý námořník, Pol," řekl Dumik mírně.

„Ale o tom přece nemluvím, Durniku."

„Aha."

Loď hladce proklouzla mezi dvěma skalnatými výběžky a vplula do krytého přístavu města Rivy. Jeho šedé kamenné budovy se postupně zdvihaly až k ponurým a hrozivým hradbám Citadely, která čněla nad městem a přístavem.

„Tohle místo vždycky vypadá tak pochmurně," poznamenal Durnik. „Pochmurně a nepohostinně."

„Právě o to jim šlo, když ho stavěli, Durniku," odpověděl Belgarat. „Nestáli tu o žádné návštěvy."

Pak, na konci pravobočního obratu proti větru, Greldik prudce otočil kormidlem a jeho loď, přídí rozrážejíc temnou vodu, zamířila přímo na kamenné nábřeží vybíhající z města. V poslední možné chvíli znovu prudce stočil kormidlo. Za plácání zplihlých plachet loď urazila posledních pár metrů a jemně dosedla k solí pokrytým kamenům mola

„Myslíš, že nás někdo viděl připlouvat a řekl to Garionovi?" zeptal se Durnik,

„Určitě ano," odpověděl Belgarat a ukázal směrem ke klenuté bráně, která se právě otevřela a odhalila široké kamenné schodiště stoupající vzhůru mezi mohutnými hradebními zdmi, chránícími Rivu od moře. Branou procházelo množství oficiálně vyhlížejících mužů a uprostřed této skupiny kráčel vysoký žlutovlasý mladík s vážným výrazem na tváři.

„Pojďme na druhou stranu lodi," navrhl Belgarat Durnikovi a Dejrukovi. „Chci ho překvapit."

„Vítej v Rivě, kapitáne Greldiku." Dejruk poznal Garionův hlas, přestože teď zněl dospěleji a mnohem jistěji.

Greldik ho zpoza postranice přimhouřenýma očima odhadoval. „Vyrostls, chlapče," řekl králi Rivy. Muž tak volný jako Greldik téměř nikdy necítí potřebu používat tradiční uctivé tituly a oslovení.

„To se tak už stává," odpověděl Garion suše. „Skoro každý v mém věku tím prošel."

„Přivezl jsem ti hosty," řekl mu Greldik.

Belgarat s úsměvem přešel přes palubu k postranice a Durnik s Dejrukem mu šli v patách.

„Dědečku?" Garionova tvář dostala naprosto užaslý výraz. „Kde se tu bereš? A Durnik - a Dejruk?"

„Ve skutečnosti to byl nápad tvojí tety," řekl mu Belgarat.

„A teta Pol je tady taky?"

„Ovšemže jsem," odpověděla Polgara suše a vystoupila z podpalubního otvoru u stěžně.

„Teto Pol!" vykřikl Garion a vypadal velice hloupě.

„Garione, nezírej tak," napomenula ho a povolila si límeček své modré halenky. „Je to nezdvořilé."

„Ale proč jsi mi nedala vědět, že přijedeš? Co tu všichni vůbec děláte?"

„Přijeli jsme na návštěvu, drahý. Lidé to přece čas od času dělávají."

Když vystoupili na molo a připojili se k mladému králi, nastalo obvyklé objímání a potřásání rukama a dojaté hledění z očí do očí, jež provázívá shledání. Ale Dejruka mnohem více zajímalo něco jiného. Když začali vystupovat vzhůru šedým městem k Citadele, vypínající se nad ním, zatahal Gariona za rukáv. „Co kůň?" zeptal se.

Garion na něj pohlédl. „Je ve stájích, Dejruku. Bude moc šťastný, až tě uvidí."

Dejruk se usmál a přikývl.

„To mluví pořád takhle?" zeptal se Garion Durnika. „Jen jedno slovo a dost? Myslel jsem si, že... no..."

„Většinou mluví už normálně - na svůj věk," odpovědět Durnik, „ale na to hříbě myslí od chvíle, kdy jsme odjeli z Údolí, a někdy, když je vzrušený, vrátí se opět ke starému zlozvyku."

„Ale aspoň poslouchá," přidala se Polgara, „a to je víc, než bych dokázala říct o jiném chlapci, když byl v jeho věku."

Garion se rozesmál. „To jsem byl opravdu tak nesnesitelný, teto Pol?"

„Ani ne nesnesitelný, drahý. Ale prostě jsi neposlouchal."

Když dorazili do Citadely, vyšla je pozdravit až před vysokou masivní vstupní bránu rivanská královna Se'Nedra byla přesně tak nádherná, jak si ji Dejruk pamatoval. Měděné vlasy měla přichyceny k týlu párem zlatých hřebenů a prameny jí splývaly na záda v bohaté zářící kaskádě. Zelené oči měla obrovské. Byla malá, ne o moc větší než Dejruk, ale přesto byla královnou každým coulem. Všechny je obřadně pozdravila, objala Belgarata a Durnika a lehce políbila Polgaru na tvář.

Pak napřáhla obě ruce k Dejrukovi a on ji za ně uchopil a pohlédl jí do očí. Byla v nich bariéra, jemný náznak obranného napětí, za kterým se skrývala její poraněná duše. Přitiskla ho k sobě a políbila, a dokonce i při tomto gestu cítil nešťastné napětí, kterého si už snad ani nebyla vědoma. Když oddalovala své měkké rty od jeho tváře, Dejruk jí znovu pohlédl hluboko do očí a nechal ze sebe vyprýštit všechnu lásku, naději i soucit které k ní cítil. A pak bez přemýšlení natáhl ruku a jemně ji pohladil po obličeji. Oči se jí rozšířily a rty roztřásly. A ten lehký rys kamenné nepřístupnosti se začal rozpadat. Z očí jí skanuly dvě velké slzy a pak, se srdceryvným zanaříkáním, se obrátila a naslepo zatápala rozpaženýma rukama. „Ach, paní Polgaro!“ zakvílela.

Polgara štkající malou královnu konejšivě objala a přitiskla k sobě. Avšak přitom hleděla upřeně do Dejrukovy tváře a jedno obočí měla tázavě pozvednuto. Dejruk jí pohled oplatil a klidně přikývl v odpověď.

„Dobrá,“ řekl Belgarat, trochu rozladěný Se'Nedřiným výbuchem pláče. Poškrabal se na bradě a rozhlédl po vnitřním nádvoří Citadely a po granitovém schodišti vedoucím k masivním dveřím. „Nemáš tu něco, co by se dalo pít?“ zeptal se Gariona.

Polgara, stále ještě objímající plačící Se'Nedru, na něj úkosem pohlédla. „Není na to ještě trochu brzy, otče?“ namítla.

„No, myslím, že ne,“ odpověděl smířlivě. „Trocha piva po plavbě na moři udělá žaludku dobře.“

„Vždycky se najde nějaká výmluva co?“

„Vždycky se mi podaří něco vymyslet.“

Dejruk strávil odpoledne na výcvikovém hřišti za královskými stájemi. Oříškově hnědé hříbě už nebylo žádné hříbě, ale spíše napůl dospělý mladý hřebec. Temná srst se mu leskla, a jak klusal v širo-

kých kruzích po cvičišti, vystupovaly pod ní svaly. Jediná bílá skvrna na plecích se v jasném slunci zdála přímo zářit.

Koník nějak věděl, že Dejruk přijel, a celé ráno byl nepokojný a napjatý. Podkoní o tom Dejruka informoval. „Buď opatrný," řekl mu. „Dnes je z nějakého důvodu celý rozdivočelý."

„Teď už bude klidný," odpověděl Dejruk a klidně pootevřel dveře koníkova stání.

„Já bych tam radši..." vpadl kvapně štolba a napůl zdvihl ruku, aby chlapce strhl zpět, ale Dejruk už byl uvnitř u nepokojného zvířete. Koník zafrkal, nervózně poskočil a zadupal kopyty o slámou pokrytou podlahu. Pak znehybněl a jen se třásl, dokud Dejruk nenatáhl ruku a nedotkl se jeho prohnuté šíje. Pak už bylo mezi nimi všechno v pořádku. Dejruk otevřel dvířka stání dokořán a spolu s koníkem, který se mu vytrvale otíral o rameno, vyšli ven a prošli kolem překvapeného štolby.

Pro tuto chvíli jim oběma stačilo jen to, že jsou spolu - že stále sdílejí pouto, které bylo mezi nimi dříve a jaksi existovalo dokonce i předtím, než se setkali, které existovalo dokonce jakýmsi podivným způsobem, ještě než se narodili. Později jej ještě prohloubí, ale pro tuto chvíli byli spokojeni.

Když se na východní obloze začaly sbírat červánky, Dejruk hřebečka nakrmil, slíbil mu, že zítra přijde zase, a vrátil se zpět do Citadely, aby se podíval po ostatních. Našel je usazené v jídelně s nízkým stropem. Byla menší než rozsáhlý hlavní hodovní sál a mnohem méně formální. Nejvíce se blížila pocitu domova, pokud to v této ponuré tvrzi vůbec bylo možné.

„Strávil jsi hezké odpoledne?" zeptala se ho Polgara. Dejruk přikývl.

„A měl koník radost, že tě znovu vidí?"

„Ano."

„A předpokládám, že máš asi hlad?"

„No - trošičku." Rozhlédl se po místnosti a všiml si, že chybí rivanská královna „Kde je Se'Nedra?" chtěl vědět.

„Byla trochu unavená," odpověděla Polgara. „Měly jsme dnes odpoledne hodně dlouhý rozhovor."

Dejruk na ni pohlédl a porozuměl. Pak se znovu rozhlédl.

„Opravdu mám *trošičku* hlad," řekl jí.

Srdečně a láskyplně se rozesmála. „Všichni kluci jsou stejní," prohlásila.

„A chtěla bys, abychom byli jiní?" zeptal se jí Garion.

„Ne," ujistila ho, „asi opravdu nechtěla."

Časně zrána dalšího dne seděli Polgara a Dejruk u krbu v komnatě, která odjakživa patřila jí. Polgara seděla v křesle s vysokým opěradlem a na stolečku vedle ní kouřil šálek čaje. Na sobě měla opět své modré sametové šaty a v ruce držela velký slonovinový hřeben. Dejruk seděl přímo před ní na podnožce potažené kobercem a procházel částí ranního rituálu. Mytí obličeje, uší a krku moc dlouho netrvalo, ale z nějakého důvodu česání vlasů zabralo dobrou čtvrthodinu. Co se týkalo úpravy vlasů, byl Dejrukův osobní vkus naprosto minimální. Dokud mu nelezly do očí, bylo všechno v pořádku. Naproti tomu se zdálo, že Polgara nachází v pročesávání jeho měkkých zářivě světlých kudrlin velké potěšení. Tu a tam v nejrůznějších částech dne se jí do očí vkradla zvláštní něha a její prsty téměř jakoby proti její vůli zabloudily ke hřebenu a on hned věděl, že jestli okamžitě někam nezmizí, bude beze slova usazen na židli a česán a česán.

Na dveře někdo opatrně zaklepal.

„Ano, Garione?" zavolala

„Doufám, že nejdu moc brzy, teto Pol. Můžu dovnitř?"

„Ovšem, drahý."

Garion měl na sobě modrou halenu, kamaše a kožené boty. Dejruk si všiml, že když si může vybrat, oblékne se mladý rivanský král vždy do modrého.

„Dobré ráno, drahý," řekla Polgara a její prsty pokračovaly dál v česání.

„Dobré ráno, teto Pol," řekl Garion. A pak se podíval na hocha sedícího a mírně se vrtícího na podnožce před Polgařiným křeslem. „Dobré ráno, Dejruku," řekl vážně.

„Belgarione," opáčil Dejruk a pokývl.

„Dejruku, nehýbej tou hlavou," napomenula ho klidně Polgara „Dal by sis trochu čaje?" zeptala se Gariona.

„Ne, děkuju." Přinesl si další křeslo a usadil se naproti ní. „Kde je Durnik?" zeptal se.

„Prochází se po ochozu," řekla mu Polgara. „Durnik je rád někde venku, když vychází slunce."

„Ano," usmál se Garion. „Na to si pamatuju ještě z Faldorova statku. Je všechno v pořádku? Myslím, co se týče pokojů a tak."

„Tady se cítím pokaždé pohodlně," řekla. „Svým způsobem to vždycky bylo místo, které mi nejvíc připadalo jako stálý domov - alespoň do nynějška." Spokojeně se rozhlédla po temně rudých drapériích a tmavém koženém čalounění křesel a blaženě zavzdychala.

„Tohle jsou tvoje komnaty už hodně dlouho, že?"

„Ano. Beldaran je pro mě připravila po své svatbě se Železnou rukou."

„Jaký byl?"

„Železná ruka? Velmi vysoký - skoro tak, jako jeho otec - a měl hroznou sílu." Obrátila svou pozornost zpět k Dejrukovým vlasům.

„Byl tak vysoký jako Barak?"

„Ještě vyšší, ale ne tak hřmotný. Král Šerek měl sedm stop a také všichni jeho synové byli velicí. Dras Býči šíje byl jako kmen stromu. Vypadal, že by mohl dosáhnout až do nebe. Železná ruka byl útlejší, měl hustý černý vous a jasné modré oči. V době, kdy se s Beldaran brali, začínaly mu už vousy i vlasy šedivět, ale i tak z něho vyzařovala nevinnost, všichni jsme ji cítili. Hodně se podobala nevinnosti, kterou cítíme tady z Dejruka."

„Zdá se, že si ho pamatuješ velice dobře. Pro mě vždycky byl jen někým z legend. Všichni víme o činech, které vykonal, ale nikdo neví nic o něm jako o skutečné osobě."

„Musela jsem si ho dobře zapamatovat, Garione. Koneckonců tu přece jen byla možnost, že bych si ho mohla vzít *já*."

„Železnou ruku?"

„Aldur řekl otci, ať pošle jednu ze svých dcer Železné ruce, aby se stala jeho manželkou. Otec musel zvolit mezi Beldaran a mnou. Myslím, že se Šedivec rozhodl správně, ale pořád hledím na Železnou ruku v tomhle světle." Povzdechla si a pak se trochu smutně usmála. „Stejně myslím, že bych mu nebyla dobrou ženou," poznamenala. „Moje sestra Beldaran byla sladká a něžná a moc krásná. Já nebyla ani něžná, ani nijak zvlášť přitažlivá."

„Ale teto Pol, vždyť jsi ta nejkrásnější žena na světě," namítl Garion rychle.

„Je od tebe hezké, že to říkáš, Garione, ale když mi bylo šestnáct, většina lidí by o mně neřekla, že jsem hezká. Byla jsem vytáhlá a vyzáblá. Kolena jsem měla věčně odřená a tvář pořád špinavou. Tvůj dědeček nikdy příliš nedbal, jak jeho dcery vypadají. Někdy uplynuly celé týdny bez toho, že by se hřeben dotkl mých vlasů. Stejně se mi moc nelíbily.

Beldaraniny byly hebké a zlaté, kdežto ty moje jako koňská hříva - a navíc ještě ten ošklivý bílý pramen." Mimovolně se dotkla bílé kadeře nad levým obočím hřebenem.

„A kde jsi k němu přišla?' zeptal se zvědavě.

„To se mě tady dotkl tvůj dědeček rukou, když mě poprvé spatřil - když jsem byla ještě úplné malá. Ten pramen pak ihned zbělal. Všichni jsme nějak označení, tak nebo tak, však to víš sám. Ty máš znamení na dlani, já mám tenhle bílý pramen, tvůj dědeček má znamení hned nad srdcem. Máme je všichni někde jinde, ale znamená to samé."

„A co tedy znamená?"

„Má to co dělat s tím, čím jsme, drahý." Otočila Dejruka kolem dokola a špulíc rty si ho zálibně prohlížela. Pak ještě jemně poopravila kučery nad ušima. „Prostě, jak jsem řekla, když jsem byla mladá, byla jsem divoká, svéhlavá a vůbec ne hezká. Aldurovo údolí skutečně není ideálním místem pro dospívající mladou dívku a spolek podivínských starých čarodějů není ideální náhražkou za matku. Pořád mají sklon zapomínat, že tam vůbec jsi. Vzpomínáš si na ten obrovský prastarý strom uprostřed Údolí?"

Přikývl.

„Jednou jsem na něj vylezla a zůstala tam dva týdny, než se vůbec někdo začal zajímat, jestli nejsem mrtvá. Díky podobným věcem se pak dívka cítí opomíjená a nemilovaná."

„A jak jsi to nakonec zjistila - víš, že jseš doopravdy krásná?"

Usmála se. „To je zase jiná historie, drahý." Pohlédla mu přímo do očí. „Nemyslíš, že bychom už měli přestat chodit okolo horké kaše?"

„Jaké kaše?"

„No té záležitosti s tvým dopisem o tobě a Se'Nedře.“

„Aha, tohle. Teto Pol, asi jsem vás tím vůbec neměl obtěžovat. Konečně, je to můj problém.“ A v rozpacích odvrátil pohled.

„Garione,“ řekla pevně, „v tak podivné rodině, jako je naše, neexistuje nic jako soukromý problém. Myslela jsem si, že to už víš. Tak jaká je ta pravá potíž se Se'Nedrou?“

„Prostě to mezi námi neklape, teto Pol,“ řekl bezútěšně. „Spoustu věcí prostě musím zařizovat sám, ale ona chce, abych s ní trávil každou minutu - no, alespoň dřív chtěla. Ale teď se už nevidíme třeba celé dny. Už nespíme ve stejné posteli a…“ Náhle pohlédl na Dejruka a rozpačitě zakašlal.

„Tak,“ řekla Polgara Dejrukovi, jako kdyby se nic nestalo. „Myslím, že jsi už dost zušlechtěný. Co kdyby sis nasadil támhletu hnědou vlněnou čepici a šel se podívat za Durnikem? Pak byste mohli zajít dolů do stájí a navštívit koníka.“

„Dobře, Polgaro,“ souhlasil Dejruk, sklouzl ze stoličky a šel si pro čepici.

„Je to hodný a poslušný chlapec, že?“ zeptal se Garion Polgary.

„Většinou,“ odpověděla. „Když ho dokážeme udržet od řeky za domem. Z nějakého důvodu je celý nesvůj, když nemůže tak jednou dvakrát do měsíce spadnout do vody.“

Dejruk políbil Polgaru a vydal se ke dveřím.

„Vyřiď Durnikovi, že máte dnes ráno volno,“ zavolala za ním. Pak pohlédla přímo na Gariona. „To je, myslím, na pár hodin zabaví.“

„Dobře,“ řekl Dejruk a vyšel do chodby. Problému, který panoval mezi Garionem a Se'Nedrou, už věnoval jen minimální pozornost. Polgara se té záležitosti ujala a Dejruk věděl, že dá všechno do pořádku. Ten problém ostatně nebyl nijak vážný, jen se jaksi díky hádkám, které vyvolal, rozrostl do poněkud monstrózních rozměrů. I to nejmenší nedorozumění, řekl si Dejruk, někdy může zhnisat jako skrytá rána, pokud neuváženě a v hněvu vyřčená slova zůstanou viset ve vzduchu bez omluvy a odpuštění. A také pochopil, že Garion a Se'Nedra se mají rádi tak, že oba byli těmito neuváženými a hněvivými slovy extrémně zranitelní. Že mají neobyčejnou moc tomu druhému ublížit. Jakmile si to oba uvědomí, celá záležitost bude moci být

vyřízena.

Chodby rivanské Citadely byly osvětlené loučemi zasazenými do železných kruhů, vystupujících z kamenných zdí. Dejruk scházel dolů širokou chodbou, vedoucí na východní stranu pevnosti, a po schodech k parapetu a baštám. Když došel k masivní východní zdi, zastavil se, aby vyhlédl ven jedním z úzkých okének, kterým dovnitř padal bledý paprsek ocelově šedého světla z jitřní oblohy. Citadela se nacházela vysoko nad městem a šedé kamenné domy a úzké dlážděné ulice hluboko dole byly dosud ponořeny do stínu a ranní mlhy. Tu a tam, v domech ranních ptáčat, už svítila okna. Čistá slaná vůně moře, přinášená větrem, se vznášela nad ostrovním královstvím. Již v samotných prastarých kamenech Citadely dlel pocit bezútěšnosti, který pociťovali lidé Rivy Železné ruky, když poprvé spatřili tento skalnatý ostrov, ponurý a bouřemi ošlehaný, jak se tyčí z olovnatého moře. Ale v těchto kamenech dlel i silný smysl pro povinnost, díky kterému Rivané vyrvali skále tuto pevnost a své město, aby zde navždy stály a chránily Aldurův Orb.

Dejruk sestoupil po kamenném schodišti a našel Durnika, jak stojí na baštách a hledí na Větrné moře, bez konce se valící a rozbíjející v dlouhých němých vlnách o skalnaté pobřeží.

„Vidím, že už s tvými vlasy skončila," poznamenal Durnik.

Dejruk přikývl. „Konečně," řekl trpce.

Durnik se rozesmál. „Oba dokážeme leccos snést, když jí to udělá radost, co?" řekl.

„Ano," přitakal Dejruk. „Právě teď mluví s Belgarionem. Myslím, že chce, abysme zůstali tady, dokud neskončí."

Durnik přikývl. „Tak to bude opravdu nejlepší. Pol a Garion si jsou velice blízcí. Když budou sami, tak jí řekne věci, které by v naší přítomnosti neřekl. Doufám, že to mezi ním a Se'Nedrou dokáže dát do pořádku."

„Polgara to dokáže," ujistil ho Dejruk.

Odněkud z louky vysoko nad nimi, kde se slunko již dotýkalo smaragdové trávy, zaslechli nějakou pastýřku zpívat svému stádečku. Zpívala o lásce čistým, neskoleným hlasem, vznášejícím se jako zpěv ptáka.

„Taková by měla být láska," pronesl Durnik. „Prostá, nekom-

plikovaná a čistá - jako hlásek toho děvčete.“

„Já vím,“ řekl Dejruk, „Polgara říkala, že bysme mohli jít navštívit koně - až tady skončíš.“

„Ovšem,“ řekl Durnik, „a možná bychom se mohli přitom stavit i v kuchyni a dát si nějakou snídani.“

„To je taky náramně dobrý nápad,“ řekl Dejruk.

Den se nadmíru vydařil. Slunce bylo jasné a teplé a koník na cvičišti dováděl jako malé hříbě.

„Král nám na něj nedovolí sáhnout,“ řekl jeden z čeledínů Durnikovi. „Ještě nikdy mu nikdo nenasadil ohlávku. Jeho Veličenstvo prohlásilo, že to je velmi zvláštní kůň - vůbec tomu nerozumím. Kůň je přeci jen kůň, nebo snad ne?“

„Souvisí to s něčím, co se stalo při jeho narození,“ vysvětlil mu Durnik.

„Všichni se přece rodí stejně,“ řekl čeledín.

„To bys musel být u toho,“ poznamenal Durnik.

Toho dne při večeři na sebe Garion a Se'Nedra tázavě hleděli přes stůl a Polgaře pohrával na rtech tajemný úsměv.

Když se všichni najedli, Garion se protáhl a poněkud teatrálně zívl. „Nevím proč, ale dnes se cítím hrozně unavený,“ prohlásil. „Jen zůstaňte sedět a klidně si dál povídejte, ale já asi půjdu na kutě.“

„To není špatný nápad, Garione,“ ujistila ho Polgara.

Vstal a Dejruk jasně cítil jeho rozechvění a nervozitu. S téměř zoufale předstíranou lhostejností se obrátil na Se'Nedru. „Půjdeme, drahá?“ zeptal se a vložil do těch dvou slov celou nabídku míru.

Se'Nedra k němu vzhlédla a v očích se jí zrcadlilo celé srdce. „Cože… … ano, Garione,“ řekla a maličko se začervenala. „Myslím, že tě doprovodím. Rovněž jsem dnes poněkud unavena.“

„Dobrou noc, děti,“ popřála jim Polgara tónem plným vřelosti. „Dobře se vyspěte.“

„Cos jim řekla?“ zeptal se své dcery Belgarat, když královský pár ruku v ruce opustil sál.

„Strašnou spoustu věcí, otče,“ odpověděla samolibě.

„Jedna z nich asi padla na úrodnou půdu,“ poznamenal. „Durniku, buď tak hodný a nalej mi ještě.“ Podal prázdný korbel Durnikovi, sedícímu vedle soudku s pivem.

A Polgara byla svým úspěchem tak potěšená, že to dokonce ani nijak neokomentovala.

Bylo už hodně po půlnoci, když se Dejruk náhle probudil.

„Jsi velmi hlasitý spáč,“ řekl mu hlas, který byl jakoby v jeho mysli.

„Něco se mi zdálo,“ odpověděl Dejruk,

„To jsem si všiml,“ řekl hlas suše. *„Obleč se. Potřebuji tě v trůnním sále.“*

Dejruk poslušně vstal z postele a natáhl si svou halenu a nízké měkké sendarské boty. *„Potichu“* napomenul ho hlas. *„Neprobuď Polgaru a Durnika.“*

Tiše se vykradli z pokoje a sešli dolů dlouhými pustými chodbami k Síni rivanského krále, obrovskému trůnnímu sálu, kde před třemi lety Dejruk vložil Aldurův Orb do Garionovy ruky a navždy změnil mladíkův život.

Ohromné dveře jemně zaskřípaly, když je Dejruk otevřel a zaslechl, jak zevnitř někdo zavolal: „Kdo je tady?“

„To jsem jen já, Belgarione,“ odpověděl mu Dejruk.

Velká hala byla osvětlena měkkou modrou září Aldurova Orbu, zasazeného do jílce obrovského Rivova meče, visícího hrotem dolů nad trůnem.

„Dejruku, jakto že se takhle touláš po nocích?“ zeptal se ho Garion. Rivanský král seděl rozvalený na trůně a jednu nohu měl přehozenou přes opěradlo.

„Řekl mi, abych sem přišel,“ odpověděl Dejruk.

Garion na něj podivně pohlédl. „Řekl? *Kdo* ti to řekl?“

„Však víš,“ opáčil Dejruk, vešel do haly a zavřel za sebou. „On!“

Garion zamžikal. „Tak on mluví i k *tobě?“*

„Tohle bylo poprvé. Ale stejně jsem ho poznal.“

„Když předtím nikdy…“ Garion zmlkl a rychle vzhlédl se zmateným výrazem k Orbu. Měkké modré světlo kamene se náhle změnilo na temnou vzteklou červeň. Dejruk naprosto jasně uslyšel zvláštní zvuk. Celou dobu, kdy nosil Orb, mu zněl v uších křišťálový zvuk jeho písně, ale nyní jeho hlas jako by nabyl ošklivý kovový podtón, jako by se kámen setkal s něčím nebo někým, co ho naplnilo zu-

řivým hněvem.

„Pozor!“ řekl jim hlas, jejž oba uslyšeli naprosto jasně, tónem, který nemohli ignorovat. *„Pozor - Zandramas!“*

Kapitola pátá

HNED JAK SE ROZEDNILO, VYDALI se oba za Belgaratem. Dejruk cítil, že Garion má starosti, a sám věděl, že varování, jehož se jim dostalo, se týká záležitosti takové důležitosti, že všechno ostatní musí jít ve srovnání s ní stranou. Ve skutečnosti o ní v oněch temných a tichých hodinách, kdy seděli v Sále rivanského krále a čekali na první přísvit na východním obzoru, ani moc nemluvili. Místo toho oba pečlivě pozorovali Aldurův Orb, ale kámen se po tom zvláštním okamžiku rudého vzteku opět navrátil ke své obvyklé azurově modré záři.

Nalezli Belgarata sedět v jedné nízké hale poblíž královských kuchyní před čerstvě rozdmýchaným ohništěm. Na stole měl po ruce velký kus chleba a silný plátek sýra. Dejruk si při pohledu na chléb a sýr náhle uvědomil, že má hlad, a zamyslel se nad tím, jestli by se s ním Belgarat o svou snídani nepodělil. Starý čaroděj se zdál pohroužen do myšlenek a zíral do tančících plamenů, silný šedý plášť měl přehozen přes ramena, přestože se v místnosti nezdála být zima. „Jste brzy vzhůru, vy dva," poznamenal, když Garion s Dejrukem vešli dovnitř a přisedli si k němu ke krbu.

„Ty taky, dědečku," řekl Garion.

„Měl jsem podivný sen," odpověděl stařec. „Teď se z něj pokouším už pár hodin probrat. Z nějakého podivného důvodu se mi zdálo, že Orb zčervenal."

„To je pravda," řekl mu Dejruk klidně.

Belgarat na něj prudce pohlédl.

„Ano. Viděli jsme to oba dva, dědečku," potvrdil Garion.

„Před pár hodinami jsme byli v trůnním sále a Orb najednou zrudl. A pak ten hlas, co ho mám tady -“ poklepal si na čelo - „řekl: Pozor, Zandramas.“

„Zandramas?“ pronesl Belgarat se zmateným výrazem. „A to je jméno nějaké osoby nebo věci nebo co vlastně?“

„To vážně nevím, dědečku,“ odpověděl Garion, „ale slyšel to jak Dejruk, tak i já, že ano, Dejruku?“

Dejruk přikývl a stále hleděl jako uhranutý na ten chléb a sýr…

„A co jste vůbec vy dva dělali v takovou dobu v trůnním sále?“ zeptal se Belgarat s očima planoucíma zájmem.

„Spal jsem,“ odpověděl Garion. Pak se trochu začervenal. „No, skoro jsem spal. Hodně dlouho jsme si se Se'Nedrou ještě povídali. V poslední době jsme toho spolu moc nenamluvili, a tak jsme si toho měli spoustu co říct. Tak jako tak, *on* mi řekl, ať vstanu a jdu do trůnního sálu.“

Belgarat se podíval na Dejruka. „A co ty?“

„Taky mě probudil,“ odpověděl Dejruk, „a řekl…“

„Počkej,“ vpadl ostře Belgarat. „*Kdo* že tě probudil?“

„Přece ten, kdo probudil Gariona.“

„A ty víš, *co* je vlastně zač?“

Dejruk přikývl.

„Už s tebou mluvil někdy předtím?“

„Ne.“

„A ty jsi ihned věděl, kdo to je a co je zač?“

„Ano. Řekl mi, že mě potřebuje v trůnním sále, tak jsem se oblékl a šel tam. Když jsem tam došel, Orb se zbarvil do ruda a ten hlas řekl: Pozor, Zandramas.“

Belgarat se zamračil. „Jste si oba naprosto jisti, že Orb změnil barvu?“„Ano, dědečku,“ ujistil ho Garion, „a taky zněl jinak. Obvykle si tak pocinkává - je to jako zvuk zvonku, když s ním zatřepeš. Ale tohle bylo něco úplně jiného.“

„A jste si jisti, že ta barva byla červená? Víte, že nešlo o nějaký temnější odstín modré nebo něco takového?“

„Ne, dědečku. Byla to určitě červená.“

Belgarat vstal ze svého křesla a jeho tvář náhle nabyla po-

chmurný výraz. „Pojďte se mnou," řekl stručně a zamířil ke dveřím.

„A kam jdeme?" zeptal se Garion.

„Do knihovny. Musím si něco ověřit."

„A co?"

„Počkej, až to najdu. Tohle je důležité a chci mít jistotu, že se nemýlím."

Jak procházeli okolo stolu, Dejruk si odtomil kus sýra, nacpal ho do pusy a pospíchal za Belgaratem a Garionem ven z místnosti. Rychle prošli temnými chodbami osvětlenými loučemi a vyběhli po příkrém a úzkém kamenném schodišti, kde jejich kroky za sebou zanechávaly ozvěnu. V posledních letech měla Belgaratova tvář většinou rozmarný výraz se stopou lenošivého požitkářství. Nyní bylo všechno toto pryč a jeho oči byly jasné a velmi bystré. Když došli do knihovny, stařec vzal ze zaprášeného stolu pár svící a zapálil je od louče, zasazené přede dveřmi do železného kruhu. Pak znovu vešel dovnitř a jednu svíci postavil na stůl. „Zavři dveře, Garione," řekl a druhou svíci držel v ruce. „Nechceme, aby nás někdo rušil."

Garion beze slova zabouchl masivní dubové dveře. Belgarat přešel ke stěně, zvedl svíčku a začal očima přejíždět po řadách zaprášených knih v kožených vazbách a po úhledně srovnaných svitcích zavinutých do hedvábí. „Tady je to," řekl a ukázal na nejvyšší polici. „Podej mi ten svitek, Garione - ten v modrém hedvábí."

Garion vystoupil na špičky a sundal svitek.

Než ho podal dědečkovi, překvapeně na něj pohlédl. „Jsi si jist?" zeptal se. „Víš, tohle není Mrinský kodex."

„Není," opáčil Belgarat. „Pravdaže není. Nesmíš se na Mrinský kodex upínat tolik, že bys opominul všechny ostatní." Odložil svíci a opatrně rozvázal stříbrnou, střapci zdobenou šňůrku, omotávající svitek. Sundal kryt z modrého hedvábí a začal rozvinovat šustící pergamen, kvapně přejížděje očima po prastarém písmu. „Tady je to," prohlásil konečně. „'A hle,'„ přečetl, „'v oněch dnech, kdy Aldurův Orb zaplane rudým ohněm, bude zjeveno jméno Dítěte Temnoty.'„

„Ale Dítětem Temnoty byl přece Torak," zaprotestoval Garion. „Co je to vůbec za spis?"

„Darinský kodex," řekl mu Belgarat. „Není sice vždy tak spolehlivý jako Mrinský, ale jako jediný se zmiňuje o tomhle případu."

„A co to znamená?“ zeptal se ho Garion a vypadal zmateně.

Je to trochu komplikované,“ odpověděl Belgarat, Špulil rty a oči měl stále upřené na inkriminovanou pasáž. Jednoduše řečeno, existují dvě proroctví.“

„Ano, to přece vím, ale myslel jsem, že když Torak zemřel, to druhé prostě... no...“

„Ne tak docela. Myslím, že to není takhle jednoduché. Takto se spolu utkávají dlouho, ještě předtím, než vznikl tenhle svět. Pokaždé je zde Dítě Světla a Dítě Temnoty. Když jste se střetli ty a Torak v Kthol Mišraku, byls Dítětem Světla ty a Torak byl Dítětem Temnoty. Ale nebylo to poprvé, kdy se spolu obě síly utkaly. A zřejmě to nebylo ani naposledy.“

„To chceš říct, že ještě není po všem?“ vysoukal ze sebe Garion nevěřícně.

„Podle toho, co jsme slyšeli, není,“ řekl Belgarat poklepávaje na pergamen.

„Tak dobře, jestli je ten Zandramas Dítětem Temnoty, kdo je potom Dítětem Světla?“

„Z toho, co vím, ty.“

„*Já? Pořád?*“

„Alespoň dokud neuslyšíme něco jiného.“

„Proč já?“

„Neměli jsme náhodou tenhle rozhovor už někdy předtím?“ zeptal se Belgarat suše.

Garionovi sklesla ramena. „Tak mám zase na krku *tohle* - jako kdyby toho už nebylo dost.“

„Ale no tak, Garione, přestaň se litovat,“ řekl mu Belgarat drsně. „Všichni přece děláme, co musíme dělat, a pofňukávání na tom nemůže nic změnit.“

„Nefňukal jsem.“

„Jak myslíš, ale přestaň s tím a dejme se do práce.“

„A co mám vlastně dělat?“ z Garionova hlasu stále ještě prosakovala beznaděj.

„Můžeš začít rovnou tady,“ řekl starec a mávl rukou: jeho gesto obsáhlo všechny ty zaprášené knihy a svitky v hedvábných pouzdrech. „Tohle je asi jedna z nejlepších světových sbírek proroctví -

alespoň západního proroctví. Nejsou v ní samozřejmě Orákula malloreánských Grolimů, sbírka, kterou měl Ktačik v Rak Ktholu, nebo tajné knihy těch lidí z Kellu, ale pro začátek to stačí. Chtěl bych, aby ses tady tím nějak pročetl - opravdu vším - a zjistil, jestli by ses nedokázal dozvědět alespoň něco o tom Zandramasovi. Udělej si poznámku o každé zmínce o 'Dítěti Temnoty'. Většina z nich se asi bude týkat Toraka, ale můžeš najít i něco o Zandramasovi.“ Ušklíbl se. „A když už se do toho dáš, hledej i všechno, co by se mohlo týkat něčeho, co se jmenuje 'Sardion' nebo 'Kthrag Sardius'.“

„A co je to?“

„Nevím. Beldin se s tím názvem setkal v Mallorei. Může to být důležité - anebo taky ne.“

Garion přelétl pohledem knihovnu a pobledl. „Chceš říct, že *tohle všechno* je proroctví?“

„Ovšemže ne. Spousta toho - možná i většina - je jen sebraným blábolením vybraných šílenců, arci pečlivě zapsaným.“

„Proč vlastně někdo vůbec chtěl sepisovat, co říkají blázni?“

„Protože i Mrinský kodex je přesně tímhle, blábolením náměsíčníka. Mrinský prorok byl tak šílený, že ho museli držet v okovech. Když zemřel, tak se mnoho velice pečlivých lidí vydalo do světa a sepsalo žvanění každého blázna, kterého jen mohli najít, v naději, že by se v tom někde mohlo ukrývat proroctví.“

„A jak ho poznám?“

„To s určitostí nevím. Možná, že až je všechny pročteš, dokážeš najít způsob, jak ho vyčlenit. Jestli se ti to povede, dej nám vědět. Mohlo by nám to ušetřit spoustu času.“

Garion se konsternovaně rozhlédl po knihovně. „Ale dědečku,“ zaprotestoval, „to zabere celé *roky!*“

„Tak to abys raději začal hned, co říkáš? Zkus se zaměřit na věci, které se mají stát *po* Torakově smrti. S tím, co k ní vedlo, jsme už obeznámeni ažaž.“

„Ale dědečku, já přece nejsem žádný učenec. Co když něco přehlédnu?“

„To nesmíš,“ řekl mu Belgarat nekompromisně. „Garione, ať se ti to líbí nebo ne, jsi jedním z nás. Máš tu samou zodpovědnost jako my všichni. Možná ti pomůže myslet na to, že teď na tobě závisí celý

svět -a taky ti pomůže, když zapomeneš, že jsi někdy slyšel slova 'proč já?'. To jsou dětské námitky a teď jsi muž.“ Pak se stařec obrátil a velice tvrdě pohlédl na Dejruka. „A jak ses do toho všeho vlastně připletl *ty*?“ zeptal se.

„Nejsem si jist,“ odpověděl Dejruk klidně. „Asi budeme muset počkat a uvidíme, ne?“

To odpoledne strávil Dejruk sám s Polgarou v teplém pohodlí jejího pokoje. Seděla u krbu ve své oblíbené modré róbě a nohy měla nataženy na čalouněné podnožce. V rukou měla rámeček s vyšíváním, a jak se jehla blýskala ve zlatavém ohni, tiše si pobrukovala Dejruk seděl naproti ní v koženém křesle, ohryzával jablko a pozoroval, jak šije. Jednou z věcí, které na ní zbožňoval, byla schopnost vyzařovat jakousi klidnou pohodu, když se zabývala běžnými domácími pracemi. V takovéto chvíli byla už jen sama její přítomnost uklidňující.

Krásná Rivanka, která sloužila jako Polgařina komorná, tiše zaklepala a vstoupila do pokoje. „Vznesená Polgara,“ pronesla trochu škrobeně, „můj pán Brand tě prosí o krátkou rozmluvu.“

„Ovšem, drahá,“ odpověděla Polgara a odložila své vyšívání. „Uveď ho, prosím, dále.“ Dejruk si všiml, že má Polgara sklon oslovovat všechny mladé jako 'drahý' a většinou si to už ani neuvědomuje.

Komorná uvedla do pokoje vysokého šedovlasého rivanského Správce, opět se uklonila a pak tiše odešla.

„Polgaro,“ pozdravil ji svým hlubokým hlasem. Byl to velký a statný muž s ostře řezanou tváří a unavenýma smutnýma očima a byl posledním rivanským Správcem. Během mnohasetletého bezvládí poté, co vrahové vyslaní královnou Salmissrou zabili krále Goreka, spravovala Větrný ostrov a lid Rivy řada mužů zvolených pro své schopnosti a pro naprostou oddanost své povinnosti. Tato oddanost byla tak nesobecká, že se každý rivanský Správce vzdal své totožnosti a přijal jméno Brand. Nyní, když Garion konečně přišel a nastoupil na trůn, tato staletí trvající potřeba správcovství pominula. Ale dokud bude tento velký a smutný muž žít, zůstane naprosto oddán královskému rodu - snad ani ne tolik konkrétně Garionovi, jako spíše ideji královského rodu a jeho trvání. A s touto myšlenkou, která ho plně ovládala, přišel toho tichého odpoledne za Polgarou, aby jí poděkoval za to, že dala záležitosti mezi Garionem a jeho královnou zase do po-

řádku.

„Jak se vůbec mohli navzájem tak odcizit?“ zeptala se ho. „Když se brali, byli si tak blízcí, že nemohli být ani chvíli jeden bez druhého.“

„Všechno začalo asi tak před rokem,“ odpověděl Brand svým dunivým hlasem. „Na severu ostrova byly dva mocné rody. Vždy spolu přátelsky vycházely, ale dostaly se do sporu ohledně majetkové smlouvy při svatbě mladíka z jednoho rodu a dívky z druhého. Lidé z jednoho rodu přišli do Citadely a předložili svou při Se'Nedře a ona vydala královský dekret v jejich prospěch.“

„Ale jaksi o tom zapomněla informovat Gariona,“ nadhodila Polgara.

Brand přikývl. „Když to zjistil, rozzuřil se. Nebylo pochyb, že Se'Nedra překročila svou pravomoc, ale Garion její dekret zrušil veřejně.“

„Už chápu,“ pronesla Polgara. „Tak *proto* všechna ta hořkost. Nemohla jsem z nich dostat přímou odpověď.“

„Asi se oba příliš styděli, než aby to přiznali,“ řekl Brand. „Veřejně ponížili jeden druhého a nikdo z nich nebyl dost dospělý na to, aby druhému prominul a přešel to. A tak se hádali a tahali o každou maličkost, až se jim celá záležitost naprosto vymkla z rukou. Někdy jsem měl sto chutí s nimi pořádně zatřást - nebo jim raději přímo naplácat.“

„To je zajímavý nápad,“ rozesmála se. „A proč jsi mi nenapsal a nedal vědět, že mají problémy?“

„Belgarion mi to zakázal,“ odpověděl bezmocně.

„Někdy takové rozkazy nemusíme uposlechnout.“

„Je mi líto, Polgaro, ale to není *můj* případ.“

„Ne, myslím, že není.“ Otočila se a pohlédla na Dejruka, který pozorně zkoumal nádherný kousek foukaného skla, křišťálového střízlíka sedícího na větvičce v rozpuku. „Dejruku, prosím tě, nedotýkej se toho,“ varovala ho. „Je to křehké a velmi drahé.“

„Ano,“ souhlasil, „já vím.“ A aby ji uklidnil, strčil si ruce za záda.

„Dobře.“ Otočila se zpět k Brandovi. „Doufám, že už je s tou jejich pošetilostí konec. Myslím, že jsme královskému rodu Rivy opět

vrátili klid a mír,“

„Upřímně v to doufám,“ řekl Brand s unaveným úsměvem. „A byl bych moc rád, kdyby královská kolébka nezůstávala prázdná.“

„To může ještě nějaký čas trvat.“

„Ale začíná to být velice důležité, Polgaro,“ pronesl vážně. „Všichni začínáme být trochu nervózní, že trůnu chybí následník. Nejenom já. Už mi o tom psali Anheg, Rhodar i Čo-Hag. Celá Alorie čeká se zatajeným dechem, až Se'Nedra otěhotní.“

„Je jí jen devatenáct, Brande.“

„Většina alornských děvčat má už v devatenácti minimálně dvě děti.“

„Se'Nedra není Alorn. Dokonce není ani zcela Tolnedřanka. Původem je dryáda a ty mají jisté zvláštnosti, co se týče dospívání.“

„Ale to se bude těžko vysvětlovat ostatním Alornům,“ odpověděl Brand. „Na rivanském trůně by *měl* být dědic. Rod *musí* pokračovat.“

„Dej jim ještě trochu času, Brande,“ pronesla nevzrušeně Polgara. „Však to zvládnou. Nejdůležitější je dostat je zpátky do společné ložnice.“

Den nato, když sluneční paprsky jiskřily na vlnách Větrného moře a čerstvý větřík potáhl vrcholky zelených vln pěnovými čepičkami, se těžkopádně prokolébala mezi dvěma skalnatými výběžky objímajícími přístav Rivy obrovská šerecká válečná loď. Její kapitán byl rovněž obrovský. S ryšavou bradou, povlávající ve větru, stal Barak, hrabě z Trellheimu, u svého kormidla a ve tváři měl výraz plného soustředění, s nímž se propletl mezi zrádnými víry u jednoho z výběžků a pak přes přístav až ke kamennému molu. Málem ještě dříve, než jeho námořníci přivázali loď, Barak už vystupoval po dlouhém granitovém schodišti k Citadele.

Belgarat a Dejruk byli na ochozu na vrcholku hradeb pevnosti a sledovali příjezd Barakovy lodi. Proto ještě než obr došel k masivní bráně, už na něj čekali.

„Belgarate, kde se tu bereš?“ zeptal se statný Šerek. „Já myslel, že jseš v Údolí.“

Belgarat pokrčil rameny. „Připluli jsme na návštěvu.“

Barak pohlédl na Dejruka. „Ahoj, chlapče.“ řekl. Je tady taky

Polgara a Durnik?“

„Ano,“ odpověděl Dejruk. „Všichni jsou v trůnním sále a sledují Belgariona.“

„A co dělá?“

„Kraluje,“ utrousil Belgarat. „Viděli jsme tě vplouvat do přístavu.“

„To byla podívaná, co?“ nafoukl se Barak pyšně.

„Tvá loď se pohybuje jako těhotná velryba, Baraku,“ řekl mu Belgarat neomaleně. „Zřejmě ti ještě nedošlo, že větší neznamená nutně lepší.“

Barak se zatvářil uraženě. „Hele, Belgarate, já o *tvým* vlastnictví taky nežertuju.“

„Ale já nemám žádné vlastnictví, Baraku. Co tě přivedlo do Rivy?“

„Anheg mě poslal. Bude to Garionovi trvat ještě dlouho?“

„Myslím, že bychom to mohli jít prozkoumat.“

Ale rivanský král již ukončil formální ranní audienci a ve společnosti Se'Nedry, Polgary a Durnika právě kráčel temnou soukromou chodbou, vedoucí z Velkého sálu rivanských králů do královských komnat.

„Baraku!“ vykřikl Garion a rozběhl se chodbou vstříc svému starému příteli.

Barak mu věnoval zvláštní pohled a uctivě se uklonil.

„Co je to s tebou?“ zeptal se ho Garion se zmateným výrazem.

„Máš přece pořád ještě svou korunu, Garione,“ připomněla mu Polgara, „a slavnostní roucho. Vypadáš v tom velmi oficiálně.“

„Aha,“ zarazil se Garion a zatvářil se trochu zahanbeně, „já zapomněl. Tak pojďme dovnitř.“ Otevřel dveře a všechny je vedl do pokoje.

Tam Barak se širokým úsměvem obejmul svým medvědím způsobem Polgaru.

„Baraku,“ vyrazila ze sebe bez dechu, „přece jen bys byl v osobním kontaktu mnohem příjemnější, kdyby sis potom, co sníš uzenou rybu, nezapomněl umýt vous.“

„Měl jsem jen jednu,“ namítl jí.

„To je obvykle až až.“

Pak se otočil, položil své ohromné ruce na Se'Nedřina ramínka a mlaskavě jí políbil.

Malá královna se zahihňala a v poslední chvíli zachytila korunu, která jí sklouzla s hlavy. „Máš pravdu, paní Polgaro," prohlásila, „nepochybně se kolem něj vznáší nějaká vůně."

„Garione," zabědoval pak Barak, „umírám žízní."

„Copak se všechny sudy na tvé lodi rozeschly?" zeptala se ho Polgara

„Na palubě *Mořského ptáka je* zákaz pití," odpověděl Barak.

„Vážně?"

„Chci, aby mí námořníci byli střízliví."

„Neuvěřitelné," zamumlala.

„Tady jde o princip," objasňoval Barak svatouškovsky.

„Opravdu potřebují všechen svůj důvtip," přitakal Belgarat. „Tak velká loď je všechno jiné, jen ne ovladatelná."

Barak na něj uraženě pohlédl.

Garion poslal pro pivo, sňal se zřetelnou úlevou svou korunu a ceremoniální oděv a vybídl je, ať se posadí.

Jakmile Barak uhasil tu nejpalčivější žízeň, dostala jeho tvář vážný výraz. Pohlédl na Gariona.

„Anheg mě poslal, abych tě varoval, že je zase slyšet o Medvědím kultu."

„Já myslel, že všichni zahynuli u Thull Mardu," poznamenal Durnik.

„Grodregovi nohsledi ano," řekl mu Barak. „Naneštěstí Grodreg nebyl celý kult."

„Nevím, kam míříš," namítl Durnik.

„Je to trochu složité. Víš, Medvědí kult tu vlastně byl odjakživa. Je to základní prvek náboženského života nejodlehlejších končin Šereku, Drasnie a Algarie. Jenže čas od času někdo, kdo má víc ctižádosti než zdravého rozumu - někdo jako Grodreg - nad ním získá kontrolu a pokusí se zavést Kult taky ve městech. A města znamenají moc, proto se někdo jako Grodreg pokaždé automaticky pokouší použít Kult k jejich získání. Ale problém je, že ve městech Medvědí kult nenachází oporu."

Durnikův výraz se stal ještě zmatenějším.

„Lidé, co žijí ve městech, pořád přicházejí do styku s novými lidmi a novými myšlenkami," vysvětloval dále Barak. „Na venkově můžou projít generace a nikdo se nesetká s jedinou novou myšlenkou. A Medvědí kult nedůvěřuje novým myšlenkám, proto přirozeně přitahuje venkovany."

„Ale nové myšlenky přece nejsou vždycky jen dobré," namítl Durnik škrobeně a jeho vlastní venkovské založení až bolestně vystoupilo do popředí.

„Správně," souhlasil Barak, „ale proto ještě nejsou ty staré nutně jen dobré; a Medvědí kult se zabývá tím samým už několik tisíc let. Totiž tou poslední věcí, co Belar řekl Alornům, než bohové odešli, bylo, že by měli vést království Západu proti Torakovu lidu. Všechny ty potíže vyvolalo slůvko 'vést'. Bohužel může znamenat mnoho věcí. A členové Medvědího kultu mu vždycky rozuměli tak, že úplně prvním krokem při uskutečňování Belarových instrukcí by měla být kampaň, která by donutila ostatní západní království podřídit se alornské nadvládě. Správný fanatik z Kultu nemyslí na boj s Angaraky, protože se všechna jeho pozornost soustřeďuje na ovládnutí Sendarie, Arendie, Tolnedry, Nyissy a Maragoru."

„Ale Maragor dokonce už ani neexistuje," namítl Durnik.

„Tahle novinka se Kultu ještě nedonesla," řekl Barak suše. „Konečně, zanikl před pouhými třemi tisíci lety. Prostě a jasně, za Medvědím kultem je už strašně unavená myšlenka. Jejích prvním cílem je znovu sjednotit Alorii, pak si podmanit všechna západní království a *teprve potom* začnou myslet na nějaký útok proti Murgům a Malloreáncům."

„Tak to jsou *opravdu* trochu pozadu, že ano?" ujistil se Durnik.

„Někteří z nich ještě neobjevili oheň," odfrkl si Barak.

Jen opravdu nechápu. Baraku, proč je Anheg tak znepokojen," vmísil se Belgarat. „Medvědí kult přece na venkově nevyvolává žádné potíže. Při letním slunovratu poskakují okolo ohně, nosí své medvědí kůže, v největších mrazech se v procesí potulují sem a tam a v začouzených jeskyních recitují ty své litanie, dokud nejsou tak omámení, že už nedokážou ani stát. Ale kde je tu nějaké nebezpečí?"

„Už se k němu dostávám," řekl Barak a tahal se za bradu.

„Kdykoli v minulostí byl venkovský Medvědí kult jen nádobou živelné hlouposti a předsudků. Ale během posledního roku nebo tak nějak se začalo dít něco nového.“

„Vážně?“ Belgarat vypadal překvapeně.

„Kult má nového vůdce - nevíme ani, kdo to je. Dřív fanatici z jedné vesnice nevěřili ani těm ze sousední, proto se nikdy nedokázali zorganizovat tak, aby mohli představovat nějaký problém. Ale tenhle nový vůdce to všechno změnil. Poprvé v dějinách poslouchají všichni členové Medvědího kultu rozkazy jediného muže.“

Belgarat se zamračil. „To je *skutečné* vážné,“ připustil.

„To je sice velmi zajímavé, Baraku,“ řekl Garion trochu zmateně, „ale proč tě Anheg poslal, abys varoval právě mě? Podle toho, co vím, se Medvědí kult nikdy nedokázal tady na Větrném ostrově uchytit.“

„Anheg chtěl, abych tě varoval a abys podnikl nějaká předběžná opatření, protože hlavní nepřátelství Kultu je namířeno především proti *tobě*.“

„Proti mně? A proč?“

„Protože ses oženil s Tolnedřankou,“ řekl mu Barak. „Pro fanatika z řad Medvědího kultu je Tolnedřanka horší než jakýkoli Murgo.“

„To je nějaká novinka,“ ozvala se Se'Nedra a pohodila kadeřemi.

„Takhle ti lidé prostě myslí,“ obrátil se na ni Barak. „Většina z těch zabedněnců ani neví, co to Angarak je. Ale všichni už viděli nějakého Tolnedřana - většinou obchodníka, co z nich sedřel kůži. Tisíc let čekali na krále, co přijde, zvedne Rivův meč a povede je do svaté války, kterou zničí a podmaní si všechna západní království - a když se nakonec opravdu objeví, první, co udělá, je, že se ožení s tolnedřanskou imperiální princeznou. A podle jejich přesvědčení bude příštím rivanským králem něco jako míšenec. Nenávidí tě jako smrt, zlatíčko.“

„To je ale naprostá pitomost!“ vybuchla.

„Ovšemže je,“ souhlasil velký Šerek. „Ale pitomosti vždycky byly pro duše ovládané náboženstvím typické. Byli bysme na tom prostě všichni mnohem lip, kdyby tenkrát Belar držel hubu.“

Belgarat se najednou rozesmál.

„Co je tady k smíchu?“ zeptal se Barak.

„Říct Belarovi, aby držel hubu, by byla asi ta úplné nejmarnější věc na světě, co by si mohl člověk jen vymyslet,“ prohlásil starý čaroděj, stále se otřásaje smíchem. „Vzpomínám si, jak jednou mluvil bez přestání jeden a půl týdne.“

„A co říkal?“ zeptal se dychtivě Garion.

„Přesvědčoval rané Alorny, že není dobrý nápad vydat se na cestu na dálný sever začátkem zimy. Když jsi chtěl v těch dobách nějakého Aloma o něčem přesvědčit, tak to dalo skutečné nějakého mluvení.“

„Zase tolik se to nezměnilo,“ řekla Se'Nedra a pohlédla se zdviženým obočím na svého manžela. Pak se rozesmála a šťastně ho pohladila po ruce.

Příští ráno bylo jasné a slunečné a Dejruk, tak jako obvykle, zašel hned po probuzení k oknu, aby viděl, co mu nový den slibuje. Podíval se nad město Rivu, spatřil nad Větrným mořem jasné ranní slunce a usmál se. Nikde ani mráčku. Dnešek se vydaří. Oblékl si kazajku a kamaše, které pro něj připravila Polgara, a šel se podívat za svou rodinou. Durnik s Polgarou seděli ve dvou pohodlných kožených křeslech, každý na jedné straně krbu, tiše spolu rozmlouvali a popíjeli čaj. Dejruk tak jako vždy šel k Polgaře, objal ji kolem krku a políbil.

„Dnes sis přispal,“ řekla a odhrnula mu rozcuchané vlasy z očí.

„Byl jsem trochu unavený,“ odpověděl. „Minulou noc jsem toho moc nenaspal.“

„Slyšela jsem.“ Téměř mimoděk ho vzala do náručí a chovala ho v měkkém hnízdečku své modré sametové róby.

„Na chování je už trochu velký,“ poznamenal Durnik a šťastně se na oba usmál.

„Já vím,“ odpověděla Polgara. „Proto ho také chovám, jak nejčastěji můžu. Brzy už vyroste z chování a mazlení, proto si to potřebuji ještě co nejvíce užít. Sice je dobře, že vyrostou, ale budu postrádat to potěšení z děťátka.“

Ozvalo se zaklepání a vstoupil Belgarat.

„Aha, dobré ráno, otče,“ přivítala ho Polgara.

„Pol,“ pokývl „Durniku.“

„Podařilo se ti včera v noci dostat Baraka do postele?“ zeptal se Durnik a zakřenil se.

„Uložili jsme ho někdy kolem půlnoci. Pomohli nám s ním Brandovi synové. Zdá se, že jak stárne, těžkne.“

„Vypadáš až překvapivě dobře,“ dloubla Polgara, „zvlášť když si uvědomím, že jsi strávil celý večer u Garionova sudu s pivem.“

„Nevypil jsem zase tolik.“ řekl jí a přešel k ohni ohřát si ruce.

Mlčky na něj pohlédla se zdviženým obočím.

„Měl jsem spoustu starostí,“ pronesl. Pak se jí podíval do očí. „Je mezi Garionem a Se'Nedrou už všechno v pořádku?“

„Myslím, že ano.“

„Raději se přesvědčme. Nechci, aby tu všechno začalo znova. Musím se vrátit zpátky do Údolí, ale jestli si myslíš, že bys tu měla zůstat a dohlédnout na ně, můžu jet napřed.“ Jeho hlas zněl vážně, dokonce energicky. Dejruk pohlédl na starce a znovu si uvědomil, že se v Belgaratovi někdy skrývají dva různí lidé. Když nebylo zrovna nic důležitého na práci, změnil se v lenocha se zálibou v pití, podvodech a drobných krádežích. Ale když se objevil nějaký vážný problém, šlo všechno tohle stranou a ustoupilo téměř bezbřehé soustředěnosti a energii zaměřené na jeho vyřešení.

Polgara klidně položila Dejruka na zem a pohlédla na otce. „Takže je to vážné?“

„To ještě nevím, Pol,“ řekl, „a nemám rád, když se děje něco, o čem moc nevím. Pokud jsi splnila to, kvůli čemu jsi sem přijela, myslím, že bychom se měli raději vrátit. Hned jak se Barak dokáže postavit na nohy, zaveze nás do Kamaaru. Tam si seženeme koně. Potřebuji si promluvit s Beldinem - a zjistit, jestli o té záležitosti se Zandramasem neví náhodou něco on.“

„Kdykoli budeš chtít odjet, otče, budeme připraveni,“ ujistila ho.

Později téhož rána sešel Dejruk ke stájím, aby se rozloučil s rozpustilým koníkem. Byl trochu smutný z toho, že odjíždějí tak brzy. A měl moc rád Gariona a Se'Nedru. Mladý rivanský král byl pro Dejruka v mnoha směrech jako bratr a Se'Nedra byla prostě nádherná - pokud se právě nerozhodla dělat potíže. Ale ze všeho nejvíc bude přece jen postrádat koně. Dejruk na koníka nedokázal myslet jako na zví-

ře. Oba byli mladí a z celého srdce sdíleli potěšení ze společnosti toho druhého.

Chlapec stál uprostřed cvičiště a dlouhonohé zvíře v jasném ranním slunci poskakovalo kolem něj. Náhle však zachytil koutkem oka nějaký pohyb, otočil se a uviděl, jak se blíží Durnik s Garionem.

„Dobré ráno, Dejruku," řekl rivanský král.

„Belgarione."

„Vypadá to, že se s koníkem máte moc rádi."

„Jsme přátelé," řekl Dejruk. „Jsme rádi spolu."

Garion pohlédl téměř smutně na ořechově zbarvené zvíře. Koník přiklusal k němu a zvědavě mu ňuchal v šatech. Garion ho podrbal na špičatých uších a pohladil lesklé a hebké čelo. Pak si povzdechl. „Chtěl bys, aby byl jen tvůj?" zeptal se pak Dejruka.

„Přátele nemůžeš vlastnit, Belgarione."

„Máš pravdu," přitakal Garion, „Ale líbilo by se ti, kdyby se s tebou vrátil do Údolí?"

„Ale tebe má taky rád."

„Vždycky tam můžu přijet na návštěvu," řekl rivanský král. „Nemá tu moc místa na skotačení a já mám pořád tolik práce, že se mu nemůžu věnovat tolik, jak bych měl. Myslím, že by pro něj bylo nejlepší, kdyby jel s tebou. Co si o tom myslíš?"

Dejruk se zamyslel, pokoušeje se brát v potaz pouze dobro mladého zvířete a ne své vlastní přání. Pohlédl na Gariona a viděl, kolik tato šlechetná nabídka jeho přítele stála. Když konečně odpověděl, zněl jeho hlas klidně a velice vážně. „Myslím, že máš pravdu, Belgarione. V Údolí mu *skutečně* bude lépe. Nemuseli bychom ho ani zavírat do ohrady."

„Ale musíš mu dát řádnou drezůru," nabádal ho Garion. „Ještě na sobě neměl sedlo."

„Budeme se oba snažit," ujistil ho Dejruk.

„Tak ať tedy jede s tebou," rozhodl Garion.

„Děkuju," řekl Dejruk prostě.

„Rádo se stalo, Dejruku."

„*Dokonáno jest!*" Dejruk uslyšel ten hlas tak jasně, jako kdyby promluvil přímo v jeho hlavě.

„*Cože?*" zazněla překvapeně Garionova neslyšná odpověď.

„Výborně, Garione. Chci je mít pohromadě. Mají na práci jisté věci, které vyžadují, aby byli spolu.“ A pak byl hlas pryč.

Kapitola šestá

„NEJLEPŠÍ ZPŮSOB, JAK ZAČÍT, je přetřít ho po zádech halenou nebo kabátem," řekl Hettar svým klidným hlasem. Vysoký Algar měl na sobě svůj obvyklý kožený oděv a stál s Dejrukem na pastvině západně od Poledřina domu. „Ať je to něco, na čem ulpěl tvůj pach. Chceš, aby si na tvůj pach zvykl a aby si zvykl i na to, že když má na hřbetě něco, co voní jako ty je to v pořádku."

„Ale on přece už zná můj pach, nebo ne?" zeptal se Dejruk.

„Ale tohle je něco trochu jiného," namítl mu Hettar. „Musíš na něj pomalu. Nechceš ho přece polekat. Jestli se splaší, tak se tě pokusí shodit"

„Jsme přátelé," snažil se mu vysvětlit Dejruk. „Ví, že já bych neudělal nic zlého jemu, proč by tedy on měl dělat něco zlého mně?"

Hettar jen potřásl hlavou a raději pohlédl stranou na vlnící se travnatou pláň. „Dejruku, prostě to udělej tak, jak jsem řekl," zkusil to po chvíli trpělivě. „Věř mi, vím, o čem mluvím."

„Když si to tedy opravdu přeješ," opáčil Dejruk, „ale myslím, že je to hrozná ztráta času."

„Důvěřuj mi."

Dejruk poslušně položil jednu ze svých starých halen několikrát na koníkův hřbet a on ho zvědavě pozoroval a očividně se divil, co to dělá. Dejruk si přál, aby ho Hettar pochopil. Už skoro celé ráno promarnili opatrnou přípravou algarského bojovníka s jestřábí tváří na koníkovu drezúru. Dejruk věděl, že kdyby se do ní pustili rovnou, tak by už dávno spolu cválali otevřenou krajinou přes hory a doly.

„Stačí?“ zeptal se Dejruk poté, co několikrát položil halenu na koníkův hřbet. „Už na něj můžu nasednout?“

Hettar si povzdechl. „Nejspíš si budeš muset nejdříve vyzkoušet ten bolestivější způsob učení,“ prohlásil. „Tak běž a nasedni, když chceš. Ale zkus si najít měkké přistání, až tě shodí.“

„To neudělá,“ odpověděl Dejruk přesvědčivě. Pak položil ruku na oříškový krk a jemně ho zavedl k bílému balvanu, vystupujícímu z půdy.

„Nemyslíš, že bys mu měl nejdřív nasadit uzdu?“ zeptal se ho Hettar. „Alespoň se budeš mít čeho držet.“

‚Nemyslím,“ opáčil Dejruk. „Mám dojem, že by se mu uzda nelíbila.“

„Je to na tobě,“ řekl Hettar. „Dělej, jak myslíš. Jen se pokus nezlomit si toho moc, až spadneš.“

„No, myslím, že nespadnu.“

„Řekni, víš vůbec, co znamená slovo 'sázka'?“

Dejruk se usmál a vylezl na balvan. „Tak,“ řekl, „a jdeme na to.“ A přehodil nohu přes koníkův hřbet.

Hříbě sebou trochu cuklo a zůstalo stát, jen se maličko třáslo.

„To je v pořádku,“ chlácholil ho Dejruk klidným hlasem.

Koník otočil hlavu a pohlédl na něj s lehkým úžasem ve velkých vlhkých očích.

„Raději se chytni,“ varoval Hettar, ale v očích měl podivně zmatený výraz a hlas zněl méně jistě než slova.

„Je v pořádku.“ Dejruk se usadit tak, že se koleny téměř nedotýkal oříškových boků. Kůň udělal zkusmý krok vpřed a pak se tázavě ohlédl.

„Ano, o tohle jde,“ povzbudil ho Dejruk.

Koník udělal několik dalších kroků, pak se zastavil a znovu se tázavě ohlédl.

„Dobře,“ pochválil Dejruk a poplácal ho po šíji. „Opravdu moc dobře.“

Koník nadšeně poskočil.

„Pozor!“ vyštěkl Hettar.

Dejruk se naklonil dopředu a ukázal k travnatému vršku několik set metrů na jihozápad. „Pojeďme támhle,“ řekl do dychtivě vzty-

čeného ucha.

Koník se nadšeně zatetelil, zadusal a rozběhl se ze všech sil k vršku. Když na něj za pár okamžiků dorazil, zastavil se a hrdě hrabal kopyty.

„Výborně," řekl Dejruk a šťastně se rozesmál. „A co kdybysme teď jeli k támhletomu stromu na tom protějším kopci?"

„Je to proti přírodě," prohlásil zachmuřeně Hettar, když toho večera všichni seděli u stolu uvnitř Poledřina domu ozářeni zlatavou září ohně.

„Ale zdá se, že si vedou dobře," řekl Durnik klidně.

„Ale on dělá všechno špatně," zaprotestoval Hettar. „Ten kůň měl naprosto zdivočet, když na něj Dejruk bez nejmenšího varování jen tak prostě nasedl. A koni se přece neříká, kam chcete, aby jel. Musíte ho vést. Od toho je uzda."

„Dejruk je výjimečný hoch," řekl Belgarat, „a ten kůň je výjimečný kůň. Dokud spolu vycházejí a rozumějí si, jaká je v tom potíž?"

„Je to proti přírodě," opakoval Hettar a tvářil se zmateně. „Čekal jsem, že se ten kůň splaší, ale jeho mysl zůstala naprosto klidná. Vím, co si kůň myslí, ale když mu Dejruk sedal na hřbet, mělo to hříbě jen jediný pocit, a to zvědavost. Zvědavost! Nejenže neudělal, ale ani si nemyslel nic, co by měl." Potřásl nespokojeně hlavou a jeho dlouhá černá kadeř švihla sem a tam jako vykřičník. Je to proti přírodě," zavrčel, jako kdyby to bylo to jediné, co ho v dané situaci mohlo napadnout.

„Hettare, mám dojem, že to opakuješ už poněkolikáté," řekla mu Polgara. „Proč tu věc prostě nenecháme být - když se zdá, že tě tak

znervózňuje - a proč mi radši nepovíš něco o Adařině dítěti?"

Na Hettarově divoké, dravému ptáku podobné tváři se usadil zhola potěšený výraz. „Je to kluk," prohlásil s nebetyčnou pýchou čerstvého otce.

„To jsme už pochopili," ujistila ho trpělivě Polgara. „Kolik měřil při narození?"

„Noo -" Hettar vypadal zaskočeně. „Řekl bych, že asi takhle." Ukázal rukama asi půlmetrovou vzdálenost.

„To se nikdo neobtěžoval ho změřit?"

„Myslím, že něco takového dělaly. Matka, sestra a ostatní ženy s ním po narození prováděly spoustu věcí.“

„A obtěžoval by ses odhadnout jeho váhu?“

„Asi tak jako dospělý zajíc - tedy jako pěkně vypasený zajíc - anebo jako bochník toho červeného sendarského sýra.“

„Aha. Takže asi půl metru a osm až devět liber - tos chtěl říct?“ Měla výraz nebeské trpělivosti.

„Myslím, že asi tak nějak.“

„Tak proč jsi to neřekl rovnou?“ vyčetla mu podrážděně.

Zmateně se na ni podíval. „Je to opravdu tak důležité?“

„Ano, Hettare, opravdu je to tak důležité. Ženy tyhle věci vždycky zajímají.“

„To si zapamatuju. Já si všímal hlavně toho, jestli má správný počet rukou, nohou, uší a nosů - prostě těchhle věcí - a taky jsem pochopitelně dohlédl, aby první, co dostane k pití, bylo kobylí mléko.“

„Pochopitelně,“ opakovala kysele.

„To je velice důležité, Polgaro,“ ujistil ji. „Každý Algar pije jako první kobylí mléko.“

„A to z něj, myslím, udělá napůl koně.“

Zamžikal. „Ne, ovšemže ne, ale ustavuje to pouto s nimi.“

„A podojils tu kobylu vlastnoručně? Nebo jsi ho nechal dolézt k nějaké a vybrat si?“

„Polgaro, ty to všechno bereš nějak moc podivně.“

„Možná si myslíš, že je to mým věkem,“ pronesla hlasem věsticím nebezpečí.

Téměř okamžitě si to uvědomil. „Ne, tak to rozhodně není.“

„Moudré rozhodnutí,“ zamumlal Durnik. „Říkals, že míříš do hor země Ulgů.“

Hettar přikývl. „Vzpomínáš si na hrulgin?“

„Na ty masožravé koně?“

„Dostal jsem nápad a chtěl bych ho vyzkoušet. Dospělý hrulga se pochopitelně zkrotit nedá, ale možná, kdyby se mi podařilo chytit jedno z jejich hříbat.“

„Hettare, je to velmi nebezpečné,“ varoval ho Belgarat. „Mláďata bude bránit celá smečka.“

„Znám několik způsobů, jak oddělit hříbata od zbytku stáda.“

Polgara na něj nesouhlasně pohlédla. „Dokonce i kdyby se ti to podařilo, co bys chtěl s těmi bestiemi dělat?“

„Ochočit je,“ odpověděl Hettar prostě.

„Nedaji se ochočit.“

„Nikdo to ještě nikdy nezkusil. Ale i kdyby nešli zkrotit, mohl bych je možná zkřížit s normálními koňmi.“

Durnik vypadal zmateně. „K čemu by ti byli koně s tesáky a drápy?“

Hettar hleděl zamyšleně do ohně. „Jsou rychlejší a silnější než normální koně,“ odpověděl. „Lépe a dále by skákali a…“ jeho hlas postupně umlkal.

„A hlavně nedokážeš snést, že existuje něco, co vypadá jako kůň, a ty na tom nedokážeš jet,“ dokončil Belgarat za něj.

„To k tomu taky patří,“ připustil Hettar. „Ale poskytli by jezdci ohromnou výhodu v bitvě.“

„Hettare,“ řekl Durnik, „pro Algarii jsou nejdůležitější věcí stáda, nemám pravdu?“

„Ano.“

„A to bys vážně chtěl začít chovat stádo koní, co by asi pokládalo dobytek za něco k snědku?“

Hettar se zamračil a poškrabal se na bradě. „O tom jsem nepřemýšlel,“ připustil.

Nyní, když měl koně, se Dejrukův okruh působnosti ohromně rozšířil. Výdrž mladého hřebce byla prakticky nevyčerpatelná a dokázal cválat bez únavy skoro celý den. A protože byl Dejruk pořád ještě hoch, jeho váha neznamenala pro nadšené zvíře skoro nic, takže svobodně cválali přes povlovné vršky jižní Algarie a stejné tak i širými prostorami Aldurova údolí s řídce rostoucími stromy.

Každé ráno hoch brzy vstal a netrpělivě snědl snídani, protože věděl, že oříškový hřebeček již celý nedočkavý podupává před domem, a pak, hned jak dojedl, vyběhl ven a oba hned cválali orosenou, jasně zelenou a šťavnatou trávou, zářící v šikmých zlatavých paprscích ranního slunce, vyjížděli táhlé svahy vršků před nimi a chladný voňavý ranní vzduch jim šuměl v uších. Polgara, jež zřejmě instinktivně vytušila, proč oba tolik touží po rychlé jízdě, nechávala raději bez komentáře jeho hltání snídaně, při němž seděl na samém krajíčku

židle tak, aby se v tom okamžiku, kdy vyprázdnil talíř, mohl vrhnout ke dveřím vstříc dni, jenž ho čekal. Pozorovala ho s chápavým výrazem a úsměv, kterým reagovala na jeho pozdrav, byl vševědoucí.

Jednoho oroseného slunečného rána ke konci léta, kdy byla vysoká tráva zlatavá a ztěžklá zralými zrnky, vyšel Dejruk ze dveří domu a pohladil jemnou a starostlivou rukou křivku krku čekajícího přítele. Koník se zatetelil rozkoší a párkrát zahrabal kopyty, jak se nemohl dočkat, až vyrazí. Dejruk se zasmál, přidržel se hřebečkovy hřívy, švihl nohou a vyskočil jediným plynulým pohybem na silný lesklý hřbet. Koník se rozběhl téměř ještě dříve, než se hoch usadil. Vylétli na známý táhlý kopec, kde se zastavili, aby se rozhlédli po prosluněné prérii, rozkládající se všude kolem nich, a pak objeli údolíčko, kde stál jejich kamenný dům s doškovou střechou, a zamířili najih, dolů do Údolí.

Ten den jejich vyjížďka nebyla, tak jako mnoho jiných předtím, jen pouhým výletem nazdařbůh, bez nějakého určitého cíle a záměru.

Už několik dní měl Dejruk pocit podivné jemné přítomnosti, vyzařující z Údolí, jež ho jakoby zvala, a když ten den vyšel ze dveří, rozhodl se náhle, že zjistí, co přesně ho tak jemně vábí.

Jak sestupovali klidným Údolím a míjeli poklidně se pasoucí jeleny a zvědavé králíky, Dejruk cítil, že tato přítomnost sílí. Byl to prazvláštní druh pocitu, v němž především dominovala neuvěřitelná trpělivost - schopnost čekat na odpověď na tyto příležitostné tiché výzvy zřejmě celé eóny.

Když vyjížděli na vysoký zaoblený vrch několik leguí od Belgaratovy věže, přelétl po vlnící se trávě prchavý stín. Dejruk vzhlédl a spatřil jestřába s modrými letkami, kroužícího na nehybných křídlech ve stoupavém proudu sluncem ohřátého vzduchu. Jak hoch pohlédl nahoru, jestřáb sklopil perutě, pootočil se a krásnou strmou spirálou slétl dolů. Když byl jen par palců nad zlatými klásky zralé trávy, roztáhl křídla, přistál na drápatých nohou a jako by se v ranním vzduchu zatřpytil. Když záblesk skončil, jestřáb byl pryč a místo něho tu stál po pás ve vzrostlé trávě hrbáč Beldin, jedno z obočí zdvižené v údivu. „Co máš za lubem, že se ženeš až sem, kluku jeden?“ zeptal se bez nějakého úvodu.

„Dobré ráno, Beldine,“ řekl Dejruk klidně a zaklonil se, aby dal koníkovi najevo, že se tu chce na pár minut zastavit.

„Ví Pol, jak jsi daleko od domova?“ vyzvídal ošklivec, zcela ignoruje Dejrukovo vstřícné gesto směrem ke zdvořilosti.

„Asi ne tak úplně,“ připustil Dejruk. „Ví, že jsme někde venku, ale možná netuší, kam až dokážeme dojet.“

„Mám na práci důležitější věci, než trávit den za dnem tím, že tě hlídám, jasné?“ zavrčel popudlivý staroch.

„Nemusíš to dělat.“

„No, abych se přiznal, tak musím. Tenhle měsíc jsem na řadě já.“

Dejruk se na něj zmateně podíval.

„Copak sis nevšiml, že pokaždé, když vytáhneš paty z domu, tě jeden z nás hlídá?“

„A proč to děláte?“

„Pamatuješ si přece na Zedara, ne?“

Dejruk si smutné povzdechl. „Ano,“ řekl.

„Neplýtvej na něj sympatiemi,“ řekl Beldin, „dostal přesně to, co zasloužil.“

„Tohle si nezasloužil nikdo.“

Beldin se jen nehezky uchechtl. „Má štěstí, že s ním skoncoval Belgarat. Kdybych to byl já, udělal bych mnohem víc, než ho jen uvěznil do kamenného bloku. Ale o to teď nejde. Vzpomínáš si, proč tě Zedar našel a odvedl s sebou?“

„Aby ukradl Aldurův Orb.“

„Správně. Protože pokud víme, jsi kromě Betgariona jediná osoba, která se může Orbu dotknout a zůstat naživu. Tohle vědí i jiní lidé, takže je i v tvém vlastním zájmu, aby tě někdo hlídal. Rozhodně tě nenecháme potloukat se někde samotného, aby tě někdo zase unesl. Tak, a teď odpověz na mou otázku.“

„Na jakou otázku?“

„Co děláš takhle hluboko v Údolí?“

„Potřebuju se tu na něco podívat.“

„A na co?“

„Nevím. Je to tam někde vepředu. Co je tím směrem?“

„Vůbec nic, jenom ten strom.“

„Tak to musí být on. Chce mě vidět.“

„Vidět?“

„Možná je to nesprávné slovo.“

Beldin se na něj zamračil. „Víš jistě, že je to ten strom?“

„Ne. Vlastně ne. Všechno, co vím, je, že mě něco z tohohle směru...“ Dejruk zaváhal. „Chtěl jsem říct, že mě něco pozvalo, abych přišel. Je tohle to správné slovo?“

„Mluví to k tobě, ne ke mně. Používej takové slovo, jaké chceš. Tak dobrá, pojďme tedy.“

„Nechceš se svézt?“ nabídl Dejruk. „Kůň unese nás oba.“

„Ještě jsi mu nedal žádné jméno?“

„'Kůň' stačí. Nevypadá, že by potřeboval jméno. Chceš se svézt?“

„Proč bych se měl nechat nosit, když můžu létat?“

Dejruk pocítil náhlou zvědavost. „Jaké to je?“ zeptal se. „Myslím létat?“

Beldinovy oči se náhle změnily, dostaly vzdálený a téměř zjihlý výraz. „To si vůbec nedokážeš představit,“ pronesl. „Sleduj mě. Jak se dostanu nad ten strom, budu kroužit, abys věděl, kde je.“ Přikrčil se do vysoké trávy, roztáhl ruce a prudce vyskočil. Jak se ocitl ve vzduchu, zajiskřil, pokryl se peřím a odlétl.

Strom stál ve své jedinečné mohutnosti uprostřed rozlehlé louky, jeho kmen byl širší než dům, široce rozepjaté větve zastiňovaly celé akry a koruna se vypínala do výše několika set stop. Byl neuvěřitelně starý. Jeho kořeny snad sahaly až do samotného středu země a jeho větve se dotýkaly nebe. Stál tu, osamělý a mlčící, jako kdyby tvořil spojnici nebe a země, spojnici, jejíž účel je nad síly pochopení člověka.

Jak Dejruk dojel k ohromné zastíněné oblasti pod větvemi stromu, Beldin slétl dolů, přistál a přeměnil se. skoro jako by vskočil do své přirozené formy. „Dobrá, tady je,“ zavrčel, „a co dál?“

„Nejsem si jistý.“ Dejruk sklouzl s koníkova hřbetu a vydal se po měkké nakypřené prsti k ohromnému kmeni. Nyní byl pocit přítomnosti stromu velice zřetelný a Dejruk se k němu přibližoval se zvědavostí a stále neschopen přesně určit, co od něj vlastně může chtít.

Pak natáhl ruku a dotkl se drsné kůry; v tom okamžiku, kdy se ho dotkl, porozuměl. Náhle jasně spatřil celý život stromu. Zjistil, že může přes milióny a milióny rán dohlédnout zpět až do doby, kdy se svět čerstvě vydělil z prvotního chaosu, ze kterého ho zformovali bohové. Vše v jednom okamžiku; poznal neuvěřitelnou délku času, během něhož se země tiše otáčela, očekávajíc příchod člověka. Spatřil nekonečné střídání ročních dob a ucítil kroky bohů na zemi. A dokonce, tak jako samotný strom, pochopil i Dejruk klam zkreslující lidské chápání podstaty času. Lidé si potřebují čas členit, rozbíjet ho do uchopitelných úseků - eónů, staletí, roků a hodin. Ale tento věčný strom chápal, že veškerý čas tvoří jen jediný úsek - že není jen pouhé nekonečné opakování týchž cyklů, ale spíše se pohybuje od svého počátku ke konečnému cíli. A že všechno toto příhodné členění, užívané lidmi k lepšímu uchopení času, nemá žádný skutečný význam. A že ho strom povolal k sobě proto, aby mu sdělil tuto prostou pravdu. Když si to uvědomil, strom mu to potvrdil vlnou přátelství a lásky.

Dejruk pomalu sklouzl prsty z kůry, otočil se a vracel se zpět k Beldinovi.

„Hotovo?“ zeptal se hrbatý čaroděj. „To je všechno, co chtěl?“

„Ano. To je všechno. Můžeme se vrátit.“

Beldin na něj pronikavě pohlédl. „A co ti řekl?“

„Taková věc se nedá vyjádřit slovy.“

„Zkus to.“

„Dobrá - něco v tom smyslu, že věnujeme až moc pozornosti rokům.“

„To je přímo neocenitelný poznatek, Dejruku.“

Dejruk se upřímně snažil; pokoušel se zformulovat slova tak, aby vyjádřila to, co právě zažil. „Věci se přihodí vždy ve svůj čas,“ řekl nakonec. „Nezáleží na tom, jak moc - nebo málo - mezi těmi věcmi uplyne toho, co nazýváme roky.“

„A o jakých věcech vlastně mluvíme?“

„O těch důležitých. Opravdu mě budeš sledovat celou cestu domů?“

„Musím na tebe dohlédnout. To je všechno. Vracíš se hned?“

„Ano.“

„Tak budu nahoře.“ Beldin mávl směrem k modré kopuli nebe.

Opět se proměnil v jestřába a mocnými údery křídel se vznesl do vzduchu.

Dejruk vyskočil na koníkův hnědý hřbet. Jeho melancholická nálada se nějak přenesla i na zvíře; kůň se obrátil a namísto cvalu se vydal krokem zpět k domu, ukrytému v údolí.

Jak hoch pomalu jel zlatavou a sluncem vysušenou trávou, přemýšlel o poselství věčného stromu, byl ponořen v rozjímání a věnoval okolí jen minimální pozornost. Proto si povšiml postavy v plášti a kápi, stojící pod košatou borovicí, až když byl skoro u ní. Byl to koník, kdo ho varoval polekaným zafrkáním, když se postava pohnula.

„Arci tys ten vyvolený," zavrčela hlasem, jenž jen vzdáleně zněl jako lidský.

Dejruk pohlazením po chvějící se šíji uklidnil koně a pak pohlédl na temnou postavu před ním. Cítil, jak z té bytosti ukryté ve stínu vystupují vlny nenávisti, a věděl, že ze všech tvorů, s nimiž se kdy setkal, právě tohoto by se měl bát nejvíce. Ale sám byl překvapen, že zůstal klidný a beze strachu.

Postava se zasmála, byl to nehezký a zastřený zvuk. „Věru jsi blázen, chlapče," řekla „Měl bys cítit hrůzu, neboť přijde den, kdy dozajista tě zničím."

„Ne dozajista," odpověděl Dejruk klidně. Pozorně se zadíval na bytost obklopenou stínem a náhle si uvědomil, že - podobně jako Cyradis, s níž se setkal na zasněženém kopci - i tato zdánlivě hmotná postava ve skutečnosti není zde, ale někde jinde, a vyslala svou zlovolnou zášť přes vzdálenost mnoha mil. „Kromě toho," dodal, „jsem už velký na to, abych se bál stínů."

„Však se střetneme tváří v tvář, chlapče," zavrčel stín, „a bude to znamenat tvou smrt."

„To ještě nebylo rozhodnuto, nebo snad ano?" namítl Dejruk. „Právě proto se přece setkáme - aby se rozhodlo, kdo z nás má zůstat a kdo odejít."

Postava v temném hávu se sykavě nadechla. „Užívej si svého mládí, chlapče," zavrčela, „neboť jediné jest to období, jehož ti dopřáno bude. Já věru zvítězím." A pak temná postava zmizela.

Dejruk se zhluboka nadechl a pohlédl vzhůru na kroužícího Beldina, Uvědomil si, že dokonce ani ostrý jestřábí zrak nemohl pro-

niknout propleteným větvovím až k místu, kde stála ta podivná zahalená postava. Beldin tedy o tomto setkání nevěděl nic. Dejruk pohladil strakatou hřebečkovu srst a mírným poklusem vyjeli zpod osamělého stromu do zlatavého slunečního světla a zamířili domů.

Kapitola sedmá

LÉTA, KTERÁ NÁSLEDOVALA, BYLA pokojná, strávená v jejich domě. Belgarat s Beldinem často na dlouho odjížděli, a když se ošuntělí a utrmácení vraceli, jejich tváře měly obvykle nespokojený výraz lidí, kteří nenalezli, co hledali. Přestože Durnik trávil mnoho času na břehu říčky a věnoval tam veškerou svou pozornost problému, jak přesvědčit nějakého neopatrného pstruha, že kousek zahnutého kovu o velikosti nehtu s několika vlákny červené vlny povlávajícími v proudu je nejen jedlý, ale dokonce neodolatelně chutný, zdržoval se jinak doma a tato jeho usedlost za oněch navýsost poklidných podmínek dávala najevo jasněji než jakákoli slova, že každý Sendařan je od přírody hospodářem. Přestože ploty již svou podstatou jsou nerovné a mají sklon vlnit se v závislosti na poklesech půdy, Durnik nezlomně trval na tom, že *jeho* ploty budou dokonale rovné. Zcela jasně byl naprosto neschopen jakoukoli překážku *obejít.* Když se například stalo, že jednomu plotu vstupoval do cesty balvan, okamžitě přestal být stavitelem plotu a stal se z něj kopáč.

Polgara se pohroužila do domácích prací. Vnitřek jejího domu zářil čistotou. Práh nebyl jen stírán, ale často drhnut. Řádky fazolí, tuřínů a okurek na její zahrádce byly tak přímé jako Durnikovy ploty a plevel byl absolutní tabu. Když se lopotila s těmito očividně nekonečnými úkoly, měla výraz zasněné spokojenosti a při práci si pobrukovala či pozpěvovala prastaré písně.

Avšak chlapec Dejruk měl tu a tam sklon k potulkám. To ne-

znamenalo, že by byl líný, ale mnoho z celého spektra farmářských povinností bylo nudných a skládalo se z opakování týchž úkonů pořád dokola. Sbírání dříví nebylo jedinou Dejrukovou neoblíbenou kratochvílí. Pletí zahrady mu připadalo naprosto k ničemu, protože přes noc stejně vyrostl další plevel. Utírání nádobí už byla naprosto bláznivá činnost, protože kdyby se nechalo být, uschnulo by bez jakékoli pomoci tak jako tak. Vynaložil nemálo úsilí, aby Polgaru v tomto ohledu zviklal a ona se ztotožnila s tímto názorem. Vážně vyslechla jeho nevývratně logické argumenty, naprosto souhlasila s jeho závěrem, pro nějž využil veškerou svou výmluvnost, že nádobí se ve skutečnosti nemusí utírat, a když skončil a shrnul všechny své argumenty do oslnivého výsledku průzračné jasnosti, jen se usmála, pronesla: „Ano, drahý," a neodvolatelně mu podala utěrku.

Ale i tak nebyl Dejruk svými povinnostmi nijak zvlášť přetížený. Ve skutečnosti neuběhl den, aby nestrávil několik hodin na hřbetě oříškového hřebečka a neproháněl se svobodně jako vítr prériemi kolem domu.

Za hranicemi neproměnného a zlatavě zasněného Údolí se však svět měnil. Přestože jejich dům stál daleko od civilizace, návštěvy nebyly nijak výjimečné. Často samozřejmě přijížděl Hettar a někdy s ním i Adara, jeho vysoká krásná žena, a jejich malý synek. Podobně jako manžel byla i Adara Algarkou až do morku kostí, stejně doma v sedle jako na pevné zemi. Dejruk ji měl velmi rád. Přestože měla její tvář vždy vážný, dokonce i zachmuřený výraz, hned pod tímto nepřístupným zevnějškem se skrýval ironický a pronikavý důvtip, jenž ho naprosto okouzloval. Ale bylo toho ještě víc. Ta vysoká černovlasá dívka s dokonalými rysy a alabastrovou pleti vždy okolo sebe šířila jemnou a velice příjemnou vůni, která pokaždé jako by přímo rozehrála nejvnitřnější struny jeho duše. V té vůni bylo cosi prchavého i podivně vábícího zároveň. Jednou, když si Polgara hrála s děťátkem, Adara vyjela s Dejrukem na vrchol blízkého kopce a tam mu řekla, jak vznikl parfém, který používá.

„Víš, že je Garion můj bratranec?" zeptala se ho.

„Ano."

„Jednou jsme si vyjeti z Pevnosti - byla zima a všechno živé bylo zamrzlé. Tráva byla hnědá a bez života a všechny listy už dávno

z větví opadaly. Vyptávala jsem se ho na magii - co to je a co všechno dokáže. Tehdy jsem v magii doopravdy nevěřila - chtěla jsem, ale prostě mi to nešlo. On vzal klacík a omotal kolem něj kousek suché trávy a pak ho změnil přímo před mýma očima v květinu.“

Dejruk přikývl. „Ano, takovéhle věci Garion dokáže. A přesvědčilo tě to?“

Usmála se. „No, moc ne - alespoň ne úplně. Chtěla jsem, aby udělal něco jiného, ale řekl, že to nedokáže.“

„A co to bylo?“

Zčervenala jako růže a pak se rozesmála. „Pořád se ještě za to stydím,“ řekla, „ale chtěla jsem, aby použil svou moc k tomu, aby mě Hettar miloval.“

„Ale to skutečně nemohl udělat,“ řekl Dejruk. „Hettar tě měl přece rád odjakživa, ne?“

„No - potřeboval trochu pomoct, aby si to uvědomil. Ale tehdy jsem se hrozně litovala. Při návratu zpátky do Pevnosti jsem na tu květinu zapomněla a nechala ji na kryté straně kopce. Asi tak za rok už byl celý kopec zarostlý nízkým křovím s těmihle nádhernými levandulovými kvítky. Se'Nedra tu květinu pojmenovala 'Adařina růže' a Ariana si myslí, že by mohla mít nějaký léčebný účinek, i když jsme nikdy nedokázali objevit, co by mohla léčit. Ale líbí se mi její vůně a když se to tak vezme, je *moje*, proto si její lístky dávám do truhly se šaty.“ Zasmála se trochu zlomyslně. „Hettar je díky ní *velmi* vášnivý,“ dodala.

„Myslím, že to není jen tou květinou,“ poznamenal Dejruk.

„Možná, ale rozhodně s tím nechci nijak experimentovat. Jestli mi ta vůně dává jistou výhodu, tak ji budu používat.“

„Myslím, že je to rozumné.“

„Ach, Dejruku,“ rozesmála se, „jsi ten nejlepší hoch na celém světě.“

Návštěvy Hettara a Adary nebyly ovšem jen společenskou záležitostí. Hettarovým otcem byl král Čo-Hag, velitel kmenových náčelníků Algarie; a Čo-Hag, nejbližší z atornských panovníků, cítil, že je jeho povinností informovat Polgaru o všech událostech, které se dějí ve světě za hranicemi Údolí. Čas od času poslal zprávu o tom, jak pokračuje krvavá a nekonečná válka v jižním Kthol Murgosu, kde

malloreánský císař Kal Zakat pokračoval v nesmiřitelném tažení přes pláně Haggy a ve velkém jižním lese u Gorutu. Králové Západu se marně pokoušeli nějak si vysvětlit Zakatovu očividně nesmyslnou nenávist k jeho murgským příbuzným. Šuškalo se cosi o osobní urážce kdysi v minulosti, ale to by se týkalo Taur Urgase a Taur Urgas zahynul v bitvě u Thull Mardu. Ale Zakatova nenávist k Murgům nezemřela spolu se šílencem, který jim vládl, a nyní vedl své Malloreánce v barbarském tažení, jasně zacíleném na vyhlazení všech Murgů a na to, vymazat všechny vzpomínky z paměti lidského rodu, že někdy nějací Murgové vůbec existovali.

V Tolnedře císař Ran Borune XXIII., otec rivanské královny Se'Nedry, viditelně slábl, a protože neměl syna, jenž by po něm mohl nastoupit v Tol Honetu na císařský trůn, mezi významnými rody impéria vzplál nelítostný boj o následnictví. Z ruky do ruky přecházely ohromné úplatky a nočními ulicemi Tol Honetu se kradli najatí vrazi s nabroušenými dýkami a lahvičkami smrtících jedů tajně kupovaných od hadího lidu Nyissy. Avšak prohnaný Ran Borune, mimo jiné i proto, aby zklamal a rozlítil Honety, Vorduy a Horbity, jmenoval svým regentem generála Varanu, hraběte z Anadilu; a Varana, jenž téměř absolutně ovládal legie, podnikl rozhodné kroky a velkým rodům jejich výstřelky při tahanicích o trůn rázně zatrhl.

Nicméně bratrovražedné války Angaraků a jen o něco méně barbarské boje velkovévodů Tolnedriánského císařství se těšily jen okrajovému zájmu alornských králů. Panovníci severu byli daleko více zaujati zmrtvýchvstáním odbojného Medvědího kultu a smutným, ale nepopiratelným faktem, že drasnijský král Rhodar očividné rapidně schází. Rhodar, král Drasnie, se přes svůj obrovský břich překvapivě projevil při válečném tažení vrcholícím u Thull Mardu jako vojenský génius, ale Čo-Hag smutně referoval, že obtloustlý drasnijský panovník se v posledních letech stal zapomnětlivým a v jistých ohledech dokonce zdětinštěl. Díky své obrovské váze se už nedokázal postavit bez cizí pomoci a často upadal do spánku, dokonce i během těch nejdůležitějších státních povinností. Jeho krásná mladá královna Porenna dělala, co mohla, aby mu co nejvíce ulehčila v břemenu, jež na něj naložila královská koruna, ale všem, kdo ho znali, bylo naprosto jasné, že král Rhodar už nebude schopen moc dlouho vládnout.

Posléze, ke konci kruté zimy, jež uzavřela sever ve sněhu a ledu více, než si kdo kdy pamatoval, dorazil do Údolí posel od královny Porenny s pozváním pro Polgaru, aby se přijela do Boktoru pokusit svým léčitelským uměním králi Drasnie pomoci. Posel dorazil pozdě odpoledne, kdy se matné slunce téměř unaveně potápělo do shluku purpurových mračen, těžce visících nad pohořím Ulgů. Byl sice celý zamotán do drahocenných sobolích kožešin, ale dlouhý špičatý nos, vyčuhující z teplého úkrytu kapuce, okamžitě prozradil jeho totožnost.

„Silku!“ vykřikl Durnik překvapeně, když drobný Drasnijec seskakoval na zasněženém zápraží. „Co děláš v těchhle končinách?“

„Abych řekl pravdu, tak mrznu,“ odpověděl Silk. „Doufám, že u vás najdu slušný oheň.“

„Pol, podívej, kdo k nám přijel,“ zavolal Durnik a Polgara otevřela dveře a pohlédla na jejich hosta.

„Tak co, princi Kheldare,“ řekla a usmála se na sporého muže s krysím obličejem, „tos už totálně vyplenil celý Gar og Nadrak, že ses přijel poohlédnout po novém jevišti pro své loupení?“

„Ne,“ řekl jí Silk, podupávaje napůl zmrzlýma nohama. „Ale udělal jsem chybu, že jsem se na cestě do Val Alornu stavil v Boktoru. Porenna mě hned pověřila touhle zajížďkou.“

„Pojď dovnitř,“ řekl mu Durnik. „Postarám se ti o koně.“

Když Silk svlékl svůj sobolí kožich, přešel celý roztřesený hned ke krbu a ruce natáhl k plamenům. „Už týden se nepřetržitě klepu zimou,“ postěžoval si. „Kde je Belgarat?“

„Jsou s Beldinem někde na Východě,“ odpověděla Polgara a připravovala napůl zmrzlému hostu pohár kořeněného vína, aby mu pomohla se zahřát.

„Vlastně to nevadí. Ve skutečnosti jsem přijel za tebou. Doneslo se ti, že to se strýčkem nevypadá dobře?“

Přikývla, zdvihla rozžhavený pohrabáč a ponořila ho s bublavým zasyčením do vína. „Hettar nám o tom na podzim přinesl nějaké zvěsti. Už konečně doktoři našli pro tu jeho nemoc alespoň jméno?“

„Stáří,“ pokrčil rameny Silk a vděčně si od ní vzal pohár.

„Ale vždyť Rhodar není zase tak starý.“

„Ale nese velkou váhu navíc. To člověka dokáže unavit. Porenna je zoufalá. Poslala mě, abych se tě zeptal - ne, vlastně *poprosil* -

jestli bys nepřijela do Boktoru a nepodívala se, jestli není v tvých silách něco udělat. Řekla, abych ti vyřídil, že jestli nepřijdeš. Rhodar už neuvidí vracející se husy.“

„To je vážně tak zlé?“

„Nejsem doktor,“ odpověděl Silk, „ale opravdu nevypadá moc dobře a zdá se, že přichází o rozum. Dokonce už ztrácí i chuť k jídlu, a to je u někoho, kdo hodovával sedmkrát denně, špatné znamení.“

„Pochopitelně hned vyrazíme,“ řekla rychle Polgara.

„Ale nejdřív mě nechte se zahřát,“ zabědoval Silk plačtivě.

Několik dní se zdrželi jižně od Aldurova Brodu, protože se přes Sendarské pohoří přihnala divoká vichřice a zuřila na otevřených pláních severní Algarie. Naštěstí právě když bouře propukala, dorazili do tábora nomádských pastevců, a tak několik dní proseděli v pohodlných vozech pohostinných Algarů a kolem svištěl vítr a zasypával je sněhem. Když se počasí konečně uklidnilo, pokračovali k Aldurově Brodu, překročili řeku a dostali se; na širokou dlážděnou cestu, táhnoucí se přes zamrzlé močály až do Boktoru.

Královna Porenna, stále krásná i přes temné kruhy pod očima, výmluvně svědčící o tom, že je ve dne v noci na nohou, je přišla přivítat až k bráněl Rhodarova paláce. „Ach Polgaro,“ dostala ze sebe jen, překonána vděčností a úlevou, když objala čarodějku.

„Drahá Porenno,“ opáčila Polgara a pevně k sobě přitiskla usouženou drobnou drasnijskou královnu. „Byli bychom tu dříve, ale zdrželo nás špatné počasí. Jak je Rhodarovi?“

„Den za dnem slábne,“ odpověděla Porenna a z hlasu jí zaznělа beznaděj. „Dokonce i Kheva ho už unavuje.“

„I tvůj syn?“

Porenna přikývla. „Příští drasnijský král. Je mu teprve šest - je příliš malý, než aby nastoupil na trůn.“

„No, tak se podíváme, jestli bychom to nemohli nějak odložit.“

Ale král Rhodar vypadal ještě hůře, než podle Silkova líčení jeho stavu očekávali. Dejruk si pamatoval drasnijského krále jako tlustého žoviálního muže s pohotovým vtipem a naprosto nevyčerpatelnou energií. Nyní byl apatický a popelavá kůže na něm visela v záhybech. Nedokázal ani vstát a možná ještě vážnější byla skutečnost že si bez bolestného a namáhavého sykání nedokázal ani lehnout. Jeho hlas,

kdysi dost silný, aby probudit celou spící armádu, se změnil na slaboučké naříkavé sípání. Když vešli, krátce a unaveně se na ně usmál, ale po několika minutách hovoru opět upadl do dřímoty.

„Myslím, že bych s ním měla být chvíli o samotě," oznámila břitkým a energickým tónem Polgara ostatním, ale rychlý pohled, který si vyměnila se Silkem, nevěstil pro uzdravení chorého panovníka nic dobrého.

Když opět vyšla z Rhodarovy komnaty, tvářila se vážně.

„Tak co?" zeptala se Porenna, oči naplněné obavami.

„Budu mluvit na rovinu," řekla Polgara. „Známe se už příliš dlouho, než abych před tebou něco tajila. Mohu mu trochu ulehčit dýchání a ulevit některým potížím. Mám prostředky, které mu pomohou zbystřit mozek - na krátkou dobu - ale musíme je použít opatrně a asi jen v případech, kdy by potřebovat učinit nějaká závažná rozhodnutí."

„Ale nemůžeš ho vyléčit" Porennin tichý hlas balancoval na pokraji pláče.

„Není ve stavu, kdy by mohl podstoupit nějakou léčbu, Porenno. Jeho tělo je už prostě obnošené. Celé roky mu říkám, že se ujídá k smrti. Váží jako tři normální muži. Lidské srdce prostě není stavěné na takovouhle zátěž. V posledních letech neměl vůbec žádný pohyb a jeho jídelníček snad už ani nemůže být nezdravější."

„A nemohla bys použít magii?" zeptala se zoufale drasnijská královna.

„Porenno, to bych ho musela přeměnit od základu. Nic v něm už nefunguje, jak má. Tady už žádná magie prostě nebude působit. Je mi líto."

Z očí královny Porenny skanuly dvě velké slzy. „Jak dlouho?" zeptala se hlasem, jenž byl sotva víc než šepot.

„Několik měsíců - maximálně šest."

Porenna přikývla a pak, přestože její oči byly plné slz, statečně zvedla bradu. „Až budeš myslet, že je dost silný, byla bych ráda, kdybys mu dala ty léky, co mu pročistí mysl. Musim si s ním promluvit. Potřebujeme ještě zařídit mnoho záležitostí - kvůli našemu synovi a kvůli Drasnii."

„Samozřejmě, Porenno."

Kruté mrazy té dlouhé a tuhé zimy pár dní nato zcela náhle polevily. V noci zavál od Šereckého zálivu teplý vítr a přinesl prudký déšť, který proměnil závěje, nakupené na širokých ulicích Boktoru, v hnědou blátivou břečku. Dejruk a princ Kheva, následník drasnijského trůnu, zjistili, že jsou touto náhlou změnou počasí uzavřeni v paláci. Korunní princ Kheva byl statný hošík s tmavými vlasy a vážným výrazem. Jako jeho otec, nemocný král Rhodar, dával i Kheva přednost červené barvě a obyčejné nosil v tomto odstínu sametový kabátek i kamaše. Přestože byl Dejruk o dobrých pět let starší než princ, ti dva se téměř okamžitě skamarádili. Společně objevili, jaká je náramná zábava kutálet pestře zbarvený dřevěný míč po dlouhém kamenném schodišti. Ale když poskakující míč vyrazil vrchnímu sluhovi z rukou stříbrný tác, bylo jim rezolutně doporučeno, aby si našli jinou zábavu.

Nějakou dobu se potulovali po mramorových sálech paláce, které měly skvělou ozvěnu, Kheva ve svém křiklavě rudém sametu a Dejruk v hrubé obyčejné hnědi, až nakonec přišli do velkého tanečního sálu. Na jednom konci obrovské haly vedlo z horních pater paláce široké mramorové schodiště se šarlatovým kobercem uprostřed, které ohraničovalo naleštěné mramorové zábradlí. Oba chlapci se zkoumavě zadívali na dvojici mramorových křivek a shodně si okamžitě uvědomili ohromné možnosti, které jim všechen ten hlaďounký mramor nabízí. Podél obou stěn tanečního sálu stály řady lakových židlí s polštáři z červeného sametu na sedadlech. Chlapci pohlédli na zábradlí. Pak se podívali na polštáře. Nakonec se otočili, aby se přesvědčili, že se v blízkosti velkých dvojkřídlých dveří na konci sálu nenachází žádná stráž ani sluha.

Dejruk prozíravě dveře zavřel a pak se s princem Khevou dali do práce. Židlí bylo mnoho a mnoho bylo i červených sametových polštářů. Když byly konečně všechny polštáře navršeny do dvou hromad na podlahu pod zábradlí, vytvořily dvojici pahorků celkem úctyhodných rozměrů.

„Tak co?“ zeptal se Kheva, když bylo všechno připraveno.

„Myslím, že už můžeme,“ odpověděl Dejruk.

Společně vystoupili po schodišti a pak každý z nich nasedl na jedno chladné a hladké zábradlí, prudce klesající hluboko dolů k bílé mramorové podlaze tanečního sálu.

„Teď!“ vykřikl Kheva a oba se rozjeli dolů, nabrali postupně ohromnou rychlost a s měkkým žuchnutím přistáli na hromadách pohostinně čekajících polštářů.

Oba chlapci s nadšeným smíchem znovu vyběhli po schodech a opět sjeli dolů. A celé odpoledne probíhalo naprosto uspokojivě až do té chvíle, kdy se potah jednoho z polštářů protrhl a naplnil stojatý vzduch velkého tanečního sálu pomalu se vznášejícím husím peřím. A přirozeně přesně v tom okamžiku se tam po nich přišla poohlédnout Polgara. Prostě zákon schválnosti. Vždy, když se něco rozbije, vysype, rozlije nebo převrhne, objeví se jako na zavolanou někdo dospělý. Nikdy není dost příležitosti to uklidit, a proto takové situace vždycky vypadají horší, než doopravdy jsou.

Zkrátka, dvoukřídlé dveře na opačném konci tanečního sálu se otevřely a Polgara, královsky krásná ve svém modrém rouchu, vešla dovnitř. Když spatřila provinile se tvářící duo ležící na svých hromadách polštářů u paty schodiště a hotovou chumelenici peří, poletujícího kolem nich, dostala její tvář přísný výraz.

Dejruk sebou škubl a zatajil dech.

Velice pomalu za sebou zavřela dveře a pomalu zamířila k nim, její podpatky zněly na mramorové podlaze až zlověstně hlasitě. Pohlédla na obnažené židle lemující stěny sálu. Zahleděla se na mramorová zábradlí. Pohlédla na dvojici chlapců pokrytou zvolna se usazujícím peřím. A pak, naprosto bez nejmenšího varování, se rozesmála hlasitým srdečným perlivým smíchem, který naprosto vyplnil prázdnou halu.

Dejruk se cítil její reakcí jaksi zmaten. Spolu s Khevou sešli s pravé cesty, dostali se do průšvihu, a jedinou její reakcí je smích. Žádné hubování, žádné štiplavé komentáře, vůbec nic, jen smích. Jasně cítil, že toto zlehčení není na místě, že je příznakem toho, že tuhle záležitost nebere tak vážně, jak by měla. A pocítil přitom i trochu hořkosti. On přece přímo *toužil* po tom hubování, které mu odepřela.

„Určitě to tady dáte zase do pořádku, hoši, nemám pravdu?“ zeptala se jich.

„Ovšem, paní Polgaro,“ ujistil ji pohotově Kheva. „Právě jsme se na to chystali.“

„Jak ušlechtilé. Vaše Výsosti,“ pronesla a koutky úst jí stále

škubaly. „Snažte se vysbírat skutečné všechna peříčka, do posledního.“ Pak se otočila a vyšla z tanečního sálu, zanechávajíc za sebou ve vzduchu doznívající ozvěnu smíchu.

Po této příhodě byli chlapci sledováni již poměrně svědomitě. Nedělo se to nikterak nápadně, jenom byl vždy, než se věci úplně vymknuly z ruky, náhodou někdo nablízku a zavelel stop.

Asi za týden, když deště přešly a břečka na ulicích konečně roztála, seděli Dejruk s Khevou na koberci a stavěli z dřevěných kostek pevnost. U stolu poblíž okna Silk, oblečený do nádherného a drahého černého sametu, pozorně pročítal zprávu, kterou ráno obdržel od svého partnera Yarbleka, jenž zůstal v Gar og Nadraku a staral se o obchodní záležitosti. Okolo svačiny přišel dovnitř sluha a krátce promluvil s drobným mužem s krysí tváří. Silk pokývl, vstal a přešel k hrajícím si hochům. „Pánové, co byste řekli na to, nadýchat se trochu čerstvého vzduchu?“ zeptal se jich.

„Samozřejmě,“ odpověděl Dejruk a vyskočil na nohy.

„A ty, bratranče?“ obrátil se Silk na Khevu.

„Zajisté, Vaše Výsosti,“ pronesl Kheva

Silk se zasmál. „To musíme být, Khevo, pořád tak formální?“

„Matka říká, že bych měl vždy používat správné oslovení,“ řekl mu vážně Kheva. „Myslím, že mi to má pomoct ve cviku či něčem podobném.“

„Ale tvoje matka tu není,“ ponoukl ho Silk potutelně, „takže to můžeme trochu ošidit.“

Kheva se nervózně ohlédl. „Opravdu myslíš, že bychom mohli?“ zašeptal.

Jsem si tím jist,“ opáčil Silk. „Podvádění ti jen prospěje. Pomůže ti uchovat si zdravý odstup.“

„A *ty* podvádíš často?“

„Já?“ Silk se rozesmál. „V jednom kuse, bratránku. V jednom kuse. Vezmi si kabátec a projdeme se trochu po městě. Musím zajít na velitelství tajné služby, a protože dnes vás mám hlídat já, bude lepší, když půjdete se mnou.“

Vzduch venku byl chladný a vlhký a vítr natolik silný, že jim při chůzi po dlážděných ulicích Boktoru zaplétal kabát mezi nohy.

Drasnijské hlavní město bylo jedním z největších obchodních center světa a ulice se hemžily lidmi všech ras. Na nárožích rozmlouvali draze a teple oblečení Tolnedřané s věcně se tvářícími Sendařany ve střízlivé hnědi. Okázale odění a bohatě zdobení Drasnijci smlouvali s Nadraky v kůži, ba dokonce si všimli i několika černě oděných Murgů, proplétajících se hlučnými ulicemi a následovaných jejich širokoplecími thullskými nosiči obtíženými těžkými vaky se zbožím. Ti byli pochopitelně z bezpečné vzdálenosti sledováni všudypřítomnými špehy.

„Starý drahý Boktor plný tajemství," zadeklamoval Silk teatrálně, „kde přinejmenším každý druhý, koho potkáš, je špeh."

„To jsou všichni ti lidé špehy?" zeptal se Kheva a překvapeně na ně pohlédl.

„Ovšemže jsou. Vaše Výsosti," rozesmál se znovu Silk. „Každý v Drasnii je špeh - anebo alespoň chce být. Je to naše hlavní zaměstnání. Tos nevěděl?"

„No - věděl jsem, že je pár špehů v paláci, ale nemyslel jsem si, že budou i na ulicích."

„Proč by měli být v paláci špehové?" zeptal se ho udiveně Dejruk.

Kheva pokrčil rameny. „Každý chce vědět, co dělají ti druzí. Čím jsi důležitější, tím víc špehů tě sleduje."

„A tebe taky sledují nějací špehové?"

„Šest, o kterých vím. Ale je jich asi ještě víc - a pak ještě pochopitelně špehové, co slídí za jinými špehy."

„To je ale divná země," zamumlal Dejruk.

Kheva se zasmál. Jednou, když mi byly asi tři roky nebo tak nějak, našel jsem si skrýš pod schody a usnul jsem tam. Nakonec do pátrání po mně zapojili i všechny špehy v paláci. Divil by ses, kolik jich vlastně bylo."

Tentokrát se už Silk rozesmál na celé kolo. „To je ale opravdu zlozvyk, bratránku," prohlásil. „U členů královské rodiny se nepředpokládá, že by se měli schovávat před špehy. Ti jsou pak hrozně nervózní. Už jsme tady." Ukázal na velké kamenné skladiště, zastrčené v tiché uličce.

„Vždycky jsem si myslel, že je velitelství v téže budově jako

akademie," řekl Kheva.

„To jsou jen *oficiální* prostory, bratránku. Tady se *opravdu* pracuje."

Vešli do skladiště a prošli rozlehlou halou, zaplněnou do výšky truhlicemi a žoky, až k malým nenápadným dvířkám, o které se opíral rozložitý muž v pracovní haleně. Chlapisko střelilo po Silkovi rychlým pohledem, uklonilo se a otevřelo jim. Za těmito poněkud ošuntělými dvířky se nacházela velká, dobře osvětlená místnost s nejméně tuctem stolů rozestavěných podél stěn a pokrytých listinami. U každého stolu sedělo čtyři až pět lidí zabraných do dokumentů před nimi.

„Co dělají?" zeptal se Dejruk zvědavě.

„Třídí informace," odpověděl Silk. „Ve světě se stane jen málo, co by nakonec nedorazilo i do tohoto pokoje. Kdybychom to opravdu potřebovali vědět, asi bychom se mohli někoho zde zeptat a dozvědět se, co měl dnes arendijský král k snídani. Ale my jdeme do dalšího pokoje." Ukázal na masivní dveře na opačném konci místnosti.

Pokoj za dveřmi byl strohý, dokonce holý. Stál v něm jen stůl a čtyři židle - víc nic. Na jedné židli seděl muž v černé kazajce a perlově šedé vestě. Byl vychrtlý až na kost a dokonce i zde, uprostřed svých vlastních lidí, působil dojmem pružiny, stlačené až k prasknutí. „Silku," přivítal ho a krátce pokývl.

„Oštěpe," odpověděl Silk. „Chtěl jsi mě vidět?"

Muž za stolem pohlédl na oba chlapce. Khevovi se krátce uklonil. „Vaše Výsosti," pronesl.

„Markrabě Khendone," odpověděl princ s uhlazenou úklonou.

Sedící muž pohlédl na Silka a zdánlivě ničím nezaměstnané prsty se daly do nenápadného pohybu.

„Markrabě," ozval se téměř omluvně Kheva, „má matka mě učí tajnému jazyku. Vím, co říkáte."

Muž kterého Silk oslovil jako Oštěpa, přestal s téměř žalostným výrazem komíhat prsty. „Vidím, že mě doběhla moje vlastní chytrost," poznamenal. A pak pohledem odhadoval Dejruka.

„Toto je Dejruk, hoch, kterého vychovávají Polgara s Durnikem," oznámil mu Silk.

„Aha," řekl Oštěp, „ten nositel Orbu."

„Jestli chcete mluvit v soukromí, tak můžeme s Khevou počkat venku.“ nabídl Dejruk.

Oštěp to zvážil. „To nejspíš nebude nutné,“ rozhodl se. „Myslím, že se můžeme spolehnout na diskrétnost vás obou. Pánové, posaďte se.“ Ukázal na tři zbývající židle.

„Vlastně jsem už mimo. Oštěpe,“ řekl mu Silk. „Právě teď mám různých záležitostí až nad hlavu a nevím, kam dřív.“

„Ale já ani tě nechtěl požádat, abys něco dělal sám osobně,“ opáčil Oštěp. „Všechno, co od tebe chci, je, abys v jednom svém podniku našel místo pro pár nových zaměstnanců.“

Silk na něj zvědavě pohlédl.

„Vozíš zboží z Gar og Nadraku Severní karavanní cestou,“ pokračoval Oštěp. „U hranic je několik vesnic, kde jsou místní lidé vůči cizincům, kteří nemají k pobytu tam vážný důvod, hrozně podezřívaví.“ „A *ty* chceš použít *moje* karavany k tomu, aby tvoji muži měli důvod k pobytu v těch vesnicích,“ dokončil Silk.

Oštěp pokrčit rameny. „Nejde o nic neobvyklého.“

„A co se vlastně děje ve východní Drasnii, že tě to tolik zajímá?“

„To, co vždycky v odlehlých okresech.“

„Medvědí kult?“ zeptal se Silk nevěřícně. „Ty chceš marnit čas kvůli *nim?*“

„Začínají se chovat nějak divně. Chci zjistit, co za tím vězí.“

Silk tázavě zvedl obočí.

„Jestli chceš, pokládej to jen za přehnanou zvědavost.“

Pohled, kterým ho obdařil Silk, byl velmi pronikavý. „Ne, kdepak. Takhle lacino mě zase nedostaneš, příteli.“

„A nejsi náhodou přehnaně zvědavý pro změnu ty?“

„Ne. Když to uvážíš, tak ne. Žádný sebelepší podnik mě neodláká od mých vlastních záležitostí na nějakou z tvých dalších bláznivých výprav. Mám moc práce, Oštěpe.“ Oči se mu zúžily. „Proč nepošleš Lovce?“

„Lovec má na starosti něco jiného, Silku, a přestaň vyzvídat, kdo to je.“

„Za pokus to stálo. Vlastně mě to vůbec nezajímá. Ani v nejmenším.“ Opřel se ve své židli dozadu a rezolutně zkřížil ruce. Ale

jeho dlouhý špičatý nos sebou škubal. „Co vlastně myslíš tím, že se 'chovají nějak divně'?“ zeptal se za chvíli.

„Myslel jsem, že tě to nezajímá.“

„Taky že ne,“ odpověděl Silk kvapně. „Nezajímá a basta.“ Ale jeho nos se chvěl ještě víc. Pak vztekle vyskočil na nohy. „Dej mi jména těch mužů, které mám najmout,“ vyštěkl stroze. „Uvidím, co se dá dělat.“

„Zajisté, princi Kheldare,“ řekl Oštěp mírně. „Velmi si cením tvého smyslu pro loajalitu ke svému bývalému zaměstnavateli.“

Dejruk si vzpomněl na něco, co Silk řekl ve velkém vnějším pokoji. „Silk povídal, že zde shromažďujete zprávy skoro o všem, co se ve světě stane,“ oslovil Oštěpa.

„To je poněkud přehnané, ale snažíme se o to.“

„Pak byste možná mohli něco vědět o Zandramasovi.“

Oštěp na něj zaraženě pohlédl.

„Něco jsme s Belgarionem o něm zaslechli,“ vysvětloval Dejruk. „A Belgarat se o něj taky zajímá. Myslel jsem, jestli jste se třeba o něm něco nedoslechl.“

„Nemohu říct že ano,“ připustil Oštěp. „Ale není divu, Daršiva je odtud pěkně daleko.“

„Co je to Daršiva?“ zeptal se Dejruk.

„Jedno z údělných knížectví bývalého Melsenského impéria ve východní Mallorei. Zandramas je daršivské jméno. To jste nevěděli?“

„Ne. Nevěděli.“

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře.

„Ano?“ zavolal Oštěp.

Dveře se otevřely a dovnitř vkročila mladá dáma, přibližně devatenácti - až dvacetiletá. Její vlasy měly barvu medu a oči byly teple, zlatě hnědé; na sobě měla prostě vyhlížející šedé šaty. Tvářila se sice vážně, nicméně na obou tvářích měla náznak dolíčku. „Strýčku,“ pozdravila ho a její hlas měl takové zabarvení, že zněl téměř neodolatelně vábivě.

Oštěpova přísná kostnatá tvář znatelně zjihla. „Ano, Lisello?“ řekl.

„Tohle že je ta malá Lisella?“ vykřikl Silk.

„No, už zase ne tak malá,“ poznamenal Oštěp.

„Když jsem ji viděl naposled, měla ještě copánky.“

„Před pár lety si ty copánky rozpletla,“ řekl Oštěp suše, „a podívej, co se zpod nich vylouplo.“

„To teda koukám,“ prohlásil Silk obdivně.

„Tady jsou ty zprávy, které jsi chtěl, strýčku,“ řekla dívka a položila na stůl svazek listin. Pak se otočila ke Khevovi a s neuvěřitelnou grácií se mu uklonila. „Vaše Výsosti,“ pozdravila ho.

„Hraběnko Lisello,“ odpovědělo princátko s uhlazenou úklonou.

„A princ Kheldar,“ řekla posléze dívka.

„Dokud jsi byla dítě, tak jsme vůbec nebyli takhle formální,“ zaprotestoval Silk.

„To bylo tehdy, ale teď už nejsem dítě, Vaše Výsosti.“

Silk jen pohlédl na Oštěpa. „Když byla malá, tak mě ráda tahala za nos.“

„Ale vždyť je to takový dlouhý a zajímavý nos,“ řekla Lisella. Usmála se a její dolíčky ihned ukázaly, co umí.

„Lisella mi tu pomáhá,“ řekl Oštěp. „Za pár měsíců vstoupí na akademii.“

„Ty se snad chceš stát špehem?“ zeptal se jí Silk nevěřícně.

„Máme to v rodině, princi Kheldare. Můj otec i matka byli oba špehy. Tady můj strýček je špehem. Všichni moji přátelé jsou špehy. Tak jak bych mohla být něčím jiným?“

Silk vypadal trochu vyvedený z míry. „Z nějakého důvodu mi k tomu prostě nepřipadáš vhodná.“

„Což zřejmě znamená, že bych mohla být docela úspěšná, ne? Ty, princi Kheldare, *vypadáš* jako špeh. Já ne. A proto při tom nebudu mít ani zdaleka tolik problémů, jako jsi měl ty.“

I když dívčiny odpovědi byly obratné, dokonce snad troufalé, Dejruk zaznamenal v jejích vřelých hnědých očích něco, co Silkovi zřejmě uniklo. Přes zřejmou skutečnost, že hraběnka Lisella je dospělou ženou, ji Silk stále pokládal za malé děvčátko - za to, které ho tahávalo za nos. Ale pohled, kterým se na něj dívala *ona*, rozhodně nebyl pohledem děvčátka a Dejruk pochopil, že mnoho let čekala na příležitost setkat se se Silkem jako dospělá s dospělým. Dejruk si musel zakrýt ústa, aby skryl úsměv. Prohnaného prince Kheldara čekají

velmi zajímavé časy.

Dveře se znovu otevřely a vstoupil nějaký nenápadný muž, rychle přešel ke stolu a něco Oštěpovi zašeptal. Dejruk si všiml, že tvář muže je bledá a třesou se mu ruce.

Oštěpova tvář ztuhla a pak si povzdechl. Nicméně žádnou jinou emoci neprojevil. Vstal a obešel stůl. „Vaše Veličenstvo," oslovil formálně prince Khevu, „myslím, že byste se měl neprodleně vrátit do paláce."

Silk s Lisellou okamžitě zaznamenali změnu v oslovení a ostře pohlédli na velitele drasnijské tajné služby.

„Myslím, že bychom měli krále do paláce doprovodit všichni," řekl Oštěp smutně. „Musíme vyjádřit soustrast jeho matce a pomoci jí v této hodině žalu, jak jen budeme moci."

Drasnijský král hleděl na svého velitele tajné služby, oči měl vytřeštěné a rty se mu třásly.

Dejruk jemně uchopil hošíka za ruku. „Raději pojďme, Khevo," řekl. „Tvoje matka tě právě teď bude moc potřebovat."

Kapitola osmá

ALORNŠTÍ KRÁLOVÉ SE SHROMÁŽDILI v Boktoru k pohřbu krále Rhodara a následné korunovaci jeho syna Khevy. Takové shromáždění pochopitelně patřilo k tradici. Přestože se severní národy za ta staletí poněkud odlišily, Alornové nicméně nikdy nezapomněli na svůj původ z jednoho království krále Šereka Medvědí plece pět tisíciletí v temné minulosti a vespolek dorazili v těch smutných časech, aby pochovali svého bratra. Protože byl král Rhodar milován a ctěn i u ostatních národů, Anheg z Šereku, Čo-Hag z Algarie a Belgarion z Rivy se setkali s Fulrachem ze Sendarie, Korodullinem z Arendie a dokonce i s výstředním Drostou lek Thunem z Gar og Nadraku. Navíc byli přítomni i generál Varana jakožto zástupce císaře Ran Boruna XXIII. z Tolnedry a Sadi, vrchní eunuch paláce královny Salmissry z Nyissy.

Pohřeb alornského krále byl vážnou věcí a zahrnoval jisté obřady, jichž se účastnili pouze alornští vládcové. Ale žádné shromáždění tolika králů a vysoce postavených hodnostářů nemůže být dokonale ceremoniální. A tak se nevyhnutelně dostala na pořad tichých diskusí v černě potažených chodbách paláce politika.

Dejruk tmavě oděný a vážný, pendloval ve dnech před pohřbem od jedné skupinky ke druhé. Všichni králové ho znali, ale z nějakého důvodu nevěnovali jeho přítomnosti žádnou pozornost, a tak vyslechl mnoho rozhovorů, které by asi býval nevyslechl, kdyby si uvědomili, že už není více tím hošíkem, kterého znávali během tažení

u Mišrak ak Thullu.

Alornští králové - Belgarion ve svém obvyklém modrém kabátci a kamaších, hrubě vypadající Anheg v tradičně zmačkaném modrém rouchu a s notně pošramocenou korunou i tiše hovořící Čo-Hag ve stříbře a černi - stáli společně v černě potaženém výklenku jedné z širokých chodeb paláce.

„Porenna bude muset vládnout jako regentka," říkal Garion. „Khevovi je pouze šest a někdo bude muset vyřizovat nejrůznější záležitosti, než bude starý natolik, aby převzal vládu."

„*Žena?*" ozval se Anheg konsternovaně.

„Anhegu, to už zase budeme probírat tuhle námitku?" zeptal se Čo-Hag pokojně.

„Nevidím žádnou jinou možnost, Anhegu," řekl Garion co možná nejpřesvědčivěji. „Král Drosta se při vyhlídce na dětského krále na drasnijském trůnu přímo zalyká nadšením. Pokud zde někoho hned neustavíme jako vůdce, začnou jeho jednotky ukrajovat kusy pohraničí ještě dříve, než stačíme dojet domů."

„Ale Porenna je přece tak drobná," namítl nesmyslně Anheg, „a tak pěkná. Jak by vůbec mohla zvládnout řídit celou říši?"

„Nejspíš docela dobře," odpověděl Čo-Hag a opatrně se postavil na zchromlé nohy. „Rhodar jí naprosto důvěřoval a koneckonců to byla ona, kdo stál za plánem, který odstavil Grodrega."

„A zřejmě jediný, kdo by byl jinak v Drasnii dostatečně schopný převzít vládu, je markrabě Khendon," řekl Garion šereckému králi. „Ten, kterému říkají Oštěp. Opravdu bys chtěl, aby na trůně seděl náčelník drasnijské výzvědné služby a vydával rozkazy?"

Anheg se otřásl. „To je hrozná myšlenka. A co princ Kheldar?"

Garion na něj zůstal zírat. „Anhegu, to nemyslíš vážně," pronesl nevěřícně. „Silk? A regent?"

„Možná máš pravdu," připustil po chvíli rozvažování Anheg. „Přece jen je *trochu* nespolehlivý, co?"

„Jen trochu?" rozesmál se Garion.

„Takže jsme dohodnuti?" zeptal se Čo-Hag. „Bude to Porenna, platí?"

Anheg sice ještě chvíli reptal, ale nakonec souhlasil.

Algarský král se obrátil ke Garionovi. „S tím vyhlášením budeš muset vystoupit ty.“

„Já? Nemám přece v Drasnii žádnou autoritu.“

„Jsi přece Nejvyšším vládcem Západu.“ připomněl mu Čo-Hag. „Prostě vyhlaš, že uznáváš Porennino regentství, a dej na vědomost, že pokud to někdo zpochybní či napadne její hranice, bude se zodpovídat přímo tobě.“

„Tak tohle by mělo udržet Drostu na uzdě,“ uchechtl se Anheg. „Má z tebe skoro stejnou hrůzu jako ze Zakata. Počítám, že mu v nočních můrách zabodáváš svůj planoucí meč mezi žebra.“

V dalším koridoru narazil Dejruk na generála Varanu a eunucha Sadiho. Sadi měl na sobě pestrou měňavou hedvábnou róbu a generál byl oděn do stříbřitého tolnedřanského plašte se širokými zlatě vyšívanými pruhy na ramenou.

„Takže je to už oficiální?“ zeptal se Sadi svým podivným kontraaltem, hledě na generálův plášť.

„A co jako?“ opáčil Varana. Generál byl statně vyhlížející muž s kovově šedými vlasy a mírně pobaveným výrazem.

„Ve Sthiss Toru jsme zaslechli pověsti o tom, že vás Ran Borune adoptoval za svého syna.“

„Jen praktické opatření,“ pokrčil rameny Varana. „Nejvýznamnější rody v císařství pustošily při svém boji o trůn Tolnedru. Ran Borune prostě podnikl opatření, aby situaci trochu zklidnil.“

„Ale vy přece nastoupíte na trůn, až zemře, nemám pravdu?“

„Ještě se uvidí.“ odpověděl Varana vyhýbavě. „Modleme se, aby Jeho Veličenstvo žilo ještě mnoho let.“

„Ovšem,“ zamumlal Sadi. „Ale stříbrný plášť korunního prince vám opravdu sluší, drahý generále.“ Pohladil si rukou s dlouhými prsty oholenou lebku.

„Děkuji,“ řekl Varana a mírně se uklonil. „A jak jdou záležitosti v Salmissřině paláci?'

Sadi se sardonicky ušklíbl. „Stejně jako vždycky. Intrikujeme, pletichaříme a spolčujeme se jeden proti druhému a každý kousek jídla, který je připraven v naší kuchyni, je otrávený.“

„Slyšel jsem, že je to místní zvyk,“ poznamenal Varana. „A jak se člověk cítí v takovém nebezpečném prostředí?“

„Nervózně," odpověděl s kyselým obličejem Sadi. „Všichni máme přísnou dietu. Už ze zvyku užíváme každý známý protijed na každý známý jed. Některé z jedů jsou ve skutečnosti celkem chutné. Ale protijedy chutnají všechny odporně."

„Myslím, že to je cena moci."

„Máte pravdu. A jaká byla reakce tolnedřanských velkovévodů na to, že vás císař vyhlásil svým nástupcem?"

Varana se rozesmál. „Ten řev byl slyšet od lesa dryád až na arendské hranice."

„Až přijde čas, budete asi muset srazit pár hlav."

„To je možné."

„Ale legie jsou vám přirozeně všechny věrné."

„Legie mě velice uklidňují."

„Myslím, generále Varano, že se mi líbíte," pronesl vyholený Nyissan. „Jsem si jist, že společně budeme rozhodně schopni dojít ke vzájemně prospěšným dohodám."

„Vždy jsem rád v dobrých vztazích se svými sousedy, Sadi," přitakal Varana s drobnou úklonou.

V jiné chodbě našel Dejruk podivné uskupení. Sendarský král Fulrach, oblečený do prosté praktické hnědi, tiše rozmlouval s purpurově oděným arendským králem Korodullinem a s nevábně vyhlížejícím Drostou lek Thunem v oči drásající žluté kazajce, bohatě poseté drahokamy.

„Už někdo z vás zaslechl něco o rozhodnutí ohledně regentství?" zeptal se vyzáblý nadracký král svým pronikavým hlasem. Drostovy vyvalené oči divže nevypadly z neštovicemi poznamenané tváře a neustále se ošíval.

„Řekl bych, že mladého krále povede královna Porenna," odhadoval Fulrach.

„Ale určitě nenechají vládnout ženu," ušklíbl se Drosta. „Jak znám Alorny, dívají se všichni na ženy jako na něco méněcenného."

„Porenna není tak docela jako ostatní ženy," poznamenal sendarský král. „Je mimořádně schopná."

„Ale jak by mohla žena bránit hranice tak velkého království, jako je Drasnie?"

„Vaše Veličenstvo má zkreslenou představu," pravil Korodul-

lin s pro něj netypickou strohostí Nadrakovi. „Pochopitelně všichni ostatní alornští králové budou jí ku pomoci, a především Belgarion z Rivy ochráncem jí bude nadmíru zdatným. Mám za to, že žádný živoucí panovník nebude tak pošetilým, aby se Nejvyššímu vládci Západu postaviti odvážil."

„Riva je odtud pěkně daleko," namítl Drosta a oči se mu zúžily.

„Zase ne tak daleko, Drosto," připomněl mu Fulrach. „Belgarion má velmi dlouhé ruce."

„A jaké zvěsti donesly se vám z jihu. Vaše Veličenstvo?" zeptal se Korodullin nadrackého krále.

Drosta vydal podivný zvuk. „Kal Zakat se brodí v murgské krvi," řekl znechuceně. „Zatlačil Urgita do západních hor a masakruje každého Murga, který se mu dostane do rukou. Pořád doufám, že se do něj někdo trefí šípem, ale nemůžete se spolehnout, že by nějaký Murgo udělal něco pořádně."

„Uvažoval jsi o alianci s králem Gethellem?" zeptal se Fulrach.

„Aliance s Thully? Fulrachu, to přece nemyslíš vážně. Nespojil bych se s Thully, ani kdyby to znamenalo, že musím čelit Malloreáncům sám. Gethell má ze Zakata takovou hrůzu, že si nadělá do kalhot, jen když zazní jeho jméno. Po bitvě u Thull Mardu řekl Zakat mému thullskému bratranci, že až ho příště zklame, dá ho rovnou ukřižovat. Pokud se Kal Zakat rozhodne táhnout na sever, Gethell se nejspíš schová do nejbližší hromady hnoje."

„Byloť mi řečeno, že Zakata nad vámi rovněž nižádné nadšení nezachvacuje," pronesl Korodullin.

Drosta se pronikavě zasmál, hlas mu zazněl poněkud hystericky. „Chce mě opéct na mírném ohni," odpověděl. „A možná si z mojí kůže navíc udělat pár bot."

„Jen mě překvapuje, jakto že jste se vy, Angarakové, navzájem nevyhubili už před dávnými věky." Fulrach se usmíval.

„Torak nám to zakázal," pokrčil rameny Drosta. „A taky poručil svým Grolimům, aby rozpárali každého, kdo by neposlechl. Možná jsme zase až tak Toraka nemilovali, ale vždycky jsme ho poslechli. Jenom úplný idiot by jednal jinak - a obvykle mrtvý idiot."

Následujícího dne dorazil z Východu Belgarat Čaroděj a drasnijský král Rhodar byl uložen k poslednímu odpočinku. Drobná světlovlasá královna Porenna, oděná v nejtemnější černi, stála během obřadu po boku malého krále Khevy. Princ Kheldar byl hned za mladým králem a jeho matkou a v očích měl podivný, skoro štvaný výraz. Když se na něj Dejruk podíval, jasně mohl vidět, jak drobný špeh tu křehkou ženu svého strýce už celá léta miluje - a také že i když si ho Porenna váží, jeho lásku neopětuje. Státní pohřby jsou stejně jako všechny státní obřady zdlouhavé. Jak královna Porenna, tak i její mladičký syn byli sice během nekonečných ceremonií velmi bledí, ale ani na chvilku žádný z nich navenek neprojevil sebemenší známku žalu.

Okamžitě po skončení pohřbu následovala korunovace Khevy a nově korunovaný drasnijský král oznámil sice pisklavým, leč pevným hláskem, že ho v příštích nelehkých letech bude vést jeho matka.

Na závěr celého obřadu povstal Belgarion, rivanský král a Nejvyšší vládce Západu, a krátce oslovil urozené shromáždění. Přivítal Khevu do výlučného bratrstva vládnoucích monarchů, pochválil ho za moudrou volbu Královny matky za regentku a pak oznámil všem přítomným bez výjimky, že královnu Porennu plně podporuje a pokud by se někdo vůči ní dopustil i sebemenší urážky, najisto by jí trpce litoval. A jelikož se při tomto prohlášení opíral o masivní meč Rivy Železné ruky, vzal je každý v drasnijském trůnním sále převelice vážně.

Pár dní nato všichni hosté odcestovali.

Na pláně Algarie zavítalo jaro a Polgara, Durnik, Dejruk a Belgarat se v doprovodu krále Čo-Haga a královny Silar vydali na jih.

„Smutná cesta," prohodil Čo-Hag k Belgaratovi. „Rhodar mi bude chybět."

„Mám dojem, že nám všem," opáčil Belgarat. Pohlédl dopředu, kde pomalu za ostražitého dohledu algarských jezdců postupovalo ohromné stádo dobytka na západ k Sendarskému pohoří a dál na velký dobytčí trh do města Muros. „Trochu mě překvapuje, že byl Hettar v téhle roční době svolný odjet s Garionem do Rivy. Obyčejně je v čele dobytčích stád on."

„Adara ho přemluvila," vysvětlila starci královna Silar. „Chtěly být s královnou Se'Nedrou nějaký čas spolu a neexistuje skoro nic,

co by Hettar pro svou ženu neudělal.“

Polgara se usmála „Chudák Hettar,“ politovala ho. „Když jej začaly zpracovávat jak Adara, tak Se'Nedra, neměl žádnou šanci. Je to dvojice neobyčejně rozhodných mladých žen.“

„Změna prostředí mu udělá jen dobře,“ poznamenal Čo-Hag. „V létě je vždy hrozně neposedný a teď, když se všichni Murgové stáhli daleko na jih, nemůže se uklidňovat ani pronásledováním jejich loupežných tlup.“

Když dosáhli jižní Algarie, popřáli jim Čo-Hag se Silar šťastnou cestu a zamířili na jih k Pevnosti. Zbytek cesty na jih do Údolí se nic zvláštního nepřihodilo. Belgarat několik dní zůstal s nimi v domě a pak se vypravil k návratu do své věže. Téměř jako kdyby ho to napadlo až dodatečně, pozval Dejruka, aby mu dělal společnost.

„Trochu jsme to tady zanedbali, otče,“ řekla mu Polgara. „Potřebuji dát trochu do pořádku zahradu a Durnik má před sebou spoustu práce jako rest od minulé zimy.“

„Pak tedy bude nejlepší, aby se vám hoch nepletl pod nohama, ne?“

Věnovala mu upřený pohled a nakonec to vzdala. „No tak dobře, otče,“ svolila.

„Věděl jsem, že se dohodneme, Pol,“ prohlásil.

„Jen ho tam nedrž celé léto.“

„Jasně že ne. Chci si jen trochu poklábosit s dvojčaty a podívat se, jestli je už zpátky Beldin. Asi tak za měsíc jsem zpátky. A přivezu ho s sebou.“

A tak se Dejruk a Belgarat znovu vydali společně dolů do nitra Údolí a tam se opět zabydleli ve starcově věži. Beldin se z Mallorey ještě nevrátil, ale Belgarat měl i tak mnoho co probírat s Beltirou a Belkirou, takže Dejruk a jeho hnědý hřebeček byli ponecháni sami sobě a svým potěšením.

Jednoho jasného letního jitra zamířili k západnímu okraji Údolí, aby prozkoumali vršky ohraničující zemí Ulgů. Několik mil jeli přes oblé, stromy porostlé kopce a pak se zastavili v široké plytké stržii, kde přes mechem porostlé balvany zurčel prudký potůček. Ranní slunko nezvykle pálilo a ve stínu vysokých voňavých borovic bylo příjemně.

Jak odpočívali, z křoví na okraji strže tiše vyběhla vlčice, zastavila se a posadila na zadní tlapy, aby si je prohlédla. Vlčici obklopovala zvláštní modrá aura, jemná záře, která vycházela jakoby z její husté srsti.

Normální reakcí koně na přítomnost byť i jen pachu vlka by měla být slepá panika, ale hřebeček klidně pohled namodralého vlka opětoval a neprojevil sebemenší náznak strachu.

Hoch věděl, co je ta vlčice zač, ale překvapilo ho, že ji potkává zde. „Dobré ráno," pozdravil zdvořile. „Krásný den, není - liž pravda?"

Vlčice se jako by zamihotala, stejně jako Beldin, když na sebe bral podobu jestřába. Když vzduch kolem ní opět zjasněl, stála na místě zvířete žena s popelavými vlasy a zlatavýma očima a na rtech jí pohrával lehce pobavený úsměv. Přestože na sobě měla prosté hnědé šaty jako obyčejná prostá žena, nesla je s takovou grácii, jako královna drahocenný brokát vykládaný drahými kameny. „To vždycky zdravíš vlky s takovou zdvořilostí?" zeptala se.

„Mnoho vlků jsem ještě nepotkal." odpověděl, „ale byl jsem si jistý, že to jsi ty."

„Ano, tak trochu jsem s tím i počítala."

Dejruk sklouzl dolů z koníka.

„A *on* ví, že jsi dnes ráno tady?"

„Belgarat? Nejspíše ne. Mluví s Beltirou a Belkirou, proto jsme se s koníkem vydali podívat se někam, kde to ještě neznáme."

„Nejspíš by bylo dobře, kdybys do Ulgských hor nejezdil o moc hlouběji," poradila mu. „Žijí tu různí tvorové a jsou hodně divocí."

Přikývl. „Budu si to pamatovat."

„Udělal bys pro mě něco?" zeptala se najednou zpříma.

„Pokud budu moci."

„Promluv s mojí dcerou."

„Samozřejmě."

„Řekni Polgaře, že ve světě povstalo velké zlo a velké nebezpečí."

„Zandramas?" zeptal se Dejruk.

„Zandramas je jenom jednou jeho částí, ale v centru zla je Sar-

dion. Musí být zničen. Pověz mému muži a dceři, aby varovali Belgariona. Jeho úkol ještě neskončil.“

„Řeknu jim to,“ slíbil Dejruk, „ale nemohla bys to říct Polgaře přímo ty?“

Žena s popelavými vlasy pohlédla stranou na temnou rokli. „Ne,“ odpověděla smutně. „Vždy, když se před ní objevím, způsobí jí to příliš bolesti.“

„A proč?“

„Připomínají to všechny ty ztracené roky a znovu jitří všechnu úzkost mladé dívky, která musela vyrůstat bez matky, jež by ji vedla. Pokaždé, když mě uvidí, všechno tohle se jí vrátí.“

„Takže tys jí to nikdy neřekla? O té oběti, o niž tě požádal a kterou jsi musela přinést?“

Pronikavě na něj pohlédla. „Jak je možné, že znáš i to, co neví dokonce ani můj manžel a Polgara?“

„Tím si nejsem jist,“ snažil se vysvětlit. „Prostě to tak je - stejně tak jako vím, že jsi vlastně nezemřela.“

„A řekneš to Polgaře?“

„Ne, pokud nebudeš chtít.“

Povzdechla si. „Někdy, možná, ale ne teď. Myslím, že bude nejlepší, když o tom ani ona ani její otec nebudou vědět. Mám svůj úkol stále ještě před sebou a je to něco, čemu bych měla raději čelit bez nějakého rozptylování.“

„Jak si přeješ,“ pronesl Dejruk zdvořile.

„Znovu se setkáme,“ řekla mu. „Varuj je před Sardionem. Pověz jim, aby se nesoustředili na hrozbu, kterou přináší Zandramas, natolik, že by ztratili ze zřetele hrozbu z této strany. Je to Sardion, kde má všechno to zlo původ. A dej si trochu pozor na Cyradis, až ji příště potkáš. Nechce ti ublížit, ale má především svůj vlastní úkol a pro jeho splnění udělá všechno.“

„Dobře, Poledro,“ slíbil.

„Ach,“ řekla, jako kdyby si dodatečně vzpomněla, „o kousek dál na tebe někdo čeká.“ Ukázala k dlouhému výběžku skalnatého hřebene, vyčnívajícího z trávou zarostlého Údolí. Ještě tě nevidí, ale čeká.“ Pak se usmála, změnila zpět do podoby modře zářícího vlka a bez ohlédnutí odběhla.

Dejruk zvědavě nasedl, vyjel z rokle a zamířil ke skalnatému hřebenu na jih okolo stále vyšších kopců, postupně přecházejících až k horám s bílými vrcholy na hranici země Ulgů. Pak jak zrakem propátrával skalnatý jazyk, zachytil uprostřed křovím zarostlé plošiny na půl cestě k úbočí okamžitý záblesk slunce, odrážejícího se od něčeho lesklého. Bez váhání tím směrem zamířil.

Muž, který seděl mezi hustými křovisky, měl na sobě zvláštní zbroj, složenou z překrývajících se kovových šupin. Byl malý, ale měl mocná ramena a jeho oči byly zakryty pruhem tenké látky, jenž nesloužil jako slepecká páska, ale spíše jako záštita před jasným slunečním světlem.

„Dejruku, jsi to ty?“ zeptal se muž se zakrytýma očima chraplavým hlasem.

„Ano,“ odpověděl Dejruk. „Dlouho jsme se neviděli, Relgu.“

„Potřebuji si s tebou promluvit,“ řekl zélot chraptivě. „Mohli bychom jít někam pryč ze světla?“

„Ale jistě.“ Dejruk seskočil z koně a následoval Ulga praskajícím křovím k ústí jeskyně, táhnoucí se do nitra hory. Relg se pod převisem na okamžik zastavil a pak vešel dovnitř. „Myslím, že jsem tě poznal,“ řekl, když k němu Dejruk došel do chladné jeskynní temnoty, „ale v tom hrozném světle jsem si přece jen nebyl jist.“ Pak odvázal látku, sundal ji a zahleděl se na hocha. „Vyrostl jsi.“

Dejruk se usmál. „Přece jen už uběhlo pár let. Jak se má Taiba?“

„Dala mi syna,“ prohlásil Relg s něčím, co připomínalo úžas. „Velmi zvláštního syna.“

„To je skvělá novina.“

„Když jsem byl mladší a prodchnutý svou vlastní svatostí, promluvil ke mně v mé duši UL. Sdělil mi, že dítě, které se stane novým Gorimem, přijde k Ulgům skrze mne. Ve své pýše jsem si myslel, že to znamená, abych po tom dítěti pátral a objevil ho. Jak jsem jen mohl tušit, že má na mysli mnohem prostší způsob? Mluvil totiž o mém synovi - o *mém* synovi!“ V zélotově hlase zaznívalo úžas a hrdost.

„Cesty UL nejsou cestami lidí.“

„Jak pravdivě mluvíš.“

„A jsi šťastný?“

„Můj život došel naplnění," prohlásil prostě Relg. „Ale nyní mám další úkol. Náš starý Gorim mě poslal za Belgaratem. Je důležité, aby se vydal se mnou do Prolgu."

„Je nedaleko odtud," řekl Dejruk. Pohlédl na Relga a viděl, jak dokonce i zde, v této temné jeskyni, zélot mhouří oči a má je skoro zavřené, aby je chránil před světlem. „Mám tu koně," řekl. Jestli chceš, můžu se vrátit a přivést ho zpět za několik hodin. Tak, abys nemusel vyjít na sluneční světlo."

Relg na něj krátce a vděčně pohlédl a pak přikývl. „Vyřiď mu, že prostě *musí* přijít. Gorim s ním opravdu potřebuje mluvit."

„Spolehni se," slíbil Dejruk. Pak se otočil a vyšel z jeskyně.

„Co jenom může chtít?" zajímal se podrážděně Belgarat, když mu Dejruk sdělil, že ho Relg chce vidět

„Chce, abys s ním šel do Prolgu," odpověděl Dejruk. „Gorim se chce s tebou setkat - ten starý."

„Ten *starý"?* Copak už je nějaký nový?"

Dejruk přikývl. „Relgův syn," řekl

Belgarat na Dejruka okamžik zíral, a pak se najednou rozesmál.

„Co je na tom k smíchu?"

„Vypadá to, že UL má smysl pro humor," pochechtával se staroch. „Nikdy bych to do něj neřekl."

„Nerozumím ti."

„To je moc dlouhá historie," řekl Belgarat, stále se zajíkající smíchem. „Myslím, že jestli mě chce Gorim vidět, raději se vydejme na cestu."

„Chceš mě vzít s sebou?"

„Polgara by mě zaživa stáhla z kůže, kdybych tě tu nechal samotného. Pojďme."

Dejruk dovedl starce zpět přes Údolí k hraničním hřebenům a k jeskyni, kde čekal Relg. Pár minut zabralo vysvětlit koníkovi, že se má vrátit zpět k Belgaratově věži sám. Dejruk musel dlouho a dlouho mluvit, než konečně usoudil, že zvíře alespoň částečně pochopilo, oč se jedná.

Cesta temnými koridory Prolgu trvala několik dní. Dejrukovi připadalo, že převážnou dobu putovaní jen slepě tápou, ale pro Relga,

jehož oči byly v denním světle prakticky nepoužitelné, tyto temné průchody znamenaly domov a jeho orientační smysl se ukázal neomylný. A tak nakonec dorazili do slabě osvětlené jeskyně s mělkým, křišťálově průzračným jezerem a ostrůvkem zdvihajícím se v jeho středu, kde je očekával stařičký Gorim.

„*Yad ho,* Belgarat," zavolal starý světec v bílé róbě, když došli na břeh podzemního jezera. *„Groža UL."*

„Gorime," odpověděl Belgarat s uctivou úklonou. *„Yad ho, Groža UL."* Pak přešli přes mramorový můstek a připojili se ke Gorimovi. Belgarat a starý muž si srdečně potřásli rukama. „Uběhlo pár let, že?" řekl čaroděj. „Jak se ti daří?"

„Cítím se, jako bych omládl," usmál se Gorim. „Teď, když Relg nalezl mého nástupce, konečně dohlédnu na konec svého úkolu."

„Tak 'nalezl'?" popíchl šibalsky Belgarat.

„Vyjde to nastejno." Gorim hrdě pohlédl na Relga. „Měli jsme sice mezi sebou jisté neshody, nemám pravdu, synu?" řekl. „Ale nakonec se ukázalo, že všichni směřujeme ke stejnému cíli."

„Mně toto zjištění trvalo o něco déle, svatý Gorime," odpověděl Relg s trochu nuceným úsměvem. „Jsem přece jen o něco tvrdohlavější než většina ostatních lidí. Někdy se až divím, že se mnou UL neztratil trpělivost. Teď mě, prosím, omluvte, ale musím za svou ženou a synem. Byl jsem od nich pryč mnoho dní." Obrátil se a rychle přešel zpět přes můstek.

Belgarat se zakřenil. „Je z něj až pozoruhodně jiný člověk."

„Jeho žena je poklad," přitakal Gorim.

„Jsi si jistý, že jejich dítě je tím vyvoleným?"

Gorim přikývl. „Sám UL to potvrdil. Vyskytli se sice i pochybovači, kteří měli námitky, protože Taiba je Marag a ne dcera Ulgů, ale hlas UL je všechny umlčel."

„O tom nepochybuji. Hlas UL zní velmi přesvědčivě, jak jsem se o tom sám ujistil. Chtěls mě vidět?"

Gorim se zatvářil vážně. Pokynul směrem ke svému pyramidovému domu. „Pojďme dovnitř. Je tu něco naléhavého, co potřebujeme probrat."

Dejruk následoval dva staré muže dovnitř. Pokoj byl matně osvětlen zářícím kulatým krystalem, zavěšeným na řetězu od stropu, a

stal tu stůl a nízké kamenné lavice. Posadili se ke stolu a starý Gorim se slavnostní vážností pohlédl na Belgarata. „Nejsme jako ostatní lidé, co žijí na povrchu ve slunečním světle, příteli.“ začal. „Oni naslouchají větru ve větvích, zurčení potoků a ptactvu, naplňujícímu vzduch svým zpěvem. Ale my zde ve svých jeskyních naslouchámе pouze zvukům země samé.“

Belgarat pokývl.

„Země a skály promlouvají k národu Ulgů zvláštními způsoby,“ navázal Gorim. „Může se k nám donést zvuk i z opačné poloviny světa. Takovýto zvuk nám již několik let mumlají skály a s každým uplynulým měsícem je hlasitější a zřetelnější.“

„Nějaký zlom?“ nadhodil Belgarat. „Nějaké místo, kde se kamenné podloží kontinentu začíná zdvihat?“

„Myslím, že jde o něco jiného, příteli,“ odporoval Gorim. „Zvuk, který slyšíme, není pohybem nepokojné země. Je to zvuk způsobovaný procitnutím jediného kamene.“

„Nejsem si jist, že ti rozumím,“ řekl Belgarat a zamračil se.

„Ten kámen, který slyšíme, je živý, Belgarate.“

Starý čaroděj pohlédl na přítele. „Gorime, existuje přece jen jediný živoucí kámen.“

„I já jsem si to vždy myslel. Slýchal jsem zvuk Aldurova Orbu, jak se pohybuje světem, a tento nový zvuk je také zvukem živoucího kamene. Procitá, Belgarate, a je si vědom své síly. Příteli, je zlý - tak zlý, že sama země sténá pod jeho tíhou.“

„Jak dlouho už ten zvuk k tobě přichází?“

„Začal nedlouho po smrti prokletého Toraka.“

Belgarat našpulil rty. „Víme, že se něco děje v Mallorei,“ řekl. „Ale netušili jsme, že je to takhle vážné. Mohl bys mi o tom kameni říci něco víc?“

„Jen jeho jméno,“ odpověděl Gorim. „Slyšíme, jak je šeptají jeskyně, ochozy a štěrbiny země. Nazývá se 'Sardius'.“

Belgarat prudce vzhlédl. „K*thrag Sardius?* Sardion?“

„Už jsi o něm něco slyšel?“

„Beldin na to jméno narazil v Mallorei. Bylo ve spojení s něčím, co se nazývá Zandramas.“

Gorim zalapal po dechu a jeho tvář smrtelně zbledla. „Belga-

rate!“ vykřikl šokovaně.

„Co se děje?“

„To je v naší řeči ta nejstrašnější kletba“

Belgarat na něj zíral. „Myslel jsem, že většinu slov ulgského jazyka znám. Jak to, že jsem nikdy nezaslechl tohle?“

„Nikdo ho před tebou nemohl pronést.“

„Měl jsem dojem, že Ulgové neznají žádné kletby. A co vlastně znamená - v obecných termínech?“

„Znamená zmatek - chaos - absolutní negaci. Je to strašlivé slovo.“

Belgarat se zamračil. „Proč by se mělo slovo pro ulgskou kletbu objevit v Dairšivě jako jméno něčeho nebo někoho? A proč ve spojení se Sardionem?“

„A není možné, že používají k označení téže věci obou dvou slov?“

„To mě nenapadlo,“ připustil Belgarat. „Myslím, že by to tak mohlo být. Významy se zdají podobné.“

Polgara přepečlivě instruovala Dejruka, že když rozmlouvají dospělí, nesmí jim skákat do řeči, ale toto se zdálo být tak důležité, že měl pocit, že toto pravidlo musí být porušeno. „Nejedná se o totéž,“ řekl dvěma starým mužům.

Belgarat na něj vrhl zvláštní pohled.

„Sardion je kámen, mám pravdu?“

„Ano,“ odpověděl Gorim.

„Zandramas není kámen. Je to osoba.“

„A jak to můžeš vědět chlapče?“

„Setkali jsme se,“ řekl mu Dejruk klidně. „Ne sice tváří v tvář, ale… no…“ Byla to těžká věc na objasnění. „Bylo to něco jako druh stínu - až na to, že osoba, co ten stín vrhá, byla někde jinde.“

„Projekce,“ vysvětlil Belgarat Gorimovi. „Jedná se o poměrně prostý trik, na který jsou Grolimové náramně hrdí.“ Obrátil se zpět k chlapci. „A ten stín ti něco řekl?“

Dejruk přikývl. „Řekl, že mě zabije.“

Belgarat se ostře nadechl. „Pověděls o tom Polgaře?“ zajímal se.

„Ne. Měl jsem?“

„A nemyslíš, že to bylo hodně důležité?“

„Myslel jsem si, že je to jen hrozba - co mě má polekat.“

„A co?“

„Jestli polekala? Ne, ani ne.“

„Dejruku, nejseš až trochu moc blazeovaný?“ zeptal se Belgarat. „To tě lidi kolem tebe straší, že tě zabijí, tak často, že se ti to už omrzelo či co?“

„Ne. To bylo jen jedinkrát. A stejně se jednalo jen o stín a stín přece nemůže nijak ublížit, že ne?“

„A s kolika dalšími takovými stíny ses ještě setkal?“

„Jen s Cyradis.“

„A kdo je Cyradis?“

„Nevím jistě. Mluvila podobně jako Mandorallen - 'arci' a jest' a podobně - a přes oči měla slepeckou pásku.“

„Vědma,“ zavrčel Belgarat .“A co ti řekla ona?“

„Řekla, že se ještě setkáme a že se jí svým způsobem líbím.“

„Tak to tě určitě uklidnilo,“ pronesl Belgarat suše. „Dejruku, takovéhle věci nezatajuj. Když se stane něco neobvyklého, prostě to někomu *laskavě* řekni.“

„Promiň,“ omluvil se Dejruk. Já si jen myslel, že… no… ty a Polgara a Durnik máte na starosti tolik jiných věci, to je všechno.“

„No, zase *tak* moc by nám tvoje vyrušování nevadilo, kluku jeden. Snad by ses v budoucnu s námi o podobná drobná dobrodružství podělit mohl.“

„Když si to přeješ, tak ano.“

Belgarat se otočil zpět ke Gorimovi. „Mám dojem, že se začínáme někam dostávat,“ řekl, „zvláště díky tady našemu diskrétnímu přítelíčkovi. Víme už, že ten Zandramas, omluv mě za to slovo, je osoba - a osoba nějak spojená s tím živoucím kamenem, který Angarakové označují jako Kthrag Sardius. Před Zandramasem jsme už byli varováni předtím, proto mám dojem, že musíme předpokládat, že Sardion je rovněž přímou hrozbou.“

„Co tedy musíme teď udělat?“ zeptal se ho Gorim.

„Myslím, že bychom se měli všichni soustředit na to, jak přesně zjistit, co se vlastně děje v Mallorei - i kdybychom to místo museli prosít kámen po kameni. Až doteď jsem byl pouze zvědavý. Ale nyní

to vypadá, že bych měl raději honem začít brát celou věc vážně. Jestli je Sardion skutečné živoucím kamenem, pak je jako Orb a já nechci, aby se něco s takovým druhem moci dostalo do nepovolaných rukou - a podle toho, co jsem byl schopen zjistit, je tenhle Zandramas zaručeně tou *nejhorší* variantou nepovolaných rukou.“ Pak se otočil k Dejrukovi a zmateně na něj pohlédl. „A jaké je tvoje spojení s tím vším, hochu?“ zeptal se. Jak to, že každá osoba a každá věc spojená s touhle záležitostí se u tebe musí zastavit na zdvořilostní návštěvu?“

„Nevím, Belgarate,“ odpověděl Dejruk podle pravdy.

„Možná že bychom měli začít odtud. Kdysi jsem si uložil, že si s tebou musím pořádně popovídat, asi k tomu právě nastal vhodný čas.“

„Jestli chceš,“ řekl Dejruk. „Ale nevím, jestli ti nějak pomůžu.“

„To právě musíme zjistit, Dejruku. To právě musíme zjistit.“

Část druhá

RIVA

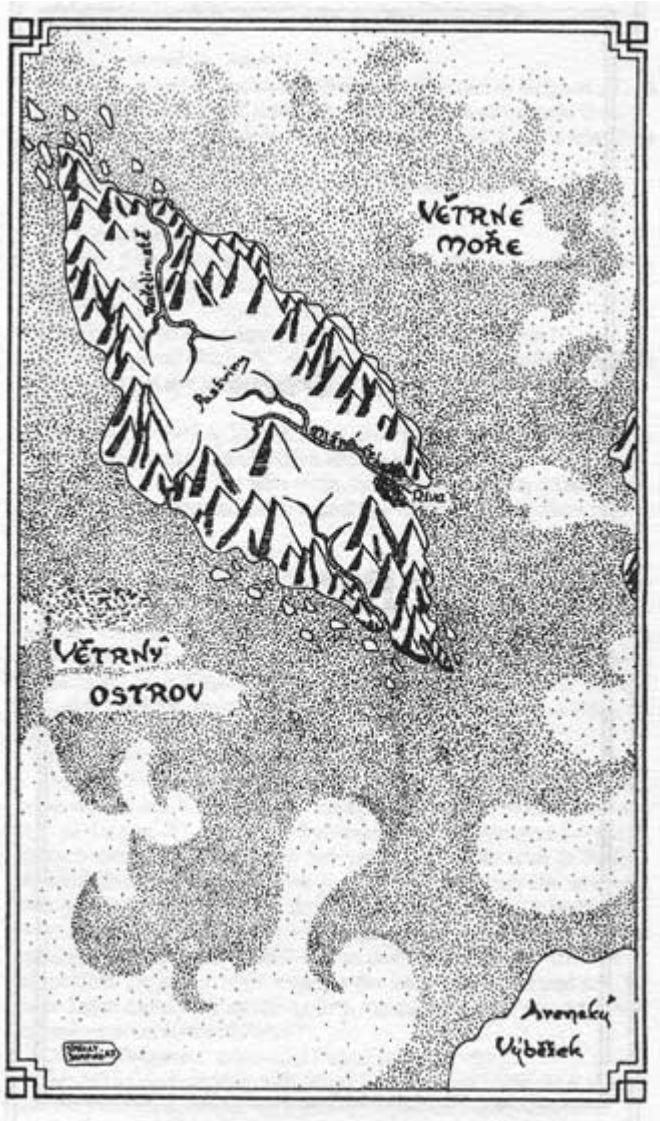
VĚTRNÉ
MOŘE
Riva
VĚTRNÝ
OSTROV
Arenský
Výběžek

Kapitola devátá

BELGARION Z RIVY VLASTNĚ nebyl připraven usednout na trůn. Vyrostl na usedlosti v Sendarii a prožil dětství jako obyčejný vesnický synek. Když poprvé usedl na bazaltový trůn v hale rivanských králů, znal toho mnohem více o selských kuchyních a stájích než o trůnních sálech a sněmovních místnostech. Státnické umění bylo pro něj hlubokým tajemstvím a o diplomacii nevěděl o nic víc než o algebře.

Naštěstí nebyl Větrný ostrov žádným obtížně zvladatelným královstvím. Rivanský lid byl poslušný, střídmý a měl silný smysl pro povinnost a občanskou zodpovědnost. To všechno jejich vysokému světlovlasému monarchovi během prvních let, kdy se pokoušel zvládnout nelehké umění moudré a spravedlivé vlády, mnohé usnadnilo. Pochopitelně se dopouštěl chyb, ale následky těchto počátečních omylů a špatných úsudků nikdy nebyly nijak zvlášť hrozné a jeho poddané potěšilo zjištění, že tento dychtivý a upřímný mladík, který se tak překvapivě dostal na trůn, nikdy neudělal tutéž chybu dvakrát. A když se konečně zabydlel a seznámil se svým povoláním, dalo se poměrně s jistotou říci, že Belgarion - či Garion, tomuto oslovení dával přednost - téměř nikdy ve své hodnosti rivanského krále nemusel čelit větším problémům.

Avšak měl i jiné tituly. Některé z nich byly čistě čestné, ale jiné už tolik ne. Například „Bohobijce“ zahrnoval určité povinnosti, které se pravděpodobně nevyskytnou příliš často. „Pán Západního moře“ mu rovněž nepřinášel přílišné vytížení, protože poměrně brzy přišel na to, že vlny a přílivy vyžadují jen pramalý dohled a že ryby, alespoň z větší části, jsou naprosto schopné postarat se o sebe i samy.

Většina Garionových migrén však byla přímým důsledkem velkolepě znějícího titulu „Nejvyšší vládce Západu“. Zpočátku sice předpokládal - neboť válka s Angaraky skončila - že i tento titul bude stejně jako ty ostatní jen čirou formalitou; něčím sice působivým, ale v podstatě prázdným, co se jen připojí k tomu ostatnímu jako shrnující pojem. Koneckonců s tím nebyly spojené žádné daně, speciální koruna nebo trůn a ani žádný administrativní aparát, řešící každodenní problémy.

Ale ke svému zděšení záhy zjistil, že jednou ze zvláštnosti lidské povahy je sklon obracet se s problémy na svého nadřízeného. Kdyby zde žádný „Nejvyšší vládce Západu“ nebyl, naprosto nepochyboval, že by si jeho královští kolegové našli způsob, jak zvládnout všechny ty překvapivé obtíže vlastními silami. Ale od té doby, co se ocitl v tomto výsadním postavení, jako by měli všichni až dětinské potěšení v tom, že mu budou předkládat co nejspletitější, nejmučivější a zaručeně nejneřešitelnější problémy a pak se spokojeně usadí s důvěřivými úsměvy na tvářích, zatímco on se s nimi bude potýkat a hmoždit místo nich.

Jedním z případů byla situace, která nastala v Arendii během léta. Garionova dvacátého třetího roku. Až do té chvíle ten rok probíhal celkem dobře. Nedorozumění, které tak uškodilo jeho vztahu se Se'Nedrou, bylo zapomenuto a Garion žil společně se svou komplikovanou žínkou v něčem, co se asi dá nejlépe popsat jako rodinná pohoda. Tažení malloreánského císaře Kal Zakata, jehož přítomnost na tomto kontinentě vzbuzovala velkou pozornost, ustrnulo v horách západního Kthol Murgosu a vykazovalo jisté slibné známky toho, že se bude táhnout celá desetiletí a pěkně daleko od hranic všech království Západu. Generál Varana, vévoda z Anadilu, fungující jako regent churavého císaře Ran Boruna XXIII, naprosto nekompromisně zarazil výstřelky mocných rodů Tolnedry v jejich nemístném boji o imperiální trůn. Zkrátka, když se to všechno sečetlo, Garion se těšil období klidu a míru, jenže pak jednoho letního dne přišel dopis od arendského krále Korodullina.

Garion se Se'Nedrou trávili poklidné odpoledne v pohodlných královských komnatách a tlachali o drobných a bezvýznamných věcech - spíše jen pro potěšení ze vzájemné společnosti nežli z nějakého vážnějšího zájmu o daná témata. Garion se povaloval u okna v pro-

storném křesle z modrého sametu a Se'Nedra trůnila před zrcadlem se zlaceným okrajem a pročesávala si dlouhé vlasy barvy mědi. Garion zbožňoval Se'Nedřiny vlasy. Jejich barva byla tak vzrušující. A nádherně voněly a byl tam i jeden skvěle neposlušný pramen, který vždy jako by přímo toužil po vyzývavém splývání po její hebké bělostné šíji stranou od ostatních. Když sluha přinesl onen dopis od arendského krále, diskrétně položený na stříbrném podnose, Garion odtrhl od své překrásné ženy zrak téměř s lítostí. Rozlomil bohatě zdobenou voskovou pečeť a rozvinul šustící pergamen.

„Od koho to je, Garione?“ zeptala se Se'Nedra, stále si pročesávající kartáčem vlasy a pozorující se zasněnou spokojeností svůj obraz v zrcadle.

„Od Korodullina,“ odpověděl a pak začal číst.

„Jeho Veličenstvu, rivanskému králi Belgarionovi, Nejvyššímu vládci Západu, zasíláme pozdravení,“ tak dopis začínal.

„Jestiť naším vřelým přáním zastihnouti Tebe i Tvou královnu při dobrém zdraví a pokojné mysli. Kterak rád nechal bych své pero líčiti toliko úctu a náklonnost, již má královna i já cítíme k Tobě a Jejímu Veličenstvu, leč zde v Arendii povstala vážná krize, a jelikož původ její činů jistých přátel Tvých přímým jestiť důsledkem, dospěl jsem k rozhodnutí, při jejím řešení Tvé pomoci si vyžádati.

K našemu nezměrnému zármutku náš drahý druh, baron z Vo Ebor, posléze podlehl oněm přetěžkým zraněním, utrženým na bitevním poli u Thull Mardu. Jeho skon tohoto jara zarmoutil nás více, nežli mohu vypověděti. Byltě řádným a čestným rytířem. Nástupcem jeho, neboť s baronkou Nerinou dětmi obdařeni nebyli, jest jakýsi sir Embrig, vzdálený to synovec, rytíř poněkud prchlivý a, obávám se, zájem více mající o titul a pozemky svého příbuzného nežli o skutečnost, že hrubě ruší truchlící baronku. S kvapností nejvýše nevhodnou pro člověka urozené krve přichvátal přímo do Vo Ebor, aby ujal se nových svých statků, a s ním přibyla i nemalá družina dalších rytířů a nohsledů, důvěrných přátel i povýtce kumpánů z rozličných krčem. Když tě dorazili na Vo Ebor, sir Embrig a jeho družiníci oddali se krajně pohoršlivému hýření; a když tak nemírně popili, jeden z oněch neotesaných rytířů vyslovil uznání osobě čerstvě ovdovělé Neriny. Bez rozmyšlení či zvážení smutku nebohé paní slíbil sir Embrig ne-

prodleně tomu zpitému kumpánovi její ruku. Nuže, v Arendii dle jistých našich zákonů měl sir Embrig vpravdě toto právo, leč žádný rytíř hodný svého titulu by nikdy tak nechutně netrval na splnění své vůle ze strany vlastní příbuzné, jež navíc v čase smutku se nachází.

Zpráva o této potupě bryskně se donesla k siru Mandorallenovi, zdatnému to baronu z Vo Mandor, a tento přesilný rytíř neprodleně sedlati kázal. Co médle se odehrálo po příjezdu jeho na Vo Ebor, zajisté dokážeš si představiti, neboť se zdatnosti sira Mandorallena ve zbrani i hloubkou jeho citu k baronce Nerině obeznámen jsi. Sir Embrig se arci pokusil se svými věrnými postaviti se mu hrubě do cesty, a jak jsem vyrozuměl, výslednicí bylo několik smrtelných případů a značný počet vážných zranění. Tvůj přítel poté převezl baronku do svého vlastního sídla na Vo Mandor, kde ji pod ochranou vlastní drží. Sir Embrig, jenž se - možná až politováníhodně - ze svých zranění zotavil, dal vyhlásiti, že od oné chvíle stav válečný mezi Eborem a Mandorem zavládne, a za tím účelem shromáždil nejrůznější šlechtice. Ostatní se seskupili pod praporem sira Mandorallena, a tak jihozápadní Arendie se nyní na pokraji všeobecné války nachází. Byl jsem dokonce informován, že Lelldorin z Wilandoru, odjakživa to prchlivý mladík, sebral armádu asturských lučištníků a v tomto okamžiku v jejím čele již směrem jižním směřuje, by svému starému bojovému druhu ku pomoci přispěl.

Takováť zde situace. Věz, že nejsem nikterak nakloněn vmísiti se do této záležitosti z moci arendské koruny, neboť pokud bych byl k rozsouzení této záležitosti vyzván, musel bych dle zákonů našich ve prospěch sira Embriga rozhodnouti.

Obracím se k Tobě, králi Belgarione, bys přibyl do Arendie a svého vlivu na byvší druhy své a předrahé přátele užil a odvrátil je od propasti, na jejímž pokraji nyní vpravdě se nacházejí. Obávám se, že jen Tvé zprostředkováni může hrozící pohromu nyní odvrátiti.

S důvěrou a přátelstvím Korodullin

Garion na dopis chvíli nevěřícně zíral. „Proč já?“ zeptal se bezmyšlenkovitě.

„A co nám píše, drahý?“ otázala se Se'Nedra, odložila kartáč a uchopila slonovinový hřeben.

„Píše, že…“ Garion se zarazil. „Mandorallen a Lelldorin…“ vyskočil a začal klít. „Tady to máš,“ řekl a hodil jí dopis. „Jen si to přečti sama.“ Začal sem a tam přecházet po pokoji, pěsti za zády zaťaté a pořád ještě mumlal nadávky.

Se'Nedra během jeho pobíhání přečetla dopis. „Ach miláčku,“ řekla potom zmateně. „Ach miláčku.“

„No, myslím, že to přesně vystihuje celou situaci.“ A zase se dal do klení.

„Garione, prosím tě, nepoužívej tyhle výrazy. Mluvíš jako nějaký pirát. Co hodláš podniknout?“

„Nemám nejmenší představu.“

„No ale *něco* přece podniknout musíš.“

„Proč já?“ vzkypěl. „Proč se vždycky každý s takovýma věcma obrací zrovna na mě?“

„Protože každý ví, že tyhle drobné problémy zvládneš lépe než kdokoli jiný.“

„Tak to ti teda děkuju,“ opáčil suše.

„Nebuď ošklivý,“ napomenula ho. Pak našpulila rtíky a začala se zamyšleně poklepávat slonovinovým hřebenem po tváři. „Budeš pochopitelně potřebovat svou korunu - a myslím, že by ti slušela modrostříbrná kazajka“

„O čem to vlastně mluvíš?“

„Musíš se přece vypravit do Arendie, abys to dal do pořádku, a myslím, že bys měl vypadat co nejlépe - Arenďané hodně dají na vzhled. Proč se nezajdeš poohlédnout po nějaké lodi? Zabalím ti pár věcí.“ Vyhlédla z okna do zlatistého slunečného odpoledne. „Myslíš, že je na tvůj královský hermelín příliš teplo?“

„Se'Nedro, já si nevezmu žádný hermelín. Vezmu si svou zbroj a meč.“

„Ale no tak, Garione, nebuď tak dramatický. Všechno, co budeš muset udělat, je zajet tam a říct jim, ať toho nechají.“

„Možná, ale nejdřív budu muset upoutat jejich pozornost. Mluvíme přece o Mandorallenovi - a o Lelldorinovi. To už jsi zapomněla, že nebudeme jednat s nějakými rozumnými lidmi?“

Po čele jí přeběhl mráček. „To je vlastně pravda,“ připustila. Ale pak k němu vyslala drobný povzbudivý úsměv. „Ale i tak nepo-

chybuji, že to zvládneš. Mám v tebe naprostou důvěru.“

„Jseš úplně stejná jako ti oslatní,“ řekl ještě trochu mrzutě.

„Ale ty dokážeš všechno, Garione. Každý to říká.“

„Myslím, že si raději půjdu promluvit s Brandem,“ řekl nevrle. „Jsou tu ještě nějaké záležitosti, které potřebují vyřídit, a pravděpodobně mi zaberou několik týdnů.“

„Postarám se o ně místo tebe, drahý,“ prohlásila přesvědčivě, natáhla ruku a poplácala ho po tváři. „Musíš vyrazit co nejdříve. Až budeš pryč, dokážu tu všechno zvládnout i sama.“

Hleděl na ni a žaludek se mu svíral stále silnější nervozitou.

Když za několik dní přibyl jednoho mlhavého rána do Vo Mandoru, situace se ještě zhoršila. Vojsko sira Embriga bylo v poli, utábořené necelé tři legue od Mandorallenova hradu, a Mandorallen s Lelldorinem vytáhli z města, aby se s ním utkali. Garion přiburácel k bránám přítelovy mohutné pevnosti na válečném oři, kterého si po příjezdu do Arendie vypůjčil od jednoho pohostinného barona. Měl na sobě plnou ocelovou zbroj, dar od krále Korodullina, a obrovitý meč Železné ruky cestoval ve své pochvě na jeho zádech. Brána se před ním doširoka otevřela a on vjel na nádvoří, kvapně seskočil se sedla a poručil, aby ho neprodleně uvedli k baronce Nerině.

Nalezl ji, jak se bledá a celá oděná v černém, smutně opírá o cimbuří a pozoruje zamračenou oblohu na východě, vyhlížejíc výmluvné sloupy kouře oznamující, že bitva započala. „Veškerá vina spočívá na mně, králi Belgarione,“ prohlásila téměř morbidně. „Jen svár, konflikt a muka nezměrná šířím kol sebe od toho dne, kdy jsem se vdala za svého drahého zesnulého pána.“

„Není třeba, abyste obelhávala sebe samu,“ řekl jí Garion. „Mandorallen se obvykle dokáže dostat do potíží i bez cizí pomoci. Kdy s Lelldorinem odjeli?“

„Přibližně okolo včerejšího poledne,“ odpověděla. „Domnívám se, že bitva bude svedena zanedlouho.“ Truchlivě pohlédla na dlažbu nádvoří hluboko pod nimi a povzdechla si.

„Pak tedy bude nejlepší, když ihned vyjedu,“ prohlásil ponuře. „Možná, že kdybych se tam dostal dříve, než začnou, dokázal bych to zarazit“

„Vaše Veličenstvo, právě jsem se zabývala nanejvýše skvělou

myšlenkou," oznámila a krátký nevýrazný úsměv na okamžik prozářil její bledou tvář. „Mohuť splniti váš úkol mnohem snadněji."

„Doufám, že se to alespoň *někomu* povede," opáčil. „Podle toho, jak se věci jeví právě teď, čeká mě nejspíš hodně špatné ráno."

„Inu, chvátejte tedy, Vaše Veličenstvo, na bitevní pole, kde možná právě v této chvíli již zuří lítý boj, a sdělte našim drahým přátelům, že příčina této zničující bitvy již odešla z tohoto slzavého údolí."

„Nejsem si jist, že vám rozumím."

„Kterak prosté, Vaše Veličenstvo. Jelikož já jsem příčinou celého tohoto sporu, na mně spočívá i tíha jeho ukončení."

Podezíravě na ni pohlédl. „O čem se to tady bavíme, Nerino? Jak byste asi chtěla přivést všechny ty hlupáky ke zdravému rozumu?"

Její úsměv vpravdě nabyl zářivosti. „Stačí mi jen vrhnouti se z výše tohoto opevnění, můj pane, a provázeti svého manžela do klidu hrobu, abych skoncovala s hrozným krveprolitím dříve, nežli započalo. Chvátejte, můj pane. Sestupte po tomto schodišti na nádvoří hluboko pod námi a sedněte na oře. Já použiji této kratší a šťastnější cesty a budu vás očekávati dole na oněch nelítostných kamenech. Pak ruče zaneste zvěst o mé smrti na bitevní pole. A jelikož mrtva budu, nebudeť pro mne prolito nižádné krve." A položila ruku na drsný kámen parapetu,

„Tak dost, nech toho," ohradil se znechuceně, „a běž odtamtud."

„Ach nikoli, Vaše Veličenstvo," pronesla neoblomně. „Totoť jest ta nejlepší možnost. Jedním rázem mohu hrozící bitvu odvrátiti a sebe svého břímě jen přinášejícího života zbaviti."

„Nerino," pravil dočista vyčerpaným tónem, „já tě prostě skočit nenechám a tím to hasne."

„Zajisté byste nebyl tak hrubým a nevložil za tím účelem na mou osobu ruce," ohradila se šokovaně.

„To ani nemusím," poučil ji. Pak pohlédl na její bledou nic nechápající tvář a uvědomil si, že ona nemá ani nejmenší představu, jak to vlastně myslí. „Ale když tak přemýšlím, možná to nakonec nebude zase tak špatný nápad. Let dolů na nádvoří ti pravděpodobně zabere asi tak půldruhého dne, takže budeš mít dost času si všechno pořádně

promyslet - a kromě toho ti to zabrání v dalších pošetilostech, zatímco budu pryč.“

Její oči se začaly pomalu rozšiřovat, jak jí pomalu začínalo docházet, co tím míní. „Přece byste k překažení mého nejvýše brilantního řešení nepoužil *magii*“ vydechla

„Tak to zkus.“

Zůstala na něj bezmocně zírat a z očí se jí vyřinuly slzy. „Tohle je od vás nanejvýše nerytířské, můj pane,“ obvinila ho.

„Byl jsem vychován na statku v Sendarii, má paní,“ připomněl jí. „Nedostalo se mi výsady vznešené výchovy, proto mám občas takovéhle malé výpadky. Ale jsem si jist, že mi prominete, když vám nedovolím spáchat sebevraždu. A nyní, pokud mě omluvíte, musím zastavit tamtu nesmyslnost.“ Obrátil se a odřinčel ke schodišti. „A ještě něco,“ řekl jí přes rameno, „ne aby tě napadlo skákat dřív, než si zase budeme stát tváří v tvář. Mám dlouhé ruce, Nerino - opravdu dlouhé ruce.“

Zírala na něj a rty se jí roztřásly.

„To už je lepší,“ uspokojil se a seběhl po schodech.

Mandorallenovu služebnictvu stačil jediný pohled na Garionův zachmuřený obličej, když se hnal přes nádvoří, a prozíravě se mu klidilo z cesty. Pracně se vyškrábal do sedla statného válečného hřebce, na němž přijel, povytáhl obrovský meč rivanského krále v pochvě na zádech a rozhlédl se. „Přineste mi někdo dřevec,“ poručil.

Přinesli mu jich hned několik a zakopávali jeden o druhého, jak spěchali vyhovět. Vybral si jeden z nich a pak za hřmotu kopyt odcválal.

Obyvatelé města Vo Mandor, rozprostírajícího se hned za hradbami Mandorallenovy pevnosti, byli stejně prozíraví jako sluhové uvnitř. Jak zuřící rivanský král projížděl městem, dlážděné ulice zely prázdnotou a městská brána byla rozevřena dokořán.

Garion si byl vědom, že musí získat jejich pozornost a že Arenďané jsou těsně před bitvou jen krajně obtížně vyrušitelní. Potřeboval by je něčím zaskočit. Jak se řítil zelenou arendskou krajinou, úhlednými vesnicemi s doškovými střechami a bukovými nebo javorovými háji, padly mu pátravé zraky na šedé bouřkové mraky nad hlavou a v duchu se mu začaly vynořovat první obrysy jeho plánu.

Když dorazil na místo samé, našel obě armády zformované na opačných stranách široké otevřené louky. Podle prastarého arendského obyčeje došlo k množství osobních výzev a tyto záležitosti byly právě v procesu vyřizování, jakožto jakási předehra velké všeobecné mely, která měla následovat. Několik rytířů v plné zbroji z obou táborů se potýkalo uprostřed bitevního pole a obě armády znalecky přihlížely. Tupohlaví, v oceli zakutí mladí šlechtici na sebe s velkou vervou najížděli a rozhazovali po zemi třísky z polámaných zbytků svých dřevců.

Garion jediným pohledem zhodnotil situaci a téměř ani nezastavil, jak se rozjel přímo doprostřed vřavy. Je nutné přiznat, že přitom trochu podváděl. Jeho dřevec sice *vypadal* stejně jako *ty, s* nimiž se Mimbrati pokoušeli jeden druhého zabít či alespoň zmrzačit, ale na rozdíl od nich se nemohl zlomit, ať se dělo cokoli, a navíc jej obklopovalo cosi jako aura čiré energie. Garion nijak netoužil nikoho proklát ostrým ocelovým hrotem dřevce. Chtěl je jen shodit s koní. Na své první cestě středem překvapených a ustupujících rytířů shodil v rychlém sledu ze sedel tři z nich. Pak obrátil koně a srazil další dva tak rychle, že hlasitý hřmot, se kterým dopadali na zem, se slil do jediného zvuku.

Nicméně bylo zapotřebí ještě něco, něco patřičně spektakulárního, aby to proniklo až do dubových palic, které mají Arenďané místo hlav. Téměř nedbale Garion odhodil svůj nepřemožitelný dřevec, sáhl vzad a vytáhl mohutný meč rivanského krále. Aldurův Orb se rozzářil svým oslepujícím modrým světlem a sám meč se hned nato rozžehl plamenem. Meč v jeho ruce jako vždy přes svou neuvěřitelnou velikost nevážil téměř nic, a tak jej ovládal s oslepující rychlostí. Rozjel se přímo na jednoho polekaného rytíře a porcoval překvapenému bojovníkovi jeho dřevec na sáhová polínka. Když mu už zbývalo jen držadlo, srazil ho Garion ze sedla úderem plochou čepelí planoucího meče. Pak se otočil, čistě rozsekl napřažený palcát na dvě poloviny a srazil jeho majitele k zemi i s koněm.

Mimbratští rytíři, ohromeni prudkostí jeho útoku, se vzápětí s vytřeštěnýma očima stálili zpět. Ale nebyla to jen jeho omračující zručnost v bitvě, co je přinutilo k ústupu. Zpod zaťatých zubů rivanského krále se totiž draly strašlivé kletby a nad jeho volbou výrazů i ti

silní mužové pobledli. Rozhlédl se kolem, oči mu planuly, a pak soustředil svou vůli. Pozvedl planoucí meč a zamířil ho na převalující se mračna nad hlavou. „*TEĎ!*“ vyštěkl hlasem, jenž zazněl jako prásknutí bičem.

Mraky se zazmítaly, téměř to vypadalo, jako by ucukly, když do nich udeřila plná síla Belgarionovy vůle. Syčící blesk, silný jako mohutný kmen stromu, udeřil do země s ohlušujícím zahřměním, které otřáslo okolní krajinou na míle daleko. Tam, kde udeřil blesk, se v půdě objevila velká kouřící jáma. A Garion znovu a znovu sesílal blesk za bleskem. Zvuk hromu trhal vzduch a převaloval se okolo a kouř ze spálené trávy a spečené hlíny se vznášel jako mrak nad nyní opravdu zděšenými armádami.

Pak udeřila strašlivá řvoucí bouře a v ten okamžik se mračna rozdělila, aby zaplavila obé vojska tak intenzivní potopou, že množství rytířů tím nárazem spadlo s koní. Avšak i nyní, když bouře zuřila naplno a bušila do nich záplava vody, klikaticí se blesky dále bily do pole, které obě strany oddělovalo, hrozivě syčely a naplňovaly vzduch parou a kouřem. Přejet na druhou stranu louky bylo nemyslitelné.

Garion seděl zachmuřeně na zděšeném koni přímo ve středu této příšerné podívané a blesky tančily okolo něj. Nechal několik minut smáčet obě armády, až si byl konečně jist, že si získal *opravdu* jejich pozornost; pak ledabylým mávnutím svého planoucího meče celé nadělení ukončil.

„Už mám téhle vaši pošetilosti dost!“ oznámil a jeho hlas zazněl stejně silně jako hrom. „Okamžitě odhoďte zbraně!“

Zírali nejprve na něj a pak podezřívavě na sebe.

„*OKAMŽITĚ!*“ zaburácel Garion a podtrhl rozkaz ještě jedním bleskem a nervy drásajícím zahřměním.

Zařinčení najednou odhozených zbraní mu konkurovalo.

„Chci sira Embriga a sira Mandorallena. Pojďte *sem,*“ řekl pak Garion a ukázal špičkou meče na místo přímo před svým koněm. „Neprodleně!“

Pomalu, skoro jako vzpuní školáčci, se k němu oba ocelí odění rytíři opatrně přiblížili.

„Co si vlastně vy dva myslíte, že děláte?“ udeřil na ně Garion.

„Vaše Veličenstvo, jest to záležitost mé cti,“ prohlásil třesou-

cím se hlasem sir Embrig. Byl to statný čtyřicátník s odulou tváří a nosem protkaným červenými žilkami, příznak to těžkého pijáka. „Sir Mandorallen unesl mou příbuznou.“

„Tvůj zájem o onu dámu týkáť se pouze tvé autority nad jejím osudem,“ opáčil rozzlobeně Mandorallen. „Usurpovalť jsi její statky a nevolníky s neotesaným nezájmem o její city a…“

„Dobrá, dobrá,“ uťal Garion, „to stačí. Vaše osobní řevnivost přivedla půl Arendie na pokraj války. To jste chtěli? To skutečně jste dvojice takových dětinů, že chcete zničit svou vlast jen proto, aby bylo po vašem?“

„Ale…“ pokoušel se vpadnout Mandorallen.

„Ale nic.“ A Garion jim pak vylíčil - poměrně podrobně a rozsáhle - co si o nich myslí. Jeho tón byl pohrdavý a volba výrazů značně expresivní. Oba při jeho řeči střídavě bledli a rudli. Pak zahlédl Lelldorina, jak se opatrně přibližuje a snaží se naslouchat.

„A ty!“ obrátil Garion svou pozornost na mladého Astuřana. „Co děláš *ty* tady dole v Mimbre?“

„Já? No - Mandorallen je můj *přítel*, Garione.“

„Požádal tě o pomoc?“

„No…“

„Myslím, že ne. Prostě jsi to podnikl na vlastní pěst.“ Poté zahrnul do své promluvy i Lelldorina a často přitom gestikuloval svým plamenným mečem, jenž svíral v pravici. Jak jim mával kolem obličejů, sledoval trojlístek meč vytřeštěnýma očima se zřejmou hrůzou.

„Tak, a je to,“ konstatoval posléze Garion, když jim řádně propral hlavy, „a teď postupme dále,“ S dravčím výrazem pohlédl na sira Embriga. „Chceš se se mnou utkat?“ vyzval ho a výbojně vystrčil bradu.

Tvář sira Embriga dostala barvu čisté běli a oči mu div nevypadly z hlavy. „Já, Vaše Veličenstvo?“ zasípal. „Žádáte po mně, abych se střetl s Bohobijcem?“ Začal se nekontrolovaně třást.

„Vidím, že ne,“ zavrčel Garion. Je - li tomu tak, vzdáš se ihned všech nároků na autoritu vůči baronce Nerině v *můj* prospěch.“

„S potěšením, Vaše Veličenstvo.“ Embrigův kvapný souhlas se málem slil v jedno slovo.

„Mandorallene,“ řekl pak Garion, „chceš se utkat se mnou

ty?“

„Jsi mým přítelem, Garione,“ zaprotestoval Mandorallen. „Nechť raději bídně zemru, nežli bych ruku proti tobě pozdvihl.“

„Dobře. Pak zase ty převeď všechny územní nároky baronky na mě - s okamžitou platností. Nyní jsem jejím ochráncem já.“

„Staniž se,“ odpověděl smutně Mandorallen.

„Sire Embrigu,“ pronesl pak Garion, „uděluji ti celé baronství Vo Ebor - včetně statků, které by jinak měly patřit Nerině. Přijímáš?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Sire Mandorallene, nabízím ti ruku své schovanky, Neriny z Vo Ebor. Přijmeš ji?“

„Z celého srdce svého, můj pane,“ div se nezalkl Mandorallen a oči se mu zalily slzami.

„Skvělé,“ poznamenal pochvalně Lelldorin.

„Lelldorine, ty sklapni,“ usadil ho Garion. „A je to, pánové. Vaše válka skončila. Podejte si ruce a jeďte domů - a jestli začnete znovu, vrátím se. Ale až sem budu muset přijet znovu, budu už rozzlobený *doopravdy*. Takže rozumíme si?“ Beze slova přikývli. A to byl konec oné války.

Avšak baronka Nerina, když byla po návratu Mandorallenovy armády na Vo Mandor informována o Garionových rozhodnutích, vznesla hned několik horlivých námitek. „Zdaž jsem nějaká sprostná služebná, bych věnována byla komukoli, kdo pánu mému se zalíbí?“ dožadovala se s vytříbeným citem pro velké drama.

„Zpochybňujete mou autoritu jakožto svého ochránce?“ zeptal se jí Garion přímo.

„Nikoli, můj pane. Sir Embrig s tím souhlasil. Nyní jste mým ochráncem vy. Musím učiniti to, co mi nařídíte.“

„Milujete Mandorallena?“

Kvapně pohlédla na mohutného rytíře a pak se zarděla.

„Odpovězte mi!“

„Ano, můj pane,“ přiznala tenkým hláskem.

„Tak kde je problém? Máte ho ráda už celá léta, ale když vám nařídím se za něho vdát, máte námitky.“

„Můj pane,“ promluvila škrobeně, „jsou tu jisté důležité věci. Dáma přece nemůže být takto bez okolků provdána.“ A s tím se obrá-

tila a prchla pryč.

Mandorallen zasténal a unikl mu vzlyk.

„Co se zase děje?“ chtěl vědět Garion.

„Obávám se, že se s mou Nerinou nikdy nevezmeme,“ prohlásil Mandorallen zlomeně.

„Nesmysl. Lelldorine, copak *ty* rozumíš tomu, co se tady vlastně děje?“

Lelldorin se zamračil. „Myslím, že ano, Garione. Jsou celé série velmi delikátních vyjednáváni a formalit, které jsi tímhle přeskočil. Je tu otázka věna, formální písemný souhlas ochránce - v tomto případě pochopitelně tebe - a možná to nejdůležitější, musí dojít k formální nabídce - a před svědky.“

„Tak ona odmítla kvůli formalitám?“ zeptal se nevěřícně Garion.

„Garione, právě formality jsou pro ženy velmi důležité.“

Garion si jen rezignovaně povzdechl. Přece jen to bude trvat déle, než doufal. „Pojďte se mnou,“ poručil.

Nerina se zamkla a odmítla na Garionovo zdvořilé klepání reagovat. Nakonec se zadíval na masivní dubová prkna bránící mu v průchodu. „Pukni!“ rozkázal a dveře se prolomily dovnitř a zasypaly polekanou dámu, trůnící na posteli, třískami. „Tak.“ prohlásil Garion, překračuje trosky, „dejme se do práce. Jak velké věno by bylo podle vašeho názoru vhodné?“

Mandorallen byl ochoten - ba více než ochoten - přijmout jen něco symbolického, ale Nerina tvrdošíjně trvala na něčem skutečně cenném. Neuroticky pomrkávaje, Garion konečné učinil nabídku, jež se uzdála dámě přiměřená. Pak poslal pro pero a inkoust a napsal - s Lelldorinovou pomoci - vhodnou svatební smlouvu. „Výborně,“ obrátil se poté k Mandorallenovi, „teď ji požádej o ruku.“

„Takováto nabídka se obyčejně nečiní v takovémto nevídaném chvatu, Vaše Veličenstvo,“ zaprotestovala Nerina. „Pokládá se za vhodné dopřáti šťastnému páru nějaký čas, by se mohl vzájemná poznati.“

„Už jste se dávno poznali, Nerino,“ připomněl jí. „Jen do toho.“

Mandorallen padl před svou paní na kolena, zbroj zařinčela o

podlahu. „Rci, Nerino, zdaž chceš mne pojmouti za svého chotě," zaprosil úpěnlivě.

Bezmocně na něj hleděla. „Neměla jsem dosti času, můj pane, zformulovati příhodnou odpověď."

„Nerino, zkuste 'Ano'," navrhl Garion.

„Je to rozkaz, můj pane?"

„Pokud to tak chcete brát."

„Pak tedy musím uposlechnouti. Sire Mandorallene, přijímám - celým svým srdcem."

„Skvělé," vpadl bryskně Garion a tlesknul. „Mandorallene, vztyk a jde se dolů do kaple. Najdeme kněze a do večeře bude vše oficiálně stvrzeno."

„Můj pane, zajisté nehodláte použít takového chvatu," zasípala Nerina.

„Abych řekl pravdu, tak hodlám. Musím se vrátit zpět do Rivy a neodjedu odtud, dokud vy dva nebudete bezpečně svoji. V Arendii má vše sklon vyvíjet se špatně, pokud na to někdo zvenčí nedohlédne."

„Vaše Veličenstvo, nejsem vhodně oděna," protestovala Nerina, hledíc na své černé šaty. „Přece byste mne nenechat vdávat se ve smutku?"

„A já," ozval se i Mandorallen, ‚jsem stále ve své zbroji. Muž by neměl přistupovat k ženitbě zakut do ocelí."

„Ani v nejmenším mě nezajímá, co máte na sobě," oznámil jim Garion. „Důležité je, co máte ve svých srdcích, ne na sobě."

„Ale…" Nerina se zarazila. „Nemám dokonce ani závoj."

Garion jí věnoval dlouhý a upřený pohled. Pak se bleskově rozhlédl po pokoji, zvedl z blízkého stolu krajkovou dečku a elegantněji umístil na hlavu dámy. „Vkusné," zamumlal. „Napadlo ještě někoho něco?"

„Co prsten?" váhavě navrhl Lelldorin.

Garion se otočil a zabodl do něj pohled. „I ty?" pronesl.

„Garione, vážně by měli mít nějaký prsten," řekl Lelldorin na obranu.

Garion to okamžik zvažoval, pak se soustředil a vyčaroval hladký zlatý prsten přímo ze vzduchu. „Bude stačit tenhle?" zeptal se

a podal jim ho.

„Nemohla bych mít svědky?“ zeptala se Nerina třaslavým hláskem. „Pro urozenou ženu jest nemístné vdávati se bez přítomnosti dámy vhodného postavení, jež by jí byla oporou a dodávala jí odvahy.“

„Běž pro někoho,“ poručil Garion Lelldorinovi.

„Ale koho mám vybrat?“ zeptal se Lelldorin bezmocně.

„Na tom nesejde. Prostě přiveď do kaple nějakou paní vznešeného původu - i kdybys ji měl přivléct za vlasy.“

Lelldorin odchvátal.

„Ještě něco?“ zeptal se Garion Mandorallena a Neriny krajně nebezpečným tónem, naznačujícím, že jeho trpělivost dosáhla své hranice.

„Garione, jest zvykem, že ženicha má doprovázeti nějaký blízký přítel,“ připomněl mu Mandorallen.

„Bude tam Lelldorin,“ řekl Garion, „a taky já. Nenecháme tě upadnout, omdlít nebo utéct.“

„A nemohla bych míti několikero drobných kvítků?“ zeptala se Nerina zbědovaným hlasem.

Garion na ni pohlédl. „Ale zajisté,“ odpověděl zdánlivě mile. „Nastavte ruku.“ A pak začal tvořit lilie - velkou rychlostí - sbíral je z čistého vzduchu a strkal jednu po druhé překvapené paní do ruky. „Nerino, mají tu správnou barvu?“ zeptal se jí. „Můžu ji změnit, jestli chceš - třeba na červenou nebo světle zelenou, anebo by ti možná slušela zářivě modrá,“

A pak si konečně uvědomil, že se tímhle způsobem nikam nedostane. Že budou dál a dál předkládat nejrůznější požadavky, a to tak dlouho, jak to jen půjde. Oba tak přivykli životu v samém centru vlastní tragédie, že se prostě už nechtěli - či dokonce ani nemohli - vzdát svého bahnění se v truchlivosti. Rozřešení této situace spočívalo nutně zcela na něm. Jsa si vědom, že je to trochu předramatizováno, ale uváživ duševní schopnosti obou zúčastněných, tasil posléze svůj meč. „Nyní všichni půjdeme přímo do kaple,“ oznámil, „a vy dva se vezmete.“ Ukázal mečem na roztříštěné dveře. „Tak hybaj!“ rozkázal.

A tak se stalo, že jeden z největších tragických milostných příběhů všech dob nakonec vyústil do šťastného konce. Mandorallen byl

oddán se svou Nerinou ještě téhož odpoledne a Garion stál za nimi doslovně s planoucím mečem, aby se ujistil, že se na poslední chvíli nevyskytnou žádné zádrhele, které by mohly vše narušit.

Když se to vezme kolem a kolem, Garion byl na sebe a na to, jak tu záležitost zvládl, docela pyšný. Když se následujícího rána vracel na Rivu, div si sám nepoblahopřál.

Kapitola desátá

„JENŽE," VYPRÁVĚL GARION, když se Se'Nedrou večer po jeho návratu na Rivu odpočívali ve svém modrém pokoji. Jakmile jsme se vrátili zpátky do Mandorallenova hradu a řekli Nerině, že by bylo pro ně dobré, kdyby se vzali, přišla hned se spoustou námitek."

„Vždycky jsem si myslela, že ho miluje," namítla Se'Nedra.

„To ano, ale byla po všechny ty roky v samém centru té velké tragédie a nechtěla, aby to doopravdy skončilo. A ještě doteď si nedokázala od své duše to vznešené strádání odpárat."

„Garione, nebuď vulgární."

„Z Arenďanů mě už bolí zuby. Nejdřív se hádala o věno - chtěla ho mít hrozně veliké."

„To zní rozumně."

„Ani ne, když si uvědomíš skutečnost, že ho musím vyplatit já."

„Ty? A proč bys ho měl platit ty?"

„Protože jsem její ochránce, tos už zapomněla? Přes všechno 'alébrž' a jestit" a bolestné vzdechy dokáže smlouvat jako drasnijský koňský handlíř. Než byla konečně hotova, pustila mi pořádně žilou. A pak musela mít písemnou svatební smlouvu - a závojíček a družičku a prstýnek a kytici. A já byl minutu od minuty vzteklejší a vzteklejší."

„A nezapomněls na něco?"

„Myslím, že ne."

„A nemusel ji Mandorallen požádat o ruku?" Se'Nedra se na-

klonila kupředu a její tvářička dostala výraz intenzivního zájmu. „Jsem si jistá, že na tom měla také trvat.“

„Máš pravdu. Na tohle jsem skoro zapomněl,“

Zavrtěla hlavou, téměř smutně. „Ale Garione,“ pokárala ho.

„To bylo ještě předtím - hned po té záležitosti s věnem. Ale to je jedno, prostěji požádal a já ji donutil říct ano a pak…“

„Počkej chvíli,“ uťala nekompromisně Se'Nedra a zvedla ručku. „Zrovna tohle přece nemůžeš jen tak přeskočit Když ji požádal o ruku, tak co přesně řekl?“

Garion se poškrabal na uchu. „Nevím, jestli si vzpomínám,“ přiznal se.

„Zkus to,“ pobídla ho. „Prosím tě.“

„Tak dobře,“ protáhl a zdvihl pohled k umně vyřezávaným stropním trámům. „Nejdřív namítala, že by nabídka neměla přijít dřív, než projdou záležitostí nazvanou 'poznat jeden druhého'. Bál jsem se, že tím míní všechno to plížení se okolo, aby mohli být sami někde v ústraní - a milostné veršíky a pugéty a ty neustálé telecí pohledy.“

Se'Nedra mu uštědřila krátký tvrdý pohled. „Víš, někdy dokážeš být naprosto nesnesitelný. Máš přesně tolik citu jako dubový špalek.“

„Co tím chceš říct?“

„Ale nic. Jen mi pověz, co se dělo potom.“

„No, řekl jsem jí na rovinu, ať s ničím takovým prostě nepočítá. Že se už poznali ažaž a ať to přeskočí.“

„Ty prostě úplně hýříš šarmem, co?“ poznamenala sarkasticky.

„Se'Nedro, co se zase děje?“

„Ale nic. Jen pokračuj. Vždy, když mi vyprávíš o něčem podobném, hrozně to odbýváš.“

„Já? To ty mě pořád přerušuješ.“

„Garione, prostě pokračuj.“

Pokrčil rameny. „Už toho moc není. On ji požádal o ruku, ona řekla ano a pak jsem je dotáhl do kaple.“

„Přesně, Garione,“ žadonila. „Chci to přesně. Co přesně řekl?“

„Ale nic světoborného. Něco jako: „Nerino, chceš mne pojmouti za chotě svého?“

„Ááách," vzdychla Se'Nedra dojatě. Byl překvapen, když uviděl, že se rozslzela

„Co se děje?" zajímal se.

„Ale nic," odpověděla a osušovala si oči zmuchlaným kapesníčkem. „A co mu odpověděla?"

„Odpověděla, že neměla čas připravit si vhodnou odpověď, a já jí poručil, ať řekne prostě: 'Ano'."

„*A…?*"

„A tak odpověděla: 'Sire Mandorallene, přijímám z celého srdce svého.'„

„Ááách," vzdychla opět Se'Nedra a kapesníček se opět vydal k slzami zalilým očím. „To je ale nádherné."

„Když to říkáš," pronesl. „Mně se to zdá trochu přemrštěné."

„Někdy jsi nemožný," odsekla mu. Pak si trochu smutně povzdechla. „To já nikdy žádnou formální žádost o ruku nedostala," poznamenala.

„Ale určitě dostala," ozval se rozhořčeně. „Copak si nevzpomínáš na tu ceremonii, když jste s tolnedřanským velvyslancem vstupovali do trůnního sálu?"

„To jsem ale předkládala formální žádost *já,* Garione," připomněla mu a pohodila zářivými kadeřemi. „Došla jsem před tvůj trůn, představila jsem se a požádala tě, jestli jsi ochoten pojmout mě za manželku. Tys to odsouhlasil a to bylo všechno. Nikdy jsi nepožádal *ty mě."*

Zamračil se a zamyslel. „Ale já tě přece někdy požádat *musel."*

„Ne, nikdy."

„Tak dobrá, ale když už jsme manželé, tak to snad nehraje zase takovou roli, nebo ano?"

Tvář jí zledovatěla.

Včas to zaznamenal. „Anebo je to opravdu tak důležité, Se'Nedro?" zeptal se dodatečně.

„Ano, Garione. Je."

Povzdechl si. „Dobrá tedy. Myslím, že to raději udělám dodatečně."

„Uděláš co?"

„Požádám tě. SeNedro, chceš si mě vzít?“

„To je to nejlepší, na co se zmůžeš?“

Věnoval jí dlouhý pronikavý pohled. Musel přiznat, že působila naprosto rozkošně. Měla na sobě jasně zelené šaty, celé nabírané a tu a tam lemované krajkou; seděla upjatě ve svém křesle a vypadala vzdorovitě a nespokojeně. Vstal ze svého křesla, přešel k ní a dramaticky padl na kolena. Uchopil její ručku do obou svých a pohlédl jí úpěnlivě do tváře, snaže se napodobit výraz fatálního zbožňování, který druhdy nasadil Mandorallen. „Bude její Imperiální Výsost ochotna pojmouti mne za svého chotě?“ otázal se jí. „Pravda, kromě poctivého a milujícího srdce a nekončící oddanosti nemám mnoho co nabídnout“

„Děláš si snad ze mě legraci?“ zeptala se ho podezíravě.

„Ne,“ odpověděl. „Chtěla jsi formální nabídku k sňatku, tak jsem ti ji učinil. Nuže?“

„Nuže co?“

„Vezmeš si mě?“

Uštědřila mu mazaný pohled a zamrkala. Pak natáhla ruku a šťastně mu vjela do vlasů. „Buďu o tom uvažovat,“ odpověděla.

„Jak to myslíš, že o tom budeš uvažovat?“

„Kdo ví?“ prohlásila drze. „Možná dostanu nějakou lepší nabídku. Garione, vstaň už, jestli zůstaneš ještě chvíli takhle, vytlačíš si na kamaších kolena.“

Postavil se. „Ach, ty ženy!“ zadeklamoval dramaticky a rozpřáhl ruce v teatrálním gestu.

Nasadila onen bezbranný ukřivděný výraz, při němž se mu kdysi, nežli si uvědomil, že se jedná o čirý podvod, pokaždé podlomila kolena. „Ty mě už nemiluješ?“ zeptala se třaslavým a falešným dětským hláskem.

„Hele, neslíbili jsme si náhodou, že tohle už jeden druhému nebudeme dělat?“

„Ale tohle je výjimečná příležitost, drahý,“ opáčila. A pak se rozesmála, vyskočila z křesla a vrhla se mu kolem krku. „Ah Garione,“ smála se. „Mám tě moc ráda.“

„To doufám,“ odpověděl, objal ji kolem ramen a políbil nabízející se rty.

Následujícího rána se Garion oblékl velice domácky a pak zaťukal na dveře Se'Nedřina pokojíku.

„Ano?“ ozvala se.

„To jsem já, Garion,“ zavolal. „Můžu dovnitř?“ Jeho dobré sendarské způsoby v něm byly natolik zakořeněné, že i když tu byl králem, nikdy nikam nevstoupil bez vyzvání.

„Ovšem,“ řekla

Stiskl kliku a vstoupil do jejího vyparáděného soukromého budoáru, pokojíku potaženého růžovými a bledězelenými kanýry a mnoha sáhy šustivého saténu a brokátových závěsů. Se'Nedřina oblíbená dvorní dáma Arell poněkud zmateně povstala a pozdravila ho dvorskou úklonou. Arell byla Brandova neteř, dcera jeho nejmladší sestry, a byla jednou z několika vysoce urozených rivanských dam, dělajících královně společnost. Byla to téměř archetypální Alornka - vysoká, světlovlasá, urostlá, se zlatistými stočenými copy, pronikavě modrýma očima a mléčně bílou pletí. Byly se Se'Nedrou prakticky nerozlučné a strávily spoustu času vzájemným šuškáním, špitáním a pohihňáváním. Kdykoli Garion vešel k Se'Nedře, tak se z nějakého záhadného důvodu Arell začervenala. Vůbec tomu nerozuměl, ale měl jisté podezření, že Se'Nedra své dvorní dámě vybreptala něco, co *zcela jistě* mělo zůstat tajemstvím - něco takového, že pokaždé, když se na něj Rivanka podívá, vžene jí to do tváří ruměnec.

„Zajdu dolů do města,“ řekl Garion své ženě. „Nechceš tam něco?“

„Raději nakupuji sama, Garione,“ odpověděla Se'Nedra a uhlazovala si předek svého saténového župánku. „Nikdy nedoneseš ty správné věci.“

Chtěl něco odseknout, ale pak si to rozmyslel. Jak chceš. Uvidíme se u oběda.“

„Kterak můj pán poroučí,“ řekla Se'Nedra s předstíranou ponížeností.

„Nech toho.“

Zašklebila se na něj a pak k němu přiběhla a políbila ho.

Garion se obrátil k Arell. „Paní,“ pozdravil ji a zdvořile se uklonil.

Arelliny modré oči byly plné potlačovaného veselí a nacházel

se v nich i jakýsi odhadující výraz. Zčervenala a opět se mu uklonila. „Vaše Veličenstvo," pronesla uctivě.

Jak Garion opouštěl královskou komnatu, marně si lámal hlavu nad tím, co asi Se'Nedra napovídala Arell, že to zapříčinilo všechny tyhle ruměnce a postranní pohledy. Nicméně byl světlovlasé dívce povděčen. Její přítomnost poskytla Se'Nedře společnost což mu umožnilo věnovat se jiným věcem. Od té doby, co zasáhla teta Pol a odstranila odcizení mezi nimi, jež jim zapříčinilo tolik bolesti, stala se Se'Nedra velmi náročnou na jeho volný čas. Úhrnně vzato měl pocit, že manželství je celkem obstojná instituce, ale někdy má Se'Nedra sklon věci tak trochu přehánět.

Venku na chodbě čekal Brandův druhý nejstarší syn Kail a v ruce držel nějaký pergamen. „Myslím, že toto vyžaduje vaši neprodlenou pozornost, sire," pronesl formálně.

Přestože byl Kail mužem meče, stejně jako jeho otec a bratři vysoký a se širokými rameny, byl mimoto i vzdělaný, inteligentní a rozvážný a věděl toho o Rivě a jejím lidu dost na to, aby byl schopen se prokousat nespočetnými peticemi, apely a návrhy podanými k trůnu a oddělit důležité od nevýznamného. Když Garion nastoupil na trůn, bylo mu až bolestně jasné, že potřebuje někoho, kdo by zvládl všechen administrativní aparát, a Kail byl pro toto místo jasnou volbou. Bylo mu asi čtyřiadvacet a nosil elegantně přistižený hnědý vous. Díky hodinám, které strávil studiem, neustále mírně mhouřil oči a měl mezi obočím permanentní vrásku. Jelikož trávil s Garionem několik hodin denně, stali se z nich brzy přátelé a Garion si Kailových rad i úsudku velice cenil. „Je to vážné?" zeptal se, vzal pergamen a pohlédl na něj.

„Může být, sire," odpověděl Kail. „Jedná se o spor o vlastnictví jednoho údolí. Zúčastněné rody jsou stejně mocné a myslím, že bychom tu záležitost měli urovnat dříve, než zajde příliš daleko."

„Má některá ze stran nějaký hmatatelný doklad o vlastnictví?"

Kail zavrtěl hlavou. „Oba dva rody tu zemi používaly po staletí společně. Ale nedávno se spolu rozhádaly."

„To vidím," poznamenal Garion. Zamyslel se. „Ať rozhodnu, jak chci, stejně bude jedna ze stran se mnou krajně nespokojena, nemám pravdu?"

„To je velmi pravděpodobné, Vaše Veličenstvo.“

„Tak tedy dobrá. Ať jsou tedy nespokojené obě. Sepiš něco, aby to znělo jako oficiální prohlášení v tom smyslu, že to jejich údolí patří od nynějška mně. Pak je necháme asi týden podusit ve vlastní šťávě a nakonec rozdělím to území napůl středem údolí a každý dostane polovic. Budou na mě tak naštvaní, že úplně zapomenou, jak se nenávidí. Nechci, aby se z našeho ostrova stala druhá Arendie.“

Kail se rozesmál. „Velmi praktické, Belgarione,“ řekl.

Garion se na něj zašklebil. „Vyrostl jsem v Sendarii, na to nezapomínej. Jo, a necháme si proužek toho údolí - asi tak sto sáhů široký - přesně uprostřed. Nazveme ho nějak jako 'korunní země' a zakážeme jim tam vstoupit. To by jim mělo zabránit ve vzájemném rozbíjení hlav podél hranice.“ Vrátil pergamen Kailovi a vydal se dolů chodbou, spokojený sám se sebou.

Pochůzky po městě ho toho rána zavedly do krámku jeho známého skláře, skvělého umělce Jorana. Jeho návštěva měla zdánlivě svůj účel v prohlídce sady křišťálových čiší, které objednal jako dárek pro Se'Nedru. Ale pravým účelem bylo něco daleko závažnějšího. Protože se na trůn povznesl z velice prostého stavu, měl Garion více než ostatní panovníci pochopení pro nálady a problémy obyčejných lidí, jež se jinak jen zřídka dovolají svého krále. Měl neodbytný pocit, že potřebuje mít ve městě pár naslouchajících uší - ne snad aby špehoval jemu nepřátelské názory, ale aby mu spíše zprostředkovaly, jasně a bez předsudků, jaké jsou opravdové problémy jeho lidu. A pro tento úkol si vybral Jorana.

Když skončili s prohlížením čiší, přešli do malého odděleného pokojíku za Joranovým krámem.

„Tvou zprávu jsem dostal hned po návratu z Arendie,“ začal Garion. „Je to opravdu tak vážné?“

„Mám dojem, že ano, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Joran. „Myslím, že ta daň byla velice tvrdá, a vyvolala hodně nespokojených řečí.“

„A všechny byly zaměřeny na mě, že ano?“

„Koneckonců, králem *jste* vy.“

„Díky,“ řekl Garion suše. „A s čím jsou nespokojeni nejvíc?“

„Všechny daně jsou nenáviděné,“ vysvětloval Joran, „ale jsou

únosné, dokud je mají platit všichni. Nejvíc lidi pobouřila právě ta výjimka.“

„Výjimka? Jaká výjimka?“

„Že obchodní daň nemusejí platit urození. To jste nevěděl?“

„Ne,“ přiznal Garion. „Nevěděl.“

„Vysvětlení znělo, že urození mají jiné povinnosti - vytváření a udržování vojenských jednotek a podobně. Ale to už teď neplatí. Nyní si armádu zajišťuje přímo koruna. Ale když se dá urozený na obchod, nemusí platit obchodní daň. A přitom jediný rozdíl mezi ním a jakýmkoli jiným obchodníkem je ten, že má titul. Jeho obchod je přitom stejný jako můj a věnuje tomu přesně tolik času a práce jako já - ale já daň platit musím a on ne.“

„To skutečně nezní příliš spravedlivě,“ souhlasil Garion.

„A co je ještě horší, protože platím daň, musím nasadit i vyšší ceny, zatímco urozený má výdaje o to nižší a může mi tak přetahovat zákazníky.“

„Tohle musí být napraveno,“ řekl Garion. „Tu výjimku zrušíme.“

„Ale urozeným se to nebude líbit,“ varoval ho Joran.

„Ani se jim to líbit nemá,“ ujistil ho otevřeně Garion.

„Vaše Veličenstvo je velmi spravedlivým králem.“

„Spravedlnost s tím nemá zase tak moc co dělat,“ namítl mu Garion. „Kolik urozených se tady ve městě věnuje obchodu?“

Joran pokrčil rameny. „Myslím, že pár tuctů,“

„A kolik je tu ostatních obchodníků?“

„Stovky.“

„Tak ať mě raději nenávidí dva tucty lidí než několik set.“

„Tímhle způsobem jsem o tom nepřemýšlel,“ připustil Joran.

„Ale já musím,“ řekl Garion trpce.

Následující týden se z Větrného moře přihnala hotová série bouří a zasypala kamenitý ostrov mrazivými vichřicemi a přívaly vodorovných dešťů. Rivanské počasí skutečně nepatřilo k těm, které by se daly označit jako dlouhodobě příjemné, a tyto letní bouře se staly již tak běžnými, že je Rivané přijímali jako součást přirozeného běhu věcí. Avšak Se'Nedra vyrostla daleko na jihu v nekonečném sluneč-

ním svitu Tol Honetu a vlhký chlad, jenž pokaždé, když se nebe potáhlo šedí a začalo sesílat vláhu, prostoupil celou Citadelu, u ní vyvolával deprese a stávala se podrážděnou a nesnesitelnou. U krbu obyčejně čelila těmto náporům špatného počasí schoulena ve velkém křesle ze zeleného sametu a s teplým plédem, šálkem čaje a tučnou knihou - obvykle šlo o nějakou arendskou milostnou romanci, plně soustředěnou na šlechetné rytíře a uvzdychané paní ve stadiu stálého balancování na samém pokraji neštěstí. Nicméně pokud se toto omezení protáhlo, nakonec musela vstát od svých knih a jít hledat jiná povyražení.

Jednoho dopoledne, kdy meluzína sténala v komínech a déšť narážel do oken, vstoupila do studovny, kde se Garion poctivě prokousával vyčerpávající zprávou o produkci vlny v korunních zemích na severu. Královnička byla zabalena do šatů ze zeleného sametu lemovaných hermelínem a tvářila se nespokojeně. „Co to děláš?“ zajímala se.

„Čtu o vlně,“ odpověděl.

„A proč?“

„Myslím, že bych o ní měl něco vědět. Každý okolo mě mluví jen o vlně a všichni se tváří tak věcně. Zdá se, že je pro ně hrozně důležitá.“

„A to tě opravdu tak zajímá?“

Pokrčil rameny. „Pomáhá mi to pokrýt naše výdaje.“

Přešla k oknu a zahleděla se do padajícího deště. „Copak to nikdy nepřestane?“ozvala se po chvíli.

„Myslím, že nakonec ano.“

„Asi dám poslat pro Arell. Možná bychom se mohly vypravit do města a trochu se podívat po obchodech.“

„Se'Nedro, venku je ale hrozně mokro.“

„Vezmu si plášť a trocha vody mě nerozpustí. Dal bys mi nějaké peníze?“

„Přece jsem ti nějaké dal už minulý týden.“

„Ty jsem už utratila. Teď potřebuji další.“

Garion odložil zprávu a přesel k těžké skříni u zdi. Z kapsy u kazajky vytáhl klíček, odemkl a vytáhl svrchní zásuvku. Se'Nedra přišla blíž a zvědavé nakoukla dovnitř. Zásuvka byla napůl zaplněna

mincemi; zlatými, stříbrnými i měděnými, všechny promíchané dohromady.

„Odkud to všechno máš?“ zajásala.

„Čas od času mi je dávají,“ odpověděl. „A já je házu sem, protože je nechci tahat s sebou. Myslel jsem, že o tom víš.“

„A odkud bych o tom měla vědět? Tys mi nikdy nic neřekl. Kolik tam asi je?“

Pokrčil rameny. „Nemám ponětí.“

„Garione!“ Hlas jí zazněl šokovaně. „Tys je ani nespočítal?“

„Ne. A měl bych?“

„Ty prostě nejsi Tolnedřan. Tohle ale není celý královský poklad, že ne?“

„Ne. Ten schovávají někde jinde. Myslím, že tohle je jen na osobní vydání.“

„Garione, musíme to spočítat.“

„Ale, Se'Nedro, já teď opravdu nemám čas.“

„Nevadí, udělám to já. Vytáhni ten šuplík ven a zanes ho ke stolu.“

Učinil, jak chtěla, a trochu přitom brblal nad tím, jak je to šuple těžké, a pak už jen se spokojeným úsměvem stál a mlčky sledoval, jak se posadila a šťastně pustila do počítání. Netušil, kolik naprosté rozkoše jí dokáže to třídění mincí a vršení do hromádek přinést. Jak jí veselé cinkání peněz naplnilo sluch, doslova se rozzářila. Několik mincí bylo zašlých. Nespokojeně na ně pohlédla a přestala s počítáním, aby je mohla lemem šatů pečlivě vyleštit.

„Tak půjdeš do toho města?“ zeptal se a znovu se usadil na své místo na druhém konci stolu.

„Myslím, že dnes ne.“ Zabrala se do počítání. Přes tvář jí spadl jeden neposlušný pramen vlasů a ona ho čas od času odhodila, když jí vadil v soustředění na její úkol. Vytáhla ze zásuvky další hrst cinkajících peněz a začala je znovu pečlivě třídit na stole před sebou. Vypadala přitom tak vážně, že se Garion rozesmál.

Rychle vzhlédla. „Co je tu k smíchu?“ chtěla vědět

„Nic, miláčku,“ řekl a vrátil se zpět ke své práci a Se'Nedřino počítání mu k ní tvořilo cinkající doprovod.

Jak léto pokračovalo, novinky z jihu nepřestávaly být potěšují-

cí. Král Urgit se stáhl z Kthol Murgosu hlouběji do hor a tažení malloreánského císaře Kal Zakata se ještě více zpomalilo. Malloreánská armáda utrpěla při prvních pokusech pronásledovat Murgy do této skalnaté pustiny zdrcující porážky a tak nyní postupovala s maximální ostražitostí. Garion přijímal zprávy o téměř patové situaci na jihu s velkým uspokojením.

Na konci léta dorazila z Algarie novina, že Garionova sestřenice Adara obdařila Hettara druhým synem. Se'Nedra se nadšením div nepomátla a sáhla velice hluboko do zásuvky v Garionově pracovně, aby nakoupila pro matku i dítě vhodné dárky.

Avšak zvěsti, které přišly počátkem podzimu, již nebyly tak šťastné. Ve smutném dopise jim generál Varana sdělil, že Se'Nedřin otec, císař Ran Borune XXIII., kvapem schází, a doporučil jim, aby se co nejrychleji vypravili do Tol Honetu. Když loď s rivanským králem a jeho drobnou ženou, tonoucí v hrozných obavách, letěla na jih hnána příznivým větrem, zůstala naštěstí podzimní obloha čistá. Během týdne dopluli do Tol Horbu v širokém ústí Nedrany a pak za pomoci vesel zamířili proti proudu řeky do sídelního města impéria, Tol Honetu.

Neupluli ani pár leguí a setkali se s flotilou zlatých a bílých člunů, které se kolem nich zformovaly a provázely je do Tol Honetu. Na jejich palubě byl sbor mladých tolnedřanských dívek, které na rozlehlou hladinu Nedrany sypaly květiny a zpívaly chorál ke slavnostnímu uvítání imperiální princezny.

Garion stál na palubě vedle Se'Nedry a nenápadně se ošklíbal nad tímto sborovým zpěvem. „Je to vůbec vhodné?“ zeptal se.

„Jde o zvyk,“ odpověděla mu. „Členové císařské rodiny cestují do města vždy s doprovodem.“

Garion se zaposlouchal do slov písně. „To se ještě nedozvěděli o naší svatbě?“ zeptal se. „Zdraví imperiální princeznu, a ne rivanskou královnu.“

„Jsme jen panovníci odněkud z provincie, Garione,“ vysvětlila Se'Nedra. „Podle Tolnedřanů je imperiální princezna daleko významnější osoba než královna nějakého vzdáleného ostrova.“

Jak pluli proti proudu, zpěv pokračoval. Když se objevilo zářivě bílé město Tol Honet, pozdravily je z hradeb halasné fanfáry trubek. Na mramorovém přístavišti je již očekával oddíl naleštěných le-

gionářů - šarlatové praporce jim ve větru pleskaly a chocholy přileb se otřásaly- aby je doprovodil širokými ulicemi k císařskému paláci.

Generál Varana, mohutně vyhlížející profesionální voják s krátce zastřiženými kudrnatými vlasy a znatelně kulhající, je přivítal v bráně paláce. Jeho tvář byla zasmušilá.

„Přijeli jsme včas, strýčku?“ v Se'Nedřině hlase zaznělo zděšení.

Generál přikývl a pak malou královnu objal. „Se'Nedro, musíš být statečná,“ řekl jí. „Tvůj otec je velice, velice nemocný.“

„Je vůbec ještě nějaká naděje?“ zeptala se zadrhávajícím hlasem.

„Naděje nikdy neumírá,“ opáčil Varana, ale tón, jakým to řekl, hovořil o opaku.

„Mohu ho hned vidět?“

„Ovšem.“ Generál vážně pohlédl na Gariona. „Vaše Veličenstvo,“ pozdravil ho a pokývl.

„Vaše Výsosti,“ odpověděl Garion vzpomenuv si, že Se'Nedřin prohnaný otec před pár lety Varanu „adoptoval“ a že je generál následníkem císařského trůnu.

Varana je vedl svou kolébavou chůzi skrze mramorové chodby gigantického paláce do tichého křídla ke dveřím, stráženým párem obrovitých legionářů v naleštěných krunýřích. Jak k nim došli, mohutné dveře se tiše otevřely a objevil se lord Morin, hnědě oděný císařský majordomus. Od té doby, kdy ho Garion viděl naposledy, Morin zestárl a veškerá starost o umírajícího císaře byla jasně vepsána do jeho tváře.

„Drahý Morine,“ vzlykla Se'Nedra a vrhla se do náručí nejbližšího přítele svého otce.

„Se'Nedřičko,“ pronesl šťastně. „Mám takovou radost, že jste přijela ještě včas. Stále se na vás ptá. Myslím, že jen to, že přijedete, ho ještě drží při životě.“

„Je vzhůru?“

Morin přikývl. „Bere velké množství léků, ale většinu času je přesto vzhůru a při smyslech.“

Se'Nedra se napřímila, zatáhla ramena a pečlivě naladila tvář do zářivého optimistického úsměvu. „Dobrá,“ pronesla pak. „Pojďme

dovnitř.“

Ran Borune ležel pod zlatem vyšívanou pokrývkou v ohromné posteli s nebesy. Nikdy nebyl moc veliký a nemoc ho vysušila téměř na kost. Nebyl ani tak bledý jako spíše našedlý a jeho orlí nos se tyčil z vysušené tváře jako kloun lodi. Oči měl zavřené a vyhublý hrudník se v zápasu o dech div nerozpadl.

„Otče?“ řekla Se'Nedra tak tiše, že její hlas byl spíše jen šepot.

Císař otevřel jedno oko. „No,“ poznamenal nedůtklivě, „vidím, že sis nakonec přece jen udělala čas.“

„Nic mě nemohlo zadržet,“ ujistila ho, naklonila se nad postel a políbila jeho zbědovanou tvář.

„To mi stejně nepomůže,“ zavrčel.

„Když už jsem tady, tak se podíváme, jak tě dát zase do pořádku.“

„Nedělej ze mne hlupáka, Se'Nedro. Mí lékaři už se vzdali.“

„Co oni vědí? My, Borunové, jsme nezničitelní.“

„To někdo prosadil takový zákon, když jsem nedával pozor?“ Císař pohlédl za dceru na svého zetě. „Garione, vypadáš dobře,“ řekl. „A prosím tě, neztrácej čas frázemi o tom, jak dobře vypadám já. Asi příšerně, co?“

„Ano, přiměřeně příšerně,“ odpověděl Garion.

Ran Borune mu věnoval kratičký úšklebek. Pak se obrátil zpět ke své dceři. „No, Se'Nedro,“ pronesl přívětivě, „tak o čem se budeme hádat dnes?“

„Hádat? Kdo řekl, že bysme se měli hádat?“

„Vždycky se přece hádáme. Moc mi to chybí. Opravdu dobře jsem se nepohádal od toho dne, kdy jsi mi ukradla mé legie.“

„Jen jsem si je vypůjčila, otče,“ opravila ho upjatě, téměř jakoby proti své vůli.

„Takhle tomu tedy říkáš?“ Nápadně zamrkal na Gariona. „Měls být u toho,“ uchechtl se. „Dohnala mě k záchvatu a pak, když jsem měl pěnu u pusy, mi štípla celou armádu.“

„Tak *štípla?*“ zaječela Se'Nedra.

Ran Borune se rozesmál, ale smích se hned změnil v dávivý kašel, po kterém jen zoufale lapal po dechu a tak zeslábl, že nedokázal udržet hlavu zvednutou. Zavřel oči a upadl do chvilkové dřímoty;

Se'Nedra nad ním zůstala starostlivě skloněná.

Asi tak za čtvrt hodiny dovnitř tiše vešel lord Morin a nesl malou flaštičku se stříbrnou lžičkou. „Je čas na jeho lék.“ řekl tiše Se'Nedře. „Mám dojem, že mu ve skutečnosti moc nepomáhá, ale stejně ho podáváme dál.“

„Morine, jsi to ty?“ zeptal se císař, nechávaje oči zavřené.

„Ano, Ran Borune.“

„Přišla už nějaká zpráva z Tol Rane?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„A co je v ní?“

„Obávám se, že i tam je již po sklizni.“

„Přece musí být někde na světě alespoň jedno místo, kde ještě roste ovoce,“ rozzlobil se vyhublý stařík na císařském loži.

„Jeho Veličenstvo projevilo touhu po nějakém čerstvém ovoci,“ vysvětlil Morin Se'Nedře a Garionovi.

„Ne po *nějakém* ovoci, Morine,“ zasípal Ran Borune. „Po třešních. Chci třešně. Právě teď bych klidně udělil velkovévodství komukoli, kdo by mi přinesl zralé třešně.“

„Otče, nebuď tak obtížný pacient“ plísnila ho Se'Nedra. „Čas třešní skončil už před několika měsíci. Co takhle pěknou zralou broskev?“

„Já *nechci* broskev, já chci třešně!“

„No ale ty mít nemůžeš.“

„Jsi nehodná dcera, Se'Nedro,“ obvinil ji.

Garion se naklonil a tiše něco zašeptal Se'Nedře. „Hned jsem zpátky,“ řekl pak a vyšel společně s Morinem z komnaty. Venku na chodbě potkali generála Varanu.

„Jak mu je?“ zeptal se.

„Je vzteklý,“ odpověděl Garion. „Chce třešně.“

„Vím,“ řekl Varana kysele. „Chce je už několik týdnů. Borunové vždy žádají nemožné.“

„Rostou zde v paláci nějaké třešně?“

„V jeho soukromé zahradě jich je spousta Proč?“

„Myslím, že bych si s nimi mohl promluvit,“ pronesl Garion nevinně, „vysvětlit jim pár věcí a dodat jim trochu povzbuzení.“

Varana mu uštědřil pohled plný zřejmého nesouhlasu.

„Nejde přece o nic nemorálního," ujistil ho Garion.

Varana jen zdvihl ruku a odvrátil se. „Belgarione, prosím tě." zastavil ho zmučeně, „nechtěj mi nic vysvětlovat. Nechci o tom slyšet Jestli to chceš udělat, tak to prostě udělej a vyřízeno, ale nezkoušej mě, prosím tě, přesvědčit že se jedná o něco přirozeného nebo dobrého."

„Dobrá," souhlasil Garion. „Kde jsi říkal, že je ta zahrada?"

Pochopitelně nešlo o nic opravdu obtížného. Garion několikrát viděl Belgarata Čaroděje dělat totéž. Neuběhlo ani deset minut a byl zpět v chodbě před komnatou nemocného a v ruce měl košík s temně rudými třešněmi.

Varana do košíku opatrně pohlédl, ale neřekl nic. Garion tiše otevřel dveře a vešel dovnitř.

Ran Borune ležel podepřen polštáři a jeho vyzáblá tvář byla pokleslá vyčerpáním. „Nevidím jediný důvod," říkal právě Se'Nedře. „Hodná dcera by obdařila svého otce již půltuctem vnoučat."

„My to zvládneme, otče," odpověděla. „Proč se o to všichni tak zajímají?"

„Protože to je důležité, Se'Nedro. Dokonce ani ty nemůžeš být tak pošetilá, že bys…" zmlkl a nevěřícně zíral na košík v Garionových rukou. „Kdes je sehnal?" chtěl vědět.

„Nemyslím, že bys to opravdu chtěl vědět. Ran Borune. Patří to k těm věcem, které vždy z nějakého důvodu Tolnedřany vyvádějí z míry."

„Přece jsi je jen tak nestvořil, že ne?" zeptal se podezíravě císař.

„Ne. To by byl mnohem složitější způsob. Prostě jsem jen trochu povzbudil stromy ve tvé zahradě, to je všechno. Byly velmi vstřícné."

„Se'Nedro, vzala sis naprosto skvělého muže," vydechl Ran Borune a žárlivě sledoval třešně. „Polož mi je sem, hochu," poplácal postel po svém boku.

Se'Nedra poslala manželovi vděčný úsměv, vzala od něj košík a položila jej otci po bok. Téměř mimovolně si vzala jednu třešni a vložila ji do úst

„Se'Nedro! Ihned přestaň jíst *moje* třešně!"

„Jenom zkouším, jestli jsou zralé, tati.“

„Každý idiot přece vidí, že jsou zralé,“ řekl a přitiskl si košík vlastnicky k boku. „Jestli chceš taky nějaké, tak si je sežeň.“ Pozorně vybral jednu z měkkých a lesklých třešní a vložil ji do úst. „Báječné,“ řekl šťastně a žvýkal ji.

„Neplivej pecky na podlahu, otče,“ napomenula ho Se'Nedra.

„Je to moje podlaha,“ odsekl. „Starej se o své věci. Plivat pecky patří k věci.“ Snědl pár dalších třešni. „Necháme stranou, jak jsi k ním přišel, Garione,“ pronesl pak velkomyslně. „Technicky vzato je praktikování magie kdekoli v císařství porušením tolnedřanských zákonů, ale nechme to být - jen pro tentokrát.“

„Děkuji, Ran Borune,“ řekl Garion. „Vážím si toho.“

Když snědl asi polovinu třešní z košíku, císař se usmál a spokojeně si odfoukl. „Hned se cítím lépe,“ poznamenal. „Se'Vanna mi nosívala čerstvé třešně v podobném košíku.“

„Moje matka,“ vysvětlila Se'Nedra Garionovi.

Ran Borunovy oči posmutněly. „Moc mi chybí,“ dodal tichounce. „Sice se s ní nedalo žít, ale každý den mi chybí víc a víc.“

„Skoro si na ni nevzpomínám,“ ozvala se toužebně Se'Nedra,

„Já si na ni vzpomínám velmi dobře,“ řekl její otec. „Dal bych celou říši za to, abych mohl ještě jednou spatřit její tvář.“

Se'Nedra vzala jeho zuboženou ruku do svých a pohlédla prosebně na Gariona, „Mohl bys?“ zeptala se a oči měla plné slz.

„Nejsem si moc jistý,“ odpověděl trochu zaskočeně. „Myslím, že vím, jak se to dělá, ale nikdy jsem tvou matku neviděl, proto budu muset…“ Zmlkl, pokoušeje si to ujasnit. „Jsem si jistý, že teta Pol to dokáže, ale…“ Přešel k lůžku. „Zkusíme to,“ rozhodl se. Uchopil Se'Nedru za druhou ruku a pak vzal do své i Ran Borunovu, takže se všichni tři spojili v kruh.

Bylo to nesmírně obtížné. Ran Borunovy vzpomínky byly zastřeny věkem a dlouhou nemocí a Se'Nedra si matku pamatovala tak útržkovitě, že se jen stěží dalo hovořit o nějakých vzpomínkách. Garion se soustředil a napřel tímto směrem veškerou svou vůli. Jak se pokoušel zaostřit všechny ty prchavé vzpomínky do jedné konkrétní představy, vyvstaly mu na čele kapky potu.

Světlo pronikající tenkými závěsy na oknech potemnělo, jako

by slunce zakryl mrak, a ozval se slabý zvuk, připomínající cinkot malých zlatých rolniček. Pokoj se náhle naplnil jakousi lesní vůní - jemným odérem mechu, listí a jehličnatých stromů. Světlo ještě více pohaslo a vůně zesílila.

A pak se v patách lože umírajícího císaře zjevila neurčitá mlhavá záře. Jas byl stále silnější a náhle byla zde. Se'Vanna byla sice o maličko vyšší než její dcera, ale Garion ihned pochopil, proč Ran Borune na své dceři vždy tak visel. Vlasy měly přesně tentýž temný lesk, pleť stejný zlatavoolivový nádech a oči dokonale shodnou zeleň. Tvář pochopitelně vyjadřovala svéhlavost, ale oči měla naplněny láskou.

Postava nehlučně obešla lůžko, když míjela Se'Nedru, krátce ji pohladila dlouhými nehmotnými prsty po tváři. Garion náhle spatřil zdroj onoho cinkání. Se'Nedřina matka nosila pár zlatých náušnic ve tvaru maličkých žaludů, které tak zbožňovala i Se'Nedra, a dvojice drobných kuliček uvnitř nich vydávala jemné libozvučné cinkání, kdykoli pohnula hlavou. Garion si bez nějakého zvláštního důvodu vzpomněl, že tytéž náušnice leží v Rivě na toaletním stolku jeho ženy.

Se'Vanna natáhla ruku ke svému manželovi. Tvář Ran Boruna byla naplněna úžasem a oči slzami. „Se'Vanno," pronesl třaslavým šepotem, pokoušeje se zvednout z polštářů. Osvobodil svou třaslavou ruku z Garionova stisku a vztáhl ji k ní. Vypadalo to, že se jejich ruce na okamžik setkaly, a pak Ran Borune vydal dlouhý chvějivý povzdech, klesl zpět na polštář a zemřel.

Se'Nedra seděla dlouhou dobu, držíc otcovu ruku, zatímco se lesní vůně a ozvěna zlatých rolniček zvolna vytrácely z pokoje a světlo od okna opět jasnělo. Nakonec položila zuboženou ruku něžně zpět na pokrývku, vstala, rozhlédla se po komnatě a téměř nepřítomně nabrala vzduch. „Bude se tu muset řádně vyvětrat," pronesla zasněně. „Možná by neškodilo pár čerstvých květin kvůli vůni." Uhladila pokrývku na boku lůžka a smutně pohlédla na otcovo tělo. Pak se obrátila. „Ach Garione," zanaříkala a vrhla se mu do náruče.

Garion ji objímal, hladil po vlasech, cítil, jak se její drobné tělo chvěje, a celou tu dobu hleděl do tiché, klidné tváře tolnedřanského císaře. Možná to byl jen optický klam, ale skoro mu připadalo, že na Ran Borunových rtech spočívá úsměv.

Kapitola jedenáctá

STÁTNÍ POHŘEB CÍSAŘE RAN BORUNA XXIII. ze Třetí dynastie Borunů proběhl o pár dní později v chrámu Nedry, lvího boha impéria Chrám byla gigantická mramorová budova nedaleko císařského paláce. Za oltářem se tyčil obrovský plát ryzího zlata s uprostřed vytepanou lví hlavou. Přímo před oltářem spočíval prostý mramorový katafalk s ostatky Se'Nedřina otce. Poslední císař ležel s výrazem věčného klidu, od krku dolů zakryt zlatým plátnem. Sloupová vnitřní krypta chrámu byla zaplněna k prasknutí, jak členové významných rodů mezi sebou soupeřili ani ne tak o prokázání poslední pocty Ran Borunovi, ale spíše o to, aby ukázali nákladnost svých šatů a váhu šperků a ozdob.

Garion a Se'Nedra, oba oblečeni do nejhlubšího smutku, seděli během smutečních proslovů po boku generála Varany v čele ohromného sálu. Tolnedřanský zvyk vyžadoval, aby představitel každého z významných rodů říše při této smutné příležitosti pronesl řeč. Garion měl podezření, že ty proslovy byly připraveny již dlouho dopředu. Všechny byly značně květnaté a patřičně únavné a všechny se zdály být zaměřeny na to, že přestože Ran Borune zemřel, císařství žije dále. Mnoho mluvčích se zdálo být na tento fakt patřičně hrdých.

Když smuteční proslovy konečně skončily, povstal Nedrův velekněz v bílém rouchu, kyprý, silně se potící muž s mimořádně nápadnými rty, a vystoupil k oltáři, aby připojil i svou smuteční řeč. Sou-

střediv se na významné události v životě Ran Boruna, přednesl dlouhé kázání o tom, jak je výhodné mít bohatství a rozumně ho užít. Garion byl zprvu šokován velekněžovou volbou tématu, ale zaujaté tváře davu v chrámu mu jasně sdělily, že kázání o penězích je pro tolnedřanské věřící velmi přitažlivé a že mu toto téma umožnilo zformulovat nekonečné množství pochvalných zmínek na adresu Se'Nedřina otce.

Když všechny ty únavné chvalozpěvy skončily, byl drobný císař uložen k poslednímu odpočinku pod mramorovou desku do borunské části katakomb pod chrámem vedle své ženy. Takzvaní truchlící se pak vrátili do hlavní chrámové lodi, aby vyjádřili soustrast nejbližším pozůstalým. Se'Nedra se držela dobře, přestože byla smrtelně bledá. V jednom okamžiku se nepatrně zapotácela a Garion k ní bez přemýšlení natáhl ruku, aby ji podepřel.

„Nedotýkej se mě!“ zašeptala ostře a prudce zvedla hlavu.

„Cože?“ zeptal se Garion překvapeně.

„V přítomnosti našich nepřátel rozhodně nesmíme projevit žádnou slabost. A já se rozhodně nezlomím pro potěšení Honetů, Horbitů nebo Vorduů. Kdybych to udělala, otec by se obrátil v hrobě.“

Šlechtici ze všech význačných rodů pokračovali v defilé a jeden po druhém vyslovovali svou naoko upřímnou, ale ve skutečnosti falešnou účast drobné, smutečně oděné rivanské královně. Garion shledal jejich jen napůl skrývané úšklebky urážlivými a kousavý posměch nechutným. Jak plynul čas, nabývala jeho tvář stále kamennějšího a nesouhlasnějšího výrazu. Jeho hrozivá přítomnost brzy začala zchlazovat potěšení velkovévodů a jejich manželek i nohsledů. Tolnedřané měli velkou hrůzu z tohoto vysokého a tajemného alornského panovníka, který se zjevil odnikud, aby nastoupil na rivanský trůn, a pod jehož kroky se otřásal celý svět. Již jak se přibližovali k Se'Nedře, aby jí sdělili své jedovatosti, jeho chladná a zachmuřená tvář jim vzala odvahu a mnoho pečlivě přichystaných impertinencí zůstalo nevyřčeno.

Nakonec, znechucen natolik, že ho dokonce i jeho dobré sendarské způsoby opustily, položil pevně ruku na rameno své choti. „Odcházíme,“ pronesl hlasem jasně slyšitelným všem v obrovském chrámu. „Tohle místo začíná poněkud zapáchat.“

Se'Nedra mu věnovala udivený pohled, ale pak zvedla hrdě

hlavu, nasadila svůj nejnepřístupnější a nejmajestátnější výraz, uchopila nabízené rámě a vydala se s ním k titánským bronzovým dveřím. Když procházeli krokem králů davem, zavládlo mrtvé ticho a otevřela se před nimi široká cesta.

„Udělal jsi to nádherně, drahý," pochválila ho Se'Nedra od srdce, když se poté vraceli zlatem vykládaným císařským kočárem zpět do paláce.

„Zdálo se mi to vhodné," odpověděl. „Dosáhl jsem stavu, kdy bych musel buď říct něco hrozně urážlivého, anebo jich většinu proměnit v žáby"

„Miláčku, to je ale vynikající nápad" nadchla se. „Jestli chceš, tak se můžeme ještě vrátit."

Když se asi o hodinu později vrátil do paláce i Varana, téměř překypoval škodolibostí. „Belgarione," řekl se širokým úšklebkem, „víš, že jsi naprosto skvělý mladík? Jediným slovem jsi smrtelně urazil prakticky celou šlechtu severní Tolnedry."

„Jakým slovem?"

„'Zapáchat'."

„To mě mrzí."

„Ani nemusí. Perfektně ji to vystihuje."

„Ale je to trochu hrubé."

„Ne za těchto okolností. Ale jinak se ti skutečně podařilo udělat si pozoruhodný počet nepřátel na celý život."

„Přesně tohle teď potřebuji," odpověděl Garion kysele. „Pár dalších let a budu mít nepřátele na všech koncích světa."

„Když nemá král žádné nepřátele, není doopravdy králem, Belgarione. Proplout životem bez toho, že by někoho urazil, dokáže kdejaký osel."

„Díky."

O kurzu, který nasadí Varana po smrti Ran Boruna, vládly zpočátku jisté dohady. Jeho „adopce" posledním císařem byla očividně jen lstí, která měla jen velmi málo co dělat s nějakou ji zaštiťující legalitou. Kandidáti na trůn, zaslepeni svou touhou po císařské koruně, přesvědčovali sami sebe, že bude vystupovat jen jako jakýsi prozatímní místodržíci, než bude obvyklým způsobem rozřešena otázka nástupnictví.

Tato fáma se udržela v platnosti až do jeho oficiální korunovace, která se uskutečnila dva dny po pohřbu Ran Boruna. Toto škodolibé nadšení mezi uchazeči o trůn bylo téměř slyšitelné, když generál vkulhal do chrámu Nedry oblečen ve své uniformě, a ne v tradičním zlatém plášti, který bylo dovoleno nosit jen císaři. Tento muž přece dozajista nebude brát svou korunovaci vážně. Možná jeho podplacení přijde trochu dráže, ale cesta do císařského paláce zůstává otevřená. Proto když Varana, zářící ve svém zlatem vykládaném krunýři, došel k oltáři, zavládly spokojené úsměvy.

Kyprý velekněz se na okamžik naklonil vpřed, aby se ho šeptem na něco zeptal. Varana odpověděl a klerikova tvář náhle smrtelně zbledla. Zachvácen nekontrolovatelným třasem, otevřel skříňku ze zlata a křišťálu spočívající na oltáři a vyňal drahokamy posázenou imperiální korunu. Varanovy nakrátko zastřižené vlasy byly tradičním způsobem pomazány a velekněz pak pozvedl třesoucíma se rukama korunu. „Korunuji tě," zakvičel a hlas mu hrůzou téměř přeskočil, „… korunuji tě na císaře Ran Boruna Dvacátého čtvrtého, pána celé Tolnedry."

Chvíli trvalo, než to všem došlo. Pak se chrám naplnil vytím a vzteklým protestováním, jak si tolnedřanská šlechta uvědomila fakt, že Varana volbou svého císařského jména dal jasně na srozuměnou, že si korunu hodlá ponechat. Protesty byly však rychle umlčeny tolnedřanskými legionáři, kteří tiše napochodovali podél kolonády ohrazující hlavní chrámovou loď a za ohlušujícího kovového zvuku tasili meče. Pak zářící meče pozvedli k pozdravu.

„Ať žije Ran Borune!" zaburácely legie. „Ať žije císař Tolnedry!"

A nebylo co řešit

Později večer, když Garion, Se'Nedra a nově korunovaný císař spolu seděli v rudě čalouněné soukromé komnatě osvětlené zlatavou září tuctů svíček, dal se Varana do vysvětlování. „Belgarione, moment překvapení je v politice stejně důležitý jako ve vojenské taktice. Jestli tvůj protivník netuší, co uděláš, nemůže si v žádném případě připravit nějakou protiakci." Generál nyní již otevřeně nosil zlatý císařský plášť.

„To dává smysl," odpověděl Garion a usrkl doušek tolnedřan-

ského vína. „To, že sis vzal svůj krunýř místo císařského pláště, je udrželo až do poslední chvíle v nejistotě.“

„Měl jsem pro to i mnohem praktičtější důvod,“ rozesmál se Varana. „Mnoho z těch mladých šlechticů má vojenský výcvik a my naše legionáře učíme i házet dýkou. A protože jsem k nim musel být otočen zády, chtěl jsem mít mezi lopatkami plát solidní oceli.“

„Tolnedřanští politikové jsou velice nervózní, že?“

Varana přikývl. „Alespoň je legrace,“ dodal.

„Máš zvláštní smysl pro humor. Párkrát už po mně někdo dýku hodil a nenašel jsem v tom nic zábavného.“

„My Anadilové máme stabilně zvláštní smysl pro humor.“

„Borunové, strýčku,“ opravila ho Se'Nedra upjatě.

„Cože, drahá?“

„Teď jsi Borune a ne Anadil - a měl by ses začít chovat jako jeden z nás.“

„Myslíš tím být podrážděný? To opravdu nemám v povaze.“

„Jestli chceš, tak by ti Se'Nedra mohla dávat lekce,“ nabídl Garion a šťastně se zazubil na svou ženu.

„*Coože?*“ zavřískla rozhorleně Se'Nedra a hlas jí stoupl nejméně o oktávu.

„Myslím, že by s tím neměla nejmenší problémy,“ připojil se poklidně Varana. „Vždycky v tom přímo vynikala“

Se'Nedra si úpěnlivě povzdechla, hledíc na párek uculujících se monarchů. Pak nasadila pečlivě nacvičený tragický výraz. „Co si má ubohá maličká dívka počít?“ otázala se třaslavým hláskem. „Sedím zde, týraná a vysmívaná jak svým manželem, tak i svým bratrem.“

Varana jen zamžikal. „Víš, to mě vlastně vůbec nenapadlo. Ale teď skutečnější moje sestra, že?“

„Možná zase nejsi tak chytrý, jak jsem si myslela, drahý bratříčku,“ zavrněla na něj. „S jistotou vím, že Garion rozumu zrovna nepobral, ale o tobě jsem měla lepší mínění.“

Garion a Varana si jen vyměnili ztrápené pohledy.

„Tak co, pánové, ještě si chcete zahrávat?“zeptala se jich Se'Nedra, oči jí jiskřily a na rtech pohrával samolibý úsměv.

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře.

„Ano?“ řekl Varana.

„Vaše Veličenstvo, přišel za vámi lord Morin,“ ohlásil strážce přede dveřmi.

„Pošlete ho, prosím, dále.“

Císařský majordomus tiše vstoupil dovnitř. Jeho tvář byla poznamenána prožitým žalem nad ztrátou člověka, kterému sloužil tak dlouho a tak věrně, nicméně i nadále plnil své povinnosti tiše a účinně, což bylo jeho charakteristickou vlastností.

„Ano, Morine?“ oslovil ho Varana

„Venku někdo čeká na slyšení. Vaše Veličenstvo. Je to osoba tak nechvalně proslulá, že jsem usoudil, že bych měl s vámi nejprve promluvit o samotě, nežli ji k vám uvedu.“

„Nechvalně proslulá?'

„Vaše Veličenstvo, jedná se o kurtizánu Bethru,“ oznámil Morin a střelil mírně rozpačitým pohledem po Se'Nedře. „V minulosti byla., ee… řekněme, užitečná Koruně. Díky svým profesionálním aktivitám měla přístup k cenným informacím a byla dlouholetou přítelkyní Ran Boruna. Čas od času jej zpravovala o činech jistých nepřátelsky naladěných šlechticů. Proto učinil jistá opatření, aby mohla vstoupit do paláce nepozorována a… ee… hovořit s ním, kromě jiného.“

„Podívejme, ten prohnaný starý lišák.“

„Nikdy jsem se nesetkal s tím, že by její informace nebyly podložené, Vaše Veličenstvo,“ pokračoval Morin. „Říká, že vám musí sdělit něco velmi důležitého.“

„Tak ji tedy raději hned uveď dále, Morine,“ řekl Varana. „Pochopitelně pokud souhlasíš, drahá sestřičko,“ dodal k Se'Nedře.

„Ovšem,“ souhlasila Se'Nedra a oči jí planuly zvědavostí.

Morin uvedl ženu dovnitř; měla na sobě lehký plášť s kápí, ale pak se objevila hebká krásná paže, rozhrnula plášť a sňala kapuci a Garion jen zamžikal. Znal ji. Vzpomněl si, jak s tetou Pol a ostatními projížděl při stíhání Zedara Odpadlíka a ukradeného Orbu Tol Honetem a táž žena oslovila Silka a jak se mezi nimi rozvinul rozverný dialog. Když si plášť rozepjala a nechala ho téměř smyslně sklouznout ze zářivých ramen, zjistil, že se za těch skoro deset let, co ji neviděl, skoro nezměnila. Třpytivé havraní vlasy byly naprosto nedotčeny šedi-

nami, dech beroucí krásná tvář byla hladká jako tvář dívky a oči s hustými řasami byly pořád plné oné žhoucí vyzývavosti. Měla ostře levandufové šaty střižené tak, že spíše zdůrazňovaly než zakrývaly její bujné, téměř přebujelé tvary. Bylo to tělo, které přímo vyzývalo každého muže, s nímž se setkala Garion na ni zůstal nezastřeně zírat, dokud nezachytil pohled Se'Nedřiných zelených očí, nyní achátově tvrdých, které se do něj zabodly; rychle pohlédl jinam.

„Vaše Veličenstvo," pronesla Bethra hrdelním kontraaltem a ladně se novému císaři uklonila, „počkala bych nějaký čas, nežli bych se vám představila, ale doslechla jsem se pár věcí, o kterých byste se měl podle mého názoru neodkladně dozvědět."

„Oceňuji vaše přátelství, paní Bethro," odpověděl Varana s vybranou zdvořilostí.

Zasmála se, teple a ironicky. „Nejsem paní, Vaše Veličenstvo," poopravila ho. „Docela určitě nejsem paní." Pak se mírně poklonila Se'Nedře. „Princezno," zamumlala

„Madam," odpověděla Se'Nedra s jemným ostnem v hlase a nepatrným pokývnutím.

„Aha," pronesla Bethra téměř smutně. Pak se otočila zpět k Varanovi. „Dnes pozdě odpoledne jsem ve svém domě přijala knížete Ergona a barona Kelbora."

„Dvojice mocných šlechticů - Honetové," objasnil Varana Garionovi.

„Pánové z rodu Honetů jsou více než zklamáni volbou oficiálního jména Vašeho Veličenstva," pokračovala Bethra. „Hovořili ukvapeně a v hněvu, ale domnívám se, že byste měl brát to, co řekli, vážně. Ergon je velkohubý hlupák, rád vyhrožuje a přehání, ale baron Kelbor nepatří k mužům, kteří by se měli brát na lehkou váhu. V každém případě se shodli na tom, že s legiemi všude okolo paláce by bylo krajně nepravděpodobné, že by vás dostal nějaký atentátník, ale pak Kelbor řekl: 'Když chceš zabít hada, usekni mu ocas - hned za hlavou. Nedostaneme Varanu, ale *mohli* bychom dostat jeho syna. Bez následníka vymře s Varanou i jeho rod."

„Mého syna?" vpadl ostře Varana.

„Vaše Veličenstvo, jeho život je v nebezpečí. Myslím, že byste to měl vědět."

„Děkuji vám, Bethro," odpověděl vážně Varana. Pak se obrátil k Morinovi. „Pošli ihned oddíl třetí legie k domu mého syna," řekl. „Nikdo nesmí vejít ani vyjít, dokud nebudu mít čas podniknout jiná opatření.

„Hned, Vaše Veličenstvo."

„A rád bych si také promluvil se dvěma pány z rodu Honetů. Pošlete nějaké vojáky, ať je pozvou do paláce. Nechte je čekat ve sklepení, v tom pokojíku, co sousedí s mučímou, dokud nebudu mít čas na rozmluvu s nimi."

„To neuděláš," zasípala Se'Nedra.

„Nejspíš ne," připustil Varana, „ale oni to přece nebudou vědět, že ne? Tak hodinu, dvě jim zabrnkáme na nervy."

„Ihned na to dohlédnu, Vaše Veličenstvo," řekl Morin. Pak se uklonil a tiše vyšel ven.

„Bylo mi řečeno, že jsi znala mého otce," oslovila Se'Nedra ženu s bujnými křivkami, stojící stále uprostřed místnosti.

„Ano, princezno," odpověděla Bethra. „Abych pravdu řekla, tak docela dobře. Dlouhé roky jsme byli přátelé."

Se'Nedřiny oči se zúžily.

„Váš otec byl pěkně čiperný muž, princezno," prohlásila Bethra chladně. „Prý mnoho lidí nevěří, že by jejich rodiče mohli dělat takové věci, ale stále znovu a znovu k tomu dochází. Měla jsem ho velmi ráda a myslím, že ho i citelně postrádám."

„Nevěřím ti," řekla Se'Nedra odměřeně.

„To je pochopitelně vaše věc."

„Můj otec by nikdy nic takového nedělal."

„Jak myslíte, princezno," řekla Bethra a kolem rtů jí pohrával úsměv.

„Lžeš!" obořila se na ni Se'Nedra.

Bethře se zablesklo v očích. „Ne, princezno, nelžu. Někdy můžu pravdu zatajit, ale nikdy nelžu. Lži se až příliš snadno prohlédnou. Ran Borune a já jsme byli blízkými přáteli a měli jsme potěšení ze společnosti toho druhého na mnoho způsobů." Dostala lehce pobavený výraz. „Vaše výchova vynechala některé skutečnosti, princezno Se'Nedro. Tol Honet je mimořádné zkorumpované město a já jsem v něm stoprocentně doma. Tak se podívejte holé pravdě do očí. Jsem

děvka a nevím, proč bych to měla omlouvat. Je to snadná práce - někdy mi dokonce přináší i potěšení - a výdělky jsou skvělé. Jsem v nejlepších vztazích s mnoha muži, kteří platí za nejbohatší a nejmocnější na světě. Rozmlouváme spolu a oni si mé konverzace cení, ale když přijdou do mého domu, není to konverzace, co je zajímá. Na povídaní dojde až později. A stejné to bylo i s vaším otcem. Skutečně jsme i rozmlouvali, princezno, ale obvykle až potom."

Se'Nedra byla ve tváři rudá a oči třeštila v šoku. „Takhle se mnou ještě *nikdy* nikdo nemluvil," zasípala.

„Což byla nejspíše chyba," dodala Bethra klidně. „Nyní jste mnohem moudřejší - ne šťastnější, ale moudřejší ano. Teď, pokud mě všichni omluvíte, bych měla asi odejít. Honetové mají své špehy všude a mám dojem, že by nebylo nejlepší, kdyby se o této návštěvě dozvěděli."

„Chci vám poděkovat za informaci, kterou jste mi přinesla, Bethro," řekl jí Varana. „Dovolte, abych vám dal něco v náhradu za vaše potíže."

„Není zapotřebí a nikdy nebylo, Vaše Veličenstvo," odpověděla *s* pousmáním. „To, co prodávám, *není* informace. Nyní půjdu - pochopitelně pokud si nechcete promluvit obchodně." Odmlčela se, jak si opět oblékala svůj plášť, a pak se na něj zpříma a výmluvně podívala.

„No - tohle asi není ta nejlepší chvíle, Bethro," řekl Varana s nádechem lítosti v hlase a s rychlým kradmým pohledem k Se'Nedře.

„Tak možná někdy jindy." Opět se uklonila a tiše vyšla z místnosti, nechávajíc za sebou ve vzduchu vůni pižmového parfému.

Se'Nedra byla stále krvavě rudá a oči jí planuly vztekem. Otočila se ke Garionovi a Varanovi. „Ať se nikdo z vás *neopováží* něco říct," varovala je. „Ani slovíčko."

O pár dní později jejich smutná návštěva v Tol Honetu skončila a Garion se Se'Nedrou opět vstoupili na loď a vydali se na plavbu zpět na Větrný ostrov. Přestože Se'Nedra jen tu a tam dala najevo svůj žal, Garion ji znal natolik, že si uvědomil, jak citelně ji otcova smrt zasáhla. A protože ji miloval a byl k jejím citům citlivý, několik příštích měsíců se k ní choval s obzvláštní něhou a ohleduplností.

V polovině podzimu téhož roku přijeli do Rivy alornští králové

a královna Porenna, regentka Drasnie, na tradiční setkání Alornského sněmu. Toto setkání s sebou neneslo žádnou naléhavost, která vládla při sněmech minulých let. Torak byl mrtev, Angarakové se zmítali ve válce a na rivanském trůnu seděl král. Celá akce byla téměř výlučně společenskou událostí, nicméně králové vznesli požadavek, aby se zasedání odehrávala v modře čalouněné sněmovní místnosti vysoko v jižní věži Citadely. Zde pak vážně rozmlouvali o patové válce v jižním Kthol Murgosu a o problémech, které měl Varana s rodem Vordue v severní Tolnedře.

Vorduové, možná varováni neúspěchem Honetu při jejich pokusu o atentát, se rozhodli zkusit odštěpení. Krátce po Varanově korunovaci na Ran BorunaXXIV. vyhlásil rod Vordue, že jejích velkovévodství již nadále není částí Tolnedry, ale odděleným a nezávislým královstvím -přestože se ještě nedohodli, kdo z nich nastoupí na trůn.

„Varana bude muset proti nim poslat legie," prohlásil král Anheg, utíraje si rukávem z úst pivní pěnu. „Jinak se odštěpí i další rody a Tolnedra se rozpadne jako domek z karet."

„Ono to není zase tak jednoduché, Anhegu," namítla přátelsky královna Porenna a odvrátila se od okna, kde pozorovala dění v přístavu hluboko pod nimi. Drasnijská královna stále ještě nosila hluboký smutek a černý šat jen zdůrazňoval její světlou krásu. „Legie budou s radostí bojovat s kterýmkoli zahraničním nepřítelem, ale Varana po nich nemůže chtít, aby napadli svůj vlastní lid."

Anheg pokrčil rameny. „Mohl by použit legie z jihu. Ty jsou tvořeny Boruny, Anadily a Ranity. Ti nebudou mít vůči Vorduům žádné skrupule.

„Ale pak se do toho vmísí severní legie, aby je zastavily. A jak jednou začnou legie bojovat mezi sebou, císařství se *opravdu* rozpadne."

„Myslím, že z tohoto úhlu jsem o tom zatím neuvažoval," připustil Anheg. „Víš, Porenno jsi mimořádně inteligentní - na ženu."

„A ty jsi mimořádně bystrý - na muže," opáčila se sladkým úsměvem.

„Jedna nula pro ni," tiše poznamenal král Čo-Hag.

„Budeme si vést skóre?" zeptal se Garion mile.

„Alespoň neztratíme přehled," odpověděl s nehybnou tváří al-

garský vůdce kmenových náčelníků.

Uplynulo jen několik dní a na Rivu dorazila zpráva týkající se Varanova naprosto nového přístupu k jeho problému s Vorduy. Jednoho rána připlula do přístavu drasnijská loď a agent drasnijské tajné služby přinesl královně Porenně svazek depeší. Když je pročetla, přišla do sněmovní místnosti a na rtech ji pohrával samolibý úsměv. „Myslím, pánové, že o Varanových schopnostech nemusíme mít nejmenších pochyb," prozradila alornským králům. „Zdá se, že nalezl řešení problému s Vorduy."

„Vážně?" zaburácel Brand. „A jaké?"

„Mí zpravodajci mi sdělili, že udělal tajnou dohodu s arendským králem Korodullinem. Takzvané království Vordue náhle naprosto zaplavili arendští bandité - většina z nich v plné zbroji, skutečně zvláštní."

„Počkej chvíli, Porenno," vpadl král Anheg. Jestli to byla tajná dohoda, jak ses o ní potom dozvěděla?"

Drobná světlovlasá královna Drasnie upejpavě sklopila oči. „Ale, drahý Anhegu, copak ses ještě nesmířil s tím, že já vím všechno?"

„Další bod pro ni," prohodil král Čo-Hag ke Garionovi.

„Řekl bych, že ano," přitakal Garion.

„V každém případě," navázala drasnijská královna," „teď ve Vordue operují celé oddíly přihlouplých mladých mimbratských rytířů a chovají se jako bandité; plení a loupí po libosti. Vorduové nemají nic, co bychom mohli nazvat armádou, takže škemrají o pomoc legií. Mým lidem se podařilo získat kopií Varanovy odpovědi." Rozvinula dokument. „'Vládě království Vordue,'„ začala číst, „'Zdravím vás. Vaše žádost o pomoc mne velice překvapila. Zajisté by vážení šlechtici v Tol Vordue nechtěli, abych porušil suverenitu jejich nově založeného království tím, že bych vyslal své legie a ty by překročily nové hranice, aby se vypořádaly s několika arendskými lupiči. Udržování veřejného pořádku je výsostnou zodpovědností každé vlády a mne ani ve snu nenapadne, abych svými armádami zasahoval do tak zásadní oblasti. Kdybych to učinil, vyvolal bych v myslích rozumných lidí celého světa pochybnosti o životaschopnosti vašeho nového státu. Nicméně vám zasílám srdečné přání úspěchu ve vašem úsilí zvládnout

to, co je koneckonců striktně záležitostí vnitřní politiky.“'

Anheg se rozesmál a rozjařeně bouchl do stolu. „Myslím, že tohle bysme měli zapít,“ zařehtal se.

„Mám dojem, že bysme měli pro nějaký ten soudek poslat,“ souhlasil Garion. „Můžeme připít na úsilí Vorduů při zachovávání pořádku.“

„Jsem si jista, že mě teď, pánové, zajisté omluvíte,“ ozvala se královna Porenna. „Pouhá žena nemůže ani pomyslit, že by se mohla srovnávat s alornskými králi, když dojde na opravdu velkou pitku.“

„Zajisté, Porenno,“ souhlasil velkomyslně Anheg. „Vypijeme tvůj díl za tebe.“

„Jste laskavost sama,“ zamumlala a odešla.

Většina z toho, co ten večer následovalo, byla pro Gariona zahalena v mlze alkoholového oparu. Matně si vzpomínal, jak se s Anhegem na jedné a s Brandem na druhé straně potáceli chodbou. Drželi se kolem ramen a ve vzácné sladěnosti vrávorali. Také si nejasně připamatoval, že zpívali. Garion ve střízlivém stavu nikdy nezpíval. Ale tu noc mu to připadalo jako ta nejpřirozenější a nejnádhernější věc na světě.

Nikdy předtím se neopil. Teta Pol nikdy pití neschvalovala a on, tak jako ve většině jiných záležitostí, přebral její názor i v tomto případě. Proto byl naprosto nepřipraven na stav, v němž se následujícího rána ocitl.

Se'Nedra byla, velice mírně řečeno, krajně nevstřícná. Jako každá žena, která kdy od počátku světa žila, měla z manželova utrpení samolibou radost. „Říkala jsem ti přece, že piješ přes míru,“ připomněla mu.

„Prosím tě, ne,“ zanaříkal, svíraje si rukama hlavu.

„Můžeš si za to sám,“ ušklíbla se.

„Prosím tě, nech mě být“ žadonil. „Chci umřít.“

„Ale, ale, Garione, nemyslím, že zemřeš. Přát si to můžeš, ale stejně nezemřeš.“

„Musíš mluvit tak nahlas?“

„A jak se nám líbil ten tvůj zpěv,“ poblahopřála mu pohotově. „Víš, myslím, že jsi dokonce objevil nějaké noty, které doposud neexistovaly.“

Garion jen zasténal a znovu si roztřesenýma rukama zakryl tvář.

Alornský sněm trval zhruba ještě další týden. Možná by se ještě protáhl, ale prudká podzimní bouře a vyjící větry oznámily, že pro shromážděné hosty nastal nejvyšší čas k návratu domů, dokud je Větrné moře ještě splavné.

O pár dní později si Brand, vysoký letitý rivanský Správce, vyžádal u Gariona soukromé slyšení. Venku hustě pršelo a přívaly vody neúnavně bušily do oken Garionovy pracovny, když se ti dva usadili v pohodlných křeslech na opačných stranách stolu. „Belgarione, mohu mluvit na rovinu?“ zeptal se ten mohutný muž se smutnýma očima

„Víš přece, že se na to ani nemusíš ptát.“

„Tahle záležitost je osobní. Nechci se tě nijak dotknout.“

„Řekni prostě, co chceš, aby bylo řečeno. A já slibuji, že se neurazím.“

Brand pohlédl k oknu na šedou oblohu a na větrem hnané přívaly deště. „Belgarione, je to už téměř osm let, co jsi ženat s princeznou Se'Nedrou.“

Garion přikývl.

„Nechci zasahovat do vašeho soukromí, ale fakt, že tvá žena doposud neporodila následníka trůnu, je koneckonců i státní záležitostí.“

Garion našpulil rty. „Vím, že to dělá tobě, Anhegovi i ostatním velké starosti. Ale myslím, že jsou předčasné.“

„Osm let je dlouhá doba Belgarione. Všichni víme, jak moc svou ženu miluješ. A všichni ji máme rádi.“ Brand se pousmál. „Přestože je sem tam trochu náročná osoba“

„Tak sis toho všiml.“

„Ochotně jsme ji následovali na bitevní pole u Thull Mardu - a nejspíš bychom to udělali znovu, kdyby nás o to požádala - ale myslím, že bychom se raději měli zabývat možností, jestli není neplodná.“

„Jsem si jist, že není,“ odpověděl Garion pevně.

„Tak proč nemá děti?“

Na to Garion odpovědět nedokázal.

„Belgarione, osud tohoto království - a všech ostatních alorn-

ských - visí jen na tobě. Ve všech severních královstvích se nejspíše nemluví o ničem jiném.“

„To jsem si neuvědomil,“ přiznal Garion.

„Grodreg a jeho nohsledi byli u Thull Mardu prakticky vybiti, ale Medvědí kult se znovu v odlehlých částech Šereku, Drasnie a Algarie začíná šířit. To přece už víš, ne?“

Garion přikývl.

„A dokonce už i ve městech existuji jisté kruhy, které s cíli a názory Kultu sympatizují. A tihle lidé vůbec nemají radost z toho, že sis za ženu zvolil tolnedřanskou princeznu. Objevily se dokonce pověsti, že neschopnost Se'Nedry mít děti je znak Belarova nesouhlasu s vaším sňatkem.“

„Ale to je nesmyslný předsudek,“ ušklíbl se Garion.

„Ovšemže je, ale jestli podobné názory naleznou živnou půdu, jistě to povede k nějakým ošklivým koncům. Jiné vrstvy alornské společnosti - ty, které jsou ti nakloněny - mají o tebe velké obavy. Abych to vyjádřil jasně, všeobecně převládá názor, že máš nejvyšší čas se se Se'Nedrou rozvést.“

„*Cože?*“

„Víš přece, že takové právo máš. Všichni se domnívají, že nejlepším řešením by pro tebe bylo zapudit svou neplodnou tolnedřanskou královnu a vzít si nějaké pěkné a plodné alornské děvče, co by ti porodilo tak tucet dětí.“

„To naprosto nepřichází v úvahu,“ odpověděl prudce Garion. „To neudělám. Copak ti hlupáci nikdy neslyšeli o Souručenství z Vo Mimbre? Dokonce i kdybych se chtěl se Se'Nedrou rozvést nemohl bych. Naše manželství bylo sjednáno před pěti sty lety.“

„Medvědí kult tvrdí, že ta smlouva byla Alornům vnucena Belgaratem a Polgarou,“ odpověděl Brand. „A protože jsou ti dva věrni Aldurovi, prohlašuje Kult, že se to mohlo stát bez Belarova souhlasu.“

„Nesmysl,“ odsekl Garion.

„V každém náboženství je spousta nesmyslů, Belgarione. Ale tak jako tak, Se'Nedra má ve všech vrstvách alornské společnosti jen pramálo přátel. Dokonce i ti, kdo jsou nakloněni tobě, nejsou příliš nadšeni jí. Takže jak tvoji nepřátelé, tak i přátelé by rádi viděli, kdyby

ses s ní rozvedl. Všichni vědí, jak moc ji miluješ, proto ti to asi nikdo neřekne otevřeně. Ale místo toho by mohli podniknout nějakou přímější akci.“

„Jako co?“

„Protože vědí, že tě nikdy nepřesvědčí, aby ses s ní rozvedl, může se někdo pokusit ji odstranit jednou provždy.“

„Toho se nikdo neodváží!“

„Alornové jsou téměř tak emotivní jako Arenďané, Belgarione - a někdy i stejně zabednění. Všichni si to uvědomujeme. Anheg i Čo-Hag mě oba nabádali, abych tě před touto možností varoval, a Porenna na tu věc nasadila celé pluky špehů, abychom byli alespoň s předstihem varováni, kdyby někdo začal proti královně něco chystat.“

„A jaký je tvůj názor, Brande?“ zeptal se Garion tiše.

„Belgarione,“ řekl mohutný muž pevně, „mám tě rád, jako kdybys byl můj vlastní syn, a Se'Nedra je mi drahá jako dcera, kterou jsem nikdy neměl. Nic na tomhle světě by mě neudělalo šťastnějším, než vidět podlahu dětského pokoje vedle vaší ložnice hemžit se dětmi. Ale trvá to už osm let. Věci právě dospěly k bodu, kdy musíme začít něco dělat - kromě jiného i proto, abychom ochránili tu drobnou statečnou dívku, kterou máme oba rádi.“

„A co můžeme udělat?“ zeptal se bezradně Garion.

„Oba jsme jen muži, Garione. Jak můžeme my vědět, proč žena má či nemá děti? A to je klíč k celé téhle situaci. Zapřísahám tě, Garione - snažně tě prosím - pošli pro Polgaru. Potřebujeme její radu a pomoc - a potřebujeme je teď.“

Poté, co Správce tiše odešel, seděl Garion dlouhou dobu nehnutě a zíral ven na déšť. Nakonec se rozhodl, že bude moudřejší o tomto rozhovoru před Se'Nedrou pomlčet. Nechtěl ji děsit vyhlídkou na vrahy plížící se temnými chodbami a jakákoli zmínka o politické situaci vyžadující zvážit možnost rozvodu by zcela určitě *nebyla* dobře přijata. Po pečlivé úvaze došel k závěru, že nejlepší bude prostě mlčet jako hrob a poslat pro tetu Pol. Naneštěstí zapomněl na jednu veledůležitou maličkost. Když vstoupil večer do pestrých, svícemi osvětlených královských komnat, nasadil uvážlivě vybraný úsměv, mající svědčit o tom, že se za celý den nestala jediná nepříjemnost.

Vítalo ho mrazivé ticho, a už to ho mělo varovat; i když dočis-

ta přehlédl tento příznak věštící nebezpečí, rozhodně si měl všimnout škrábanců na rámu dveří a střepů z několika váz a z vybraných porcelánových sošek, nahrnutých do koutů při jakémsi kvapném úklidu, následujícím po něčem připomínajícím explozi. Ale rivanský král byl občas mírně nevšímavý. „Dobrý večer, drahoušku," zacukroval poklidně na svou drobnou ženu připomínající ledovou sochu.

„Vážně?"

„Jak ses měla celý den?"

Obrátila se a zabodla do něj pohled, jenž se doslova ježil dýkami. „Jak můžeš vůbec mít nervy se mě takhle ptát?"

Garion zamžikal.

„Jen mi klidně řekni," začala. „Jedy mám být odstrčena, aby se můj pán a vládce mohl oženit s nějakou blonďatou plodnou prasnicí, co mě nahradí v královské posteli a naplní Citadelu až po půdu jedním vrhem usmrkaných alornských spratků za druhým?"

„Jak…?"

„Můj pán a vládce zřejmě zapomněl na dáreček, co mi přikoval na krk při naší svatbě," řekla.

„Můj pán a vládce zřejmě zapomněl i na to, k čemu vlastně Beldaranin amulet slouží."

„Jej," řekl Garion, který si právě vzpomněl. „Jejda, a sakra."

„Naneštěstí ten amulet nejde sejmout," pokračovala Se'Nedra kousavě. „Takže ho nebudeš moci dát své příští ženě - pokud mi neplánuješ useknout hlavu, abys o něj náhodou nepřišel."

„Tak už dost!"

„Jak můj pán a vládce poroučí. Hodláš mě poslat lodí zpátky do Tolnedry - anebo mě jen dáš vystrčit před hlavní bránu na déšť a necháš mě vlastnímu osudu?"

„Slyšelas přece ten rozhovor s Brandem, takže víš, co si o tom všem myslím."

„No jistě."

„I kdybys vyslechla jen část, tak jako bys slyšela celý. Brand mě jen zpravil o hrozícím nebezpečí, vyvolaném absurdními názory skupiny vzteklých fanatiků."

„Neměls to vůbec poslouchat."

„Když se mě pokoušel varovat, že se tě někdo může pokusit

zabít? Se'Nedro, to nemyslíš vážně.“

„Jednou je ten nápad tady, Garione,“ řekla obviňujícím tónem. „Teď už víš, že se mě můžeš zbavit, kdykoli se ti jen zachce. A viděla jsem, jak vrháš zamilované pohledy po těch přihlouplých alornských holkách s jejich dlouhými blonďatými copy a přebujelým poprsím. Teď máš, Garione, příležitost. Kteroupak si vybereš?“

„Už jsi skončila?“

Oči se jí zúžily. „Chápu,“ řekla. „Teď nejsem jen neplodná, ale navíc i hysterická.“

„Ne jen sem tam trochu pošetilá, to je všechno.“

„*Pošetilá?*“

„Každý je čas od času pošetilý,“ dodal nevzrušeně. „Patří to k lidské povaze. Jen mě trochu překvapilo, žes nerozbíjela věci.“

Vrhla rychlý provinilý pohled směrem ke střepům v jednom rohu.

„Aha,“ řekl, zachytiv ten pohled. „Vidím, že k tomu už došlo. Mám radost, že jsem u toho nebyl. Těžko se s někým domlouváš, když se přitom musíš vyhýbat poletujícímu nádobí a někdo na tebe pořád křičí nadávky.“

Se'Nedra mírně zčervenala.

„Tys i nadávala?“ zeptal se jemně. „Někdy si říkám, odkud znáš všechny ty výrazy. Jak vůbec můžeš vědět, co znamenají?“

„*Ty* nadáváš v jednom kuse,“ obvinila ho.

„Vím,“ připustil. „Je to hrozná nespravedlnost. Já můžu a *ty* ne.“

„Ráda bych věděla, kdo *tohle* stanovil,“ odsekla a pak se jí oči zúžily. „Ty se pokoušíš změnit téma,“ osočila ho.

„Ne, Se'Nedro, už se dávno stalo. Nikam bychom se nedostali. Ty *nejsi* neplodná a já se s tebou *nerozvedu*, ať už má kdo copy jak chce dlouhé nebo… no, na tom nesejde.“

Hleděla na něj. „Ach, Garione, ale co když jsem?“ zeptala se tenounce. „Víš, neplodná?“

„To je nesmysl, Se'Nedro. A už o tom nebudeme mluvit.“ Avšak přetrvávající pochybnost v očích rivanské královny jasně hovořila o tom, že i když o tom nebudou mluvit, obavy ji neopustí.

Kapitola dvanáctá

DÍKY ROČNÍMU OBDOBÍ BYLO Větrné moře neobyčejně hazardním místem a Garion musel čekat celý měsíc, než mohl vyslat posla do Aldurova údolí. Poté zase přišly jako vždy ke konci podzimu sněhové bouře, které uzavřely průsmyky v horách východní Sendarie, a královský posel byl nucen se doslova přebrodit přes algarské pláně. V důsledku všech těchto zdržení dorazili teta Pol, Durnik a Dejruk do zasněženého přístavu v Rivě až těsně před Slavností Stvoření. Durnik přiznal Garionovi, že jen díky náhodnému setkání s paličatým kapitánem Greldikem, který se nebál žádné bouře, co ho jen na moři mohla potkat, se jim vůbec podařilo připlout. Než začali dlouhý výstup k Citadele, Polgara s divoce vyhlížejícím námořníkem krátce promluvila a Garion si s jistým údivem všiml, že loď ihned zase zvedla kotvy a vyplula zpět na moře.

Polgara jako by si vůbec neuvědomovala závažnost problému, který donutil Gariona pro ni poslat. Jen párkrát s ním o tom krátce promluvila a položila mu pár přímých otázek, po nichž mu zrudly uši. Její pohovory se Se'Nedrou byly o trochu delší, ale opravdu jen o trochu. Garion měl pocit, že než začne něco podnikat, na někoho či něco čeká.

Slavnost Stvoření stála toho roku v Rivě poněkud stranou zájmu. Přestože bylo velmi milé, že přibyli i Polgara, Durnik a Dejruk a na slavnosti se k nim připojili, tanul Garionovi na mysli Brandem

nastíněný problém natolik, že mu potěšení ze slavnosti zcela zastínil.

Několik týdnů nato vstoupil Garion jednoho usněženého odpoledne do královských komnat a našel Polgaru a Se'Nedru sedět u přívětivého krbu, srkat čaj a tiše spolu rozmlouvat. Zvědavost, která v něm rostla od příjezdu jejich hostů, se už nedala ovládat.

„Teto Pol," začal.

„Ano, drahý?"

„Už jsi tu skoro měsíc."

„To je už tak dlouho? Jak ten čas utíká, když jsi s lidmi, které máš rad."

„Ale pořád tu máme malý problém, to přece víš," připomněl jí.

„Ano, Garione," odpověděla pokojně. „Vím o něm."

„Takže konečně něco podnikneme?"

„Ne," řekla flegmaticky, „zatím ještě ne."

„Ale, teto Pol, je to důležité. Nechci vypadal, jako že tě nějak pobízím nebo něco podobného, ale… " bezmocně zmlkl.

Polgara vstala ze svého křesla, přešla k oknu a vyhlédla ven na jejich soukromou zahrádku. Tu pokrýval sníh a dvojice srostlých dubů, které zde Se'Nedra zasadila při jejich svatbě, se pod vahou příkrovu mírně ohýbala. Jednou z věcí, kterým se naučíš, až trochu zestárneš, Garione," řekla mu, vážně vyhlížejíc na zasněženou zahradu, „je trpělivost. Všechno má svůj čas. Vyřešení vašeho problému není zase tak složité, ale ještě k němu nenadešla ta vhodná chvíle."

„Vůbec ti nerozumím, teto Pol."

„Pak mi tedy musíš věřit, víš?"

„Ovšemže ti věřím, teto Pol. Já jen…"

„Jen co, drahý?"

„Ale nic."

Téměř na konci zimy se kapitán Greldik vrátil z jihu. Bouře jeho loď zle pocuchala, a jak nemotorně manévrovala kolem mysu a zamířila k přístavišti, bylo jasné, že nabírá vodu.

„Chvíli jsem si už myslel, že budu asi muset plavat," zavrčel bradatý Šerek, když přeskakoval zábradlí. „Kde je tu nejlepší místo, kde bych mohl vytáhnout na břeh tu svoji zbědovanou starou chuděru? Budu jí muset znovu utěsnit dno."

„Většina námořníků používá tamtu zátoku," ukázal mu Garion.

„Jak já *nesnáším*, když loď přezimuje na břehu," posteskl si Greldik hořce. „Kde tu seženu něco k pití?"

„Nahoře v Citadele," nabídl Garion.

„Díky. Jo, a přivezl jsem toho hosta, co chtěla Polgara."

„Hosta?"

Greldik odstoupil, zamžoural na svou loď, aby určil polohu kajuty pro hosty, přešel tam a párkrát bok lodi nakopl. „Jsme tady!" zařval. Pak se obrátil zpět ke Garionovi. „Vážně nesnáším na palubě ženskou. Nejsem pověrčivý, ale někdy mám dojem, že fakt přitahujou neštěstí - a navíc si pokaždé musíš dávat pozor, jak se chováš."

„Ty máš na palubě nějakou ženu?" zeptal se Garion zvědavě.

Greldik nevlídně zavrčel. „Takovou sladkou osůbku, co zřejmě čekala, že jí budeme pořád prokazovat úctu. Jenže když musí celá posádka pořád vylévat vodu z podpalubí, tak na to prostě není čas."

„Zdráv buď, Garione," ozval se z paluby sladký hlásek.

„Xero?" Garion pohlédl vzhůru do drobné tváře sestřenice své ženy. „Jsi to vážně ty?"

„Ano, Garione," odpověděla nevzrušeně rudovlasá dryáda. Byla až po uši zabalena do tlustých teplých kožešin a od úst jí šla pára. „Když jsem obdržela pozvání paní Polgary, přijela jsem co možná nejrychleji." Pak věnovala kysele se tvářícímu Greldikovi sladký úsměv. „Kapitáne," řekla, „mohli by někteří z vašich mužů přinést ty moje žoky?"

„Prach," odfoukl si Greldik. „Plul jsem dva tisíce leguí v tuhé zimě jen proto, abych přivezl nějakou holčičku, dva soudky vody a čtyři žoky prachu."

„Hlíny, kapitáne," opravila ho pedantsky Xera, „je to hlína. Víte, je v tom rozdíl."

„Jsem námořník," odsekl. „Pro mě je prach jen prach."

„Jak myslíte, kapitáne," prohlásila Xera odzbrojujícně. „Nyní buďte tak hodný a nechte ty žoky zanést do Citadely - a ty soudky budu rovněž potřebovat."

Kapitán s reptáním vydal potřebné rozkazy.

Když se Se'Nedra dozvěděla, že do Rivy připlula její sestřenice Xera, propadla totálnímu nadšení. Unisono si padly do náručí a okamžitě se vydaly hledat Polgaru.

„Mají se moc rády, co?“ poznamenal Durnik. Kovář byl oblečen do kožešin a na nohou měl pár dobře namazaných bot. Krátce po svém příjezdu Durnik bez ohledu na skutečnost že je zima na vrcholu, objevil na jedné řece padající z hor velkou tůň plnou vírů a neustále utíkal z města na sever. S překvapujícím sebeovládáním nejprve nejméně deset minut onu ledem sevřenou tůň pozoroval a teprve pak se šel poohlédnout po rybářském prutu. A pak nanejvýš šťastně prožil zbytek dne promrskáváním temné zpěněné vody voskovaným provázkem a lesklou třpytkou, pátraje po stříbřitém lososovi, který se někde tam v těch vírech přece musel schovávat. A nejvíce, téměř doopravdy, spatřil Garion tetu Pol rozlícenou na svého manžela jednoho dne, když ho přistihla, jak si s pohvizdováním a prutem přes rameno vykračuje ven z Citadely přímo do spárů zuřící sněhové bouře.

„Co s tím vším mám dělat?“ chtěl vědět Greldik, ukazuje na šest statných námořníků, přivléknuvších Xeřiny žoky a sudy po dlouhém schodišti až do ponuré pevnosti, tyčící se vysoko nad městem.

„Aha,“ zarazil se Garion, „ať to prostě složí támhle.“ Ukázal do rohu předpokoje. „Později zjistím, co s tím vlastně naše dámy chtějí podnikat.“

Greldik jen zavrčel. „Dobrá.“ Pak si zamnul ruce. „A teď k tomu pití…“

Garion neměl ani nejmenší představu, co mají jeho žena, její sestřenice a Polgara za lubem. Jejich hovor obyčejně umlkal hned, jak vstoupil do dveří. K jeho překvapení byly čtyři žoky hlíny a dva sudy s něčím, co vypadalo jako voda, celkem nevšímavě pohozeny do rohu královské ložnice. Se'Nedra neoblomně odmítla cokoli vysvětlit, ale pohled, kterým ho obdařila, když se zeptal, proč musejí být tak blízko královského lože, byl nejen tajuplný, ale i mírně necudný.

Asi tak týden či dva po příjezdu Xery se počasí změnilo; vykouklo slunce a teplota se vyšplhala skoro k nule. Krátce před polednem, právě když Garion rozmlouval s drasnijským velvyslancem, váhavě vstoupil do královského kabinetu vyplašený sluha. „Prosím vás. Vaše Veličenstvo,“ zablekotal ten nebožák. „Prosím vás, omluvte mě, že ruším, ale paní Polgara mi poručila, abych vás k ní ihned přivedl. Pokoušel jsem se ji přesvědčit, že vás nesmíme rušit, když máte práci, ale ona…, no, jaksi na tom trvala.“

„Raději jděte, Vaše Veličenstvo, a zjistěte, co chce," navrhl drasnijský velvyslanec. „Kdyby paní Polgara dala zavolat mne, už teď bych utíkal ke dveřím."

„Ale markrabě, ve skutečnosti se jí bát nemusíte," řekl mu Garion. „Nikdy by vám neublížila."

„Rozhodně to netoužím zkusit, Vaše Veličenstvo. O naší záležitosti si můžeme pohovořit kdykoli jindy."

Garion mírně podrážděn zamířil přes trůnní sál ke dveřím komnat tety Pol. Lehce zaklepal a vešel dovnitř.

„Ach, tady jsi," řekla mu rázně. „Už jsem pro tebe chtěla poslat dalšího sluhu." Měla na sobě kožešinou lemovaný plášť s protáhlou kápí, kterou měla nasazenou, takže jí rámovala obličej. Za ní stály podobně oblečené Se'Nedra a Xera. „Chci, aby ses podíval po Durnikovi," řekla. „Asi rybaří. Najdi ho a přiveď zpět do Citadely. Sežeň nějaký krumpáč a lopatu a potom přijď s Durnikem a nářadím do té malé zahrady za okny vašich komnat."

Zůstal na ni zírat.

Popohnala ho nepříliš lichotivým gestem. „Šup, šup, Garione," dodala, „tento den nebude trvat věčně."

„Ano, teto Pol," odpověděl automaticky. Obrátil se a vyrazil; napůl utíkal. Až skoro na konci chodby si uvědomil, že králem je tady on a lidé by mu takhle rozkazovat *pravděpodobně* neměli.

Durnik pochopitelně výzvy své ženy okamžitě uposlechl - tedy *téměř* okamžitě. Přece jen musel ještě naposled nahodit, než pečlivě svinul vlasec a následoval Gariona zpět do Citadely. Když oba vešli na soukromou zahrádku přiléhající ke královským komnatám, teta Pol, Se'Nedra a Xera tam již byly; stály pod dvojicí prorostlých dubů.

„Tak, teď musíme udělat následující," pronesla teta Pol věcně. „Chtěla bych, abyste kolem těch dvou stromů vykopali asi tak dvě stopy hluboký příkop."

„Ale - teto Pol," namítl Garion, „země je přece zmrzlá. Hloubit se nám bude dost těžko."

„Proto máte ten krumpáč, drahý," odpověděla trpělivě.

„A nebylo by snazší počkat, až půda rozmrzne?"

„Nejspíš, ale musíme to udělat nyní. Garione, kopej."

„Ale teto Pol, mám tu zahradníky. Mohli bychom pro nějaké

poslat.“ Nespokojeně pozoroval lopatu a krumpáč.

„Bude nejlepší, drahý, když to zůstane v rodině. Můžeš začít zrovna tady,“ ukázala.

Garion si jen povzdechl a chopil se krumpáče.

Co následovalo, nemělo ani hlavu ani patu. Garion s Durnikem kopali a odhazovali zmrzlou půdu až do pozdního odpoledne, než konečně vyhloubili příkop, který jím vymezila teta Pol. Poté do připravené díry vysypali ony čtyři žoky hlíny, sešlapali ji a černý humus hojně zalili vodou z inkriminovaných dvou sudů. Nakonec jim teta Pol nařídila, ať všechno opět pokryjí sněhem.

„Rozumíš vůbec něčemu?“ zeptal se Garion Durnika, když na nádvoří vraceli nářadí do zahradnické dílny poblíž stájí.

„Ne,“ přiznal Durnik, „ale jsem si jistý, že ví, co dělá.“ Pohlédl na večerní oblohu a jen si povzdechl. „Asi je už trochu pozdě, než abych se vrátil zpátky ke svojí tůni,“ poznamenal smutně.

Teta Pol a obě dívky navštěvovaly denně zahradu, ale Garionovi se nikdy nepodařilo zjistit, co tam vlastně dělají, a v příštím týdnu ho na jiné myšlenky přivedlo náhlé zjevení se dědečka, Belgarata Čaroděje. Mladý král seděl ve své studovně s Dejrukem, jenž mu podrobně líčil, jak cvičí koně, kterého mu před několika lety Garion dal, když se dveře naprosto mimo dvorskou etiketu náhle s třeskem rozlétly a dovnitř vkráčel Belgarat, očividně zchvácený cestováním a s tváří jako bouřkový mrak.

„Dědečku!“ vykřikl Garion a vyskočil. „Kde se…“

„Mlčet a sednout!“ zařval na něj Belgarat.

„Cože?“

„Poslechni mě. Musíme si promluvit, Garione - tedy, *já* budu mluvit a *ty* budeš poslouchat.“ Odmlčel se, jako by jen s největší námahou ovládal stále narůstající vztek. „Máš vůbec alespoň tušení, cos to vlastně napáchal?“ dostal ze sebe konečně.

„Já? O čem to mluvíš, dědečku?“ zeptal se Garion.

„Mluvíme o tvém malém pyrotechnickém představení v Mimbre,“ opáčil mrazivě Belgarat. „O té tvojí nevhodné bouři.“

„Dědečku,“ vysvětloval co nejmírumilovněji Garion, „oni byli na pokraji války. A zachvátila by nejspíše celou Arendii. Sám jsi přece řikal, že nic podobného nechceme. Tak jsem ji zastavil.“

„Garione, nemluvíme o tvých pohnutkách. Mluvíme o tvých metodách. Co tě napadlo použít bouři?“

„Přišlo mi to jako nejlepší způsob, jak získat jejich pozornost.“

„A to sis nedokázal vymyslet nic jiného?“

„Dědečku, oni právě začínali útok. Neměl jsem čas, abych zvažoval nějaké alternativy.“

„A neříkal jsem ti pořád znovu a znovu, že s počasím si nesmíme zahrávat?“

„Ano - ale tohle byl stav nouze.“

„Pokud si myslíš, že *tohle* byl stav nouze, tak jsi měl vidět tu sněhovou bouři, cos poslal svou pošetilostí do Údolí - a ty hurikány, co se přehnaly Východním mořem - nemluvě o období sucha a tornádech, které jsi vyvolal po celém světě. To nemáš vůbec žádný smysl pro zodpovědnost?“

„Ale já nevěděl, že můžu zavinit všechno tohle,“ Garion byl v šoku.

„Hochu, ale to prostě vědět musíš!“ zařval na něho nečekaně Belgarat s tváří zkřivenou hněvem. „Mně a Beldinovi trvalo šest měsíců neustálého cestování a - jen bozi, vědí - kolik úsilí, abychom dali všechno do pořádku. Uvědomuješ si, že se ti tou svou jedinou nerozvážnou bouřkou téměř podařilo změnit podnebí celé planety? A že by ta změna byla globální pohromou?“

„Jednou krátkou malou bouřkou?“

„Ano, jednou krátkou malou bouřkou,“ řekl Belgarat kousavě. „Tvoje jedna krátká malá bouřka v pravý čas a na pravém místě málem změnila podnebí na příštích několik tisíciletí - a na celém světě - ty jeden pitomče!“

„Dědečku,“ zaprotestovat Garion.

„Víš, co znamená pojem, 'doba ledová'?“

Garion zavrtěl rozpačitě hlavou.

„Je to období, kdy poklesne průměrná teplota - jen *o* trochu. Ale daleko na severu to způsobí, že sníh v létě už neroztaje. Hromadí se tam, rok za rokem. Zformují se ledovce a ty začnou postupovat stále více a více na jih. Za pár set let tak mohlo tvé malé představení způsobit, že by se ledová zeď vysoká asi dvě stě stop posunula až do drasnijských mokřin. Pohřbil bys tak Boktor a Val Alorn pod pevným

ledem, idiote. Tohle jsi chtěl?“

„Ovšemže ne, dědečku, namouduši mě to vůbec nenapadlo. Kdybych to jen tušil, nikdy bych to neudělal.“

„To by určitě dokonale uklidnilo ty miliony lidí, které jsi skoro pohřbil v ledu,“ odsekl Belgarat se sžíravým sarkasmem. „Už to *nikdy* nedělej! Ať už tě ani *nenapadne* si s něčím zahrávat, dokud si nebudeš absolutně jistý, že o tom víš všechno, co máš vědět. A dokonce i pak bude lepší, když to necháš na pokoji.“

„Ale… ale… ty a teta Pol jste přece přivolali ten déšť v Lese dryád,“ namítl Garion defenzivně.

„Ale my jsme věděli, co děláme,“ zařval Belgarat jako na lesy. „Nic jsme neriskovali.“ Pak se stařec s ohromným vypětím opět ovládl. „Garione, s počasím už nikdy nic nepodnikej - alespoň do té doby, než budeš mít za sebou minimálně tisíc let studia.“

„Tisíc let!“

„Minimálně. V tvém případě raději dva tisíce let. Zdá se, že máš ohromné štěstí. Vždycky se ti podaří být v nesprávnou dobu na nesprávném místě.“

„Už to nikdy neudělám, dědečku,“ sliboval Garion překotně, otřásaje se při pomyšlení na tyčící se ledové stěny, jak se nezadržitelně sunou světem.

Belgarat mu ještě věnoval dlouhý hněvivý pohled a pak to nechal být. Později, když opět nabyl svého klidu, rozložil se s korbelem piva do křesla u krbu. Garion znal svého dědečka natolik dobře, aby si byl vědom toho, že pivo starce zklidňuje, proto hned jak prvotní výbuch přešel, moudře pro nějaké poslal. „Jak pokračují tvoje studia, chlapče?“ zeptal se starý čaroděj.

„Měl jsem teď málo času, dědečku,“ odpověděl provinile Garion.

Belgarat do něj zabodl chladný pohled a Garion jasně viděl, jak mu na krku začínají nabíhat žíly; jasný to příznak, že se v starci opět začíná vařit krev.

„Je mi to líto, dědečku,“ pospíšil si s omluvou. „Od nynějška si na studium nějaký čas *udělám.*“

Belgarat na okamžik vytřeštil oči. „Opovaž se,“ vpadl rychle. „Už jsi nadělal spoustu potíží s počasím. Jestli si něco začneš s časem,

tak ani sami bohové nebudou schopni předpovědět důsledky.“

‚Ale ne, já se asi nevyjádřil jasně, dědečku.“

„Tak se jasně vyjadřuj. Víš, tohle není vhodné téma pro nějaké nedorozumění.“ Pak soustředil svou pozornost na Dejruka. „A kde se tu bereš ty, chlapče?“ zeptal se.

„Jsou zde Durnmik a Polgara,“ odpověděl Dejruk. „A mě vzali s sebou.“

„Polgara je tady?“ Belgarat se zatvářil překvapeně.

„Požádal jsem ji, aby přijela,“ vysvětlil mu Garion. „Je tu jeden malý problém, který mi pomáhá vyřešit - alespoň si *myslím*, že mi ho pomáhá vyřešit. Chová se totiž dost záhadně.“

„Někdy věci příliš dramatizuje. Čeho se vlaslně ten problém týká?“

„No…“ Garion pohlédl na Dejruka, který oběma naslouchal s uctivým zájmem. Garion se trochu začervenal. „To… noo… se týká… ee… dědice rivanského trůnu,“ vysvětloval delikátně.

„A jaký je tu problém?“ zeptal se Belgarat nechápavě. „Dědicem rivanského trůnu jsi přece ty.“

„Ne, myslím svého nástupce.“

„Pořád v tom nevidím žádný problém.“

„Dědečku, žádný není - alespoň doposud.“

„Není? Hochu, co tu vlastně děláš?“

„Nechme toho,“ vzdal se Garion.

Když konečné nadešlo jaro, Polgařino zaujetí dvěma srostlými duby se stalo absolutním. Přinejmenším tucetkrát denně zašla na zahradu, aby puntičkářsky prozkoumala každou jejich větévku, jestli už neraší. Když se už konečky větví začaly nalévat pupeny, objevil se jí na tváři výraz zvláštního uspokojení. Znovu se ona i dvě dívky, Se'-Nedra i Xera, začaly nimrat v zemi. Garion shledal všechny tyto botanické záležitosti dosti matoucími - dokonce mu i trochu lezly na nervy. Koneckonců požádal Polgaru, aby přijela do Rivy ohledně mnohem závaznějšího problému.

S prvním oteplením se Xera vrátila domů do Lesa dryád. Zanedlouho poté i teta Pol chladně oznámila, že s Durnikem a Dejrukem rovněž brzy odjedou. „A vezmeme s sebou i otce,“ prohlásila, prohlížejíc si nespokojeně starého čaroděje, který jen pil pivo a vztekle se

hádal s Brandovou neteří, červenající se lady Arellou.

„Ale, teto Pol," zaprotestoval Garion, „co bude s tím naším malým… ee… problémem, co máme se Se'Nedrou?"

„A co by mělo být, drahý?"

„Nic s tím neuděláš?"

„Už jsem udělala, Garione," odpověděla mírně.

„Teto Pol, vždyť jsi strávila veškerý čas v té zahradě."

„Ano, drahý, vím."

Garion se v tom snažil ještě několik týdnů po jejich odjezdu vyznat. Dokonce si i začal myslet, jestli snad tetě Pol jejich problém nevysvětlil nějak špatně a jestli ho vůbec pochopila.

Když bylo jaro v plném květu a louky okolo města se zářivě zazelenaly, sem tam okrášleny barevnými skvrnkami divokých květin, začala se Se'Nedra chovat podivně. Často ji našel sedět v jejich zahradě, jak hledí se zvláštním a něžným výrazem na své srostlé duby, a velmi často byla úplně pryč z Citadely; vracela se navečer doprovázena lady Arellou a ověšena divokými květy. Před každým jídlem usrkávala ze stříbrného flakónku a dělala přitom hrozné obličeje.

„Co to piješ?" zeptal se jí jednoho rána zvědavě.

„Je to druh tonika," odpověděla, otřásajíc se. „Jsou v tom dubové pupeny a chutná naprosto příšerně."

„Tak tohle ti připravila teta Pol."

„Jak to víš?"

„Všechny její léky chutnají hrozně."

„Hm," souhlasila nepřítomně. Pak se na něj zamyšleně podívala. „Budeš mít dnes hodně práce?"

„Ani ne. Proč?"

„Myslela jsem, že bychom se mohli zastavit v kuchyni, vzít si nějaké maso, chléb a sýr a pak strávit den někde v lese."

„V lese? A proč?"

„Garione," řekla s nádechem podráždění, „byla jsem v tomhle starém strašidelném hradu zavřená celou zimu. Ráda bych si užila trochu slunce a čerstvého vzduchu - a moc bych ráda aby byla kolem mne vůně stromů a květin místo pachu vlhkých zdí."

„A proč nejdeš s Arellou? Nebudu asi moct být pryč celý den."

Popuzeně se na něj podívala. „Právě jsi řekl, že nemáš na práci

nic důležitého“

„To nikdy nevíš. Něco se může objevit.“

„Tak to počká,“ procedila se zaťatými zuby.

Garion po ní střelil pohledem a okamžitě rozpoznal blížící se nebezpečí; odpověděl jí proto co nejmírumilovněji. „Myslím, že máš pravdu, drahá. Nevidím jediný důvod, proč bychom si nemohli udělat společný výlet. Můžeme se zeptat Arelly - a možná i Kaila - jestli by nechtěli jít s námi.“

„Ne, Garione,“ řekla pevně.

„Ne?“

„Rozhodně ne.“

A tak krátce po snídani vyšel rivanský král ruku v ruce se svou drobnou královničkou a s vrchovatě naloženým košíkem z Citadely; přešli širokou louku za městem a vstoupili do nesouvislého stínu stromů, příkře stoupajících k jiskřícím se vrchům se sněhovými čepicemi, jež tvořily páteř ostrova

Když se dostali do lesa, ze Se'Nedřiny tváře zmizely všechny stopy rozladění. Jak tak kráčeli mezi vysokými borovicemi a jedlemi, trhala divoké květiny a vila z nich pro sebe věneček. Ranní slunce se prodíralo skrz větve a zdobilo lesní půdu pokrytou mechem zlatavým světlem a modravými stíny. Pryskyřičná vůně vysokých jehličnanů byla silná a ptáci poletovali a kroužili mezi vysokými, sloupům podobnými kmeny, zpívajíce chorál na oslavu slunce.

Po chvíli našli paseku, mechem orostlou světlinu obklopenou kolem dokola stromy; protékal skrz ni potůček a bublal a zpíval si, jak překonával ohlazené oblázky a spadal do zářivé lesní tůně; stála u ní nehybně laň s něžnýma očima. Pozvedla hlavu od zurčící vody, která jí obtékala štíhlé hnědé nohy, bez bázně si je prohlédla a pak odběhla zpět do lesa, kopýtka jí zvonila na kamenech a ocásek jí jen jen poletoval.

„Ach, to je přesně ono,“ prohlásila Se'Nedra a pousmála se. Pak si sedla na okrouhlý kámen a začala si zouvat botky.

Garion položil na zem košík, protáhl se a cítil, jak z něj všechny *ty* starosti uplynulých několika týdnů pomalu opadávají. Jsem rád, žes tohle vymyslela,“ řekl, uvelebuje se na sluncem prohřátý mech. „Byl to skvělý nápad.“

„Přirozeně," odpověděla. „Všechny moje nápady jsou skvělé."

„No, to je zase trochu silné tvrzení." Pak ho něco napadlo. „Se'Nedro," ozval se.

„Ano?"

„Už dávno se tě chci na něco zeptat. Všechny dryády mají jména začínající na „X", že? Xera, Xantha - a podobně."

„To je náš obyčej," odpověděla a dále si odmotávala řemínky na opáncích.

„A proč tak nezačíná i tvoje? Víš, s X?"

„Začíná." Sundala si jednu botku. „Tolnedřané je jen vyslovují trochu jinak, to je všechno. Proto je i foneticky přepsali. Dryády moc nepíšou ani nečtou, proto tomu nevěnují příliš pozornost."

„X'Nedra?"

„Skoro dobře. Ale to X je ještě měkčí."

„Víš, už dlouho mi to vrtalo hlavou."

„A proč ses tedy nezeptal?"

„Ani nevím. Prostě jsem se k tomu nikdy nedostal."

„Všechno má nějaký svůj důvod, Garione," poučila ho, „ale nikdy ho neodhalíš, když budeš mlčet."

„Teď jako kdybych slyšel tetu Pol."

„Ano, drahý, já vím." Usmála se, odkopla druhou botku a spokojeně zavrtěla nožkama.

„Proč ses zula?" zeptal se líně.

„Ráda cítím pod nohama mech - a myslím, že si za chviličku i zaplavu."

„Je moc studená. Ten potok teče přímo z ledovce."

„Trocha ledové vody mi neuškodí." Pokrčila rameny. Pak, skoro jako natruc, se postavila a začala si svlékat šaty.

„Se'Nedro! Co když někdo půjde kolem?"

Uchichtla se. „No a co? Kvůli nějaké etiketě si přece nepromáčím šaty. Garione, nebuď takový suchar."

„Nejsem. Já jen…"

„Co?"

„Ale nic."

Lehce vběhla do tůně a nadšeně zakvičela jak ji zamrazila ledová voda. Pak dlouhým dokonalým skokem zmizela pod hladinou

jezírka, podplavala je na druhou stranu, kde z křišťálově průzračné vody vyčnívala mechem obrostlá kláda, a s rozpustilým úsměvem a záplavou mokrých vlasů se opět vynořila. „Tak co?“ zavolala na něj.

„Jak co?“

„Copak nepůjdeš taky?“

„Ovšemže ne.“

„Zdaž mocný Nejvyšší vládce Západu strach ze studené vody má?“

„Mocný Nejvyšší vládce Západu má příliš rozumu, než aby se pro trochu cákání nachladil.“

„Garione, ty jsi už úplně zkostnatěl. Odlož korunu a uvolni se.“

„Žádnou korunu přece nemám.“

„Tak odlož něco jiného.“

„Se'Nedro!“

Opět zazněl její perlivý smích a začala kopat holýma nožkama, vysílajíc sprchu zářivých kapek blyštících se v dopoledním slunci jako démanty. Pak si lehla na záda a vlasy se jí rozprostřely po hladině jezírka jako vějíř barvy mědi. Věneček z květin, který si předtím upletla, odplul stranou a uvolněné květiny se rozptýlily a pohupovaly na vlnkách.

Garion se usadil na drn mechu a zády se pohodlně opřel o kmen stromu. Slunce hřálo a vzduch naplňovala vůně stromů, trávy a květin. Větřík přinášel slanou vůni moře a kýval zelenými větvemi vysokých jedlí okolo mýtiny a zářící slunce vrhalo na měkkou půdu barevné skvrny.

Zatoulaný motýl, na křídlech pestrý vzor modré a zlaté, slétl odněkud z větví do plného slunce. Přivábен ať už barvou, vůní nebo nějakým jiným, tajemnějším podnětem, prolétl čistým vzduchem k tůni a ke květinám, které se v ní vznášely, a každou z nich pohladil křídly. Se'Nedra, tajíc dech vzrušením, pomalu ponořila hlavu pod vodu, až nad hladinou zůstal jen její obličej. Motýl pokračoval ve svém podivném zkoumání a stále více se přibližoval k čekající královně. A pak se zatřepetal nad ní a jako v extázi ji hladil mávajícími křídly po rtech.

„To je pěkné,“ rozesmál se Garion. „Moje manželka mi zahý-

bá s motýly.“

„Udělám všechno, jen abych dostala polibek,“ odpověděla a věnovala mu šibalský pohled.

„Jestli chceš polibky, obstarám je sám,“ nabídl.

„To je zajímavý nápad. Myslím, že bych právě teď jeden chtěla. Zdá se, že můj druhý milenec ztratil zájem.“ Ukázala za motýlem, který odlétl ke kládě poblíž jezírka, usadil se na ní a střídavě roztahoval a sklapoval křídla. „Tak pojď, Garione, a polib mě.“

„Ale jsi uprostřed tůně a v největší hloubce,“ namítl.

„Vážně?“

„Myslím, že asi nechceš vylézt ven.“

„Garione, nabídls mi polibky. Nestanovils žádné podmínky.“

Garion si povzdechl, vstal a začal se svlékat. „Oba toho budeme litovat,“ prorokoval. „Nachlazení trvá v létě i několik měsíců.“

„Garione, vždyť nenachladneš. Tak už pojď.“

Zasténal a hrdinně vkročil do ledové vody. „Se'Nedro, jsi krutá žena,“ obvinil ji, mžikaje nad šokujícím chladem.

„Nebuď takové děcko. Pojď ke mně.“

Drkotaje zuby, brodil se vodou k ní a přitom si o velký kámen narazil prst. Když k ní dorazil, ovinula mu kolem krku vlhké ručky a přisála své rty k jeho. Její polibek se prodlužoval a trochu ho to vyvedlo z rovnováhy. Pak se zlomyslně usmála, ucítil, jak se její rty přitiskly ještě více, a náhle bez nejmenšího varování zvedla nohy a její váha ho stáhla pod hladinu,

Když se vynořil, kuckal a klel zároveň.

„To byla legrace,“ hihňala se.

„Ani ne,“ reptal. „Utonutí nepatří k mým oblíbeným sportům.“

Přešla to bez povšimnutí. „Teď, když už jsi stejně mokrý, můžeme si zaplavat.“

Asi tak čtvrt hodiny plavali sem a tam a pak vylezli z jezírka; třásli se a měli promodralé rty.

„Garione, rozdělej oheň,“ řekla Se'Nedra a drkotala zuby.

„Nemám tu žádný troud ani křesadlo,“ namítl.

„Tak ho rozdělej jinak.“

„A jak jinak?“ zeptal se nechápavě.

„Však víš…“ udělala iluzionistické gesto.

„Aha, úplně jsem zapomněl.“

„Honem, Garione. Jinak zmrznu.“

Nasbíral pár suchých větví, vyčistil kousek země od mechu a soustředil svou vůli na připravenou hraničku. Nejprve začal vystupovat slabý oblak kouře, pak vyšlehly jasně oranžové plameny. Za pár minut už praskal pěkný malý ohýnek hned vedle drnu mechu, na němž se třásla Se'Nedra.

„No, už je to mnohem lepší,“ uspokojila se a natáhla k ohni ruce. „Jste velice užitečnou osobou, kterou je užitečné mít po boku, můj pane.“

„Děkuji, má paní. Zvážila by moje paní návrh trochu se obléci?“

„Nikoli, dokud neoschne. Naprosto nesnáším oblékání suchých šatů na mokré tělo.“

„Doufejme, že nikdo nepůjde kolem. Skutečně nejsme oblečeni zrovna do společnosti.“

„Garione, ty jsi tak konvenční.“

„Taky si myslím,“ připustil.

„Proč si nelehneš sem vedle mě?“ pozvala ho. „Je tu mnohem tepleji.“

Nenapadl ho jediný důvod, proč by měl odmítnout, a tak se uložil k ní do prohřátého mechu.

„Tak vidíš,“ zapředla a objala ho kolem krku. „Není tu o moc pěkněji?“ Políbila ho - vášnivým polibkem, při kterém se mu zrychlil dech a srdce rozbušilo.

Když posléze její objetí povolilo, rozhlédl se nervózně po mýtině. Jeho pohled zachytil poblíž břehu tůně třepotaný pohyb. Zakašlal a zatvářil se mírně rozpačitě.

„Co se děje?“ zajímala se.

„Myslím, že nás ten motýl pozoruje,“ řekl a mírně se začervenal.

„To je v pořádku.“ Usmála se, znovu ho objala a začala líbat.

Svět se toho roku při pozvolném přechodu jara do léta zdál neobvykle poklidný. Rebelie Vorduů pod nájezdy obrněných mimbratských „lupičů“ zašla na úbytě, rod Vorduů nakonec kapituloval a s

přímo příkladnou ponížeností žadonil, aby byl přijat zpět do impéria. Nebyli sice nijak nadšeni z Varanových výběrčích daní, ale všichni vyšli do ulic, aby přivítali vracející se legie.

Zprávy z Kthol Murgosu byly jako vždy útržkovité, nicméně se zdálo, že situace na dálném jihu zůstává i nadále ve slepé uličce, kdy Malloreánci Kal Zakata drží planiny a Urgitovi Murgové se nedobytně opevnili v horách.

Pravidelné zprávy, dodávané Garionovi drasnijskou tajnou službou, se zdály naznačovat, že znovuobnovený Medvědí kult se omezuje na drobnou záškodnickou práci na venkově.

Garion tuto přestávku v ustavičných krizích velice uvítal, a protože neměl nic nutného na práci, chodil pozdě spát a někdy si dovolil přepych povalovat se v posteli ještě dvě tři hodiny po východu slunce.

Jednoho takového rána někdy v polovině léta měl naprosto skvělý sen. Skákali se Se'Nedrou ve stodole Faldorova statku z patra dolů, do kupky sena. Probuzení však bylo kruté, neboť jeho žena náhle vyskočila z postele a utíkala do sousední místnosti, kde začala prudce a hlasitě zvracet.

„Se'Nedro!“ vykřikl, vyskočil rovněž z postele a spěchal za ní. „Co to děláš?“

„Zvracím,“ odpověděla a zvedla k němu pobledlou tvář od umývadla, které si držela v klíně.

„Je ti špatně?“

„Ne,“ protáhla sarkasticky. „Zvracím jen pro své potěšení.“

„Hned pošlu pro nějakého lékaře,“ ujistil ji a natáhl se po šatech.

„Nech toho.“

„Ale je ti špatně.“

„Přirozeně, že je, ale k tomu nepotřebuju žádného doktora.“

„Se'Nedro, to nedává žádný smysl. Jestli ti je špatně, potřebuješ přece doktora.“

„Mně ale má být špatně,“ prozradila mu.

„*Cože?*“

„Garione, copak to nechápeš? Nejspíš mi teď bude špatně každé ráno, a pár měsíců.“

„Se'Nedro, vůbec tí nerozumím.“'

„Protože jsi neuvěřitelně nechápavý. Ženám v mém stavu bývá ráno *vždycky* špatně.“

„V tvém stavu? V jakém stavu?“

Zoufale obrátila oči v sloup. „Garione,“ pronesla s přímo demonstrativní trpělivostí, „vzpomínáš si ještě na ten náš malý problém z podzimu? Ten problém, kvůli kterému jsme museli poslat pro paní Polgaru?“

„No… ano.“

„To jsem ráda. Tak ten problém už nemáme.“

Zíral na ni a pomalu mu vše začalo docházet. „To jako…?“

„Ano, miláčku,“ řekla s chabým úsměvem. „Budeš otcem. Ale teď mě omluv; myslím, že budu ještě zvracet.“

Kapitola třináctá

NESOUVISELY SPOLU BEZ OHLEDU na to, jak dlouho Garion převracel a kombinoval smysl těch dvou pasáží, nedokázal najít jediný způsob, jak by je mohl dát do souvislosti. Kromě faktu, že zřejmě popisovaly stejné časové období, vedly obě prostě opačným směrem. Venku bylo zlatavé podzimní ráno, ale zaprášená knihovna se jevila jaksi ponurá, chladná a nepohostinná.

Garion se nepokládal za žádného učence a k úkolu, který mu zadal Belgarat, přistupoval s jistou nechutí. Již pouhé množství dokumentů, jimiž se musel pročíst, ho dohánělo k zoufalství a tato setmělá malá studovna se svým pachem prastarých svitků a zplesnivělých kožených pouzder na něj působila depresivně. Ale mnohokrát předtím už dělal nepříjemné věci, takže přestože ze svého úkolu neměl žádnou radost, zodpovědně trávil v této téměř trestanecké cele nejméně dvě hodiny denně a hmoždil se se starými knihami a svitky, napsanými často jen velmi obtížně čitelným rukopisem. Koneckonců, usoudil, je to pořád lepší než čistit hrnce v kuchyni.

Zaskřípal zuby a položil si na stůl vedle sebe oba svitky, aby je ještě jednou porovnal. Četl pomalu a nahlas, doufaje, že alespoň sluchem zachytí to, co přehlédl zrak. Darinský kodex se zdál relativně jasný a srozumitelný. „Hle," říkalo se v něm, „toho dne, kdy Aldurův Orb zaplane rudým ohněm, zjeveno bude jméno Dítěte Temnoty. Střežte dobře syna Dítěte Světla, neboť nebude míti bratra. A stane se,

že to, co kdysi tvořilo jednotu a nyní je rozděleno, bude opět spojeno a po tomto spojení jeden z nich přestane existovat“

Orb skutečně zrudl a jméno Dítěte Temnoty - Zandramase - bylo zjeveno. To, co se odehrálo, tedy souhlasilo. Informace, že syn Dítěte Světla - jeho syn - nebude mít žádného bratra, Gariona trochu znepokojila. Nejprve to pochopil tak, že budou mít se Se'Nedrou jen jediné dítě, ale čím více o tom přemýšlel, tím více si uvědomoval, že v tomto ohledu je zřejmě na omylu. Říkalo se zde jen, že bude mít pouze jediného syna. Nic se zde nepsalo o dcerách. A čím více o tom přemýšlel, tím více ho těšilo pomyšlení na celé klubko štěbetajících holčiček ochomýtajících se mu kolem nohou.

Ale poslední část - ta o dvou, co kdysi byli jedním - mu zatím opravdu nedávala žádný smysl, nicméně si byl naprosto jist, že jednou bude.

Ve žlutém světle svíček se nyní soustředil na řádky Mrinského kodexu, ukazuje si prstem. Ještě jednou, pomalu a pozorně, je četl. „A Dítě Světla se střetne s Dítětem Temnoty a přemůže ho…“ To jasně hovořilo o jeho střetnutí s Torakem. „…a Temnota prchne.“ Temné Proroctví *skutečně* prchlo, když Torak zemřel. „Ale vězte: kámen, spočívající v srdci Světla…“ očividně Orb, „…bude…“ Na tomto místě bylo jedno slovo jakoby slité v kaňku. Garion se zamračil a pokusil se odhadnout, jaké slovo se pod tou nepravidelnou skvrnou inkoustu může skrývat. Jak na ni hleděl, zachvátila ho zvláštní únava, jako by se úsilí odstranit tu skvrnu a spatřit, co se skrývá pod ní, rovnalo úsilí pohnout horou. Pokrčil rameny a pokračoval, „…a toto střetnutí odehraje se na místě, jež není více, a zde bude provedena volba.“

Nad tímto posledním úryvkem se mu chtělo zoufalstvím výt. Jak by se mohlo nějaké střetnutí - nebo cokoliv jiného - odehrávat na místě, které už není? A co znamenalo to slovo „volba“? Jaká volba? Čí volba? Volba mezi čím?

Zaklel a přečetl to znovu. Opět pocítil onu zvláštní malátnost, když mu oči padly na tu skvrnu. Pokrčil rameny a pokračoval. Ať už to slovo pod kaňkou znamená cokoliv, je to pouze jedno slovo; a jediné slovo nemůže být zase *tak* důležité. Podrážděně odložil svitek stranou a posoudil vše z jiného úhlu. Nejpravděpodobnější vysvětlení bylo, že ta skvrna stejně jako mnoho jiných označuje místo, kde se

prostě naplno projevila proslulá jurodivost mrinského proroka. Jiná možnost byla, že tato kopie není zcela přesná. Písař, jenž ji opisoval, možná nechtěně jednu nebo dvě řádky přeskočil, když udělal tu kaňku. Garion si vzpomněl, jak jednou udělal něco podobného a změnil tak dokonale mírumilovné vyhlášení na hrozivě znějící notu, kde se prakticky jmenoval vojenským diktátorem veškerých království na této straně Východní pukliny. Když svou chybu náhodně objevil, nespokojil se s pouhým vymazáním inkriminovaných řádek, ale celý rozklepaný hrůzou pergamen spálil, aby se ujistil, že ho nikdo nikdy nespatří.

Vstal, protáhl unavené svaly a přešel k malému zamřížovanému oknu knihovny. Podzimní obloha byla zářivé modrá. Pár posledních týdnů byly v noci mrazíky a horské louky nad městem ráno jiskřily jinovatkou. Ale dny byly stále teplé a slunečné. Pohlédl na slunce, aby odhadl, kolik je hodin. V poledne přislíbil audienci knížeti Valgonovi, tolnedřanskému velvyslanci, a nechtěl přijít pozdě. Teta Pol zdůrazňovala důležitost dochvilnosti a Garion se vždy snažil, aby byl všude včas.

Obrátil se zpět ke stolu a zamyšleně převinul oba svitky, snaže se naposled rozlousknout problém odporujících si pasáží. Pak sfoukl svíčky a opustil knihovnu; dveře za sebou pečlivě zavřel.

Valgon byl jako vždy únavný. Garion si uvědomoval, že tolnedřanské povaze je vrozena okázalost, díky níž nejsou schopni říci to, co chtějí, bez nespočetných kudrlinek. Toho dne se jejich rozhovor týkal „priorizace“ vykládání obchodních korábů v rivanském přístavu. Valgon byl na slovo „priorizace“ nesmíme hrdý a všemožně se snažil, aby je použil v každé větě nejméně jednou. Podstatou Valgonova slyšení se zdála být žádost - anebo požadavek - aby tolnedřanští obchodníci měli vždy přednost v kapacitně poněkud omezených výkladištích zboží pod městem.

„Můj milý Valgone,“ začal Garion, hledaje nějaký diplomatický způsob, jak odmítnout. Jsem přesvědčen, že tato záležitost si vyžaduje…“ Zmlkl a vzhlédl, neboť velké vyřezávané dveře do trůnního sálu se prudce otevřely.

Jeden z obřích šedě oděných gardistů, stojících na čestné stráži před trůnním sálem vždy, když měl Garion zasedání, vstoupil dovnitř,

odkašlal si a oznámil hlasem, který bylo nejspíše slyšet až na druhém konci ostrova. „Její královské Veličenstvo, rivanská královna Se'Nedra. imperiální princezna Tolnedřanského císařství, vrchní velitelka armád Západu a milovaná manželka Jeho Veličenstva Belgariona Rivanského, Bohobijce, Pána Západního moře a Nejvyššího vládce Západu!“

Se'Nedra, drobná, leč majestátní, vzápětí vstoupila dovnitř, ramínka nikterak nenachýlená pod tíhou všech těch obrovských titulů. Měla na sobě zelené sametové šaty pod hrudí nabírané, aby zakryly rostoucí bříško, a oči ji uličnicky jiskřily.

Valgon se otočil a hluboce poklonil.

Se'Nedra se dotkla gardistovy paže, stoupla si na špičky a něco mu zašeptala. Voják přikývl, obrátil se zpět ke trůnu v čele sálu a znovu si odkašlal. Jeho Výsost princ Kheldar z Drasnie, synovec milovaného posledního krále Rhodara a bratranec krále Khevy, Pána Severního pomezí!“

Garion překvapeně povstal z trůnu.

Silk vstoupil navýsost vznešeně. Kabátec zářil zámožnou perlovou šedí, prsty se blýskaly prsteny a kolem krku se skvěl těžký zlatý řetěz s velkým safírem. „To je v pořádku, panové.“ uklidnil Gariona a knížete Valgona nedbalým gestem, „nemusíte vstávat.“ Pak okázale nabídl rámě Se'Nedře a společně přešli širokou, kobercem pokrytou postranní kolonádou se třemi zářícími ohništi v podlaze.

„Silku!“ vykřikl Garion.

„Ano, jsem to já.“ odpověděl Silk s karikaturou poklony. „Vaše Veličenstvo vypadá dobře - když uvážíme okolnosti.“

Jaké okolnosti?“

Silk na něj zamrkal.

„Jsem neobyčejně poctěn opětovným setkáním s tak proslulým princem a obchodníkem ve velkém,“ zamumlal Valgon zdvořile. „Vaše Výsost se během uplynulých let stala legendou. Vaše podnikání na Východě je naprostou pohromou pro velké obchodní společnosti v Tol Honetu.“

„Moje maličkost vskutku dosáhla jistých omezených úspěchů,“ opáčil Silk, dýchl na velký rubínový prsten na levé ruce a přeleštil jej o předek kazajky. „Tlumočte, prosím, ve své příští zprávě

můj obdiv novému císaři. Jeho zvládnutí situace s Vorduy bylo mistrovským dílem.“

Valgon si dovolil prchavý úsměv. „Jsem si jist. že Jeho Císařské Veličenstvo zajisté ocení vaše kladné hodnocení, princi Kheldare.“ Obrátil se ke Garionovi. „Chápu, že Vaše Veličenstvo si má se svým dávným přítelem mnoho co říci,“ řekl. „Možná bychom mohli náš rozhovor o oné záležitosti odložit na později.“ Uklonil se. „S dovolením Vašeho Veličenstva bych se vzdálil.“

„Zajisté, Valgone,“ odpověděl Garion. „A děkuji vám.“

Tolnedřan se opět uklonil a tiše opustil trůnní sál.

Se'Nedra přešla k patě trůnu a spokojeně se opět do Silka zavěsila. „Doufám, Garione, že ti naše vyrušení nevadí,“ řekla. „Jsem si jista, že tvůj hovor s Valgonem byl nepochybně fascinující.“

Garion se zašklebil. „Co se skrývá za všemi těmi formalitami?“ zeptal se zvědavě. „Víš, za tou komedií s tituly?“

Silk se zakřenil. „To byl nápad Se'Nedry. Měla zato, že když Valgona ohromíme dostatečným množstvím titulů, možná ho donutíme odejít. Snad jsme nepřerušili něco důležitého?“

Garion mu věnoval kyselý pohled. „Hovořil o problému vykládky tolnedřanských obchodních lodí. Myslím, že kdyby po mně ještě jednou hodil slovem 'priorizace', vyskočil bych a zaškrtil ho.“

„Vážně?“ ozvala se Se'Nedra, oči vykulené a tvářičku nevinnost sama. „Tak ho honem zavolej zpátky.“

„Chápu to tak, že ho nemáš ráda,“ nadhodil Silk.

„Je to Honet,“ odpověděla Se'Nedra a odfrkla. „Nesnáším Honety.“

„Pojďme někam, kde si můžeme v klidu promluvit,“ navrhl Garion a rozhlédl se po příliš oficiálním trůnním sále.

„Jak si Vaše Veličenstvo přeje,“ pronesl Silk a okázale se poklonil.

„Ale ne, nech toho!“ zasténal Garion, sestoupil s piedestalu a vedl je k postranním dveřím.

Když došli do tichého a prosluněného útočiště královských komnat, Garion vydechl úlevou, sundal si korunu a setřásl obřadní státnické roucho. „Nemáš ponětí, jaké je v tom horko.“ poznamenal a pohodil je bez ladu a skladu na křeslo v rohu.

„A taky jak se mačká, drahý," připomněla mu Se'Nedra, zdvihla je, pečlivě složila a položila přes opěradlo.

„Možná bych pro tebe mohl něco najít mezi malloreánskými satény - ve vhodné barvě a protkané stříbrnou nití," navrhl Silk. „Vypadalo by to nesmírně zámožně, - přiměřeně vkusně a bylo by to podstatně lehčí."

„Skvělý nápad," ocenil to Garion.

„A pochopitelně bych ti to nabídl za *velmi* přijatelnou cenu."

Garion se na něj překvapeně podíval a Silk se rozesmál.

„Silku, ty se asi nikdy nezměníš, že?" řekla Se'Nedra.

„Ovšemže ne," odpověděl štíhlý dobrodruh a bez vyzvání se rozvalil do jednoho z křesel.

„Co tě přivedlo do Rivy?" zeptal se ho Garion a sedl si do židle na druhý konec stolu.

„Láska k vám - alespoň v první řadě. Už jsem vás dva neviděl několik let." Rozhlédl se. „Předpokládám, že tu asi nikde nemáte něco dobrého k pití?"

„Něco se tu snad najde," zašlebil se na něj Garion.

„Máme tu trochu dobrého vína," nabídla Se'Nedra a přešla k tmavému leštěnému příborníku. „Pokoušíme se alespoň tady izolovat Gariona od piva."

Silk překvapeně zvedl obočí.

„Má velice ošklivý sklon začít zpívat když se napije piva," vysvětlila královna. „Chtěla bych tě toho uchránit."

„No dobrá," snažil se jí Garion umlčet

„Ani ne tak kvůli jeho hlasu," nedala se odbýt. „Spíš kvůli tomu, jak hledá ty správné noty - a ne a ne je nalézt."

„Necháš už toho?" zeptal se jí Garion.

Perlivě se zasmála a naplnila dva stříbrné poháry krvavě rudým tolnedřanským vínem.

„Nepřipiješ si s námi?" zeptal se Silk.

Nakrčila obličej. „Nástupce rivanského trůnu nemá víno rád," odpověděla a delikátně si položila ruku na vydouvající se bříško. „Anebo ho má rád až příliš. Vždycky začne hned kopat a já bych ráda aby mi zlámal co nejméně žeber."

„Aha," podotkl stejně delikátně Silk.

Přenesla poháry ke stolu a postavila je. „A nyní, když mě pánové omluví, půjdu si dát lázeň.“

„Je to její koníček,“ prozradil Garion. „Tráví každé odpoledne nejméně dvě hodiny v ženských lázních - dokonce i když není špinavá.“

Jen pokrčila rameny. „Dělá mi to dobře na páteř. Hned tak se svého břemene nezbavím.“ Opět si sáhla na bříško. „A zdá se mi, že je den ode dne těžší.“

„Jsem rád, že děti mohou nosit jen ženy,“ pronesl Silk. „Vím určitě, že bych na něco takového rozhodně neměl.“

„Jsi odporný skrček, Kheldare,“ odsekla jedovatě.

„Ano, zajisté,“ zašklebil se spokojeně.

Zpražila ho pohledem a odešla hledat paní Arell, svou tradiční společnici pro tuto příležitost

„Jen jen kvete,“ poznamenal Silk, „a vůbec není tak špatně naložená, jak jsem očekával.“

„Měls tu být před pár měsíci.“

„Bylo to zlé?“

„Ani si neumíš představit.“

„Myslím, že čas od času se tomu žádná nevyhne - alespoň jsem to slyšel.“

„Tak povídej, co teď děláš?“ zeptal se Garion a pohodlně se opřel. „Moc jsme o tobě neslyšeli.“

„Byl jsem v Mallorei,“ odpověděl Silk a usrkl víno. „Obchod s kožešinami už není tak zajímavý a Yarblek ho teď zvládne i beze mne. Ale řekli jsme si, jestli se náhodou nedá mnohem víc vydělat na malloreánském hedvábí, kobercích a surových drahokamech, tak jsem se to vydal ověřit.“

„A není pro obchodníka ze Západu v Mallorei trochu nebezpečno?“

Silk pokrčil rameny. „Není to horší než v Rak Gosce - anebo v Tol Honetu, když chceš. Celý život se pohybuju na nebezpečných místech, Garione.“

„A nemohls to zboží prostě nakoupit v Yar Maraku nebo Thull Zeliku, hned jak ho vyloží z lodi?“

„Nejlepší ceny jsou přímo u zdroje. Pokaždé, když zboží pro-

jde dalšíma rukama, jeho cena se zdvojnásobí.“

„Myslím, že to dává smysl.“ Garion pohlédl na přítele a nemohl se ubránit závisti při pomyšlení na svobodu, se kterou mohl cestovat, kamkoli na světě chtěl. „Jaká je vlastně Mallorea?“ zeptal se. „Slyšeli jsme nejrůznější pověsti, ale mám dojem, že je v nich jen málo pravdy.“

„Teď tam vládne zmatek,“ odpověděl vážně Silk. „Kal Zakat je pryč a bojuje svou válku s Murgy a Grolimové, když se doslechli o Torakově smrti, se totálně rozpadli. Malloreánská společnost byla odjakživa řízena buď z Mal Zetu, nebo z Mal Yasky - buď císařem, nebo církví - ale nyní panuje prakticky bezvládí. Správní byrokracie se pokouší všechno ukočírovat, ale Malloreánci nad sebou potřebujou pevnou ruku a teď ji nemají. Začínají se vynořovat nejrůznější excesy - povstání, nová náboženství a tak podobně.“

Garion si na něco vzpomněl. „A nenarazils náhodou někde na jméno Zandramas?“ zeptal se zvědavě.

Silk k němu rychle vzhlédl. „Je zvláštní, že se ptáš zrovna na tohle,“ podotkl. „Když jsem byl v Boktoru, těsně než zemřel Rhodar, mluvil jsem s Oštěpem. Náhodou byl u toho Dejruk a zeptal se Oštěpa na to samé. Oštěp mu odpověděl, že je to daršivské jméno a že nic víc neví. Když jsem se vrátil do Mallorey, párkrát jsem se porůznu zeptal, ale všichni byli najednou náramně mlčenliví a stáhli se do sebe, tak jsem to nechal být. Usoudil jsem, že to má co dělat s jedním z těch zmíněných nových náboženství.“

„A neslyšels náhodou o něčem, co se nazývá Sardion - nebo 'Kthrag Sardion'?“

Silk se zamračil a zamyšleně poklepával okrajem poháru o spodní ret. „Zní mi to nějak povědomě, ale nevybavuje se mi, kde jsem to zaslechl.“

„Pokud si vzpomeneš, budu rád, kdybys mi o tom zjistil co nejvíc.“

„Jde o něco důležitého?“

„Myslím, že ano. Dědeček s Beldinem se pokoušeli tomu přijít na kloub.“

„Mám nějaké kontakty v Mal Zetu a Melseně,“ zamyslel se Silk. „Až se vrátím, podívám se, co půjde zjistit“

„Vracíš se tam tedy brzo?“

Silk přikývl. „Zůstal bych tam, ale v Yar Nadraku došlo k menší krizi. Král Drosta začal být příliš nenasytný. Platili jsme mu velmi slušné výpalné, aby se na naši činnost ve svém království díval shovívavě. Ale on se dozvěděl, že vydělváme mnohem víc, než si původně myslel, a zahrával si s nápadem, že dá všechno, co nám v Gar og Nadraku patří, vyvlastnit. Musel jsem se vrátit a vymluvit mu to.“

„A jak se ti to podařilo? Měl jsem vždycky dojem, že si Drosta dělá v Gar og Nadraku, co se mu zachce.“

„Vyděsil jsem ho,“ řekl Silk. „Poukázal jsem na svou spřízněnost s drasnijským králem a navíc naznačil, že si náramně rozumím s Kal Zakatem. Vyhlídka na invazi jak z Východu, tak i ze Západu se mu nelíbila, takže na svůj nápad raději rychle zapomněl.“

„A opravdu si se Zakatem tak rozumíš?“

„Nikdy jsem ho neviděl - ale Drosta to neví.“

„Tys lhal? Nebylo to trochu nebezpečné?“

Silk se zasmál. „Spousta věcí je nebezpečných, Garione. Oba jsme už byli v mnoha ošemetných situacích. Rak Kthol nebyl zrovna nejbezpečnějším místem na světě, pokud si ještě vzpomínáš, a Kthol Mišrak mi pořádně pocuchal nervy.“

Garion si pohrával se svým pohárem. „Silku, chceš něco vědět?“ řekl po chvíli. „Nějak mi to všechno chybí.“

„Co všechno?“

„Ani nevím - to nebezpečí, vzrušení. Je tu na můj vkus až příliš klid. Asi tak největší vzrušení, co teď můžu zažít, je manévrování okolo tolnedřanského velvyslance. Někdy si přeju…“ Nechal to viset ve vzduchu.

„Tak jestli chceš, pojeď do Mallorey se mnou,“ nabídl Silk. „Pro muže tvého talentu bych našel zajímavou práci.“

„Myslím, že by Se'Nedra nebyla nijak zvlášť nadšená, kdybych zrovna teď odejel.“

„To je jeden z důvodů, proč jsem se nikdy neoženil,“ poučil ho Silk. „Alespoň se nemusím starat o podobné věci.“

„Zastavíš se na zpáteční cestě v Boktoru?“

„Možná na skok. Lidi, co jsem chtěl vidět, jsem už navštívil na

cestě z Yar Nadraku sem. Porenna a Kheva si vedou velmi dobře. Až vyroste, bude z něj skvělý král. A taky jsem se pochopitelně zastavil u Oštěpa. To se více méně očekává. Rád shromažďuje naše dojmy z cizích zemí - dokonce i když nemáme žádné oficiální poslání.“

„Oštěp je velmi dobrý, že?“

„Je nejlepší.“

„Vždycky jsem si myslel, že nejlepší jsi ty.“

„Ne na delší tratě, Garione,“ pousmál se Silk. „Jsem až příliš náladový - možná brilantní, ale nevypočitatelný. A snadno se zaujmu něčím jiným. To když jde za něčím Oštěp, neexistuje pro něj nic jiného, dokud nedosáhne cíle. Zrovna teď se pokouší dostat na kobylku té záležitosti s Medvědím kultem.“

„A jak pokračuje?“

„Zatím nic moc. Už se několik let pokouší propašovat někoho do jejich vnitřního kruhu, ale zatím neuspěl. Poradil jsem mu, aby na to nasadil Lovce, ale on mi odpověděl, že ten má jiný úkol a abych si hleděl svého.“

„Lovce? Kdo je Lovec?“

„Nemám nejmenší tušení,“ přiznal Silk. „Víš, to není osobní jméno. Používá se pro naše nejtajnější špehy a ti se čas od času střídají. Jen Oštěp ví, kdo je právě v té chvíli Lovcem, a ten to nikomu neřekne - ani Porenně. Sám Oštěp byl jednu dobu Lovcem - asi tak před patnácti lety. Nemusí to ani být Drasníjec - dokonce ani ne muž. Může to být kdokoli na světě. Dokonce by to mohl být i někdo, koho známe - možná Barak nebo i Relg - anebo třeba někdo v Nyisse.“

„A co takhle Mandorallen?“ navrhl s úsměvem Garion.

Silk to zvážil. „Ne, Garione,“ prohlásil posléze, „myslím, že Mandorallen nemá potřebné kvality. Ale někdy by ses divil. V jistých situacích byl Lovcem dokonce i Murgo.“

„Murgo? Jak jste mohli věřit Murgovi?“

„Neřekl jsem přece, že musíme Lovci vždycky věřit.“

Garion jen zoufale potřásl hlavou. „Nikdy nepochopím špehy a špehování.“

„Je to hra,“ řekl mu Silk. „Když ji hraješ už nějakou dobu, stane se hra sama důležitější než to, na které jsi straně. Naše důvody, proč děláme to a ono, jsou často pěkně nezřetelné.“

„Všiml jsem si," poznamenal Garion. „A když jsme to už nakousli, tak proč jsi *skutečně* přijel do Rivy?"

„To není žádné tajemství, Garione." odpověděl Silk uhlazeně a rozepjal si manžety šedého kabátce. „Před pár lety jsem zjistil, že obchodník na cestách má sklon ztrácet ze zřetele místní záležitosti. Jestli chceš zůstat v obraze ohledně lokální situace, potřebuješ mít na scéně svého agenta -někoho, kdo dokáže využít příležitosti, když se nějaká naskytne. Zajistil jsem si odbytiště pro některé rivanské výrobky - sklo, dobré boty, ty vlněné kapuce a podobně - a řekl jsem si, že by nebylo marné mít zde svého zástupce."

„Silku, to je ale skvělý nápad! Dole ve městě se věci moc nehýbou. Tímhle novým podnikáním bychom je mohli trochu oživit"

Silk se rozzářil.

„A já budu mít větší zisky z daní," dodal Garion.

„Cože?"

„Máme tu zavedeno pár poplatků, Silku - nic nějak zvlášť zatěžujícího, ale to ty jistě chápeš. Provoz království je nesmírně drahá záležitost."

„Garione!" V Silkově hlase zaznělo zoufalství.

„To je jedna z prvních věcí, které jsem se naučil. Že lidem daně zase tolik nevadí, pokud mají jistotu, že všichni platí stejně. Proto nesmím připustit žádné výhody - dokonce ani pro starého přítele ne. Představím tě Kailovi. Je to můj hlavní administrátor. Všechno s tebou dohodne."

„Garione, hrozně jsem se v tobě zklamal," reptal Silk a tvářil se schlíple.

„Koneckonců, sám jsi mnohokrát prohlásil, že obchod je obchod."

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře.

„Ano?" odpověděl Garion.

„Rivanský Správce. Vaše Veličenstvo," ohlásila stráž zpoza dveří.

„Pošlete ho dovnitř."

Vstoupil vysoký prošedivělý rivanský Správce. „Princi Kheldare," pozdravil krátkým pokývnutím Silka a pak se otočil ke Garionovi. „Nechtěl jsem vás rušit, Vaše Veličenstvo," omlouval se, „ale

vyskytla se jedna neodkladná záležitost.“

„Jistě, Brande,“ odpověděl zdvořile Garion. „Posaď se.“

„Děkuji, Belgarione,“ povzdechl si Brand vděčně a klesl na židli. „Nohy mi už tak neslouží.“

„Není nádherné zestárnout?“ poznamenal Silk. „Člověk moudří, ale všechno ostatní mu začíná odcházet.“

Brand se pousmál. „Belgarione, v kasárnách zde v Citadele došlo k hádce,“ přešel přímo k jádru věci. „Potrestal bych oba mladíky sám, ale myslel jsem si, že možná kdybys s nimi promluvil ty, předešlo by se krveprolití.“

„Krveprolití?“

„Pohádali se kvůli nějaké naprosté hlouposti a slovo dalo slovo. Trochu se poprali a vzájemná si vyrazili pár zubů. Tím to mělo skončit, ale začali si vyměňovat oficiální výzvy k souboji. Jsem si celkem jist, že budeš chtít zabránit, aby došlo až na meče.“

„Rozhodně.“

„Mohu jim dát rozkazem, aby své výzvy stáhli, ale pak tu zůstane možnost, že se někdy v noci smluví a najdou si nějaké skryté místo, kde se pak odehraje menší válka. Myslel jsem si, že kdyby s nimi promluvil král, mohli bychom to šílenství zarazit. Jedná se o dva opravdu dobré mladíky a mám dojem, že nechceme, aby ze sebe vzájemně nadělali sekanou.“

Garion přikývl na souhlas. „Pošli mi oba dva hned rá -“

Medailon, který nosil neustále u sebe, sebou podivně zaškubal, a tak zmlkl v půli slova, zaskočen jeho třepetáním na hrudi. Amulet jako by se rozžhavil a v uších mu zaznělo zvláštní hučení.

„Garione, co se děje?“ zeptal se ho zvědavě Silk.

Garion jen zvedl ruku a snažil se určit zdroj toho hučení. Pak sebou jeho amulet prudce cukl, téměř ho udeřil do prsou. Hučení ustoupilo a zaslechl Se'Nedřin výkřik. *„Garione! Pomoc!“*

Vyskočil a Brand se Silkem na něj jen užasle zírali. „Se'Nedro!“ vykřikl. „Kde jsi?“

„ Garione, pomoz mi! Lázně!“

„Rychle!“ zaječel Garion na ostatní. „Se'Nedra nás potřebuje - do lázní!“ A vyřítil se z pokoje, popadnuv v běhu v koutě stojící meč.

„Co se děje?“ chtěl vědět Silk běžící těsně za ním, když se

hnali chodbou.

„Nevím," zavolal Garion. „Volala o pomoc." A v běhu mával mečem, pokoušeje se zbavit ho pochvy. „Něco se děje dole v lázních."

Byla to dlouhá cesta dolů do lázní ve sklepení Citadely po všech těch zdánlivě nekonečných schodištích, osvětlených pochodněmi. Garion bral schody po třech a čtyřech najednou a v patách mu běželi Silk s Brandem. Překvapení sluhové a dvořané jim uskakovali z cesty, jak se řítili dolů s odhodláním v tvářích a tasenými meči v rukou.

Na konci posledního schodiště našli těžké dveře do ženských lázní zajištěné řetězem zevnitř. Garion bleskově koncentroval vůli a poručil: „Pukni!" Železem pobité dveře se vylomily z pantů a zřítily dovnitř.

Uvnitř se jim naskytla hrůzná podívaná. Lady Arell ležela groteskně zkroucena na kachlíkové podlaze a ze zad ji vyčnívala rukojeť dýky. Uprostřed kouřícího bazénu vysoká robustní žena v tmavém plášti nelítostně držela něco pod vodou - něco, co se už jen chabě bránilo - a nad tou bránící se postavou se na hladině vznášel široký vějíř ohnivě měděných vlasů.

„Se'Nedro!" vykřikl Garion a po nohou skočil do bazénu, mávaje mečem.

Žena v plášti se po něm překvapeně ohlédla a s divokým cákáním před rozzuřeným králem prchla.

Se'Nedřino drobné tělo zvolna vyplulo na hladinu a vznášelo se tváří dolů, jemně se pohupujíc ve vodě. Garion s výkřikem zoufalství odhodil meč, probíjel se teplou, po pás hlubokou vodou a zoufale se pokoušel zachytit bezvládné tělo vznášející se těsně mimo jeho dosah.

Brand se vzteklým řevem utíkal po kachlíky pokrytém ochozu okolo bazénu a s pozvednutým mečem pronásledoval vysokou ženu, která prchala úzkou chodbou na opačné straně lázní, Silk byl ale před ním, rychle běžel za neznámou a v pěsti svíral dýku s dlouhou čepelí.

Garion konečně zachytil tělo své ženy, vzal je do náručí a brodil se k okrají bazénu. S hrůzou zjistil, že už nedýchá.

„Co mám dělat?" vykřikl zoufale. „Teto Pol, co mám dělat?" Ale teta Pol tu nebyla. Položil Se'Nedru na kachlíkovaný okraj bazé-

nu. Žádná známka života, ani náznak dýchání a tvář měla přízračnou modrošedou barvu.

„Pomozte mi někdo!“ zakvílel Garion, uchopil drobné bezvládné tělo do náručí a zoufale si je přitiskl na hruď.

Něco se mu na prsou prudce zatřepetalo a on pohlédl do nehybné tváře své manželky, pátraje v úzkosti po nějakých známkách života. Ale Se'Nedra se nepohnula a její drobné tělo bylo bezvládné. Opět ji k sobě přitiskl.

Opět ucítil to prudké škubnutí u srdce - skoro jako úder. Znovu se na Se'Nedru podíval, těkaje slzícíma očima ve snaze nalézt zdroj toho zvláátního třepotavého pohybu. Mihotavé světlo jedné z louči, zasazených v kovových kruzích do mramorových zdí kolem bazénu, jako by zatančilo na vyleštěném povrchu stříbrného amuletu na jejím hrdle. Třeba by se dalo… Třesoucí rukou přiložil prsty na amulet. Ve špičkách ucítil bolestivé zabrnění. Polekaně odtáhl ruku. Pak okolo amuletu sevřel pěst Cítil ho v dlani, třepotal se jako stříbrné srdce a v nepravidelném rytmu pulsoval.

„Se'Nedro!“ pronesl ostře. „Musíš se probrat. Prosím tě, Se'Nedro, neumírej!“ Ale jeho žena zůstala tichá a bez hnutí. Garion, stále svíraje amulet, se dal do pláče. „Teto Pol,“ zakvílel zlomeně, „co mám dělat?“

„Garione?“ Překvapený hlas tety Pol k němu promluvil přes vzdálenost stovek mil.

„Teto Pol.“ vzlykal, „pomoz mi!“

„Co je? Co se vlastně děje?“

„Jde o Se'Nedru. Ona - ona se utopila!“ a celá hrůza tohoto faktu na něj dopadla jako těžký, nesnesitelný úder a on se znovu rozplakal hlasitými srdcervoucími vzlyky.

„Nech toho!“ Hlas tety Pol zazněl jako prásknutí bičem. „Kde?“ chtěla vědět. „A jak je to dlouho?“

„Tady v lázních. Nedýchá, teto Pol. Myslím, že je mrtvá.“

„Garione, přestaň blábolit!“ Jako by mu dala políček. „Kolik uběhlo času od té doby, co přestala dýchat?“

„Pár minut - nevím.“

„Tak nesmíš ztrácet čas. Vytáhls ji z vody?“

„Ano - ale nedýchá a ve tváři je celá popelavá.“

„Poslouchej mě pozorně. Musíš jí dostat z plic vodu. Polož ji hlavou dolů a mačkej jí záda. Zkus zachovávat stejný rytmus jako u normálního dýchání a buď opatrný, abys netlačil příliš. Nechceš přece poranit dítě."

„Ale…"

„Garione, udělej, co jsem řekla!"

Převrátil bezvládnou manželku a začal jí opatrně stlačovat žebra. Z úst drobné dívky se vyřinul neuvěřitelný proud vody, ale stále zůstávala v bezvědomí a nehybná.

Garion přestal a znovu sevřel amulet. „Teto Pol, nic se neděje."

„Jen pokračuj."

Znovu začal Se'Nedře stlačovat žebra. Byl na samém pokraji zoufalství, ale pak náhle zakašlala a málem se rozplakal znovu, tentokrát úlevou. Opět zatlačil na její záda. Znovu zakašlala a pak se vysíleně rozplakala. Garion položil ruku zpět na amulet. „Teto Pol, ona pláče! Je živá!"

„Dobrá. Tak už toho nech. Co se stalo?"

„Nějaká žena se ji tady v lázních pokusila zavraždit. Silk s Brandem ji právě stíhají."

Dlouho bylo ticho. „Aha," ozvala se konečně teta Pol. „Garione, teď mě poslouchej - a pozorně. Se'Nedřiny plíce budou po tom všem velice slabé. Hlavní nebezpečí, které jí teď hrozí, je jejich překrvení a zápal. Musíš ji proto držet v klidu a teple. Závisí na tom její život - i život dítěte. Jakmile přestane mít potíže s dýcháním, hned ji přenes do postele. Budu tam co nejrychleji."

Garion odběhl, sebral všechny ručníky a župany, co našel, a pokusil se z nich udělat pro svou vysíleně plačící ženu improvizované lůžko. Když ji přikrýval svým pláštěm, vrátil se zachmuřený Silk a Brand těžce supěl hned za ním.

„Je v pořádku?" zeptal se mohutný Správce, tvář staženu úzkostí.

„Myslím, že ano," odpověděl Garion. „Podařilo se mi ji opět rozdýchat. Ta žena vám utekla?"

„Ne tak docela," opáčil Silk. „Běžela pořad nahoru, až se dostala na hradby. Když tam doběhla, skoro jsem ji už měl. Jak viděla,

že mi nemůže nikam utéct, vrhla se dolů.“

Garion pocítil silné zadostiučinění. „Dobře,“ řekl bez dalšího přemýšlení.

„Ale ne. To není dobré. Potřebovali jsme ji vyslechnout. Teď už možná nikdy nezjistíme, kdo ji poslal, aby tohle provedla.“

„To mě nenapadlo.“

Brand smutně přešel k mrtvému tělu své neteře. „Moje ubohá Arell,“ řekl hlasem plným dojetí. Poklekl vedle ní a uchopil dýku, zaraženou do zad. „Dokonce i ve chvíli smrti posloužila své královně,“ pronesl téměř hrdě.

Garion na něj pohlédl.

„Ta dýka se vzpříčila v ráně,“ vysvětloval Brand a namáhal se ji vyprostit. „Žena, co mou neteř zabila, ji nemohla vytáhnout. Proto se pokusila Se'Nedru utopit. Kdyby mohla použít tenhle nůž, přišli bychom pozdě.“

„Však já zjistím, kdo má tohle všechno na svědomí,“ procedil Garion skrz zaťaté zuby. „A dám z něj zaživa stáhnout kůži.“

„Stahování zaživa není špatné,“ souhlasil Silk. „Anebo vaření. Vaření vždycky patřilo k mým koníčkům.“

„Garione,“ ozvala se Se'Nedra slaboučkým hlasem a Garion, jak se k ní obrátil, pustil hned všechny myšlenky na pomstu z hlavy. Zatímco držel svou ženu v pevném objetí, jen matně slyšel, jak Silk tiše hovoří s Brandem.

„Až někdo sesbírá, co zbylo z naší rádoby vražedkyně,“ říkal drobný muž sevřeným hlasem, „byl bych rád, kdyby mi přinesli všechno, co měla na sobě.“

„Její šaty?“

„Správně. Ta žena už nepromluví, ale její oblečení nám něco prozradit může. Možná by ses divil, kolik se toho dokážeš o člověku dozvědět, když si prohlédneš jeho prádlo. Potřebujeme se dovědět kdo za tím vším je, a ta mrtvá žena je naším jediným vodítkem. Chtěl bych zjistit, co byla zač a odkud sem přišla. Čím rychleji to dokážu, tím dřív můžeme začít rozpalovat olej.“

„Olej?“

„Toho, kdo je za tím, si uvařím - pomaličku, a vychutnám si každý jednotlivý detail.“

Kapitola čtrnáctá

POLGARA DORAZILA TÉHOŽ DNE navečer. Nikdo nepokládal za vhodné se zeptat, jak mohla ty stovky leguí, které je navzájem dělily, překonat místo několika měsíců jen za pár hodin. Ale strážce, který držel hlídku na hradbách a provázel ji do komnaty nemocné, měl v očích vyděšený výraz, jako kdyby právě spatřil něco, o čem by raději nikdy nemluvil.

Když se objevila, byl Garion zrovna uprostřed hádky s jedním z dvorních lékařů o terapeutickém významu pouštění žilou a jejich spor právě dosáhl momentu, kdy prostě vytasil meč a napřáhl ho na zděšeného adepta medicíny, tvrdohlavě se prodírajícího k loži se skalpelem v ruce. „Jestli se tímhle pokusíš otevřít mojí ženě žíly," prohlásil král neoblomně, „otevřu je já tobě tímhle."

„Dobrá," zasáhla rázné Polgara, „to už stačí, Garione." Odložila plášť a položila ho na opěradlo židle.

„Teto Pol," vydechl úlevou.

Pak se otočila a pohlédla na čtyři další lékaře, kteří pečovali o malou královnu. „Děkuji vám, pánové, za vaše úsilí," oznámila jim. „Až vás budu potřebovat, dám pro vás poslat." Tón, jakým to pronesla, nepřipouštěl námitky a všichni se ihned tiše vytratili.

„Paní Polgaro," ozvala se z postele slabě Se'Nedra.

Polgara se k ní okamžitě otočila. „Ano, drahoušku?" řekla a uchopila Se'Nedřinu ručku do svých. „Jak se cítíš?"

„Bolí mě na prsou a pořád bych jen spala."

„Neboj se, drahá, však my se o tebe už postaráme, brzo budeš zase na nohou," uklidňovala ji Polgara. Pak si kritickým zrakem prohlédla její lůžko. „Garione, myslím, že budu potřebovat víc polštářů," řekla. „Chci ji posadit."

Garion rychle přešel ke dveřím vedoucím na chodbu.

„Ano, Vaše Veličenstvo?" zeptal se gardista, když Garion otevřel dveře.

„Mohl bys mi přinést tak asi tucet polštářů?"

„Ovšem, Vaše Veličenstvo." A gardista vystartoval dolů chodbou.

„Když tak o tom přemýšlím, vezmi jich hned dva tucty," zavolal za ním ještě Garion. Pak se vrátil zpět do pokoje.

„Myslím to vážně, lady Polgaro," právě říkala Se'Nedra skomíravým hláskem. „Pokud dojde k okamžiku, kdy se budeš muset mezi námi rozhodovat zachraň dítě. Na mne nemysli."

„Vida," odpověděla jí s kamennou tváři. „A já myslela, že ses už toho hrozného zlozvyku zbavila."

Se'Nedra na ni jen zůstala zírat.

„Z melodramatických výjevů mi je vždy silně na zvracení."

Se'Nedra začala pomalu rudnout.

„No, to je velmi dobré znamení," povzbudila ji teta Pol. „Jestli se dokážeš začervenat, znamená to, že ti je už natolik dobře, abys mohla přijmout i pár triviálních faktů."

„Triviálních?"

„Jako třeba, že jsem znechucena z téhle tvé poslední dokonale hloupé poznámky. Tvé dítě, Se'Nedro, je v pořádku. Popravdě řečeno je na tom právě teď lépe než ty. Zrovna spí."

Se'Nedra na ni vykulila oči a ruce jí sjely ochranitelským gestem k bříšku. „Ty ho vidíš?" zeptala se nevěřícně.

„To není tak úplně přesné, drahá." řekla Polgara a smíchávala ve sklenici dva prášky. „Ale vím, co dělá a co si asi myslí." Zalila směs vodou a pozorně sledovala bublající a dýmající obsah. „Tady," poručila a podala sklenici pacientce, „vypij to." Pak se obrátila ke Garionovi. „Rozdělej oheň, drahý. Je koneckonců podzim a nechceme, aby prochladla."

Brand se Silkem velmi pozorně ohledali tělo oné vražedkyně, a

když se k nim Garion pozdě večer připojil, zkoumali právě její oblečení. „Už jste něco našli?“ zeptal se hned ve dveřích.

„Víme. že byla Alornka,“ odpověděl svým zvučným hlasem Brand. „Asi třicet pět let a nepracovala fyzicky. Přinejmenším nedělala nic namáhavého, protože na rukou nemá mozoly.“

„To není nic moc,“ poznamenal Garion.

„Jsme teprve na začátku,“ opáčil Silk. pozorně prohlížeje lem zkrvavených šatů.

„Nezačíná se nám rýsovat Medvědí kult?“

„Ne nutně,“ odpověděl Silk, odložil stranou šaty a sáhl po lněném prádle. „Když se pokoušíš utajit svou identitu, najmeš si atentátníka z jiné země. Ale tenhle druh úvahy může být přirozeně pro Medvědí kult trochu příliš složitý,“ ušklíbl se. „Hele, kdepak jsem tenhle steh už viděl?“ zamumlal, prohlížeje prádlo mrtvé ženy.

„Je mi velice líto Arell,“ řekl Garion Brandovi. „Měli jsme ji oba moc rádi.“ Zaznělo to poněkud nepříhodně.

„Velmi by to ocenila, Belgarione.“ odpověděl tiše Brand. „Se'Nedru přímo zbožňovala.“

Garion se obrátil zpět k Silkovi, zachvácen pocitem nespokojenosti. „Co budeme dělat?“ zajímal se. „Jestli nedokážeme zjistit kdo za tím vším je, zkusí to nejspíše znovu.“

„V to upřímná doufám.“ řekl Silk.

„Cože?“

„Kdybysme chytili někoho živého, ušetříme spoustu času. Z mrtvých toho moc nedostaneš.“

„Mrzí mě, že jsme nebyli trochu důslednější, když jsme u Thull Mardu vyhlazovali Medvědí kult,“ ozval se Brand.

„No, příliš bych se zase neupínal na myšlenku, že je za tím Medvědí kult,“ namítl mu Silk. „Existují ještě jiné možnosti.“

„Kdo jiný by chtěl ublížit Se'Nedře?“ zeptal se Garion.

Silk se zhoupl na židli, svraštil čelo a zamyšleně se poškrábal na tváři. „Možná jim ani nešlo o Se'Nedru,“ protáhl.

„Co?“

„Víš, je docela dobře možné, že spíš chtěli zabít vaše dítě. Na světě může existovat dost lidí, kteří nechtějí, aby na trůn Železné ruky usedl nějaký následník.“

„Kdo?“

„Hned mě napadají třeba Grolimové.“ odpověděl Silk. „Nebo Nyissánci - anebo i pár Tolnedřanů. Chci tuhle záležitost posoudit bez předsudků - alespoň dokud nenajdu víc stop.“ Zvedl zakrvácené prádlo. „A začnu tímhle. Hned zítra ráno to vezmu dolů do města a ukážu všem námořníkům a švadlenám, které se mi podaří najít. Možná se dá něco zjistit ze způsobu tkaní, a taky je tu ten zvláštní steh na lemu. Pokud se mi podaří objevit někoho, kdo ho pozná, budeme mít něco konkrétního.“

Brand zamyšleně pohlédl na tichou, prostěradlem zakrytou postavu ženy, co se pokusila zabít Se'Nedru. „Musela se nějak dostat do Citadely a projít některou z bran,“ napadlo ho. „To znamená, že musela projít okolo stráže a předložit jim nějaké vysvětlení, proč jde dovnitř. Svolám všechny gardisty, kteří drželi v posledním týdnu stráž, a vezmu je sem, aby se na ní podívali. Když zjistíme, jak se přesně dostala dovnitř, možná se nám podaří vystopovat, odkud přišla. Rád bych zjistil, jakou lodí sem připlula, a už se těším na rozhovor s jejím kapitánem.“

„A co mám dělat já?“ vpadl kvapně Garion.

„Nejlepší bude, když zůstaneš co nejblíž Se'Nedřina pokoje,“ navrhl Silk. „A když bude muset Polgara z jakéhokoli důvodu odejít, zaujmi její místo. Víš, mohlo by dojít k dalším pokusům a myslím, že všichni budeme klidnější, když u Se'Nedry pořád někdo bude.“

Pod Polgařiným ostražitým dohledem strávila Se'Nedra klidnou noc a druhý den se její dýchání znatelně zlepšilo. Měla štiplavé komentáře k chuti lektvatů, které musela pít, a Polgara naslouchala královniččiným rozsáhlým tirádám s okázalým zájmem. „Ano, drahá,“ souhlasila s ní nakonec mile.“A teď to dopij až do dna“

„Musí to chutnat tak hrozně?“ Šklebila se Se'Nedra a oklepávala se.

„Ovšemže musí. Kdyby léky chutnaly dobře, nemocní by mohli propadnout pokušení zůstat nemocnými, jen aby je mohli mlsat dál. Čím hůř chutnají, tím dřív se uzdravíš.“

Později odpoledne přišel se znechuceným výrazem Silk. „Neměl jsem ponětí, kolika různými způsoby se dají sešít dva kousky látky,“ bručel.

„Vidím, žes neuspěl," poznamenal Garion.

„Ne tak docela," opáčil Silk a klesl do křesla. „Alespoň se mi podařilo shromáždit nejrůznější poučné indicie."

„Ano?"

„Jeden námořník byl ochoten vsadit veškerou svou reputaci na to, že se tenhle zvláštní steh používá výhradně v Nyisse. Jedna švadlena mi s naprostou jistotou tvrdila, že se jedná o ulgské spodní prádlo. A jeden týpek šel tak daleko, že prohlásil, že vlastník toho prádla byl námořníkem, protože tenhle steh se používá *vždy* při opravě potrhaných plachet."

„O čem to, Silku, vlastně mluvíš?" zeptala se zvědavě Polgara, procházejíc okolo k Se'Nedřině posteli.

„Ale, pokoušel jsem se najít někoho, kdo by poznal steh na lemu tohodle," řekl znechuceně a zamával zkrvavenou látkou.

„Ukaž. Podívám se na to."

Silk jí beze slova podal prádlo.

Letmo je prohlédla. „Severovýchodní Drasnie," řekla mu, „někde poblíže města Rheon."

„Jsi si jistá?" vyskočil Silk rovnýma nohama.

Přikývla „Tento druh stehování vznikl již před staletími - v dávnověku, kdy se veškeré místní oblečení ještě vyrábělo z jelenice."

„Nechutné," poznamenal Silk.

„Co jako?"

„Celý den se za tím honím a štvu - nahoru dolů po všech schodištích, vlezu do každé námořnické krčmy v Rivě - a přitom stačilo jen ti to ukázat a dozvěděl bych se to přímo tady."

„To ale není moje chyba, princi Kheldare," ohradila se a vrátila mu látku. „Pokud ses pořád ještě nenaučil s podobnými problémy přijít za mnou, čeká tě nejspíš ještě spousta podobného mrhání časem a pílí."

„Pěkně děkuju, Polgaro," opáčil suše.

„Takže naše vražedkyně byla Drasnijka," ozval se Garion.

„Severovýchodní Drasnijka," opravil ho Silk. „Tamější lidé jsou zvláštní - skoro ještě horší než ti, co žijí v močálech."

„Zvláštní?"

„Rezervovaní, skoupí na slovo, nepřátelští, uzavření do svých

klanů. Každý v severovýchodní Drasnii se chová, jako kdyby měl všechna státní tajemství v království pod palcem.“

„A proč tolik nenávidějí Se'Nedru?“ zeptal se Garion a zmateně nakrčil čelo.

„Moc bych z faktu, že ta vražedkyně byla Drasnijka, nevyvozoval, Garione,“ namítl Silk. „Lidé, kteří si najímají vrahy, aby za ně odvedli špinavou práci, si vždy nevybírají místní profesionály - a navíc, přestože na světě existuje pěkný houf nájemných vrahů, žen je mezi nimi jen pár.“ Zamyšleně našpulil rty. „Ale stejně asi podniknu menší výlet do Rheonu a trochu se tam porozhlédnu.“

Když nadešly zimní mrazy, prohlásila Polgara konečně, že je Se'Nedra už mimo jakékoli nebezpečí. „Ale i tak tu raději zůstanu,“ dodala. „Dumik s Dejrukem se pár měsíců mohou klidně obejít i beze mne, a než bych dojela domů, hned bych se zase musela vracet sem.“

Garion na ni nechápavě zazíral.

„Přece si nemyslíš, že bych dovolila někomu jinému, aby rodil Se'Nedřino první dítě, nebo ano?“

Již před Slavností Stvoření hustě nasněžilo a strmé ulice Rivy se staly prakticky neschůdnými. Se'Nedřina nálada se prudce zhoršovala. Díky rostoucímu bříšku byla stále neohrabanější a zasněžené ulice ve městě ji spolehlivě nutily zůstávat v Citadele. Polgara snášela královniččiny výbuchy vzteku i záchvaty pláče stoicky a s kamennou tváří, neměnic svůj nevzrušený výraz ani při fortissimu hysterických záchvatů. „Ty přece to dítě chceš donosit, nebo ne?“ zeptala se jí v jedné z podobných situací kousavě.

„Ovšemže chci,“ odsekla nedůtklivě Se'Nedra.

„Pak tedy musíš všechno tohle snést. Je to jediný způsob, o kterém vím, jak naplnit své mateřství.“

„Nezkoušej být racionální, paní Polgaro.“ vybuchla Se'Nedra. „Právě teď nemám nejmenší náladu na nic racionálního.“

Polgara jí uštědřila mírně pobavený pohled a Se'Nedra se proti své vůli musela rozesmát. „Jsem nesnesitelná, co?“

„Jen trochu.“

„To proto, že si připadám tak tlustá a odporná.“

„To přejde, Se'Nedro.“

„Někdy si přeju, abych mohla snášet vejce - tak jako ptáci.“

„Dávám přednost klasickému způsobu, drahá. Nemyslím, že máš nějaké předpoklady k sezení na vejcích.“

Slavnost Stvoření proběhla poklidně. Oslava na ostrově se odehrála srdečně, ale poněkud stranou zájmu. Jako by celý národ tajil dech a čekal na mnohem významnější důvod k oslavě. Ale zimní počasí pokračovalo a týden za týdnem přidávalo sníh k nakupeným závějím. Asi tak měsíc po Stvoření přišla krátká dvoudenní obleva a pak opět zesílilo sevření mrazu a zmínilo napůl roztálé sněhové závěje v hory ledu. Týdny ubíhaly, nic se nedělo a všichni čekali.

„Jen se na to pojď podívat!“ zavolala jednoho rána, zrovna když vstali, Se'Nedra vztekle na Gariona.

„Na co, drahoušku?“ zeptal se mírumilovně.

„Na tohle!“ ukázala znechuceně k oknu. „Už zase sněží.“ Znělo to jako obvinění.

„To přece není moje vina.“ ozval se obranným tónem.

„A řekla jsem snad že je?“ Nemotorně se otočila a zabodla do něj pohled. Díky její křehkosti se zdálo bříško ještě větší a někdy užuž vypadala, že ho *po* něm hodí, aby si s ním dělal zase on, co chce.

„Tohle je už naprosto nesnesitelné,“ prohlásila. „Proč jsi mě zavlekl do téhle zmrzlé…“ uprostřed tirády náhle zmlkla a ve tváři se jí objevil zvláštní výraz,

„Miláčku, jsi v pořádku?“ zeptal se Garion.

„Garione, neopovažuj se mi říkat 'miláčku'! Já…“ opět umlkla. „Jejda,“ zasípala.

„Co se děje?“ vyskočil na nohy.

„Jejda,“ řekla Se'Nedra a chytila se za kříž. „Jejda, jejda, jejda.“

„Se'Nedro, to mi moc nepomůže. Co se děje?“

„Myslím, že si raději půjdu lehnout.“ prohlásila jakoby zasněně. Vyrazila přes pokoj, pohybujíc se toporně a kolébavě. Náhle se zastavila. „Jejda,“ vyrazila ze sebe důrazně. Zbledla a opřela se rukou o opěradlo křesla, aby neupadla. „Asi by nebylo od věci, Garione, kdybys poslal pro paní Polgaru.“

„To jako…? Chci říct, že budeš…?“

„Garione, přestaň blábolit.“ napomenula ho přiškrceně. „Otevři prostě jen dveře a zavolej, ať přivedou tetu Pol.“

„Pokoušíš se říct, že budeš…?“

„Garione, nic se *nepokouším* říct. Já to *říkám*. A udělej to hned.“ Dokolébala se ke dveřím do ložnice a tam opět se zasyknutím strnula. „Ou, jejda,“ zanaříkala.

Garion doklopýtal ke dveřím a rozrazil je. „Sežeň paní Polgaru!“ poručil překvapenému gardistovi. „Okamžitě! A pohyb!“

„Ano, Vaše Veličenstvo!“ odpověděl voják, odhodil své kopí a rozběhl se dolů chodbou.

Garion zabouchl dveře a vrhl se k Se'Nedře. „Co mám dělat já?“ zeptal se a lomil rukama.

„Pomoz mi do postele,“ napověděla.

„Postel!“ zareagoval. „Správně!“ Chňapl ji za ruku a začal ji táhnout vpřed.

„Co to děláš?“

„Postel,“ vyhrkl a ukázal na královské lože s nebesy.

„Garione, já vím, co to je. Pomoz mi. Ale neškubej se mnou.“

„Aha.“ Chytil ji pevněji za ruku, objal ji kolem ramen druhou a zvedl do vzduchu. Pak s ní dusavě vrávoral k posteli, oči vytřeštěny a mozek totálně vybílený.

„Pusť mě, ty jedno nemehlo!“

„Postel,“ ponoukal ji. vkládaje do toho slova veškerou sílu své výmluvnosti. Opatrně ji postavil zpět na nohy a vrhl se vpřed. „Pěkná postel,“ ujistil ji a povzbudivě poplácal pokrývku.

Se'Nedra jen zavřela oči a povzdechla si. „Tak mi, Garione, jen uhni z cesty,“ prohlásila rezignovaně.

„Ale.-“

„Co kdybys rozdělal větší oheň?“ navrhla.

„Co?“ zatěkal okolo sebe bezduchým pohledem.

„V krbu - to je ten otvor ve zdi, kde hoří ta polena. Přilož tam víc dřeva. Chceme přece, aby dítěti bylo příjemně a teplo, ne?“ Dorazila k posteli a opřela se o ni.

Garion přicválal ke krbu, zastavil se a tupě naň zíral.

„Co se zase děje?“

„Dřevo,“ odpověděl. „Dřevo není.“

„Tak přines nějaké ze sousedního pokoje.“

To byl ale z její strany naprosto skvělý nápad! Ulpěl na ní

vděčným pohledem.

„Garione, běž do sousedního pokoje," zopakovala velmi pomalu a zřetelně. „Vezmi nějaké dřevo. Přines ho zpátky sem. A hoď ho do ohně. Pochopils to všechno?"

„Správně!" zajásal nadšeně. Klusal do vedlejšího pokoje, zvedl jedno polínko a klusal zpátky. „Dřevo," oznámil a pyšně zvedl polínko na odiv.

„Skvělé, Garione," pochválila ho, pracně vylézajíc na postel. „Teď ho přilož na oheň, běž zpátky a přines další."

„Další," souhlasil, mrštil polínko do krbu a dusal ke dveřím pro další.

Když vyprázdnil koš v obývacím pokoji - jedna cesta, jedno polínko -začal se divoce rozhlížet a marně přemýšlel, co by měl dělat dál. Zvedl židli. Kdybych s ní práskl o zeď, uvažoval, měla by se rozbít na vhodné kusy.

Dveře královského apartmá se otevřely a dovnitř vešla Polgara. Zastavila se a zírala na zdivočelého Gariona. „Co to pro všechno na světě vyvádíš s tou nebohou židlí?" chtěla vědět.

„Dřevo," objasnil a zamával masivním kusem nábytku. „Potřebujeme dřevo - na oheň."

Dlouze se na něj zadívala a uhlazovala si bílou zástěru. „Vida, tak on patří taky k téhle sortě," poznamenala pro sebe. „Garione, polož tu židli. Kde je Se'Nedra?"

„Postel," odpověděl a lítostivě postavil lakovanou židli zpět na zem. Pak Polgaru obdařil bystrým pohledem. „Dítě," vysvětlil jí.

Jen obrátila oči ke stropu. „Garione," oslovila ho, mluvíc opatrně jako k děcku, „zatím je příliš brzy a Se'Nedra ještě nesmí ležet. Potřebuje teď chodit - pohybovat se."

Umíněně zavrtěl hlavou. „Postel," opakoval. „Dítě." Zatěkal pohledem a opět se sápal po židli.

Polgara jen vzdychla, otevřela dveře a kývla na stráž. „Mladíku," řekla, „víte co, vezměte Jeho Veličenstvo dolů na kuchyňský dvorek. Je tam velká halda polen. Dejte mu nějakou sekeru, a ať naseká trochu dřeva."

Dnes se prostě každý vyznačoval naprosto skvělými nápady. Garion zůstal nad vynikajícím návrhem tety Pol perplex. Znovu polo-

žil židli a odcválal pryč se zmateným strážcem v závěsu.

Během první hodiny naštípal zhruba krychlový sáh dříví, vysílaje kolem sebe úplnou bouři třísek, jak se oháněl sekerou takovou rychlostí, až se zdálo, jako by byla ve vzduchu rozmazaná. Pak na chvíli přestal, odložil kabátec a dal se do toho doopravdy. Okolo poledne mu uctivý kuchař přinesl plátek čerstvě orestovaného hovězího, velký krajíc chleba a nějaké pivo. Garion uhryzl tři čtyři sousta, dal si pár doušků piva a pak opět pozvedl sekeru, aby zaútočil na další špalek. Bylo docela možné, že kdyby mu došla zásoba dřeva u kuchyně, vydal by se hledat nějaké stromy, ale krátce před západem slunce ho vyrušil Brand.

Velký šedovlasý Správce měl na tváři široký úsměv. „Gratuluji, Belgarione," pronesl. „Máš syna."

Garion ustal a téměř smutně pohlédl na zbývající špalky. Pak mu konečně došlo, co vlastně Brand řekl. Sekera mu vypadla z ruky. „Syna?" zeptal se. „To je báječné. A přišlo to tak rychle." Pohlédl na obrovskou hromadu. „A já zatím naštípal jen tohle. Vždycky jsem si myslel, že to trvá mnohem déle."

Brand si jej změřil chápavým pohledem a pak ho jemně uchopil za rameno. „Tak už pojď, Belgarione," vyzval ho. „Pojď nahoru a podívej se na svého syna."

Garion se sehnul a pečlivě nabral plnou náruč dřeva. „Na oheň," objasnil. „Se'Nedra chce velký pěkný oheň."

„Určitě na tebe bude moc pyšná, Belgarione," ujistil ho Brand.

Když došli do královské ložnice, položil Garion opatrně svou náruč dříví na lakovaný stolek u okna a po špičkách se připlížil k posteli.

Se'Nedra vypadala velice unaveně a pobledle, nicméně na rtech jí hrál náznak spokojeného úsměvu. Vedle ní, zavinutý do měkkého povijánku, si hověl nějaký neobyčejně malinkatý človíček. Nově příchozí měl rudou tvářičku a skoro žádné vlasy. Zdálo se, že spí, ale jak se Garion přiblížil, otevřel očka. Korunní princátko vážně pohlédlo na svého otce, pak si povzdechlo, vypustilo prdík a vrátilo se zpět do říše snů.

„Ach Garione, není prostě nádherný?" zeptala se užasle Se'Nedra slabým hláskem.

„Ano," odpověděl Garion a do krku mu stoupal knedlík. „A ty taky." Klekl si k lůžku a oba je objal.

„Velmi pěkné, milé děti," ozvala se Polgara z druhé strany postele. „Oba jste si vedli přímo skvěle."

Následujícího dne prošel Garion s novorozeným chlapečkem prastarým ceremoniálem. S Polgarou v modrostříbmých šatech po boku zanesl dítě do trůnního sálu rivanského krále, kde je očekávala šlechta ostrovního království. Jak ti tři vstoupili do sálu, Aldurův Orb zasazený do jílce meče Železné ruky se rozzářil zášlehem jasně modrého světla. Garion poloomámeně přistoupil ke svému trůnu. „Toto je můj syn Geran," ohlásil - částečně všem shromážděným, ale svým způsobem i samotnému Orbu. Volba jména pro jejich syna nebyla obtížná. Přestože si Garion na svého otce nevzpomínal, chtěl mu prokázat úctu a nic se pro to nezdálo vhodnější, než dát *svému* synovi jméno svého otce.

Opatrně podal děťátko Polgaře, pak natáhl ruku a sňal obrovský meč. Třímaje jej za čepel, napřáhl ho k zavinutému infantkovi v Polgařiné náručí. Pulsující záře Orbu zjasněla. A pak, jakoby zaujat tím světlem, natáhl Geran svou drobnou růžovou ručičku a položil ji na svítící kámen. Při infantově doteku vyšlehla z Orbu majestátní svatozář mnohobarevného světla a obklopila všechny tři pulsující duhou, ozářivší celý sál. Garionovi se naplnily uši zpěvem ohromného chóru, jenž vyústil do chorálu, který musel otřást snad celým světem.

„Ať žije Geran!" zaburácel Brand velkým hlasem, „následník trůnu Železné ruky a strážce Aldurova Orbu!"

„Ať žije Geran!" odpověděly zástupy ohlušujícím výkřikem.

„*Ať žije Geran,*" připojil se tiše i suchý hlas v Garionově mysli.

Polgara neřekla nic. Ani nemusela, protože výraz jejích očí řekl všechno za ni.

Přestože byla zima a Větrné moře bičovaly bouře, všichni alornští králové připluli na Rivu, aby oslavili Geranovo narození. A k Anhegovi, Čo-Hagovi a královně Porenně se při jejich cestě do Rivy připojilo mnoho dalších přátel a starých známých. Byl tu Barak, pochopitelně i se svou ženou Merel. Přijeli Hettar s Adarou a z Arendie Lelldorin a Mandorallen s Arianou a Nerinou.

Garion, nyní mnohem citlivější k těmto věcem, nevycházel z úžasu, kolik dětí dokázali jeho přátelé naplodit. Ať se obrátil, kam chtěl, všude byly děti a zvuk pobíhání a smíchu chlapečků a holčiček naplňoval strohé síně Citadely. Malý drasnijský král Kheva a Barakův syn Unrak se brzy stali nejbližšími přáteli. Nerininy dcerušky lumpačily s Adařinými hošíky v nekonečných hrách vyznačujících se neustalým chichotáním. Barakova nejstarší dcera Gundred, nyní již okouzlující mladá dáma, lámala jako o závod srdce mladých rivanských šlechticů, jsouc neustále pod ostražitým dohledem svého obrovitého rudobradého otce, jenž sice nikdy žádného z pronásledovatelů své dcery nenapadl, ale jeho pohledy hovořily zcela jasně, že nedopustí žádnou pošetilost. Malá Terezie, Gundredina mladší sestra, se potácela na samé hraně ženství - jednu chvíli vyváděla s mladšími dětmi a hned v dalším okamžiku pohlížela novým, srdce ničícím pohledem do řad dospívajících rivanských mladíků, kteří se vždy nějak vyskytovali poblíž.

Král Fulrach s generálem Brendigem připluli ze Sendarie přímo doprostřed slavnosti. Královna Layla poslala nejsrdečnější blahopřání, ale výlet s manželem nepodnikla. „Skoro vystoupila na palubu lodi.“ vyprávěl Fulrach, „ale pak poryv vetru roztříštil vlnu o zeď mola a ona omdlela. Takže jsme se rozhodli, že raději nepopluje.“

„To bylo asi nejmoudřejší.“ přitakal Garion.

Durnik s Dejrukem dorazili pochopitelně z Údolí a s nimi přicestoval i Belgarat.

Slavnost se protáhla na několik týdnů. Skládala se z hostin a formálního předávání dárků, čehož se účastnili jak hosté, tak i velvyslanci všech spřátelených království. A pochopitelně byl čas i na dlouhé hodiny vzpomínání a na četné pitky. Se'Nedra byla na vrcholu štěstí, protože ona a její malé děťátko byli absolutním středem pozornosti.

Garion zjistil, že mu účast na slavnostech v kombinaci s jeho běžnými povinnostmi zabírá veškerý volný čas. Chtěl najít tak hodinku dvě na poklábosení s Barakem. Hettarem, Mandorallenem a Lelldorinem, ale ať se pokoušet dny přeorganizovau jak chtěl, nikdy mu žádný čas prostě nevybyl.

Nicméně jednou velmi pozdě večer za ním zašel Belgarat.

Když starý čaroděj vešel do jeho studovny. Garion jen vzhlédl od zprávy, kterou pročítal. „Myslel jsem, že bychom si mohli alespoň teď trochu pohovořit," řekl stařec.

Garion odložil zprávu. „Dědečku, mrzí mě, že tě zanedbávám," omlouval se, „ale pořád mám hroznou spoustu práce."

Belgarat pokrčil rameny. „Však se všechno za chvíli zase uklidní. Poblahopřál jsem ti už vlastně?"

„Mám dojem, že ano."

„Dobrá. Tak to bychom měli. Lidé vždycky kolem dětí tolik nadělají. Ale co se mě týká, nic na nich nevidím. Jsou hrozně uječené, skoro pořád mokré a vůbec se s nimi nedomluvíš. Nebude ti vadit, když se obsloužím sám?" Ukázal na křišťálovou karafu s bílým vínem, stojící na stole.

„Ne. Jen si poslu‍ž."

„Chceš taky?"

„Ne, dědečku, děkuju."

Belgarat si nalil pohár vína a pak se usadil naproti Garionovi. „Jaké je kralování?" zeptal se.

„Únavné," odpověděl Garion zbědovaně.

„No, ve skutečnosti je to dobré znamení. Když začne být vládnutí zábavné, většinou to znamená, že se děje něco nepěkného."

„Asi máš pravdu."

„A co tvé studium?"

Garion se tychle napřímil. „Jsem rád, že sis na to vzpomněl. Teď tu byl takový blázinec, že jsem skoro zapomněl na něco důležitého."

„Ano?"

„Jak byli pozorní lidé, kteří pořizovali kopie těch proroctví?"

Belgarat pokrčil rameny. „Myslím, že maximálně pozorní. Proč se ptáš?"

„Mám dojem, že něco schází v mé kopii Mrinského kodexu."

„Proč si to myslíš?"

„Je tam pasáž, která prostě nedává smysl."

„*Tobě* možná nedává, ale nestudovals ho zase tak dlouho."

„Tak jsem to nemyslel, dědečku. Nemluvím o nejasném významu. To, na co narážím, je věta, která najednou končí uprostřed a

nedává smysl. Víš, chci říct, že nekončí tak jako jiné věty.“

„Odkdy se zajímáš o gramatiku?“

Garion se poškrabal na hlavě. „Je to jediná pasáž, kterou jsem tam našel, co končí takhle uprostřed. Říká se v ní: 'Ale vězte: kámen, spočívající v srdci Světla, bude…' A pak je tam kaňka a dál se pokračuje: 'a toto střetnutí odehraje se na místě, jež není více, a zde bude provedena volba.'„

Belgarat se zamračil. „Myslím, že si na tu pasáž vzpomínám,“ poznamenal.

„Ty dvě části k sobě, dědečku, prostě nepatří. První hovoří o Orbu - přinejmenším jsem ji tak rozuměl - a ta druhá o nějakém střetnutí. Nevím sice, jaké slovo se schovává pod tou skvrnou, ale v životě nedokážu přijít na to, jak by mohlo ty dvě části spojit. Myslím, že něco schází. Proto jsem se zeptal, jakým způsobem se postupovalo při kopírování těch spisů. Nemohl písař, který je opisoval, vynechat pár řádek?“

„Myslím, že ne, Garione,“ řekl Belgarat. „Nová kopie se vždy porovnává se starou a provádí to někdo jiný než opisovač. V těchto záležitostech jsme *velice* opatrní.“

„Tak co je pod tou kaňkou?“

Belgarat se zamyšleně probíral bradu. „Nemohu si vzpomenout,“ připustil. „Ale je tu Ánheg. Možná si vzpomene on - nebo ho požádej, ať ti tu část opíše ze své kopie a pošle ti ji, až se vrátí do Val Alornu.“

„To je dobrý nápad.“

„Ale moc bych si tím. Garione, nelámal hlavu. Koneckonců je to jen jedna částečka jediné pasáže.“

„Ale dědečku, v těch spisech se vyskytuje spousta věcí jen v jediné pasáži a ukázaly se být velmi důležité.“

‚Jestli ti to nedá spát, jen se za tím vydej. Tak se alespoň hodně naučíš.“

„Mám v hlavě spoustu dalších věcí. A ty jsi ten, kdo tuhle nesrovnalost objevil, proto ti přenechám veškerou slávu objevitele i úspěch řešitele.“

„Dědečku, nejsi zrovna moc velká pomoc.“

Belgarat se jen ušklíbl. „Vlastně se o to ani nepokouším, Gari-

one. Už jsi dost velký na to, aby sis své problémy řešil sám.“ Podíval se na karafu. „Myslím, že se s ní skamarádím.“

Kapitola patnáctá

„… A JEJICH POČET BUDE DVANÁCT, neboť tucet je číslo, které je bohům milé. Vím, že se to stane, neboť mne jednou ve snu navštívil havran a řekl mi to. A vždy jsem měl rád číslo dvanáct a z toho důvodu si bohové pro zjevení své pravdy všem národům vybrali mne…“

Garion nad zatuchlou knihou jen zasténal. Předchozí stránky mu přece jen připadaly docela slibné - nalezl několik obskurních zmínek o Světlu a Temnotě a elektrizující fragment, jasně sdělující, že „nejposvátnější ze všech předmětů bude vždy v barvě nebes, arci s výjimkou, kdy uhlídá zlo veliké, neboť pak zahoří šarlatovým plamenem.“ Když tuto pasáž objevil, dychtivě pokračoval v četbě, přesvědčen, že narazil na nějaké jedinečné a doposud neobjevené proroctví. Ale naneštěstí se zbytek knihy ukázal být absolutní blábol. Krátká životopisná poznámka na začátku knihy sdělovala, že její autor byl ve třetím tisíciletí drasnijským obchodníkem jistého věhlasu a že tyto tajné poznámky se nalezly až po jeho smrti. Garion pocítil údiv, jak člověk s tak narušenou duší mohl vůbec existovat v normální společnosti.

Znechuceně knihu zavřel a přidal k rostoucí hromadě jurodivostí, hromadících se na stole před ním. Jako další vybral tenký svazek nalezený v Arendii v jakémsi opuštěném domě. Prvních pár stran se zaobíralo domácími účty nějakého jen taktak urozeného arendského zemana. Ale pak na čtvrté straně vzala veškerá světskost zčistajasna

za své. „Dítě“ Světla pozdvihne meč a vydá se pátrat po tom, co je skryto,“ přečetl Garion. Bezprostředně následoval k uzoufání podrobný účet o koupi přibližně tuctu prasat od souseda. Pak však neznámý pisatel opět přeskočil do proroctví. „Cílem hledání Dítěte Světla bude někdo, jehož duše byla odňata, kámen, jenž je v nitru prázdný, a dítě, které bude svírat v jedné ruce Světlo a ve druhé Temnotu.“ To zcela jasně vypadalo, že se konečně někam dostává. Garion si přisunul jednu z polorozteklých svící blíže a nahrbil se nad knihou, pozorně pročítaje stránku za stránkou. Ale tyto dvě pasáže se v celé knize ukázaly jako jediné, jež nepopisovaly každodenní život na onom zapomenutém statku kdesi v Arendii.

Garion si povzdechl, zvrátil se do opěradla a rozhlédl po matně osvětlené knihovně. Vázané knihy stály vyrovnané ve svých zaprášených řadách v temných poličkách a na vrchu každého regálu ležely v plátěných pouzdrech svitky. Světlo jeho dvou svíček se zachvělo a celá místnost se jako by roztančila.

„Musí přece existovat nějaký rychlejší způsob, jak to všechno zvládnout,“ zamumlal pro sebe.

„Opravdu existuje,“ řekl mu ten suchý hlas v jeho mysli.

„Cože?“

„Říkals přece, že musí existovat nějaký rychlejší způsob. A já ti odpověděl, že skutečně existuje.“

„Kdes byl?“

„Tak různě.“

Garion znal své druhé já velmi dobře a nepochyboval, že mu řekne jen to, co chce, aby věděl. „Tak dobře,“ navázal, „jaký je ten rychlejší způsob?“

„Nemusíš číst každé jednotlivé slovo, jako jsi to dělal doposud. Otevři svou mysl a prostě jen listuj stránkami. To, co jsem do knih uložil, tě na sebe samo upozorní.“

Jsou proroctví vždy takhle promíchána se všemi těmi ostatními nesmysly?“

„Obvykle ano.“

„A proč to vlastně takhle děláš?“

„Mám hned několik důvodů. Většinou nechci, aby ten, kdo to napsal, věděl, co chci do jeho knihy ukrýt. A také je to pochopitelně

dobrý způsob, jak zabránit, aby se to dostalo do nepovolaných rukou.“

„Ostatně i do povolaných.“

„Tak chceš vůbec, abych ti něco vysvětlil, anebo jen hledáš záminky pro chytré bonmoty?“

„Pokračuj,“ povzdechl si rezignovaně Garion.

„Myslím, že jsem ti už kdysi řekl, že slovo dává smysl události. Slovo tu musí být, ale není třeba, aby bylo zjevné a přístupné, všem na očích.“

Garion se zamračil. „Chceš říct, že jsi všechny ty věci rozmístil do všech těch knih proto, aby si je přečetlo jen pár lidí?“

„Termín 'pár' není úplně přesný. Dosaď si místo něj 'jeden'.“

„Jeden? A kdo?“

„Pochopitelně ty.“

„Já? Proč já?“

„Už zase?“

„Chceš říct, že všechno tohle je něco jako osobní dopis - a právě jen pro mě?“

„Svým způsobem ano.“

„A co kdybych se k jejich přečtení vůbec nedostal?“

„A proč je zrovna teď čteš?“

„Protože mi to doporučil Belgarat.“

„A *proč si myslíš, že ti to asi Belgarat doporučil?“*

„Protože…“ Garion zmlkl. „Tos mu řekl ty, aby mi to poradil?“

„Přirozeně. Samozřejmě o tom neměl nejmenší tušení, ale tak trochu jsem ho popostrčil. K Mrinskému kodexu mají přistup nejrůznější lidé.

Proto jsem ho udělal tak zmatený. Ale ony osobní instrukce pro tebe by

měly být velmi jasné - pokud jim budeš věnovat pozornost. „

„A proč mi to, co mám udělat, prostě neřekneš?“

„Nesmím.“

„Nesmíš?“

„Já a můj protivník máme jistá pravidla. Nacházíme se ve velice křehké rovnováze a musíme v ní zůstat. Dohodli jsme se, že bude-

me působit jen skrze naše nástroje. Kdybych osobně zasáhl - třeba tak že bych ti přímo řekl, co máš udělat - pak by mohl přestoupit hranici i můj protivník. Proto oba pracujeme pomocí toho, co nazýváme proroctvími.“

„A není to trochu překomplikované?“

Druhou alternativou by byl absolutní chaos. Já a můj protivník nemáme žádná omezení. Kdybychom se spolu střetli přímo, zničili bychom celá slunce.“

Garion se otřásl a těžce polkl. „To jsem si neuvědomil,“ připustil. Pak ho něco napadlo. „A smíš mi něco prozradit o té řádce v Mrinském kodexu - o té, uprostřed které je to zalité slovo?“

„Záleží na tom, kolik loho chceš vědět.“

„Jaké slovo je pod tou kaňkou?“

„Je tam několik slov. Jestli se na ni podíváš ve správném světle, dokážeš je přečíst. A pokud jde o ostatní knihy, zkus je číst tak, jak jsem ti poradil. Myslím, že bys tak měl ušetřit spoustu času - a opravdu nemáš zase tolik času nazbyt.“

„Co tím chceš říct?“

Ale hlas byl už pryč.

Dveře knihovny se otevřely a vešla Se'Nedra v noční košilce a županu. „Garione,“ pronesla vyčítavě, „copak si nikdy nepůjdeš lehnout?“

„Cože?“ vzhlédl k ní. „A - ano, Už jdu.“

„Kdo to tady byl s tebou?“

„Nikdo. Proč?“

„Zaslechla jsem, jak s někým mluvíš.“

„Jen jsem četl nahlas, to je všechno.“

„Pojď spát, Garione,“ pronesla pevně. „Nemůžeš přečíst celou knihovnu za jeden večer.“

„Ano, miláčku,“ souhlasil.

Nedlouho nato, když jaro začínalo přebírat vládu na loukách nížin pod vrchy okolo Citadely, přišel slíbený dopis od krále Anhega. Garion okamžitě zanesl kopii inkriminované pasáže v Mrinském kodexu do knihovny, aby ji porovnal se svou kopií. Když obě položil vedle sebe, dal se do klení. Anhegova kopie měla na přesně stejném

místě rovněž kaňku. „Vždyť jsem mu to říkal!“ soptil Garion. „Speciálně jsem ho přece upozornil, že potřebuju vidět konkrétně tohle místo! Dokonce jsem mu ho i ukázal!“ Vztekle nadávaje začal chodit sem a tam a mával oběma rukama

Se'Nedra celkem překvapivě snášela posedlost svého manžela Mrinským kodexem velice dobře. Pozornost královničky byla pochopitelně téměř zcela zaujata novorozeným synem a Garion si byl naprosto jist, že cokoliv on řekne nebo udělá, je na samém okraji jejího zájmu. Malý princ Geran byl jejím mazlíčkem. Když byl vzhůru, tak ho Se'Nedra téměř nepustila z náručí, a ani když spal, tak přečasto jejímu objetí neunikl. Byl velice způsobné děťátko a jen zřídka plakal či dělal rozruch. Se stoickým klidem snášel neustálou pozornost své matky a všechno to mazlení, cukrování a náhlé pusinkování přijímal s přehledem. Nicméně Garion měl pocit, že to Se'Nedra už opravdu trochu přehání. Protože trvala na tom, že Gerana nepustí z náručí, neměl vlastně příležitost, aby si ho pochoval on. Jednou se jí už málem zeptal, kdy konečně přijde řada na něj, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Ale co mu doopravdy přišlo jako nespravedlnost, byl Se'Nedřin smysl pro kojení. Kdykoliv jen na okamžik odložila Gerana do kolébky a Garion se k němu konečně dostal, zamířily královniččiny ruce téměř automaticky ke knoflíkům živůtku a zčistajasna oznámila, že je nejvyšší čas, aby Gerana nakojila. Garion samozřejmě nemohl svému synovi upřít jeho gáblík, ale děťátko většinou ani tak hladově nevypadalo.

Ale za nějaký čas, kdy konečně přivykl Geranově nepopiratelné přítomnosti v jejich životě, se opět přihlásilo volání setmělé zaprášené knihovny. Postup navržený oním suchým hlasem fungoval až překvapivě skvěle. Po krátké praxi zjistil, že dokáže rychle procházet stránku za stránkou běžných zápisků a že se jeho oči automaticky zastaví na fragmentech proroctví, ukrytých mezi obyčejným textem. Byl překvapen, kolik takovýchto pasáží našel utajených na těch nejnečekanějších místech. Většinou bylo jasné, že jejich pisatelé neměli nejmenší ponětí, co to vlastně sdělili. Často byla náhle uťata věta, přešla do proroctví, a pak pokračovala jakoby nic přesně tam, kde přestala, Garion si byl při pročítání takových textů jist, že mimovolný prorok, který to tvořil, ani neviděl, co právě napsal.

Nicméně Mrinský kodex, a v menší míře i Darinský, zůstaly v centru celé záležitosti. Pasáže z ostatních zdrojů věc sice upřesňovaly či rozšiřovaly, ale tato dvě ústřední proroctví vše podávala v čisté, nesmíšené podobě. Garion si začal postupně dělat souhrnný rejstřík, každou novou pasáž označil číslem a to pak přiřadil k souboru stránkových kódů, odpovídajících paragrafům Mrinského svitku. Objevil, že každý paragraf z Mrinského kodexu má obvykle tři až čtyři odpovídající či vysvětlující úryvky z jiných děl - každý paragraf kromě oné veledůležité pasáže s kaňkou.

„Jak ti šlo, miláčku, dnes tvé pátrání?“ zeptala se prozíravě Se'Nedra jednou večer, když se vrátil celý mrzutý a rozladěný do královských komnat. Právě kojila Gerana a tvář jí zářila něhou, jak si přidržovala své miminko u prsu.

„Asi to už všechno vzdám,“ prohlásil a klesl do křesla. „Myslím, že by bylo nejlepší tu knihovnu prostě zamknout a zahodit klíč.“

Věnovala mu laskavý úsměv. „No, to by asi k ničemu nebylo, Garione. Sám víš, že bys to tak za den dva už nevydržel, a žádné dveře nejsou tak odolné, abys je nevyrazil.“

„Možná, že bych mohl všechny ty knihy a svitky spálit,“ navrhl ponuře. „Už pomalu nedokážu myslet na nic jiného. A prostě *vím*, že se pod tou skvrnou něco skrývá, ale nedokážu najít sebemenší vodítko, co by to mohlo být.“

„Jestli tu knihovnu vypálíš, Belgarat tě nejspíš promění v ředkev,“ varovala ho s úsměvem. „Víš přece, jakou má ke knihám úctu.“

„Nebylo by zase tak špatné být na chvíli ředkvičkou,“ opáčil.

„Garione, vždyť je to vlastně prosté,“ řekla s pobuřujícím klidem. „Když mají všechny kopie tu skvrnu, proč se nezajedeš podívat na originál?“

Zůstal na ni zírat.

„Přece musí *někde* být nebo ne?“

„Noo - myslím že ano, určitě.“

„Tak zjisti, kde, a pak si tam zajeď - anebo si ho nech poslat.“

„To mě nikdy nenapadlo.“

„Ovšem. Ono je mnohem zábavnější skuhrat, vztekat se a být kvůli tomu nešťastný.“

„Víš, Se'Nedro, že je to vlastně skvělý nápad?“

„Jistě. Vy muži všechno vždycky hrozně komplikujete. Až budeš mít příště nějaký problém, miláčku, přijď s ním prostě za mnou. A já ti povím, jak ho vyřešit.“

Přešel to bez povšimnutí.

První, co následujícího rána Garion udělal, bylo, že sešel do města a ohlásil se v Belarově chrámu u rivanského diákona. Rivanský diákon byl ušlechtilý muž s mírnou tváří. Na rozdíl od Belarových kněží v důležitých chrámech na kontinentě, kteří se často věnovali více politice než péči o své ovečky, soustředil se představený rivanské církve téměř výhradně na péči o dobro - jak tělesné, tak i duchovní - obyčejných lidí. Garion ho měl vždycky docela rád.

„Ve skutečnosti jsem jej nikdy neviděl, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl diákon na Garionovu otázku, „ale vždy mi bylo řečeno, že se uchovává v oné svatyni na břehu řeky Mrin - mezi okrajem mokřin a Boktorem.“

„V jaké svatyni?“

„Postavili jí dávní Drasnijci na místě, kde byl přikován v řetězech mrinský prorok,“ vysvětlil diákon. „Poté, co ten ubožák zemřel, nařídil král Býčí Šíje, aby tam zbudovali nějaký památník. Proto vystavěli přímo kolem jeho hrobu svatyni. A původní svitek se tam uchovává ve velké křišťálové schráně. Střeží ho skupina kněží. Nikdo se ho nesmí dotknout, ale vzhledem k tomu, že jste rivanský král, nepochybuji, že vám povolí výjimku.“

„To je od té doby pořád tam?“

„Kromě období angaracké invaze ve čtvrtém tisíciletí. Tehdy ho těsně předtím, než byl vypálen Boktor, odvezli lodí do Val Alornu, aby byl v bezpečí. Torak se ho chtěl zmocnit, proto pokládali za moudré odvézt ho ze země.“

„To dává smysl,“ řekl Garion. „Děkuji vám za informaci. Vaše Důstojnosti.“

„Rád jsem vám pomohl, Vaše Veličenstvo.“

Dostat se pryč nebylo snadné. Onen týden to bylo naprosto nemožné, protože pozítří bylo sjednáno setkání s představenými přístavu. A další týden byl dokonce ještě horší. Neustále čekalo množství oficiálních audiencí a státních povinností. Když Garion vystupoval po dlouhých schodištích zpět do Citadely, nezbytnou stráž za zády, jen si

povzdechl. Připadalo mu, že je na tomto ostrově snad doživotním vězněm. Na jeho volný čas se pořád kladlo tolik nároků. Vzpomínal si na dobu, a ani to nebylo tak dávno, kdy začínal každý den v koňském sedle a jen výjimečné spal dvě noci po sobě ve stejné posteli. Ale když to uvážil, musel přiznat, že dokonce ani tehdy si nemohl dovolit dělat, co chtěl. Přestože o tom tehdy neměl ani ponětí, onoho dne, kdy s tetou Pol, Belgaratem a Durnikem projeli branou Faldorova statku do širého světa, jenž se rozkládal před nimi, bylo na něj naloženo břemeno zodpovědnosti.

„Dobrá," mudroval potichu, „tohle je také důležité. Tady to může zvládnout Brand. Prostě se tu budou muset beze mě na chvíli obejít."

„Co, prosím, Vaše Veličenstvo?" zeptal se uctivě gardista.

„Jen přemýšlím nahlas," odpověděl trochu rozladěně Garion.

Se'Nedra se zdála být ten večer v mrzuté náladě a jako by nebyla ve své kůži. Chovala Gerana téměř nepřítomně, a když si s výrazem naprostého soustředění v tvářičce pohrával s amuletem na jejím hrdle, nevěnovala mu skoro žádnou pozornost.

„Copak je, miláčku?" zeptal se jí Garion.

„Jen mě bolí hlava, nic to není," odpověděla krátce. „A jako by mi zvonilo v uších,"

„Jsi jen unavená."

„Nejspíš to bude tím." Vstala. „Myslím, že dám Gerana do postýlky a půjdu si lehnout," prohlásila, „Možná, že když se pořádně vyspím, bude mi zase dobře."

„Já ho uložím," nabídl se Garion.

„Ne," odmítla s podivným výrazem. „Chci se přesvědčit, že je ve své kolébce v bezpečí."

„V bezpečí?" rozesmál se Garion. „Se'Nedro, tohle je Riva. To nejbezpečnější místo na světě."

„Běž to říct Arell," opáčila a šla do pokojíku sousedícího s jejich ložnicí, kde byla Geranova kolébka.

Garion se posadil a četl si až do pozdního večera Se'Nedřina nepokojná nálada se nějak přenesla i na něj a nechtělo se mu spát. Nakonec odložil knihu a přešel k oknu, aby se podíval na měsícem ozářené vlny Větrného moře hluboko pod sebou. Jejich dlouhé pásy,

pohybující se jen zvolna, vypadaly v bledém přísvitu skoro jako roztavené stříbro a ono vznešené plynutí působilo zvláštně hypnoticky. Nakonec sfoukl svíce a tiše se odkradl do ložnice.

Se'Nedra se na lůžku neklidně převalovala a mluvila ze spaní - napůl srozumitelně a napůl nesmyslné úryvky z běžné každodenní konverzace. Garion se svlékl a vklouzl k ní, pokoušeje se ji neprobudit

„Ne," pronesla přísně. „To ti nedovolím." Pak zasténala a zazmítala hlavou na polštáři.

Garion ležel v šeru a naslouchal své ženě, jak hovoří ze sna.

„Garione!" vyjekla najednou a probudila se. „Máš nohy jako led!"

„Jejda," opáčil. „Promiň."

Prakticky okamžitě znovu usnula a opět začala cosi mumlat.

To, co ho probudilo o pár hodin později, byl zvuk jiného hlasu. Ten hlas mu byl podivně povědomý a Garion ležel, stále téměř spící, a pokoušel se rozpomenout, kde přesně jej slyšel předtím. Byl to ženský hlas, hluboký a melodický, a hovořil zvláštním konejšivým tónem.

Pak si náhle uvědomil, že Se'Nedra není vedle něj v posteli, a okamžitě byl úplně vzhůru.

„Ale já ho musím schovat, aby ho nenašli," slyšel, jak Se'Nedra pronáší podivně prázdným hlasem. Odhodil pokrývky a vyklouzl z lůžka.

Otevřenými dveřmi dětského pokoje se linul slabý přísvit a hlasy nejspíše vycházely odtamtud. Garion se k nim rychle připlížil, jeho bosé nohy se po koberci pohybovaly bezhlučně.

„Se'Nedro, odkryj svoje dítě," říkala ta druhá žena klidným přesvědčivým hlasem. „Jinak mu ublížíš."

Garion nahlédl dovnitř. Se'Nedra stála ve své bílé noční košili u kolébky, oči otevřené a bez výrazu, a vedle ní byla ještě jedna postava. Na židli u nohou kolébky se tyčila velká hromada peřinek a polštářků. A rivanská královna náměsíčně, ale metodicky pokládala na tvář miminka jednu peřinku za druhou.

„Se'Nedro," nabádala ji ta žena. „Nech toho. Poslechni mě."

„Musím jej ukrýt," opakovala tvrdohlavě Se'Nedra. „Chtějí ho zabít."

„Se'Nedro. Udusíš ho. Teď hezky dej všechny ty peřinky a polštáře zase pryč.“

„Ale…“

„Se'Nedro, udělej, co ti říkám,“ poručila ta žena pevně. „Okamžitě.“

Se'Nedra tiše zanaříkala a začala z postýlky všechno opět vytahovat.

„Tak je to lepší. A teď mě poslouchej. Až ti příště bude radit podobné věci, nesmíš ho poslouchat. Není tvým přítelem.“

Se'Nedrina tvář dostala udivený výraz. „Není?“

„Je to tvůj úhlavní nepřítel. Právě on chce ublížit Geranovi.“

„Moje děťátko…“

„Tvoje děťátko je v pořádku, Se'Nedro, ale když k tobě v noci zase ten hlas přijde, musíš s ním bojovat.“

„Kdo…?“ začal Garion, ale když se ta žena otočila a pohlédla na něj, ztratil řeč a zůstal zírat s otevřenou pusou. Žena měla popelavé vlasy a zářící zlatavé oči. Měla na sobě prosté hnědé šaty téměř v barvě země. A Garion ji znal. Kdysi ji potkal v bažinách východní Drasnie, když s Belgaratem a Silkem putovali na strašlivé setkaní do hrůzných trosek Kthol Mišraku.

Matka tety Pol velmi připomínala svou dceru. Její tvář vyzařovala tutéž chladnou bezchybnou krásu a hlavu nosila stejně hrdě vzpřímenou. Avšak tato tvář, nad níž čas neměl moci, nesla i pečeť jakéhosi věčného žalu, z něhož se Garionovi sevřelo hrdlo. „Poledro!“ zasípal. „Co se to…?“

Polina matka si položila prst na ústa. „Neprobuď ji, Belgarione,“ varovala ho. „Odved“ ji zpět do postele.“

„A Geran…?“

„Je v pořádku. Přišla jsem včas. Jen ji zaveď opatrně do postele. Teď už bude spát klidně, bez podobných příhod.“

Garion přešel ke své ženě a položil jí ruku kolem ramen. „Pojď se mnou, Se'Nedro,“ oslovil ji něžně.

Jen přikývla, v očích stále ten náměsíčný pohled, a poslušně ho následovala zpět do královské ložnice.

„Mohla bys dát pryč ten podhlavník?“ zeptal se tiše Poledry.

Zasmála se. „To bych tedy nemohla,“ odpověděla. „Zapomí-

náš, Belgarione, že tu ve skutečnosti nejsem.“

„Aha,“ řekl. „Promiň. Vypadáš tak…“ Odkopl podhlavník z cesty, opatrně položil Se'Nedru na lůžko a přikryl ji až po bradu. Vzdychla a schoulila se do klubíčka.

„Pojďme vedle,“ navrhla Poledra.

Přikývl a potichu ji následoval do sousedního pokoje, jenž byl matně ozářen žhavými uhtíky z dohasínajícího krbu. „Co to vlastně mělo znamenat?“ zeptal se, když opatrně dovřel dveře.

„Existuje někdo, Belgarione, kdo nenávidí tvého syna a bojí se ho,“ odpověděla mu vážně.

„Ale vždyť je to pouhé miminko,“ zaprotestoval Garion.

„Jeho nepřítel se ho bojí pro to, čím se teprve může stát - ne pro to, čím je teď. To samé se dělo i dříve, jen si vzpomeň.“

„Myslíš, jak Ašarak zabil moje rodiče?“

Přikývla. „Ve skutečnosti se pokusil zabít tebe.“

„Ale jak můžu Gerana chránit před jeho vlastní matkou? Chci říct -jestli ji ten člověk může takhle napadnout ve spánku a donutit ji něco udělat, jak bych mohl…?“

„Už se to nikdy nestane, Belgarione. O to se postarám.“

„Ale jak? Jseš přece… ee…“

„Mrtvá? No, to není tak docela pravda, ale na tom nesejde. Geran je už v bezpečí a Se'Nedra to už nikdy neudělá. Musíme si promluvit o něčem jiném.“

„Poslouchám.“

„Jsi na stopě něčeho velmi důležitého. Nemohu ti prozradit všechno, ale *musíš* nahlédnout do Mrinského kodexu - do originálu, ne do některé z kopií. A musíš spatřit, co se v něm skrývá.“

„Ale nemůžu přece opustit Se'Nedru - rozhodně ne teď.“

„Bude v pořádku a tady se jedná o něco, co můžeš provést jedině ty. Běž do té svatyně na řece Mrin a nahlédni do Kodexu. Je to mimořádně důležité.“

Garion se napřímil. „Dobrá,“ prohlásil. „Hned ráno vyrazím.“

„A ještě něco.“

„Copak?“

„Musíš s sebou vzít i Orb.“

„Orb?“

„Bez něj nespatříš, co máš spatřit.“

„Tomu nerozumím.“

„Až přijde čas, porozumíš.“

„Dobrá, Poledro,“ kapituloval. Pak udělal obličej. „Vlastně ani nevím, proč se vůbec ptám. Celý život dělám pořád jen věci, kterým nerozumím.“

„Všechno se objasní, až přijde čas,“ ujistila ho. Pak si jej káravě prohlédla od hlavy k patě. „Garione,“ pronesla tónem tak podobným tomu, jaký vždy užívala teta Pol, že zareagoval zcela automaticky.

„Ano?“

„Rozhodně bys neměl v noci pobíhat úplně nahý. Ještě se nastydneš.“

Loď, kterou si najal v Kotu, byla sice malá, ale pro plavbu po řece se skvěle hodila. Byl to plochý a široký člun, který se někdy pohupoval dočista jako plovoucí kláda. Veslaři byli statní chlapíci a dosahovali při plavbě proti pomalému proudu řeky Mrin, jež se na své pozvolné cestě močály kroutila jako had, velmi slušný čas.

Za soumraku již byli deset leguí za Kotu a kapitán pyšně přivázal jedním z podehtovaných vlečných lan svou loď k mrtvému pařezu. „Zkoušet najít cestu ve tmě není moc dobrý nápad,“ poučil Gariona. „Jedno špatné otočení kormidlem, a další měsíc tu budeme bloudit v bažinách.“

„Sám nejlépe víte, kapitáne, co máte dělat,“ ubezpečil ho Garion. „Nehodlám se nijak vměšovat.“

„Nedal byste si korbel piva. Vaše Veličenstvo?“ nabídl kapitán.

„To vůbec není špatný nápad,“ souhlasil Garion.

Za chvíli již stál s pohárem v ruce opřen o brlení, pozoroval mihotavé ohýnky světlušek a naslouchal nikdy nekončícímu kvákání žab. Byla teplá jarní noc a nos mu zaplňovala vlhká silná vůně bažiny.

Náhle zaslechl tiché šplouchnutí, snad ryby či možná potápějící se vydry.

„Belgarione?“ Byl to sice podivný pisklavý hlásek, ale jinak naprosto zřetelný. A stejně jako šplouchnutí přicházel z druhé strany

zábradlí.

Garion se vyklonil do sametové temnoty.

„Belgarione?“ Zase ten hlásek. Ozýval se někde pod ním.

„Ano?“ ozval se Garion nejistě.

„Potřebuju ti něco říct.“ Další tiché šplouchnutí, a loď

se mírně zakývala. Úvaz, který ji poutal k pařezu, se napjal, vyběhl po něm hbitý stín a plavným rtuťovitým pohybem se téměř přelil přes postranici lodi. Pak se napřímil a Garion zřetelně uslyšel, jak z něj stéká voda. Postavička byla malá, sotva víc než čtyři stopy, a ke Garionovi se blížila podivně šouravou chůzí.

„Jsi starší,“ poznamenala.

„Tak to chodí,“ odpověděl Garion a upřeně zíral na to stvoření, snaže se spatřit jeho obličej. Pak měsíc vykoukl z mraků a Garion hleděl přímo do chlupaté a okaté tvářičky bahníka. „Tupiku?“ zeptal se nevěřícně. „Jseš to ty?“

„Tys nezapomněl.“ Malé chlupaté stvoření se zdálo být potěšeno.

„Pochopitelně, že ne.“

Loď se znovu zakývala a po úvazu vyběhl další chlupatý stín. Tupik se podrážděně otočil. „Poppi!“ vykvikl vztekle. „Běž domů!“

„Ne,“ odsekla vcelku klidně.

„Musíš mě přece poslouchat!“ rozkázal a dupnul prackou na palubu.

„A proč?“

Tupik na ni zůstal zírat v očividné frustraci. „To jsou všechny takové?“ obrátil se na Gariona

„Kdo všechny?“

„Ženské.“ Tupik pronesl to slovo se zřejmým znechucením.

„Většina z nich ano.“

Tupik si jen povzdychl.

„Jak se má Vordai?“ zeptal sejich Garion.

Poppi obzvláště smutně zanaříkala. „Naše matka nás opustila,“ řekla smutně.

„To je mi líto.“

„Byla už velice unavená,“ řekl Tupik.

„Zasypali jsme ji květy,“ přidala se Poppi. „A pak jsme uklidili

její dům.“

„Určitě by byla moc ráda“

„Říkala, že se jednou vrátíš zpátky,“ řekl mu Tupik. „Byla moc moudrá.“

„To ano.“

„Řekla nám, abychom tu na tebe počkali a pak ti od ní předali zprávu.“

„A jakou?“

„Blíží se k tobě zlo.“

„Už taky začínám mít ten dojem.“

„Matka nám řekla, abychom ti vyřídili, že zlo mívá mnoho tváří a ty tváře často nebývají příjemné, ale to, co je zatím vším, nemá žádnou tvář a přichází to z daleko větší dálky, než si myslíš.“

„Asi ti moc nerozumím.“

„Přichází až zpoza hvězd.“

Garion na něj zůstal jen mlčky hledět.

„Tohle jsme ti měli vyřídt,“ ujistila ho Poppi. „Tupik to řekl přesně tak, jak mu to poručila matka.“

„Řekni Belgaratovi o naší matce,“ řekl náhle Tupik. „A taky vyřiď, že mu posílá své díky.“

„Spolehni se.“

„Sbohem, Belgarione,“ řekl bahník. Poppi vydala drobný dojatý hrdelní zvuk, přicapala a krátce se otřela o Garionovu ruku.

A pak se oba přehoupli přes palubu a zmizeli v temných vodách bažiny.

Kapitola šestnáctá

BYLO TO NANEJVÝŠ POCHMURNÉ místo. Vesnice se tísnila na břehu řeky na okraji ploché beztvaré planiny, pokryté hrubou temně zelenou trávou. Půdu pod ní tvořilo naplavené bahno, jílovité, šedé a nepěkné vyhlížející, a hned za širokým ohybem řeky Mřin začínaly nekonečné hnědozelené prostory mokřin. Vesnice sama sestávala z asi dvou tuctů šedohnědých chalup, nakupených na sebe okolo hranaté stavby svatyně. Chatrné přístaviště, postavené z vybělených naplaveného dříví, vybíhalo do řeky jako prsty kostlivce a na kůlech visely rybářské šité, sušily se ve vlhkém vzduchu plném komárů a páchly.

Garionova loď sem připlula okolo poledne a on se okamžitě vydal přes vratké přístaviště prašnou cestou s vyjetými kolejemi ke svatyni; kráčel opatrně, aby se vyhnul uklouznutí, a cítil, jak se zvědavé pohledy otupělých vesničanů upírají na něj a na velký meč rivanského krále na jeho zádech.

Belarovi kněží střežící svatyni byli úslužní, téměř podlézaví, když posléze stanul v zašlé bronzové bráně a žádal o vstup. Provedli ho dvorem pokrytým kamennou dlažbou a hrdě mu ukázalí shnilou boudu a silný, dehtem čpící kůl se zbytkem těžkého zrezavělého řetězu, kde šílený mrinský prorok dožil své dny.

Uvnitř samotné svatyně stál obvyklý oltář s medvědí hlavou

vytesanou do kamene. Garion si povšiml, že vnitřek svatyně by potřeboval pořádně vyčistit a sami kněží - strážci jsou zanedbaní a nemytí. Už dříve si uvědomil fakt, že jedním z prvních projevů náboženského vytržení je výrazný odpor k vodě a mýdlu. Svatá místa - a rovněž ti, kdo o ně pečovali - zřejmé vždy musela nepříjemně páchnout.

Když vešli do sklepení svatostánku, kde osvětlen dvěma voskovicemi velikosti člověka spočíval ve svém křišťálovém pouzdru zažloutlý svitek pergamenu - originál Mrinského kodexu, nastal menší problém. Poté, co Garion zdvořile požádal, aby schránu otevřeli, jeden z kněží, fanatik s divým pohledem, jehož vlasy a vousy připomínaly stoh sena po vichřici, začal ječivě, téměř hystericky protestovat.

Naštěstí byl páchnoucí kněz natolik politikem, aby uznal naprosto nesporný nárok rivanského krále - obzvláště když má s sebou Aldurův Orb - prozkoumat jakýkoli svatý předmět, uzná - li to za vhodné. Garion si znovu uvědomil, že pro mnoho Alornů je svým způsobem jakýmsi svatým předmětem i on sám.

Fanatik nakonec ustoupil, mumlaje stále znovu a znovu slovo „rouhání“. Křišťálová schrána byla otevřena zrezivělým železným klíčkem a pro Gariona přinesli malý stolek a židli, jež postavili ke svícím tak, aby mohl zkoumat Kodex.

„Myslím, že si teď už dokážu poradit sám, Vaše Svatosti,“ oznámil jim poměrně nezastřeně. Neměl rád, když mu někdo četl přes rameno, a nijak zvlášť netoužil po společnosti. Posadil se ke stolku, položil ruku na svitek a pohlédl upřeně na hlouček kněží. „Když budu něco potřebovat, zavolám vás,“ dodal.

Tvářili se sice nesouhlasně, ale šokující přítomnost rivanského krále je natolik vyplašila, že se nezmohli na odpor vůči jeho nekompromisní výzvě. Tiše se vykradli ven a nechali ho se svitkem samotného.

Garion byl nadšen. Vyřešení problému, jenž ho soužil už tolik měsíců, konečně držel v rukou. Rozvázal třesoucími se prsty hedvábnou šňůrku a začal rozvinovat šustící pergamen. Svitek byl sice prastarý, ale jednalo se o skvělou práci. Jednotlivé znaky nebyly ani tak psány, jako spíše úzkostlivě a pečlivě vyryty. Téměř okamžitě si uvědomil, že výroba tohoto jediného rukopisu musela trvat celý lidský život. Rukama již opravdu se třesoucíma nedočkavostí Garion opatrně

rozvinul svitek a oči se mu rozběhly po nyní důvěrně známých slovech a větách, pátrajíce po řádce, jež jednou provždy objasní celou tu záhadu.

A tady byla! Garion na ni jen vytřeštěně zíral a nevěřil vlastním očím. I tady byla ta skvrna, naprosto stejná jako na všech kopiích. Div nezařval zklamáním.

S pocitem porážky přečetl ještě jednou tu osudnou řádku: „A Dítě Světla se střetne s Dítětem Temnoty a přemůže ho a Temnota prchne. Ale vězte: kámen, spočívající v srdci Světla, bude…“ A zase tam byla ta prokletá kaňka.

Když to pročítal znovu, stala se zvláštní věc. Jako by se ho zmocnila jakási zvláštní nechuť. Proč vlastně dělá tolik rozruchu kolem jednoho slitého znaku? Copak může být jediné slovo tak důležité? Téměř už vstal ze židle, rozhodnut zastrčit svitek zpět do jeho pouzdra, opustit toto páchnoucí místo a vrátit se domů. Ale pak se náhle zarazil a vzpomněl si na všechny ty hodiny, jež strávil přemítáním nad významem této věty s kaňkou. Možná ho neubude, když si ji přečte ještě jednou. Koneckonců kvůli ní vykonal tuto dlouhou cestu.

Znovu začal číst, ale zachvátila ho taková nechuť, že ji snesl jen s krajním sebezapřením. Proč vůbec mrhá časem na tenhle nesmysl? Vykonal celou tuhle cestu, jen aby si kazil oči zíráním do tohohle rozpadajícího se svitku s pološíleným bláboleni - toho páchnoucího, napůl zplesnivčlého kusu špatně vydělané ovčí kůže. Znechuceně odstrčil Kodex stranou. Bylo to od něj naprosté bláznovství. Odsunul židli, vstal a připevnil si na záda obrovský meč Železné ruky. Jeho loď bude pořád ještě kotvit u onoho chatrného přístaviště. Do soumraku by mohl být už na půl cesty do Kotu a v Rivě tak za týden. A knihovnu, tu jednou provždy zavře a na celou záležitost zapomene. Koneckonců král nemůže mít čas na takové prázdné a ohlupující spekulace. Už rozhodnut se obrátil ke svitku zády a vyrazil ke dveřím.

Avšak když se přestal dívat na svitek, zarazil se. Co to chce udělat? Ta záhada tu stále byla. A on se o její rozřešení ani nepokusil. A nějaké vysvětlení najít prostě *musí.* Ale jak se obrátil nazpět a znovu pohlédl na svitek, opět ho téměř přemohl tentýž nával neodolatelné nechuti. Byl tak silný, až si myslel, že omdlí. Opět se k němu otočil zády a znovu ten pocit zmizel. Zřejmě se ho něco pokoušelo od svitku

odehnat, něco vázaného na sám svitek.

Začal přecházet sem a tam, opatrně se vyhýbaje pohledu na spis. Co mu vlastně o té kaňce řekl ten suchý hlas v jeho mysli? „Je tam několik slov. Jestli se na ni podíváš ve správném světle, dokážeš je přečíst.“ Ale o jaké světlo šlo? Svíčky ve zdejší kryptě zajisté nebyly tím, co měl onen hlas na mysli. Sluneční světlo? To nevypadalo pravděpodobně. Poledra mu řekla, že ta skrytá slova přečíst prostě *musí*, ale jak, když ho Kodex pokaždé, když na něj pohlédne, doslova odstrčí pryč?

Pak se zarazil. Co mu ještě řekla? Něco o tom, že nebude schopen nic spatřit bez…

Vlna nechuti, jež ho zachvátila, byla tak silná, že ucítil, jak se mu sevřel žaludek. Rychle se otočil, aby stál zády k tomu nenáviděnému dokumentu, a jak to udělal, jílec meče Železné ruky ho bolestivě udeřil do spánku. Vztekle natáhl ruku přes rameno, aby jej chytil a odstrčil, ale jeho ruka se místo toho dotkla Orbu. Pocit nevolnosti okamžitě pominul, mysl se mu pročistila a myšlenky projasnily. Světlo! Ovšem! Musí si Kodex přečíst ve světle Orbu! To se mu pokoušeli sdělit jak Poledra, tak i ten suchý hlas. Neohrabaně sáhl dozadu a nahmátl Orb. „Tak pojď,“ zamumlal. Orb se s tichým cvaknutím uvolnil a zůstal mu v ruce. Náhlá váha obrovského meče jej téměř povalila na kolena. Překvapeně si uvědomil, že zdánlivá beztíže velké zbraně je dílem samotného Orbu. Zápolil s tou ukrutnou váhou a pokoušel se rozepnout sponu na hrudi; konečně povolila a cítil, že se zbavuje toho ohromného břemena. Meč Železné ruky hlasitě zařinčel o podlahu.

Garion, svíraje Orb před sebou, se otočil a pohlédl přímo na svitek. Téměř zaslechl ve vzduchu se vznášející vzteklé zavrčení, ale jeho mysl zůstala jasná. Přešel ke stolu, jednou rukou rozvinul a přidržel svitek a druhou nad ním přidržel zářící Orb.

A konečně spatřil smysl té skvrny, jež ho tak dlouho pronásledovala Nebyla to jen tak obyčejná skvrna nebo kaňka Byla tam zpráva - a celá, jenže znaky byly napsány jeden na druhý! Tato jediná skvrna obsahovala celé proroctví! V modrém světle Orbu se jeho oči doslova prokousávaly dolů, stále dolů pod povrch pergamenu a slova skrytá po eóny věků se vynořovala jako bubliny z vody svitku.

„Ale vězte:“ říkala ta stěžejní pasáž, „kámen, spočívající v

srdci Světla, bude mít najednou rudou barvu a můj hlas promluví k Dítěti Světla a zjeví jméno Dítěte Temnoty. A Dítě Světla vezme Ochráncův meč a půjde vyhledat, co je skryto. Dlouhé bude jeho putování a bude trojnásobné. A zvíš, že úkol začíná, když se obnoví linie Strážce. Dobře střež sémě Strážce, neboť již nebude dalšího. Střež je pečlivě, neboť padne - li toto sémě do rukou Dítěte Temnoty a bude vzato na místo, kde přebývá zlo, výsledek určí jen slepá volba. Bude - li Strážcovo sémě zloupeno, pak musí Milovaný a Věčný ukazovat cestu. A on najde stezku až na místo, kde zlo přebývá, v Mystériích. A v každém z Mystérií leží jen část cesty a on je musí nalézt všechna - všechna - jinak cesta stane se scestím a Temnota bude triumfovat. Chvátej tedy na střetnutí, kde zakončí se trojnásobný úkol. A toto střetnutí odehraje se na místě, jež není více, a zde bude provedena volba.“

Garion to přečetl ještě jednou a pak potřetí, cítě zlověstný chlad, jak ta neblahá slova rezonovala a burácela v jeho vědomí. Nakonec vstal a přešel ke dveřím svícemi osvětlené krypty. „Potřebuju něco na psaní,“ řekl knězi, stojícímu hned za prahem. „A ať někdo doběhne k řece a vyřídí kapitánovi mé lodi, aby se připravil. Hned jak tu budu hotov, musím vyplout do Kotu.“

Kněz však jen hleděl s vypoulenýma očima na jasně zářící Orb v Garionově dlani. „Tak tu, člověče, nestůj a hni se!“

Kněz zamrkal a odcupital.

Druhého dne byl Garion v Kotu a zhruba o den a půl později dosáhl už Aldurova brodu v severní Algaiii. Měl štěstí - přes toto široké a mělké místo v jinak mocné řece právě přeplavovali stádo polodivokých algarských koní na cestě do Murosu a Garion se okamžitě vydal za náčelníkem.

„Potřebuju dva koně,“ řekl místo obvyklých zdvořilostí. „Nejlepší, které máte. Musím být do konce týdne v Aldurově údolí.“

Náčelník, divoce vyhlížející algarský bojovník oblečený do černé kůže, ho odhadl pohledem. „Dobří koně jsou drazí. Vaše Veličenstvo,“ začal zkusmo a oči se mu rozzářily.

„Na tom nesejde. Připravte mi je tak za čtvrt hodiny - a přidejte do sedlové brašny i nějaké jídlo pro mě.“

„Vaše Veličenstvo ani nechce prodiskutovat cenu?“ Hlas náčelníka prozradil jeho hluboké rozčarování.

„Skutečně ne,“ ujistil ho Garion. „Prostě je připravte a já to zaplatím.“

Náčelník si jen povzdechl. „Vaše Veličenstvo, přijměte je jako dar,“ pronesl. Pak truchlivě pohlédl na rivanského krále. „Doufám, že si alespoň uvědomujete, jak jste mi zkazil celé odpoledne.“

Garion mu věnoval krátký chápavý úsměv. „Kdybych měl čas, ctihodný náčelníku, handloval bych s vámi třeba celý den - až k poslednímu měďáku - ale mám něco důležitého na jihu.“

Náčelník jen smutně potřásl hlavou.

„Neberte to tak, příteli,“ těšil ho Garion. „Pokud vám to udělá radost, budu vaše jméno proklínat a každému, koho potkám, řeknu, jak jste mě napálil.“

Náčelníkova tvář se rozjasnila. „To by bylo od Vašeho Veličenstva nanejvýš laskavé,“ řekl. Pak zachytil Garionův pobavený pohled. „Člověk přece *musí* dbát o svou dobrou pověst. Koně budou připraveni, kdykoli budete chtít. Osobně vám je vyberu.“

Garion při následné cestě na jih dosáhl výborného času. Udržoval koně čerstvé a při síle tím, že přesedal každé dvě tři legue. Během dlouhého putování za Orbem pochytil mnoho způsobů, jak šetřit dobré koně, a nyní je všechny využil. Když se mu ocitl v cestě příkrý svah, zvolnil až do kroku a ztracený čas nahnal při cestě dolů. Náročný terén, pokud to bylo jen trochu možné, objížděl. Cestoval hluboko do noci a na další cestu vyrážel s prvním ranním přísvitem.

A tak rovnoměrně postupoval pod teplým jarním sluncem po kolena vysokou vlnící se prérijní trávou. Objel člověkem vytvořenou horu algarské Pevnosti, neboť věděl, že by král Čo-Hag s královnou Silar a ovšemže i Hettar s Adarou trvali na tom, aby se den dva zdržel. S lítosti rovněž minul asi o legui východně stojící Poledřin dům. Doufal, že později bude mít čas na návštěvu tety Pol, Durnika a Dejruka. Ale právě teď se musel dostat k Belgaratovi s onou pasáží z Kodexu, kterou pečlivě okopíroval a jež nyní cestovala v kapse jeho kabátce.

Když konečně dorazil až k Belgaratově přisedlé kruhové věži, byl tak unaven, že se při seskakování se zpěněného koně pod ním podlomila kolena. Okamžitě přešel k velkému plochému kameni, jenž

sloužil jako dveře do věže. „Dědečku!“ zavolal směrem k horním oknům. „Dědečku, to jsem já!“

Žádná odpověď. Zavalitá věž se tiše tyčila jako přízrak vyrůstající z vysoké trávy a ostře se rýsovala proti nebi. Gariona vůbec nenapadlo, že by tam stařec nemusel být. „Dědečku!“ zavolal znovu. A opět žádná odpověď. Přilétl jen kos s rudými letkami, přistál na vrcholku věže a zvědavě shlížel na Gariona. Pak si začal čechrat peří.

Zklamáním téměř se zalykající Garion hleděl na nehybný kámen, jenž se na Belgaratovu výzvu vždy poslušně odsunul. Přestože si byl vědom, že se jedná o vážné porušeni etikety, soustředil vůli, zabodl do něj pohled a přikázal: „Otevři se!“

Kamen sebou překvapeně trhnul a váhavě se poodsunul. Garion se protáhl dovnitř a rychle vyběhl po schodech; v poslední chvíli si vzpomněl na schod, který se viklal, a přeskočil ho. „Dědečku!“ zavolal vzhůru.

„Garione?“ zazněl shora starcův překvapený hlas. „Jsi to ty?“

„Volal jsem na tebe,“ řekl Garion a vyběhl nahoru do kruhové místnosti na konci schodiště, neuklizené a přecpané věcmi. „Copak jsi mě neslyšel?“

„Byl jsem do něčeho zabraný.“ odpověděl stařec. „Co se děje? Kde se tady bereš?“

„Konečně jsem objevil tu pásáž“ oznámil Garion.

„Jakou pasáž?“

„Tu v Mrinském kodexu - tu, co chyběla.“

Belgaratova tvář dostala náhle napjatý, dokonce ostražitý výraz. „O čem to mluvíš, hochu? V Mrinském kodexu přece žádná pasáž nechybí.“

„Mluvili jsme o ní v Rivě. Copak si už nevzpomínáš? Jde o místo, kde je na jedné stránce ta skvrna. Upozornil jsem tě na ni.“

Belgarat se zatvářil znechuceně. „A tos přišel sem, abys mě otravoval kvůli *tomuhle?*“ V hlase mu zazněl kousavý tón.

Garion na něj zůstal hledět. To nebyl Belgarat, kterého znal. Stařec se k němu nikdy předtím nechoval tak odměřeně. „Dědečku,“ ozval se, „co je to s tebou? Tohle je velice důležité. Někomu se v Kodexu nějak podařilo utajit celou pasáž. Když to čteš, je tam část, kterou prostě nevidíš.“

„Ale *tys* ji uviděl!“ vpadl Belgarat hlasem, v němž zaznívalo málem pohrdání. „Právě *ty!* Kluk, co až skoro do dospělosti vůbec neuměl číst! My všichni tady studujeme ten kodex tisíce let, a ty si sem teď jen tak přijdeš a prohlásíš, že jsme něco přehlédli?“

„Dědečku, poslouchej mě. Pokusím se to vysvětlit. Když dojdeš k tomu místu, stane se něco s tvou myslí. A nevěnuješ té pasáži pozornost, protože z nějakého důvodu prostě *nechceš.*“

„Nesmysl!“ odfrkl Belgarat. „Nemám zapotřebí, aby se mi nějaký učedník pokoušel vysvětlovat, jak mám studovat.“

„A nechceš se ani podívat, co jsem našel?“ zaškemral Garion, vytáhl z kapsy pergamen a podal mu ho.

„Ne!“ zarval Belgarat a odhodil list. „Dej ten nesmysl pryč. A vypadni z mé věže, Garione!“

„Dědečku!“

„Ztrať se odtud!“ Starochova tvář zesinala vzteky a oči mu zaplály.

Garion byl dědečkovými slovy tak zdeptán, že mu do očí vstoupily slzy. Jak jen s ním může Belgarat takhle mluvit?

Stařec byl čím dál podrážděnější. Začal přecházet sem a tam a mumlat si pro sebe. „Měl jsem spoustu práce - a důležité práce - a ty se sem vloupáš s touhle bláznivou povídačkou o tom, že jsme něco přehlédli. Jak se vůbec opovažuješ? Jak ses opovážil mě rušit kvůli téhle pitomosti? Copak nevíš, kdo jsem?“ Ukázal na pergamen, jejž Garion sebral se země a svíral v ruce. „Odnes mi tu nechutnou věc z očí!“

A vtom Garion náhle vše pochopil. Ať se už pokoušel kdokoli či cokoli zastřít slova ukrytá pod tou podivnou inkoustovou kaňkou, propadl těď panice a vyvolal u Belgarata tuto pro něj tak netypickou zuřivost, jen aby mu zabránil si onu pasáž přečíst. A existoval jen jediný způsob, jak zlomit toto podivné nutkání vyhnout se pohledu na ni. Garion odložil pergamen na stál, klidně a zvolna odepjal silný řemen kolem hrudi, sňal ze zad meč Železné ruky a opřel ho o zeď. Pak položil dlaň na Orb na konci jílce meče a řekl: „Uvolni se.“ Orb se při jeho doteku rozzářil a zůstal mu v ruce.

„Co to děláš?“ zajímal se Belgarat.

„Musím tě *donutit,* abys spatřil to, o čem mluvím, dědečku,“

oznámil mu Garion nešťastně. „Nechci ti ublížit ale musíš se prostě podívat.“ Pomalu a klidně vykročil k Belgaratovi s Orbem napřaženým před sebou.

„Garione,“ zarazil se Belgarat a ostražitě ustoupil, „buď s tím opatrný.“

„Dědečku, běž ke stolu,“ vyzval ho Garion hrozivě. „Běž ke stolu a přečti si, co jsem objevil.“

„Ty mi vyhrožuješ?“ zeptal se nevěřícně Belgarat

„Prostě to udělej, dědečku.“

„Takhle jsme se, Garione, k sobě ještě nikdy nechovali,“ řekl staroch, stále couvaje před zářícím Orbem.

„Ke stolu,“ opakoval Garion. „Jdi k němu a přečti si to.“

Belgaratovo čelo se perlilo potem. Nejistě, téměř jako by mu to působilo nějakou skrytou bolest, přešel ke stolu a sklonil se nad pergamenem. Pak potřásl hlavou. „Nic nevidím,“ prohlásil, přestože hned vedle listu hořela svíce. „Je tu příliš tma.“

„Tady,“ řekl Garion a napřáhl zářící Orb, „posvítím ti.“ Orb zjasněl a jeho modré světlo dopadlo na pergamen a naplnilo místnost. „Přečti to, dědečku,“ poručil Garion neoblomně.

Belgarat na něj pohlédl bezmála prosebně. „Garione…“

„Čti.“

Belgarat sklopil oči k listu ležícímu před ním a náhle tlumeně vykřikl. „Kde…? Odkud to máš?“

„Bylo to pod tou skvrnou. Už to vidíš?“

„Pochopitelně, že to vidím.“ Belgarat nadšeně zvedl pergamen a znovu jej přečetl. Ruce se mu třásly vzrušením. „Jsi si jist, že tohle je přesné znění?“

„Okopíroval jsem to znak po znaku, dědečku - přímo z originálního svitku.“

„A jak jsi na to vůbec přišel?“

„Stejně jako ty - díky světlu Orbu. Nějak tím dokáže proniknout.“

„Fascinující,“ řekl stařec. „Zajímalo by mě…“ Rychle přešel ke skříni u zdi, chvíli se v ní přehraboval a pak se vrátil ke stolu, třímaje svitek. Svižně ho rozvinul. „Podrž mi Orb blíž, hochu,“ řekl.

Garion pozvedl Orb a spolu s dědečkem sledoval, jak ukryté

znaky pomalu vystupují k povrchu, stejné jako v opisu.

„Naprosto úžasné," divil se Belgarat. „Je to trochu rozmazané a některé znaky nejsou čitelné, ale je to tady. Všechno je tady. Jak je možné, že si toho nikdo z nás nevšiml už dávno předtím - a jak to, že jsi na to přišel právě *ty?*"

„Měl jsem pomoc, dědečku. Ten hlas mi řekl, že si to musím přečíst v určitém druhu světla." Pak zaváhal, věda, kolik bolesti to, co řekne, asi starochovi způsobí. „A pak nás přišla navštívit Poledra."

„Poledra?" Belgarat se při vyslovení jména své ženy zajíkl.

„Někdo přinutil ve spánku Se'Nedru, aby něco udělala - něco hodně nebezpečného - a Poledra přišla a zastavila ji. Pak mi řekla, že se musím vydat do té drasnijské svatyně a přečíst si Kodex, a upozornila mě, abych si vzal sebou Orb. Když jsem se tam dostal a začal číst, skoro jsem utekl. Všechno najednou vypadalo hrozně pošetile. Pak jsem si však vzpomněl, co mi řekli, a dal jsem si všechno dohromady. Hned jak jsem začal číst při světle Orbu, ten pocit, že jen marním čas, zmizel. Dědečku, odkud se vlastně vzal? Myslel jsem, že je zaměřen jen na mě, ale zasáhl i tebe."

Belgarat se zakabonil a zamyslel. „Jedná se o interdikt," objasnil konečně. „Někdo kdysi soustředil na tu skvrnu svou vůli a dal jí tak odpuzující moc, že ji vlastně nikdo ani doopravdy neviděl."

„Ale přesto je všechno tam - dokonce i na tvé kopii. Jak je možné, že opisovač, který pořizoval kopii, všechno viděl a opsal na sebe, ale my ne?"

„Spousta dávných opisovačů byla negramotných," vysvětlil Belgarat. „Abys něco dokázal okopírovat, nemusíš ještě umět číst. Všechno, co tihle opisovači museli udělat, bylo přesně opsat všechny znaky na stránce."

„Ale ten - jak jsi to říkal?"

„Interdikt. Trochu příliš honosné slovo pro to, co se stalo. Myslím, že ho vymyslel Beldin. Někdy je až příliš fascinován svou vlastní chytrostí."

„A ten interdikt umožnil opisovačům napsat všechna ta slova jedno na druhé - přestože vůbec nevěděli, co znamenají?"

Belgarat jen zabručel, ve tváři měl zamyšlený výraz, „Ať to udělal kdokoli, je to velice silné - a velice subtilní. Vůbec jsem si neu-

vědomil, že si někdo zahrává s mou myslí.“

„A kdy k tomu mohlo dojít?“

„Nejspíše už tehdy, když mrinský prorok ta slova pronášel.“

„Může ten interdikt působit i potom, kdy ten, kdo ho vyvolal, zemřel?“

„Ne.“

„Pak tedy…“

„Správně. Pořád tu ještě někde je.“

„A nemohl by to být ten Zandramas, o kterém jsme se doslechli?“

„Myslím, že je to docela dobře možné.“ Belgarat zvedl to, co Garion opsal. „Teď už to vidím i při normálním světle,“ řekl. „Je zřejmé, že jak už jednou někdo interdikt prolomí, zůstane prolomen.“ Pozorně vše ještě jednou pročetl. „Garione, tohle je opravdu důležité.“

„Tím jsem si byl naprosto jistý,“ opáčil Garion. „Ale všemu jsem nerozuměl. První část je docela jasná - ta o tom, jak Orb zrudne a bude zjeveno jméno Dítěte Temnoty. A zdá se, že budu muset podniknout další dlouhou cestu.“

„Jestli je to pravda, tak velmi dlouhou.“

„Co má ale znamenat ta další část?“

„No, podle toho, co vím, tvé poslání - ať už jakékoli - právě začalo. Začalo, když se narodil Geran.“ Stařec se zamračil. „Ale nelíbí se mi ta část, hovořící o tom, že rozhodne slepá volba. Podobné věci mě hrozně znervózňují.“

„Kdo je ten Milovaný a Věčný?“

„Nejspíš já.“

Garion na něj pohlédl.

Belgarat pokrčil rameny. „Je to možná trochu okázalé,“ připustil, „ale někteří lidé mě titulují 'Věčný muž' - a když mi můj Mistr změnil jméno, přidal ke starému slabiku 'Bel', která znamená 'milovaný'.“ Trochu smutně se pousmál. „Můj Mistr si občas potrpí na slova.“

„A co jsou to ta mystéria, jež se tam zmiňují?“

„Jde jen o archaický termín. V dávných dobách se používalo slovo 'mystérium' místo 'proroctví'. Myslím, že vzhledem k nesrozumitelnosti některých celkem případně.“

„Hej! Garione! Belgarate!“ dolehl k nim hlas zvenčí.

„Kdo je to?“ zeptal se Belgarat. „Řekls někomu, že sem jedeš?“

„Ne,“ zamračil se Garion, „vůbec ne.“ Přešel k oknu a pohlédl dolů. Na zpěněném a vyčerpaně vyhlížejícím koni vzpřímeně seděl vysoký Algar s tváří připomínající dravého ptáka a s rozevlátou černou kadeří. „Hettare!“ zavolal na něj Garion. „Co se děje?“

„Garione, pusť mě dovnitř,“ odpověděl Hettar. „Musím s tebou mluvit.“

Belgarat se připojil ke Garionovi v okně. „Dveře jsou na opačné straně věže,“ zavolal dolů. „Otevřu ti. Buď opatrný na pátém schodu,“ varoval ho ještě, když dlouhán vyrazil kolem věže, „viklá se.“

„Proč ho konečně nespravíš, dědečku?“ zeptal se Garion. Ucítil slabé, důvěrně známé zapulsování, jak stařec otevíral dveře.

„No, některý z příštích dnů se k tomu snad dostanu.“

Když Hettar vystoupil do kruhového pokoje na vrcholku věže, jeho dravčí tvář měla zarmoucený výraz.

„Co má znamenat ten spěch, Hettare?“ Zeptal se Garion. „Ještě nikdy jsem nezažil, že bys takhle zchvátil koně.“

Hettar se zhluboka nadechl. „Garione, musíš se okamžitě vrátit do Rivy,“ pronesl.

„Něco se tam stalo?“ otázal se Garion a jako by na něj sáhla smrt.

Hettar si povzdechl. „Příčí se mi, že to mám být zrovna já, Garione, kdo ti to řekne, ale Se'Nedra mi vzkázala, abych tě sehnal co možná nejrychleji. Ihned musíš zpět do Rivy.“

Garion se připravil na nejhorší, napadl ho hned asi tucet hrozných možností. „Proč?“ zeptal se tiše.

„Je mi líto, Garione - asi víc, než vůbec dokážu vyjádřit - ale Brand byl zavražděn.“

Část třetí

ALORIE

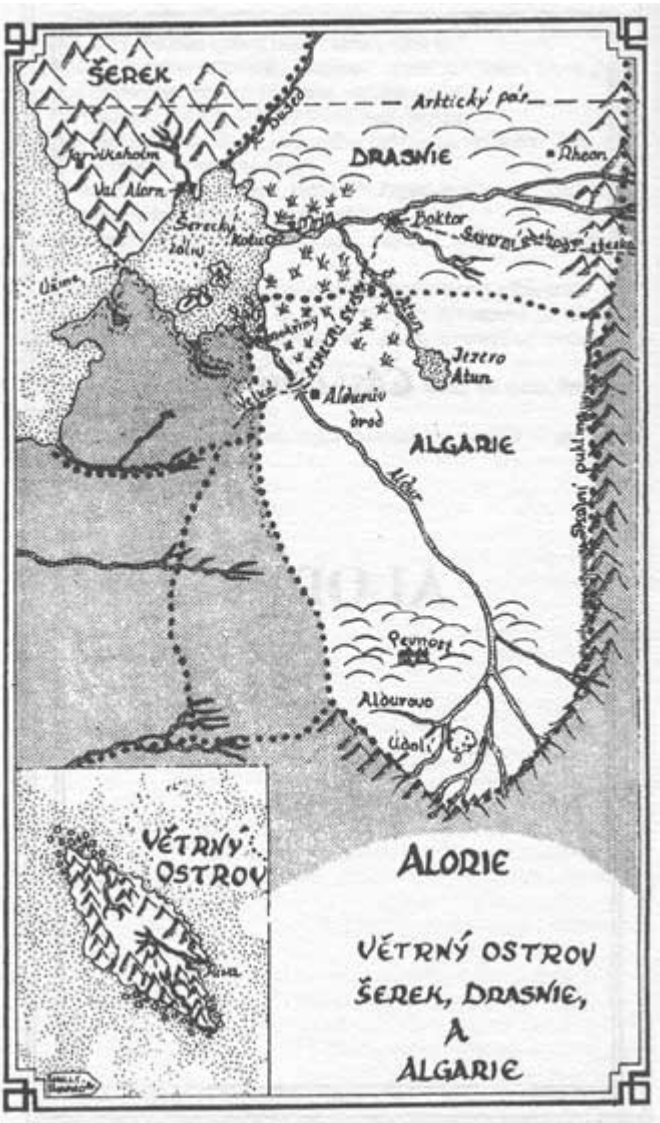
ŠEREK
Arktický pás
DRASNIE
Rheon
Val Alorn
Poktor
Jezero Atun
Alderův brod
ALGARIE
Pevnost
Aldurovo
Údolí
VĚTRNÝ OSTROV
ALORIE
VĚTRNÝ OSTROV
ŠEREK, DRASNIE,
A
ALGARIE

Kapitola sedmnáctá

PORUČÍK BLEDIK BYL JEDNÍM z těch prostomyslných mladých sendarských důstojníků, kteří brali všechno nanejvýš vážně. Dorazil do hostince U lva v přístavním městě Kamaaru přesně na čas a vzhůru na poschodí ho doprovodil livrejovaný hostinský. Pokoje, v nichž se ubytovali Garion s ostatními, byly vzdušné, přepychově zařízené a měly okna do přístavu. Garion právě stál u okna, odhrnul zelené závěsy a upíral pohled do dáli, jako kdyby dokázal dohlédnout přes všechny ty legue otevřeného moře a spatřit, co se děje na Rivě.

„Vaše Veličenstvo pro mne poslalo?“ zeptal se Bledik a uctivě se poklonil.

„Aha, poručíku, jen pojď dále,“ řekl Garion a otočil se do místnosti. „Mám důležitou zprávu pro krále Fulracha. Jak rychle by ses dokázal dostat do Sendaru?“

Poručík se zamyslel. Jeden pohled na jeho vážnou tvář prozradil Garionovi, že mladík vždy zvažuje všechny možnosti. Bledik našpulil rty a mimovolně si uvolnil límec své šarlatové uniformy. „Kdybych jel bez ustání a měnil si cestou koně v každém hostinci, mohl bych být v paláci zítra navečer.“

„Dobře,“ souhlasil Garion. Podal mladému důstojníkovi svinutý a zapečetěný dopis pro sendarského krále. „Až uvidíš krále Fulracha, řekni mu, že jsem vyslal urozeného Hettara z Algarie ke všem alornským králům, aby jim sdělil, že jsem svolal shromáždění alornských králů do Rivy a že bych byl rád, kdyby tam také byl.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„A řekni mu, že rivanský Správce byl zavražděn.“

Bledik vytřeštil oči a zbledl. „Ne!“ zasípal. „A kdo je za to zodpovědný?“

„Zatím ještě neznám žádné podrobnosti, ale hned jak se nám podaří sehnat nějakou loď, vyplujeme na ostrov.“

„Garione, drahý," ozvala se od okna Polgara ze svého křesla, „už jsi všechno vysvětlil v tom dopise. Poručík má před sebou dlouhou cestu a ty ho jen zdržuješ."

„Máš nejspíš pravdu, teto Pol," připustil. Pak se otočil zpět k Bledikovi. „Budeš potřebovat nějaké peníze nebo cokoli jiného?" zeptal se ho.

„Ne, Vaše Veličenstvo."

„Tak se raději ihned vydej na cestu."

„Hned vyrazím, Vaše Veličenstvo." Poručík zasalutoval a odešel.

Garion začal přecházet po drahocenném malloreánském koberci sem a tam, zatímco Polgara, oblečená v prostých modrých cestovních šatech, pokračovala ve spravováni jedné z Dejrukových tunik; jehla se jí ve slunečním světle dopadajícím oknem jen blýskala. „Jak můžeš být tak klidná?" chtěl vědět.

„Nejsem, drahý," opáčila. „Právě proto šiju."

„Co jim může trvat tak dlouho?" rozčiloval se.

„Garione, najmout loď zabere nějaký čas. Není to jako koupit bochník chleba."

„Kdo jen mohl chtít ublížit Brandovi?" vybuchl. Od chvíle, kdy vyjeli asi před týdnem z Aldurova údolí, kladl tutéž otázku stále znovu a znovu. Velký Správce se smutnou tváří byl tak naprosto oddán Garionovi a rivanskému trůnu, že vlastně ani neměl žádnou vlastní identitu. A pokud Garion věděl, Brand neměl na celém světě jediného nepřítele.

„To je jedna z prvních věcí, kterou musíme zjistit až se dostaneme do Rivy," řekla. „A teď se, prosím, zkus uklidnit. Tohle pobíhání nic nevyřeší a hrozně všechny ruší."

Byl už skoro večer, když se Belgarat, Durnik a Dejruk vrátili a přivedli s sebou vysokého prošedivělého Rivana, jehož šaty byly načichlé nezaměnitelnou vůní soli a dehtu, jež prozradila, že se jedná o námořníka.

„Toto je kapitán Jandra," představil ho Belgarat. „Souhlasil, že nás zaveze na ostrov."

„Děkujeme vám, kapitáne," řekl Garion prostě.

„Bude mi ctí, Vaše Veličenstvo," odpověděl Jandra a prkenně

se uklonil.

„Kdy jste připlul z Rivy?“ zeptala se ho Polgara.

„Včera odpoledne, má paní.“

„A máte nějakou představu, co se tam vlastně stalo?“

„Dolů do přístavu se zrovna moc podrobností nedoneslo, má paní. Někdy jsou lidé shora z Citadely trochu tajnůstkáři - bez urážky, Vaše Veličenstvo. Po městě kolují nejrůznější pověsti, i když - většina z nich zní trochu divoce. Mohu říct s jistotou jen to, že Strážce byl napaden a zabit skupinou Šereků.“

„*Šerekové?*“ vykřikl Garion.

„Na tom se všichni shodují, Vaše Veličenstvo. Někteří lidé říkají, že všichni vrahové byli pobiti. Jiní zase tvrdí, že jich několik přežilo. To nevím jistě, ale vím, že šest z nich skutečně pohřbili.“

„Skvělé,“ zavrčel Belgarat.

„Zase ne tak moc, otče, jestli jich nebylo víc,“ řekla mu Polgara. „potřebujeme odpovědi, ne mrtvoly.“

„Ehm - odpusťte, Vaše Veličenstvo,“ vmísil se poněkud nejistě Jandra.“Možná bych to neměl říkat, ale některé pověsti, co kolují po městě, tvrdí, že ti Šerekové byli nějací oficiální vyslanci z Val Alomu a že je poslal král Anheg.“

„Anheg? To je absurdní.“

„Někteří lidé to tvrdí, Vaše Veličenstvo. Sám tomu nepřikládám příliš váhy, ale mohlo by jít o pověsti, kterým asi budete chtít udělat přítrž. Správce byl na Rivě všeobecně milován a spousta lidí začíná brousit meče - pokud mi rozumíte.“

„Myslím, že čím dřív se dostaneme domů, tím lépe,“ řekl Garion. „Jak dlouho nám bude trvat doplout na Rivu?“

Kapitán to zvážil. „Moje loď není tak rychlá jako šerecké válečné koráby,“ pronesl omluvně. „Řekněme tři dny - pokud vydrží počasí. Můžeme vyplout s ranním odlivem, budete - li připraveni.“

„Dobrá, uděláme to tak,“ rozhodl Garion.

Bylo pozdní léto a na Větrném moři vládlo jasné a slunečné počasí. Jandrova loď pokojně brázdila sluncem prozářené jiskřící se vlny a nakláněla se na bok pod náporem příznivého větru. Garion strávil většinu plavby mrzutým přecházením po palubě. Když se třetího dne po vyplutí z Kamaaru vynořily nízko nad horizontem ro-

zeklané obrysy Větrného ostrova, posedl ho druh palčivé netrpělivosti. Bylo tu tolik otázek k zodpovězení a tolik věcí, jež musely být vykonány, že každá další hodina cesty do přístavu mu připadala jako nesnesitelné zdržení.

Když Jandrova loď doplula do přístavu a přirazila ke kamennému molu u města, bylo pozdní odpoledne. „Půjdu napřed," oznámil Garion ostatním. „Přijďte za mnou, jak budete moci nejdříve." A zatímco námořníci ještě přivazovali loď k úchytům, už přeskočil postranici na solí pokrytou dlažbu mola a zamířil vzhůru do Citadely; bral schody po dvou.

Se'Nedra oblečená do černých smutečních šatů ho očekávala v masivní hlavní bráně Citadely. Byla bledá a v očích měla slzy. „Ach Garione," vykřikla, když k ní dorazil. Vrhla se mu kolem krku a rozvzlykala se.

„Kdy se to stalo, Se'Nedro?" zeptal se a objal ji. „Hettar mi moc podrobností neřekl."

„Asi tak před třemi týdny," dostala ze sebe přerývaně. „Ubohý Brand. Měla jsem ho moc ráda."

„Nevíš, kde bych našel Kaila?"

„U Brandova pracovního stolu," odpověděla. „Myslím, že od té doby, co se to stalo, spal každou noc jen pár hodin."

„Teta Pol dorazí s ostatními za chvíli. Jdu si promluvit s Kailem. Přiveď je hned, jak dojdou, ano?"

„Jistě, miláčku," odpověděla a utřela si oči hřbetem ruky.

„Později si povíme všechno ostatní," řekl ještě. „Právě teď ale musíme zjistit, co se vlastně stalo."

„Garione," řekla vážně, „byli to Šerekové."

„Taky jsem slyšel," přitakal, „a proto se musím dostat celé věci na kloub co nejdříve."

Chodby Citadely zely prázdnotou a vládlo v nich mrtvé ticho. Jak Garion kráčel komnatami v západním křídle, kde se Brand vždy věnoval každodennímu spravování království, sluhové a úředníci, jež potkával, se mu mlčky ukláněli a ustupovali stranou.

Kail byl oblečen do nejhlubší černi a ve tváři celý šedý hlubokým žalem a vyčerpáním. Nicméně vyrovnané hromádky dokumentů na desce Brandova stolu svědčily o tom, že přes svůj smutek se nevě-

noval jen svým povinnostem, ale plnil rovněž i otcovy. Když vstoupil Garion, vzhlédl a začal vstávat.

„Nech toho," zarazil ho Garion. „Máme až příliš mnoho práce, než abychom se zdržovali formalitami." Pohlédl na vyčerpaného přítele. „Je mi to moc líto, Kaile," řekl smutně. „Víc líto, než vůbec dokážu vypovědět."

„Děkuji, Vaše Veličenstvo."

Garion padl do křesla naproti němu, jak na něj dolehla všechna jeho vlastní únava. „Nikdo mi o tom nedokázal říct nic určitého," nadhodil. „Mohl bys mi povědět, co se přesně stalo?"

Kail přikývl a pohodlně se opřel. „Bylo to asi před měsícem," začal, „krátce poté, co jste odcestoval do Drasnie. Připlulo obchodní poselstvo od krále Anhega. Všechny jejich průvodní listiny se zdály být v pořádku, ale o tom, jaký je přesně účel návštěvy, neřekli nic určitého. Projevovali jsme jim obvyklou zdvořilost a oni většinu času zůstávali v komnatách, které jsme jim přidělili. Potom jedné noci můj otec probíral nějaké záležitosti s královnou Se'Nedrou a byl na cestě zpět do svých komnat, když je potkal v chodbě vedoucí ke královským pokojům. Zeptal se, jestli by jim mohl být nějak nápomocen, a oni ho bez sebemenšího varování napadli." Kail zmlkl a Garion spatřil, jak se mu čelisti pevně sevřely. Ostře se nadechl a jednou rukou si zakryl unavené oči. „Vaše Veličenstvo, můj otec ani nebyl ozbrojen. Bránil se, jak mohl, a dokázal přivolat pomoc, než ho zabili. Přiběhli jsme mu s bratry na pomoc - spolu s několika místními gardisty - a snažili jsme se ze všech sil vrahy zajmout, ale ti se naprosto odmítli vzdát." Zamračil se. „Skoro jako kdyby *toužili* přijít o život. Nemohli jsme dělat nic jiného, než je pobít."

„Všechny?" zeptal se Garion a ucítil, jak se mu svírá žaludek.

„Všechny až na jednoho," odpověděl Kail. „Můj bratr Brin ho udeřil do týla topůrkem válečné sekery. Doposud se neprobral k vědomí."

„Přijela se mnou i teta Pol," řekl Garion. „Ta ho už probere - pokud vůbec někdo." Tvář mu ztvrdla. „A až se probere, trochu si spolu popovídáme."

„Také by mě pár odpovědí zajímalo," připojil se Kail. Pak zmlkl a zatvářil se ustaraně. „Belgarione, měli u sebe list od krále

Anhega. Proto jsme je také vůbec pustili do Citadely.“

„Jsem si jist, že se najde nějaké logické vysvětlení.“

„Ten dopis mám. Je na něm jeho pečeť i podpis.“

„Svolal jsem zasedání Alornského koncilu,“ sdělil mu Garion. „Hned, jak Anheg dorazí, určitě to nějak rozlouskneme.“

„Jestli dorazí,“ dodal zasmušile Kail.

Dveře se tiše otevřely a Se'Nedra uvedla do místnosti ostatní.

„Dobrá,“ spustil energicky Belgarat, „tak se podívejme, jestli to dokážeme rozmotat. Přežil některý z nich?“

„Jeden, Pradávný,“ odpověděl Kail, „ale je v bezvědomí.“

„Kde je?“ zeptala se Polgara.

„Uložili jsme ho do cely v severní věži, má paní. Lékaři mu ošetřili zranění, ale nedokázali ho zatím vzkřísit.“

„Hned tam jdu,“ prohlásila.

Dejruk přešel pokoj k místu, kde seděl Kail, a účastně beze slova položil ruku na rameno mladého Rivana. Kail opět zaťal zuby a v očích se mu náhle objevily slzy.

„Měli dopis od Anhega, dědečku,“ oznámil Garion starci. „Proto se také dostali do Citadely.“

„Máš tu někde ten dopis?“

„Ano, Pradávný. Je někde tady.“ Kail začal přehrabovat jednu z hromádek dokumentů.

„To mi přijde jako nejlepší začátek.“ prohodil starec. „Závisí na tom cela alornská aliance, takže to raději vysvětleme co nejrychleji.“

Polgara skončila s vyšetřením zbylého atentátníka až pozdě večer. Když se vrátila do královských komnat, kde stále ještě probírali situaci, vyjadřovala její tvář zklamání. „Je mi líto, ale nemohu s ním dělat absolutně nic,“ referovala. „Celá zadní část lebky byla rozdrcena. Jen tak tak přežívá; kdybych se ho pokusila přivést k vědomí, okamžitě zemře.“

„Ale potřebuju pár odpovědi, teto Pol,“ řekl Garion. „Jak dlouho bude podle tebe trvat, než se probere?“

Potřásla hlavou. „Pochybuji, že vůbec někdy - a i kdyby, je nepravděpodobné, že by dokázal říct něco smysluplného. Jediné, co mu teď drží mozek pohromadě, je asi jen kůže s vlasy.“

Bezradně na ni pohlédl. „A nemohla bys…?“

„Ne, Garione. Nezůstalo mu v mysli nic, s čím bych mohla pracovat.“

Dva dny nato dorazil král Čo-Hag, vůdce kmenových náčelníků algarských jezdců, doprovázen královnou Silar a Adarou, Garionovou vysokou tmavovlasou sestřenicí. „Velmi smutná záležitost,“ řekl Čo-Hag svým tichým hlasem Garionovi, když si na molu potřásali rukama.

„V poslední době to vypadá, že se scházíme jen na pohřbech,“ přitakal Garion. „Kde je Hettar?“

„Myslím, že ve Val Alornu,“ odpověděl Čo-Hag. „Připluje sem nejspíš s Anhegem.“

„To je právě věc, o které si budeme muset pořádně promluvit,“ poznamenal Garion.

Čo-Hag pozdvihl obočí.

„Lidé, co zavraždili Branda, byli Šerekové,“ vysvětlil tiše Garion. „A měli dopis od Anhega“

„Anheg s tím nemohl mít vůbec nic společného,“ prohlásil Čo-Hag. „Měl rád Branda jako bratra. Musí být za tím někdo jiný.“

„Jsem si jistý, že máš pravdu, ale právě teď se šíří Rivou proti němu velké podezření. Někteří lidé dokonce mluví o válce.“

Čo-Hagova tvář dostala pochmurný výraz.

„Proto nám nezbývá než urychleně odhalit pravdu,“ řekl mu Garion. „Musíme se s těmi názory vypořádat dřív, než se nám vše docela vymkne z rukou.“

Následující den dorazil do přístavu sendarský král Fulrach a s ním na jeho masivním širokém korábu jednoruký generál Brendig, stařičký, ale křepký hrabě ze Seline a překvapivě i královna Layla, dáma, jejíž hrůza z plavby na moři se stala téměř legendou. Téhož odpoledne vystoupila na břeh z černě natřené drasnijské lodi, jež připlula z Boktoru, i královna Porenna, stále v nejhlubším smutku za svého manžela, spolu se svým synem, mladičkým králem Khevou, a na kost vyzáblým markrabětem Khendonem, mužem známým spíše jako Oštěp.

„Ach, můj drahý Garione,“ řekla Porenna hned na přístavním můstku a objala ho. „Ani nemohu vyjádřit, jak mi to je líto.“

„Všichni jsme ztratili jednoho z nejbližších přátel," opáčil. Obrátil se ke Khevovi. „Vaše Veličenstvo," pronesl s formální úklonou.

„Vaše Veličenstvo," odpověděl rovněž s úklonou Kheva.

„Doslechli jsme se, že je na té vraždě něco záhadného," podotkla Porenna „Tady Khendon je velmi dobrý v luštění záhad."

„Markrabě," pozdravil Garion náčelníka drasnijské tajné služby.

„Vaše Veličenstvo," odpověděl Oštěp. Otočil se a natáhl ruku k mladé ženě s medově světlými vlasy a něžnýma hnědýma očima, přicházející po molu. „Vzpomínáte si na mou neteř, že?"

„Markraběnko Lisello," přivítal ji Garion.

„Vaše Veličenstvo," odpověděla obřadnou úklonou. Přestože si toho pravděpodobně nebyla vůbec vědoma, náběh na dolíčky ve tvářích jí dodával mírně rozpustilý výraz. „Strýček mě přinutil, abych mu dělala sekretářku. Stěžuje si na slábnoucí zrak, ale mám dojem, že je to spíše záminka, aby mi nemusel dát nějaký opravdový úkol. Starší příbuzní mívají někdy sklon k přehnané starostlivosti, nemyslíte?"

Garion se pousmál. „Doslechl se někdo z vás něco o Silkovi?" zeptal se.

„Je v Rheonu," odpověděl Oštěp, „a pokouší se shromáždit informace o aktivitách Medvědího kultu. Už jsme k němu vyslali posly, ale někdy je poměrně těžko k nalezení. Ale myslím, že dorazí brzy."

„Připlul už Anheg?" zeptala se královna Porenna.

Garion zavrtěl hlavou. „Čo-Hag a Fulrach jsou tady, ale o Anhegovi ještě ani slovo."

„Slyšeli jsme, že ho někteří lidé podezírají," nadhodila drobná světlovlasá královna. „Ale, Garione, to prostě nemůže být pravda."

„Jsem si jistý, že určitě dokáže všechno objasnit hned, jak připluje."

„Přežil někdo z vrahů?" zajímal se Oštěp.

„Jeden ano," odpověděl Garion, „ale obávám se, že nám moc nepomůže. Jeden z Brandových synů ho udeřil do hlavy. Vypadá to, že se už asi neprobere."

„Škoda," zamumlal Oštěp, „ale někdy člověk ani nemusí být schopen mluvit rozumně, a přesto může poskytnout informaci."

„Kéž byste měl pravdu." řekl vřele Garion.

Hovor u večeře a rovněž později večer vázl. Ačkoli to nikdo otevřeně neřekl, všichni si dávali pozor, aby se vyhnuli hovoru o neradostné možnosti, jež se nabízela. Otevřít tento problém za Anhegovy nepřítomnosti by mohlo posílit pochyby a podezření a udat celému setkání tón, který by si nikdo z nich nepřál.

„Kdy bude Brandův pohřeb?“ zeptala se tiše Porenna.

„Myslím hned, jakmile přijede Anheg,“ odpověděl Garion.

„Už ses rozhodl, co s jeho úřadem?“ zeptal se Fulrach.

„Asi ti nerozumím.“

„Úřad Správce byl vytvořen v dávných dobách, aby zaplnil vakuum, které nastalo, když Nyissané zavraždili krále Goreka a jeho rodinu. Když jsi nyní usedl na trůn, potřebuješ vůbec ještě nějakého Správce?“

„Abych byl upřímný, vůbec mě to nenapadlo. Brand tu vždy byl. Vypadal stejně neměnně jako samotné hradby Citadely.“

„A kdo vykonává jeho povinnosti od chvíle, co byl zabit, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se starý stříbrovlasý hrabě ze Seline.

„Jeho druhorozený - Kail.“

„Máte, Belgarione, ještě mnoho dalších povinností,“ podotkl hrabě. „Opravdu tu potřebujete někoho, kdo by se věnoval každodenním záležitostem - přinejmenším dokud nepomine současná krize. Nicméně se nedomnívám, že by nějaké konečné rozhodnutí o úřadu Správce muselo padnout zrovna nyní. Jsem si jist, že kdybyste ho požádal, pokračoval by Kail v plnění povinností svého otce i bez formálního pověření.“

„Má pravdu, Garione,“ ozvala se Se'Nedra. „Kail je ti naprosto oddán. Udělá všechno, oč ho požádáš.“

Jestli ten mladík vykonává svou práci dobře, bude asi nejlepší ho nechat, ať pokračuje dále,“ navrhl Seline. Pak se pousmál. „Existuje jedno staré sendarské přísloví: 'Když něco není pokažené, nepokoušej se to opravit'.“

Následujícího rána se vkolébala do přístavu nemotorně vyhlížející loď s bohatě zdobenou přídi a zádí a s očividně nadbytečným množstvím plachet. Garion, stojící na cimbuří Citadely a tiše rozmlouvající s Oštěpem, se při pohledu na ni zamračil. „Co je tohle za loď?“ zeptal se. „Tuhle konstrukci vůbec neznám.“

„Je arendijská. Vaše Veličenstvo. Oni cítí neodbytné nutkání, aby všechno, co vytvoří, vypadalo jako hrad.“

„Nevěděl jsem, že Arendijci vůbec nějaké lodě mají.“

„Nemají jich zase tak mnoho,“ odpověděl Oštěp. „Jejich plavidla mají sklon obrátit se dnem vzhůru, když zafouká trochu silnější větřík.“

„Asi bychom měli sejít dolů a podívat se, kdo připlul.“

„Dobrá,“ souhlasil Oštěp.

Ukázalo se, že pasažéry na této neohrabané lodi jsou staří přátelé. U zábradlí se tyčil Mandorallen, zmužilý baron z Vo Mandoru, a zářil v plné zbroji. Po jeho boku stál Lelldorin z Wilandoru a s nimi i jejich ženy Nerina a Ariana, obě malebně oblečeny do bohatě zdobených smutečních brokátových rouch.

„Přichvátali jsme hned, jak jsrne se medle doslechli zvěst o tvém neštěstí, Garione,“ zahalekal Mandorallen přes vodní hladinu, zatímco arendská posádka ze všech sil manévrovala s nemotornou lodí a snažila se přirazit k molu, na němž stáli Garion s Oštěpem. „Povinnost i vřelý cit, obé vůči tobě i tvému zákeřně zavražděnému Správci, nás přivedly ku pomoci při tvé nejvýše spravedlivé touze po pomstě. Připojilť by se k nám samotný král Korodullin, ale zákeřná choroba srazila ho na lože.“

„Přesně tohle mi tady ještě scházelo,“ zamumlal Garion.

„Budou s nimi starosti?“ zeptal se rovněž tiše Oštěp.

Garion se otřásl. „Ani si nedokážeš představit jaké.“

O necelé dva dny později se zpoza mysu vynořil *Mořský pták* s Barakem u kormidla a vplul do přístavu. Zábradlí hustě lemovali statní šerečtí válečníci v kroužkové zbroji. Tvářili se ostražitě, a jak Barak přirážel se svou lodí k molu, byli zjevně připraveni na všechno.

Než Garion sešel dlouhým kamenným schodištěm z Citadely, shromáždil se dole už početný dav. Jeho nálada byla těsně pod bodem varu a většina mužů, kteří ho tvořili, se tvářila výhružně a byla ozbrojena

„Zdá se, že teď bude velice záležet na tom, co uděláme,“ prohodil tiše Garion ke Kailovi, jenž ho doprovázel. „Myslím, že bychom se při tomto setkání měli tvářit co nejsrdečněji.“

Kail pohlédl na rozzlobené tváře měšťanů tísnících se na molu.

„Nejspíš máte pravdu, Belgarione," přitakal.

„A budeme muset při vítání s Anhegem projevovat okázalou srdečnost."

„Belgarione, žádáte po mně příliš."

„Nerad to říkám, Kaile, ale nyní tě *nežádám.* Ti Šerekové podél zábradlí jsou Anhegova osobní stráž. Jestli tu k něčemu dojde, bude prolita spousta krve - a nejspíš začne válka, kterou si nikdo z nás nepřeje. Proto se teď usmívej a pojďme přivítat Šereckého krále."

Aby dodal této události co největší publicitu, zavedl Garion Kaila po můstku na palubu Barakovy lodi, kde jejich setkání s králem Anhegem mohl vidět každý z rozhorleného davu. Barak oblečen do formálního zeleného kabátce a vyhlížející ještě větší, než jak si ho Garion pamatoval od posledního setkání, sešel z kapitánského můstku, aby se s nimi mohl přivítat. „Je to pro nás všechny hodně neradostná doba," prohlásil, když si potřásl rukou nejprve s Garionem a poté i s Kailem. „Anheg a Hettar jsou dole s dámami."

„S dámami?" podivil se Garion.

„S Islenou a Merel."

„Už jste slyšeli ty pověsti?" zeptal se ho Garion.

Barak přikývl. „To je jeden z důvodů, proč jsme s sebou vzali i ženy."

„Dobrý nápad," souhlasil Garion. „Když se někdo někam vydá s nekalými úmysly, obvykle s sebou nebere svou manželku - a všichni chceme, aby to zapůsobilo co nejlépe."

„Půjdu dolů pro Anhega," řekl Barak a vrhl rychlý pohled na vzrušený zástup, shromážděný kolem přístavního můstku.

Když se král Anheg, oblečený ve svém tradičním modrém šatu, vynořil z podpalubí, byla jeho hrubá tvář, napůl zakrytá černým plnovousem, strhaná a přepadlá.

„Anhegu, příteli," pronesl Garion hlasem, určeným i pro poslední v davu. Vrhl se vpřed a okázale šereckého krále objal. „Myslím, že bychom se měli usmívat," zašeptal. „Chceme přece, aby všichni ti lidé pochopili, že jsme pořád nejlepší přátelé."

„A jsme, Garione?" zeptal se nejistě Anheg.

„Anhegu, vůbec nic se nezměnilo," prohlásil Garion pevně.

„Tak se tedy dejme do toho." Anheg promluvil zvučným hla-

sem: „Královský dům Šereků vyjadřuje v této hodině zármutku rivanskému trůnu svou nejhlubší soustrast," vyhlásil formálně.

„Pokrytče!" vykřikl někdo z davu.

Anhegovi ztuhly rysy, ale Garion rychle přešel k zábradlí, oči mu jen plály. „Kdokoli urazí mého přítele, urazí i mne," řekl hrozivě tichým hlasem. „Chce snad někdo z vás říct něco *mně?*"

Dav nervózně ucouvl.

Garion se obrátil zpět k Anhegovi. „Vypadáš unaveně," poznamenal.

„Obrátil jsem celý palác naruby - a většinu Val Alomu taky - když jsem se doslechl, co se stalo, ale nedokázal jsem najít jedinou stopu." Vousatý šerecký král se zastavil a pohledl Garionovi do očí. V jeho pohledu se zračila úpěnlivá prosba. „Garione, přísahám na svůj život, že s Brandovou smrti nemám vůbec nic společného."

„Já vím, Anhegu," řekl Garion prostě. Pohlédl na stále ještě rozzuřený dav. „Možná bychom měli raději vzít Hettara a dámy a jít nahoru do Citadely. Všichni ostatní jsou už tady a chceme začít co nejdříve." Obrátil se ke Kailovi. „Hned jak tam dojdeme, chci, abys poslal dolů nějaké muže, aby tenhle dav rozptýlili. Ať tohle nábřeží uzavřou. Nechci tu mít nějaké potíže."

„To je tak zlé?" zeptal se tichounce Anheg.

„Jedná se jen o obezřetnost," ubezpečil ho Garion. „Dokud nepřijdeme všemu na kloub, chci mít věci pod kontrolou."

Kapitola osmnáctá

POHŘEB BRANDA, RIVANSKÉHO SPRÁVCE, se odehrál následujícího dne v trůnním sále rivanského krále. Garion, celý v černém, seděl na bazaltovém trůnu, po jeho boku Se'Nedra, a rivanský velekněz pronášel k zaplněnému sálu chvalořeč.

Přítomnost šereckého krále Anhega na této smuteční slavnosti vyvolala mezi rivanskými šlechtici rozhořčené reptání a jedině díky jejich hluboké úctě k Brandovi a Garionově hrozivému výrazu nepřerostlo šuškání na okrajích sálu v otevřené obviňování. Anheg, usazen mezi Porennou a Čo-Hagem, zachoval během obřadu kamennou tvář a sál opustil ihned po jeho závěru.

„Nikdy jsem ho neviděl v takovémhle stavu," řekl tiše Garionovi po skončení ceremoniálu Barak. „Nikdo ho ještě nikdy neobvinil z vraždy a on neví, jak se s tím vypořádat."

„Nikdo ho neobviňuje ani teď," opáčil rychle Garion.

„Tak se, Garione, ohlédni a podívej na tváře svých poddaných," namítl Barak smutně. „Každá je zosobněná obžaloba."

Garion si povzdechl. „Ani se nemusím dívat. Přesně vím, co si myslí."

„Kdy budeš chtít zahájit náš sněm?"

„Ještě chvíli počkáme," rozhodl se Garion. „Nijak zvlášť netoužím po tom, aby se Anheg procházel chodbami Citadely spolu se všemi smutečními hosty, kterým koukají z opasků dýky."

„To je rozumné," přitakal Barak.

Shromáždili se pozdě odpoledne v modré koncilové síni v jižní věži. Jakmile byli všichni a Kail zavřel dveře, Anheg vstal a obrátil se k nim. „Hned na začátek bych chtěl prohlásit, že s tím, co se tu stalo, nemám absolutně nic společného," řekl. „Brand byl vždy jedním z mých nejbližších přátel a raději bych si usekl ruku, než bych mu ublížil. Máte na to mé slovo - jako krále i jako Alorna."

„Nikdo tě z ničeho neobvinil, Anhegu," ozval se Čo-Hag tiše.

„Pche! Nejsem ani zdaleka tak pitomý, jak vypadám, Čo-Hagu - a i kdybych byl, mám přece uši. Zdejší lidé mi div nenaplivali do obličeje."

Šedovlasý hrabě ze Seline se uvelebil v křesle. „Myslím, že všechna ta podezření - pochopitelné naprosto nepodložená - se opírají o dopis, kterým se vrahové při příchodu prokázali. Nebylo by tedy nejlepší začít prozkoumáním onoho dokumentu?"

„Dobrý nápad," řekl Garion. Obrátil se ke Kailovi. „Mohli bychom se na ten dopis podívat?"

„Ehm… má ho vznešený Belgarat, sire," řekl Kail.

„Co - ano, ovšem," ozval se Belgarat. „Málem bych zapomněl." Sáhl do své šedé róby, vytáhl svinulý pergamen a podal ho starému sendarskému šlechtici.

„Zdá se víceméně v pořádku," zabručel hrabě, když ho přečetl.

„Ukažte mi ho," požádal Anheg. Držel dokument štítivě a při čtení se mračil. „Dobrá, je to můj podpis," připustil, „a taky moje pečeť, ale určitě jsem nic takového nenapsal."

Garion se zamyslel. „A čteš vždy všechno, co ti předloží ke schválení?" položil otázku. „Vím, že mně někdy přinesou celé haldy věcí k podpisu a já jen dospod napíšu své jméno. Co chci říct: nemohl to někdo zamíchat mezi jiné dokumenty tak, abys nevěděl, co vlastně podepisuješ?"

Anheg zavrtěl hlavou. „To se mi už jednou stalo." řekl. „Nyní proto všechno čtu, než to podepíšu. A nejen to, každý dokument, který nese mé jméno, osobně diktuju. Tak mám alespoň jistotu, že obsahuje přesně to, co chci sdělit." Hodil dopis Garionovi. „Podívej na tohle," řekl a ukázal na druhý paragraf." „'Ježto je obchod pro obě naše království životně důležitý…' a tak dále. K čertu, Garione! Nikdy v životě jsem nepoužil slovo 'ježto'."

„Jak si s tím tedy poradíme?" otázal se pléna hrabě ze Seline. „Potvrdili jsme pravost podpisu i pečeti. Král Anheg prohlašuje, že nejen čte všechno, co má podepsat, ale dokonce že i osobně diktuje každý dopis a prohlášení. A navíc jsme v dokumentu nalezli stylové atypičnosti."

„Seline," ozval se kysele Anheg, „nepletl ses někdy do práva?

Mluvíš úplně jako právník.“

Hrabě se rozesmál. „Jen se pokouším být co nejstručnější. Vaše Veličenstvo,“ podotkl.

„Já ale právníky přímo nesnáším.“

Onen zatrachtilý dopis byl sice po zbytek dne hlavním tématem rozmluv, ale k ničemu se nedošlo. Garion šel té noci na lože unavený a stejně zmatený a naplněný pochybnostmi, jako když začali.

Spal špatně a probudil se pozdě. Jak tak ležel v královské posteli s nebesy, stále se pokoušeje utřídit si myšlenky, doléhaly k němu ze sousední místnosti hlasy. Téměř mimovolně je začal identifikovat. Byla tam pochopitelně Se'Nedra a teta Pol. Snadno rozpoznal podle perlivého smíchu i královnu Laylu. Rovněž Nerinu a Arianu, vzhledem k jejich typickému mimbratskému dialektu. Byly lam i další ženy, ale jejich hlasy zanikaly ve všeobecném štěbetání.

Garion se zvolna posadil; cítil se skoro, jako kdyby vůbec nespal. Odstrčil pomačkanou pokrývku a položil nohy na podlahu. Na tenhle den se ale vůbec netěšil. Povzdechl si a vstal. Krátce pohlédl na těžký černý kabátec a nohavice a jen potřásl hlavou. Kdyby se i dnes oblékl do smutku, mohlo by to být třeba nějakou pokřivenou formou pokládáno za mlčenlivé obvinění. Toho se musí za každou cenu vystříhat. Situace okolo krále Anhega byla v tuto chvíli tak delikátní, že ji i to nejnevinnější gesto mohlo změnit v krizi. Přešel k mohutné skříni, kde měl šaty, vybral si jeden ze svých tradičních modrých kompletů a začal se oblékat.

Konverzace v sousedním pokoji náhle utichla, jak někdo zaklepal na dveře.

„Jsem tu vítaná?“ zaslechl, jak se ptá královna Islena nejistým hlasem.

„Ovšemže jsi,“ odpověděla teta Pol.

„Já myslela, že…,“ Isleně se zadrhl hlas a začala znovu. „Když jsem všechno uvážila, řekla jsem si, že by možná bylo lepší, kdybych zůstala v ústraní.“

„Nesmysl,“ prohlásila královna Layla „Jen pojď dál, Isleno.“

Ozval se všeobecný souhlas.

„Přísahám vám všem, že je můj manžel v téhle odporné záležitosti naprosto nevinný,“ oznámila Islena zvučným hlasem.

„Nikdo neřekl. že není, Isleno," odpověděla teta Pol tiše.

„Otevřeně možná ne, ale všichni okolo ho hrozně podezřívají."

„Jsem si jista, že Garion s ostatními celou záležitost vysvětlí," pronesla pevně Se'Nedra. „A pak bude zase dobře."

„Můj ubohý Anheg v noci vůbec nespal," prozradila jim smutně Islena. „Vím, že vypadá hrubě, ale uvnitř je opravdu velmi citlivý. Proto ho to tolik sebralo. Jednou dokonce plakal."

„Naši pánové a vládci pomstí slzy, jež prolil tvůj choť, na těle onoho hanebného bídáka, jenž stojí v pozadí tohoto monstrózního činu," zadeklamovala baronka Nerina. „A až pravda vyjde najevo, pošetilci, zpochybnivší jeho ryzí důvěryhodnost, budou pokryti hanbou pro nedostatek víry své."

„Jen se modlím, abys měla pravdu," řekla Islena.

„Tohle je, dámy, smutné téma," prohodila k ostatním Garionova sestřenice Adara, „a nemá nic co dělat se skutečným důvodem, proč jsme tady."

„A jaký jest důvod ten, urozená Adaro?" zeptala se Ariana.

„Přece děťátko, Ariano," odpověděla Adara. „Přišly jsme se znovu podívat na tvé děťátko, Se'Nedro. Určitě teď nespí, tak co kdybys ho sem přinesla, abychom se s nim všechny mohly pomazlit?"

Se'Nedra se rozesmála. „Už jsem myslela, že se nikdy nezeptáte."

Koncil pokračoval dopoledne. Králové a jejich rádci se opět shromáždili v modrém sněmovním sále. Zlatavé ranní světlo letního slunce pronikalo okny a mírná mořská bríza si pohrávala se závěsy. Na těchto zasedáních nebylo potřeba žádných zvláštních formalit, proto se králové spolu s ostatními pohodlně rozesedli do sametem čalouněných křesel, volně roztroušených po síni.

„Myslím, že ničeno nedosáhneme, když se budeme ještě další den hmoždit s tím dopisem," zahájil Belgarat. „Shodněme se, že jde nepopiratelně o nějaký padělek, a přejděme dále." Pohlédl na Kaila. „Měl tvůj otec tady na ostrově nějaké nepřátele?" zeptal se ho. „Někoho, kdo by byl natolik bohatý i mocný, aby si najal šerecké vrahy?"

Kail se zamračil. „Nikdo nedokáže projít životem, aniž by přitom nestoupl na pár něčích nohou, Pradávný," odpověděl, „ale myslím, že takovouhle zášť k němu nikdo nechoval."

„Po pravdě, příteli," zahovořil k němu Mandorallen, „jsou tací mužové, jež cítivše, že byli uraženi, hýčkají si v skrytu svou zášť a nepřátelství své pláštíkem pokrytectví ztají, dokud příležitosti se jim nedostane, by pomstíti se mohli. Historie arendská plna jest příběhů o činech těchto."

„To je taky jedna z možností," připojil se král Fulrach. „A možná by bylo lepší začít pod vlastní střechou, než se hned dívat k sousedům."

„Byl by užitečný nějaký seznam." navrhl Oštěp. „Pokud si napíšeme jména všech lidí na Větrném ostrově, které mohl Brand pravděpodobně urazit, můžeme začít eliminovat. Když to budeme mít hotovo, můžeme začít vyšetřovat. Jestli za tím stojí nějaký Rivan, měl nedávno šereckou návštěvu nebo kontakt se Šereky."

Onen seznam jim zabral zbytek dopoledne. Kail poslal pro určité dokumenty a všichni zvažovali Brandova rozhodnutí, která udělal za posledních pět let. Jelikož Správce působil jako nejvyšší královský smírčí soudce, bylo zde mnoho různých verdiktů, a tudíž mnoho vítězů i poražených.

Po obědě začali s procesem vyškrtávání, vyřazujíce jména těch, kdo neměli dostatečný majetek či moc, aby si mohli dovolit služby placených vrahů.

„Trochu se nám to úží," řekl Oštěp, když vyškrtl další jméno. Zdvihl seznam. „Pomalu se dostáváme k téměř zvládnutelnému počtu."

Ozvalo se uctivé zaklepání na dveře. Jeden z gardistů krátce promluvil s někým venku, přešel k Barakovi a něco mu pošeptal. Rudobradý obr přikývl, vstal a vyšel spolu s ním z místnosti.

„A co tenhle?" zeptal se Oštěp Kaila a ukázal na další jméno.

Kail se poškrábal na tváři. „Myslím, že ne," odpověděl.

„Ten spor se týkal půdy." namítl Oštěp, „a někteří lidé se dokážou hrozně rozzuřit, když se jedná o půdu."

„Jednalo se pouze o pastvinu," rozpomenul se Kail. „A to ještě nevelkou. Ten člověk má stejně víc půdy, než stačí zvládnout."

„Proč s tím tedy šel k soudu?"

„To ten druhý muž s tím přišel za mým otcem,"

Barak se vrátil dovnitř. „Anhegu," řekl svému bratranci, „je

tady Greldik. Má pro tebe mimořádně důležitou zprávu.“

Anheg začal vstávat, ale pak se rozhlédl po přítomných. „Ať přijde sem,“ poručil bryskně. „Nechci, aby si někdo myslel, že mám nějaké tajnosti.“

„Všichni máme svá tajemství, Anhegu,“ utrousila královna Porenna.

„Ale moje situace je poněkud zvláštní, Porenno.“ Narovnal si zprohýbanou korunu z ucha, kam sklouzla, na původní místo.

Bradatý a do kožešin oblečený Greldik se protáhl mezi gardisty a vešel dovnitř. „Anhegu, máš doma potíže,“ zavrčel neomaleně.

„Jaký druh potíži?“

„Právě jsem se vrátil z Jarviksholmu,“ odpověděl Greldik. „Chovali se ke mně velice nepřátelsky.“

„To přece není nic nového.“

„Pokusili se mě potopit.“ řekl Greldik. „Rozmístili katapulty na vrcholky hřebenů po obou stranách zálivu u města. Jednu chvíli odtamtud pršely kameny jako kroupy.“

Anheg se zamračil. „A proč to dělali?“

„Nejspíš protože nechtěli, abych viděl, co podnikají.“

„Co by mohli asi podnikat, že to chtějí uchovat v *takovéhle* tajnosti?“

„Budují flotilu.“

Anheg pokrčil rameny. „V Šereku si staví lodě spousta lidí.“

„Sto najednou?“

„*Kolik?*“

„Měl jsem spoustu starostí, abych se vyhnul těm balvanům, takže jsem je nemohl přesně spočítal, ale celá horní část zálivu je plná lešení. Už mají položené kýly a teď pracují na žebrech. Jo, a pilují taky na městských hradbách.„

„Na hradbách? Ty jsou přece už nyní vyšší, než má Val Alorn.“

„Tak teď jsou ještě vyšší.“

Anheg se zamračil. „O co jim jde?“

„Anhegu, když si postavíš flotilu a začneš posilovat opevnění, obvykle to znamená, že se připravuješ na válku. A když se pokusíš potopit loď s člověkem, o němž se ví, že je v přátelských stycích s

Korunou, obvykle to znamená, že tu válku chceš vést proti vlastnímu králi.“

„Anhegu, co říká, má smysl,“ připojil se Barak.

„A kdo teď vlastně ovládá Jarviksholm?“ zeptal se zvědavě Garion.

„Medvědí kult.“ odpověděl znechuceně Anheg. „Stahují se tam z celého Šereku už asi deset let.“

„Anhegu, tohle je ale velice vážné,“ řekl Barak.

„A taky naprosto netypické,“ ozval se Oštěp. „Kult doposud nikdy nejevil zájem o konfrontační politiku.“

„O *jakou* politiku?“ zeptal se Anheg.

„Je to jen jiný výraz pro otevřenou válku s Korunou,“ vysvětlil drasnijský náčelník výzvědné služby.

„Tak, člověče, mluv, aby li bylo rozumět.“

„Nemoc povolání,“ pokrčil rameny Oštěp. „Až doposud se Kult pokoušel působit zevnitř - usiloval o získání dostatečné podpory, aby byl schopen přinutit alornské krále sledoval jeho politiku. Ale mám dojem, že se ještě nikdy nepokusil o otevřenou vzpouru.“

„Všechno musí být někdy poprvé,“ nadhodil Hettar.

Oštěp se zamračil. „Vůbec se jim to nepodobá,“ protáhl, „a je to v přímém protikladu s politikou, kterou zastávali poslední tři tisíciletí.“

„Lidé se někdy mění,“ řekl generál Brendig.

„Ale ne Medvědí kult.“ oponoval Barak. „V mysli člena Medvědího kultu není dost místa pro víc než jen jednu myšlenku.“

„Myslím, že bys měl radši zvednout zadek. Anhegu a vrátit se zpátky do Val Alornu,“ navrhl Greldik. „Jestli dostanou ty lodě na vodu, budou ovládat celé západní šerecké pobřeží.“

Anheg zavrtěl hlavou. „Musím zůstat tady,“ prohlásil. „Mám tu právě teď něco ještě důležitějšího.“

Greldik pokrčil rameny. „Je to tvoje království,“ řekl, „aspoň prozatím.“

„Díky, Greldiku,“ opáčil suše Anlieg. „Ani nevíš, jak mě to uklidnilo. Jak dlouho ti potrvá cesta do Val Alornu?“

„Tři - možná čtyři dny. Záleží na tom, jak stihnu příliv v Úžině.“

„Vydej se tam," řekl mu Anheg. „Vyřiď admirálům flotily, že chci, aby vypluli z Val Alornu a zaujali pozice u průlivu Halberg. Myslím, že až koncil skončí, budu chtít podniknout menší výlet do Jarviksholmu. Zapálit ty lodě by zase neměl být takový problém."

Greidik odpověděl úšklebkem, který byl zcela jasně zlomyslný.

Když shromáždění večer končilo, zastavil Kail Gariona v chodbě u jedné z loučí. „Myslím, že byste měl něco uvážit, Belgarione," řekl tlumeným hlasem.

„Ano?"

„Zajímá mě ten pohyb šerecké flotily."

„Je to Anhegova flotila." odpověděl Garion, „a jde o jeho království."

„Ale o stavbě lodí v Jarviksholmu máme jen nepotvrzené zprávy od toho Greldika" namítl Kail. „A Halberský průliv je jen tři dny plavby od Rivy."

„Kaile, nejsme až přehnaně podezřívaví?"

„Vaše Veličenstvo, plně souhlasím, že si král Anheg nezaslouží podezřívat ze smrti mého otce, ale tato shoda, která přivádí šereckou flotilu do bezprostřední blízkosti Rivy, je úplně něco jiného. Myslím, že bychom měli nenápadně uvést do pohotovosti naše obranné linie - jen pro jistotu."

„Popřemýšlím o tom," řekl Garion krátce a pokračoval chodbou dál.

Následujícího dne okolo poledního připlul Silk. Drobný muž byl nákladně oblečen do šedého sametu, a jak bylo poslední dobou jeho zvykem, na prstech mu zářily drahokamy. Po co možná nejstručnějším přivítání se svými přáteli se zabral do soukromé rozmluvy s Oštěpem.

Když odpoledne vstoupil do sněmovního sálu Belgarat, měl na tváři samolibý úsměv a v ruce třímal onen Anhegův dopis.

„Co se děje, otče?" zeptala se zvědavě Polgara. „Tváříš se jako kočka. co vylízala mísu smetany."

„Vždycky mám radost, když se mi podaří rozřešit nějakou záhadu, Pol." Otočil se k ostatním. „Ukázalo se, že Anheg ten dopis *skutečně* napsal."

Král Anheg vyskočil a tvář mu zesinala hněvem.

Belgarat pozvedl ruku. *„Ale?“* pokračoval, „to, co Anheg napsal, *není* to, co v něm stojí.“ Položil pergamen na stůl. „Podívejte se sami,“ vyzval je.

Když Garion pohlédl na dopis, jasně spatřil pod písmem dopisu, jenž házel odpovědnost za smrt Branda na bedra Anhegovi jiná rudá písmena

„Belgarate, co to je?“ zeptal se král Fulrach.

„Ve skutečnosti se jedná o dopis hraběti z Maelorgu,“ odpověděl stařec. „Týká se Anhegova rozhodnutí zavést daň z rybolovu sleďů.“

„Tenhle dopis jsem asi před čtyřmi roky *skutečně* napsal,“ prohlásil zmateně se tvářící Anheg.

„Správně,“ řekl Belgarat. „A jestli mě paměť neklame, hrabě z Maelorgu zemřel loni na jaře.“

„Ano,“ potvrdil Anheg. „Zúčastnil jsem se pohřbu.“

„Takže to vypadá, že se po jeho smrti někdo dostal k jeho dokumentům a ukradl tenhle dopis. Pak si dal hroznou práci s vymazáním původní zprávy - pochopitelně až na podpis - a napsal na něj to pověření pro takzvané obchodní poselstvo.“

„A jak to že jsme to neviděli už předtím?“ zeptal se Barak.

„Protože jsem si s ním trochu pohrál,“ připustil stařec.

„Magicky?“

„Ne. Ve skutečnosti jsem použil roztok jistých solí. Pomocí magie by se původní zpráva sice mohla rovněž objevit, ale nejspíš by se vymazala ta nová - a my ten dopis ještě budeme potřeboval jako důkaz.“

Barak se zatvářil trochu zklamaně.

„Magie není vždycky ten jediný způsob, jak něco udělat Baraku.“

„A jak jsi na to vůbec přišel?“ zeptal se starce Garion. „Jak tě napadlo, že tam bylo původně něco jiného?“

„Zmizík, kterého ten člověk použil, zanechal na stránce velmi slabou vůni.“ Čaroděj se zašklebil. „Teprve až dnes ráno mi došlo, co to vlastně cítím.“ Obrátil se k Anhegovi. „Omlouvám se, že mi trvalo tvoje očištění tak dlouho,“ uzavřel.

„To je, Belgarate, naprosto v pořádku," opáčil Anheg a oddychl si. „Alespoň jsem měl příležitost zjistit, kdo jsou moji *skuteční* přátelé."

Kail vstal, ve tváři se mu zračil boj protikladných emocí. Přešel k Anhegovu křeslu a klesl najedno koleno. „Vaše Veličenstvo, odpusťte mi." řekl prostě. „Musím se přiznat, že jsem vás podezíral."

„Ovšemže ti odpouštím," rozesmál se Anheg ulehčeně. „Při Belarových tesácích, když jsem si přečetl ten dopis, podezříval jsem se sám. Vstaň, mladíku. Vždycky stůj zpříma - dokonce i když uděláš chybu."

„Kaile," promluvil Garion, „dohlédl bys, aby se zvěst o tomhle odhalení co nejvíc rozšířila? A řekni lidem dole ve městě, ať přestanou s tím nabrušováním mečů."

„Hned to zařídím, Vaše Veličenstvo."

„Ale to pořád nechává naši záhadu nevyřešenu," ozval se hrabě ze Seline. „Víme, že za nitky netahal král Anheg, ale když ne on, kdo tedy?"

„I v tom jsme už udělali kus práce," prohlásil Lelldorin. „Máme přece seznam lidi, kteří mohli mít důvod Branda nenávidět."

„Myslím, že jsme zde na špatné stopě," namítla královna Porenna. „Vražda rivanského Správce je jedna věc, ale pokus, aby to vypadalo, jakože je za ni zodpovědný Anheg, je něco naprosto odlišného."

„Asi ti příliš nerozumím, Porenno," přiznal se Anheg.

„Kdybys měl velice blízkého přítele - *a i ty* přece máš pár přátel, že, drahý Anhegu? - a kdyby ten tvůj přítel měl také u tvého dvora vysoké postavení - a kdyby ho král jiné země dal zabít, co bys asi udělal?"

„Při nejbližším přílivu by vyplulo moje válečné loďstvo," odpověděl.

„Přesně tak. Brandova vražda nemusí být výsledkem osobního zášti. Může se jednat o pokus vyvolat válku mezi Rivou a Šerekem."

Anheg zamžikal. „Porenno, ty jsi naprosto výjimečná žena."

„Ach děkuji, Anhegu."

Dveře se otevřely a vstoupili Silk a Oštěp. „Tady náš báječný princ Kheldar má pro nás velice zajímavou zprávu," ohlásil Oštěp.

Silk pokročil vpřed a teatrálně se uklonil. „Vaše Veličenstva," začal, „a drazí přátelé. Nemohu s jistotou říci, nakolik to bude relevantní vzhledem k tématu vašeho rozhovoru, ale myslím, že se jedná o záležitost, která by vás měla zajímat."

„Všiml sis, jak dokáže trocha prosperity udělat někoho hrozně pompézním?" zeptal se Barak Hettara.

„Vpravdě všiml," souhlasil svatouškovsky Hettar.

„Myslel jsem si, že si všimneš."

Silk vyslal směrem ke dvěma přátelům krátký úšklebek. „Tak dobrá," pokračoval už střízlivějším tónem, „Strávil jsem několik posledních měsíců ve městě Rheonu na východních hranicích naší staré dobré Drasnie. Zajímavé město, ten Rheon. Velmi malebné - zvlášť když teď zdvojnásobili výšku jeho hradeb."

„Kheldare." zasáhla královna Porenna, nervózně bubnující prsty o opěradlo křesla. „hodláš se ale někdy dostat k jádru věci, že ano?"

„Ale ovšem, drahá tetinko." odpověděl falešně. „Rheon byl vždy opevněné město, hlavně kvůli blízkosti nadrackých hranic. A jeho obyvatelé jsou navíc tak přehnaně konzervativní, že většina z nich je i proti používání ohně. Proto je ideální živnou půdou pro Medvědí kult. Po pokusu o vraždu Se'Nedry minulé léto jsem se tam tak trochu usadil, abych nasál místní kolorit."

„To je ale vznešená formulace," poznamenal Barak.

„Mám teď vznešené období," pokrčil rameny Silk. „Užijte si ho, dokud můžete, protože už mě začíná nudit. Ale zpět: vypadá to, že Medvědí kult má nového vůdce - člověka, co se jmenuje Ulfgar. Poté, co se Grodregovi u Thull Mardu zasekla do zad murgská sekera, byl Kult totálně zdemoralizován. Pak se bůhvíodkud objeví tenhle Ulfgar a začne všechny sháněl dohromady. Ten člověk dokáže doslova přesvědčit ptáky, aby k němu slétli se stromů. Předtím bylo vedení Kultu vždy v rukou kněží a vždy předtím také mělo své centrum v Šereku."

„To je mi novina," zavrčel nevlídně Anheg.

„Ale vypadá to, že Ulfgar vůbec není Belarovým knězem," pokračoval Silk, „a jeho centrem je Rheon ve východní Drasnii."

„Kheldare, snažně prosím, přejdi už k věci," ozvala se Porenna.

„Už tam budu Vaše Veličenstvo," ujistil ji. „Během posledních

pár měsíců náš přítel Ulfgar v tichosti soustřeďoval svoje věrné. Členové kultu se k němu trousili z Algarie a z celé Drasnie. všichni do Rheonu. Město teď doslova praská ve švech, všude samí ozbrojení muži. Odhaduji, že nyní má Ulfgar v Rheonu vojsko přinejmenším stejně početné, jako je celé drasnijské vojsko.“ Pohlédl na malého krále Khevu. „Je mi líto, bratranče.“ řekl mu, „ale skoro to vypadá, jako kdybys velel jen druhé největší drasnijské armádě,“

„Když budu muset, bratranče, dokážu to napravit," odpověděl Kheva pevně.

„Tetinko, udělalas na něm kus práce,“ poblahopřál Silk Porenně.

„Kheldare,“ opáčila jedovatě, „budu tě muset dát na mučidla, abych z tebe konečně dostala ten příběh?“

„Nejdražší tetinko, to je ale hrozná myšlenka. Tak tenhle tajemný Ulfgar obnovil spoustu prastarých rituálů a ceremonií - kromě jiných i označování spřízněných duší, abych tak řekl. Na jeho rozkaz má každý člen Kultu v celé Alorii na chodidle pravé nohy vypáleno znamení. Je celkem vysoká pravděpodobnost, že každý, koho uvidíte kulhat, je nový člen Medvědího kultu.“

Barak zamrkal. „To by mohlo celkem slušně bolet.“ poznamenal.

„Ale nosí ho velmi pyšně,“ usadil ho Silk, „tedy poté, co se zahojí.“

„Jak to znamení vypadá?“ zajímal se král Čo-Hag.

„Je to symbolické zobrazení medvědí pracky,“ vysvětloval Silk. „Podobá se trochu písmenu U s několika tečkami nad obloučkem, to mají být drápy.“

„Když mi Kheldar tohle řekl,“ navázal Oštěp, „vykonali jsme krátkou návštěvu u toho přeživšího vraha. Jeho pravá noha byla ocejchována přesně tímhle znamením.“

„Takže už jsme doma,“ řekl Hettar.

„Je to jasné,“ souhlasil Belgarat.

„Odpusťte,“ ozval se zmateně se tvářící Mandorallen. „Vždy bylo mi tvrzeno, žeť cílem této obskurní náboženské sekty znovusjednocení Alorie bylo, oné titánské severní říše, jež existovalaťkdysi pod vládou krále Šereka Medvědí plece, nejmocnějšího to vládce dávno-

věku,“

„A ten cíl může pořád trvat,“ řekl mu Belgarat, „protože kdyby tenhle Ulfgar uspěl a Riva se Šerekem si skočily po krku, dokázal by ovládnout Drasnii a možná i Algarii. S Anhegem a Garionem usilujícími se navzájem zničit by pro něj nebylo zase tak obtížné připojit i jejich dvě království.“

„Zvlášť s tou flotilou, co jeho lidé budují v Jarviksholmu,“ dodal Anheg.

„Jeho plán se zdá být současně velmi jednoduchý i velmi komplikovaný,“zabručel generál Brendig, „a myslím, že už skoro dozrál k uskutečnění.“

„Až příliš,“ souhlasila Polgara. „Co s tím, otče, uděláme?“

„Myslím, že je nejvyšší čas jednat,“ opáčil Belgarat. „Ten chlapík Ulfgar chce pořád sjednotit Aiorii - ale v jejím čele by měl stát on sám coby nástupce Medvědí plece. Kult tři tisíciletí usiloval o vnitřní rozvrat. Nyní zřejmě zkoušejí otevřenou válku.“

Garionovi ztvrdly rysy. „Dobrá,“ řekl. Jestli chtějí válku, jsou na správné adrese.“

„Na to klidně připiju,“ souhlasil Anheg. Na chvíli se zamyslel. „Pokud chcete slyšet nějakou radu, tak myslím, že by byl dobrý nápad nejdřív zničit Jarviksholm, a teprve pak vytáhnout na Rheon. Nechceme přece, aby nám ti šerečtí fanatici někde ve východodrasnijských bažinách vpadli do zad, a zcela určitě nechceme flotilu Kultu na Větrném moři. Kdyby byla pravda jen polovina toho, co vyprávěl Greldik, musíme tu jejich loděnici vypálit dřív, než spustí lodě na vodu. Mohl bys, Garione, provést třeba i veleúspěšný útok na Rheon a pak při návratu domů zjistit, že nepřátelé okupují samotnou Rivu.“

Garion to zvážil. „Dobrá tedy,“ rozhodl se. „Vytáhneme nejprve na Jarviksholm. Pak se vydáme na Rheon a trochu si poklábosíme s tím Ulfgarem. Opravdu se toužím seznámit s chlapíkem, co si myslí, že je tak velký a dorostl do bot Medvědí plece.“

Kapitola devatenáctá

„JE MI LÍTO, KAILE," řekl Garion svému příteli, když seděli v Garionově studovně a ranní slunce zlatě vpadalo oknem dovnitř, „ale potřebuju tebe i tvé bratry tady na Rivě. Beru s sebou většinu našeho vojska a někdo musí zůstat zde a bránit město, pokud by se lodím Kultu podařilo kolem nás proklouznout."

Kail se tvářil vztekle. „To ale není ten pravý důvod, že ne?" obvinil ho.

„No, ne tak docela," připustil Garion. „Vím, jak jste všichni svého otce milovali, a také vím, jak velice se toužíte pomstít lidem zodpovědným za jeho smrt."

„A není to jen přirozené?"

„Ovšemže je, ale když někoho ovládnou tyhle pocity, přestane jasně myslet. Začne jednat ukvapeně a dělá věci, které by jinak nikdy neudělal. Tvoje rodina už prolila dost krve - nejdřív tvůj bratr Olban, Arell, a teď i tvůj otec - proto nechci vás ostatní zbytečně vystavovat nebezpečí."

Kail vstal, ve tváři rudý potlačovaným vztekem. „Bude mít Vaše Veličenstvo pro mě ještě nějaké další rozkazy?" zeptal se odměřeně.

Garion si povzdechl. „Ne, Kaile," řekl, „teď zrovna ne. Víš sám, co máš tady dělat."

„Ano, Vaše Veličenstvo." Kail se škrobeně uklonil, otočil a odešel.

Druhými dveřmi vešel do Garionovy studovny Belgarat.

„Nelíbilo se mu to," poznamenal Garion.

„Hned jsem si to myslel," pokrčil rameny stařec a poškrábal se na zarostlé tváři. „Ale je pro nás tady v Citadele příliš důležitý, než abychom riskovali jeho život. Chvíli se bude vztekat, ale brzy se s tím vyrovná."

„A teta Pol rovněž zůstane zde?"

Belgarat se zašklebil. „Ne. Trvá na tom, že pojede s námi. Alespoň ostatní dámy měly dost rozumu a uvědomily si, že bitevní pole není vhodným místem pro ženu. A nejspíš bychom tu měli nechat i Dejruka. Nemá nejmenší cit pro osobní ohrožení, a to není zrovna nejlepší, když vypukne válečná vřava. Už bys měl raději skončit. Ranní příliv slábne a máme nejvyšší čas vyplout.“

Když onoho slunného rána vyplul z přístavu *Mořský pták* doprovázený flotilou masivních rivanských lodí, shromáždili se Garion a ostatní v prostorné, nízce sklenuté záďové kabině nad mapami a prodiskutovávali strategii.

„Zátoka, co vede až do Jarviksholmu, je mimořádně úzká,“ vysvětloval Anheg, „a je v ní víc zákrutů a odboček než v tolnedřanské obchodní smlouvě. Výrazně zpomalí náš postup.“

„A ty katapulty na vrcholcích hřebenů zatím potopí polovinu našeho loďstva,“ dodal Barak zasmušile.

„A neexistuje žádný způsob, jak bychom se mohli do města dostat zezadu?“ zeptal se Hettar.

„Vede tam cesta z Halbergu,“ odpověděl Barak, „ale ta prochází během asi patnácti leguí na jihu několika průsmyky. A ty jsou ideální pro přepad ze zálohy.“

Generál Brendig se sklonil nad mapu. „Jaký je tu terén?“ zeptal se, ukazuje na jižní stranu ústí zátoky.

„Nepřehledný a strmý,“ odpověděl Barak.

„To je příhodný popis většiny Šereku,“ ozval se Silk.

„A je průchodný?“ nedal se odbýt Brendig.

„No, zlézt by se to tam dalo,“ řekl Barak, „ale katapulty na hřebenech by tě měly jako na dlani. A než by ses dostal na vrchol, čekala by tam na tebe celá armáda.“

„Pokud bys to provedl v noci, tak ne,“ namítl Brendig.

„V noci?“ ušklíbl se obr. „Brendigu, to chceš vážně ve svém věku podniknout noční horský výstup?“

Brendig pokrčil rameny. „Pokud se jedná o jediný způsob, jak se tam dostat.“

Mandorallen rovněž zkoumal mapu. „Odpusťte, můj pane,“ obrátil se k Barakovi, „je tento severní svah rovněž povlovný dosti, by umožnil výstup na vrchol hřebenu?“

Barak jen potřásl hlavou. „Je příliš strmý.“

„Pak tedy způsob jiný nalézti musíme, kterak bychom katapulty na této straně z činnosti vyřaditi mohli.“ Rytíř okamžik přemýšlel a pak se usmál. „Inu, jisté prostředky k okamžitému užití vpravdě máme,“ prohlásil.

„Jsem velice zvědav, jaké,“ obrátil se k němu král Fulrach.

„Jednáť se o nejjednodušší řešení z možných, Vaše Veličenstvo.“ Mandorallen jen zářil. „Obléhací stroje na jižní svah dopraviti bylo by nanejvýše pracné - obzvláště v temnotě. Navíce byloť by to i zhola zbytečné, neboť prostředky ku zničení strojů na severním svahu jsou již v náležitých pozicích.“

„Asi nechápu, o čem to mluvíš,“ přiznal Garion.

„Já ano,“ ozval se Hettar. „Všechno, co musíme udělat, je vystoupit v noci na jižní hřeben, obsadit katapulty na vrcholu a pak začít vrhat balvany na katapulty na druhé straně zálivu.“

„A když se zbavíme tamější posádky, mohu vyrazit s rychlými čluny a vypálit loděnice,“ připojil se Anheg.

„Ale to pak město samo zůstane nedotčeno?“ zeptal se pochybovačně král Fulrach.

Garion vstal a začal přecházet, intenzivně přemýšleje. „Když začnou létat balvany sem a tam přes záliv a k loděnicím se poženou čluny, nebudou mít ve městě nejspíš oči pro nic jiného, co říkáte?“

„To mohu skoro zaručit,“ odpověděl Brendig.

„Takže nebyl by to nejvhodnější okamžik k vylodění a útoku na město z pevniny? Všichni budou na hradbách do přístavu. Opačná strana bude obsazena jen symbolicky. Pokud udeříme dostatečné rychle, mohli bychom být uvnitř dřív, než většina obránců vůbec zjistí, co se děje.“

„Velmi dobře, Belgarione,“ zamumlal král Čo-Hag.

„Ale muselo by to být přesně načasováno,“ řekl zamyšleně Barak. „Musíme dokonale promyslet systém předávání signálů,“

„To není, Baraku, žádný problém,“ obrátila se k obrovi teta Pol. „O to se postaráme.“

„Víte,“ usoudil Anheg, „mám dojem, že by to mohlo fungovat. Když budeme mít štěstí, můžeme se zmocnit Jarviksholmu za jediný den.“

„Stejně nemám rád dlouhá obléhání," poznamenal Silk, zabývající se pečlivým leštěním jednoho z prstenů.

Dva dny nato nalezli zakotvenou šereckou flotilu u Halbergského průlivu, úžiny vedoucí přes skupinu malých skalnatých ostrůvků, zdvihajících se z pobřežních vod na západním pobřeží Šereckého poloostrova. Ostrůvky byly pokryty zakrslými stromky a svou zelení ostře kontrastovaly s vysokými horami pokrytými sněhem, jež se tyčily za nimi ve vnitrozemí. Garion stál na palubě *Mořského ptáka* a nasával do sebe krásu tohoto divokého pobřeží. Lehký krok za zády a důvěrně známá vůně ohlásily příchod tety Pol.

„Je to nádhera, že, Garione?" pronesla.

„Úplně mi vyráží dech," přitakal.

„Vždy to je takhle," povzdechla si. „Když jsi na cestě za něčím velmi ošklivým, nějak se ti pokaždé podaří narazit na podobné záblesky krásy." Vážně na něj pohlédla. „Slib mi, že budeš u Jarviksholmu na sebe opatrný."

„Teto Pol, já jsem přece vždycky opatrný."

„Vážně? Jako bych si vzpomínala na spoustu všelijakých incidentů, a to jen před několika lety."

„Tehdy jsem byl dítě."

„Některé věci se nikdy nezmění, toho se bojím." Náhle ho objala kolem krku a povzdechla si. „Ach můj Garione, jak jsi mi v posledních letech chyběl, víš to vůbec?"

„Tys mi, teto Pol, taky chyběla. Někdy si přeju…" Nechal to nedopovězeno.

„Abychom zůstali na Faldorově statku?"

„Nebylo to přece tak špatné místo, že ne?"

„Ne. Bylo to dokonce velmi dobré místo - pro dítě. Ale teď už jsi dospělý. Byl bys tam doopravdy šťastný? U Faldora je život velice klidný."

„Kdybychom neodjeli pryč, nikdy bych nezjistil, že se dá žít i jinak."

„Ale kdybychom neodjeli, nikdy bys přece nepotkal Se'Nedru, co říkáš?"

„To mě tedy nenapadlo."

„Pojďme raději dolů," navrhla. „Ta bríza začíná být až příliš silná."

V podpalubí, na úzkých schůdcích těsně před vchodem do hlavní kabiny narazili na krále Anhega a Baraka. „Baraku," říkal právě sarkasticky Anheg, „začínaš být horší než stará bába."

„Říkej si, co chceš, Anhegu," zabručel rudobradý Barak. „Ale mého *Mořského ptáka* do toho zálivu nepoženeš dřív, než budou zničeny všechny ty katapulty. Nevrazil jsem do něj tolik peněz jen proto, aby mu někdo z těch vršků házel na palubu balvany. Je to moje loď a platí pro ni moje pravidla."

Zezdola k nim došel vyzáblý Oštěp. „Je zde nějaký problém, pánové?" zeptal se.

Jen tu vysvětluju Anhegovi pár pravidel," odpověděl Barak. „Budu pryč a on bude velet mojí lodi."

„Vy nás chcete opustit, můj pane z Trellheimu?"

„Připojím se ke Garionovi, až povede útok na město."

„Jak myslíte, můj pane. Za jak dlouho odhadujete, že dosáhneme ústí zálivu?"

Barak se zatahal za svou bujnou bradu. „Tyhle rivanské lodi s Garionovým vojskem nejsou tak rychlé jako naše válečné čluny," zauvažoval. „Odhaduju to zhruba na den a půl. Souhlasíš, Anhegu?"

„Asi tak."

„Takže tam dorazíme zítra navečer?" zeptal se Oštěp.

„Správně," potvrdil Barak, „a potom začne zábava."

Teta Pol jen vzdychla „Alornové!"

Po několika poradách, pořvávaných z lodi na loď, provedla kombinovaná flotila v sílícím větru ostrý obrat a zamířila podél rozeklaného západního pobřeží Šereckého poloostrova na sever k Jarviksholmu.

Následujícího rána vystoupil Garion spolu s Barakem a Hettarem na palubu, aby se pokochali východem slunce nad zalesněnými horami Šereku a jejich zasněženými, oslnivě osvětlenými vrchy. Stíny v lesnatých údolích měly až temně modrý odstín a slunce na vlnách jen jiskřilo.

Šerecký námořník v kroužkové zbroji, jenž okázale svinoval lano, se najednou otočil od svého úkolu, a jak se král opíral o lodní

zábradlí, vrhl přímo na Garionova nechráněná záda dýku.

Útok by skončil úspěšně, kdyby Durnik Gariona včas výkřikem nevaroval. Garion se napůl obrátil právě včas, aby zahlédl dýku, letící k němu přes palubu. Zároveň zaslechl překvapený výkřik a šplouchnutí. Otočil se a spatřil asi třicet sáhů od lodi zoufale tápající ruku, mizící pod hladinou. Tázavě pohlédl na Polgaru, ale ta jen zavrtěla hlavou.

„Zapomněl jsem na tu kroužkovou zbroj," omlouval se Durnik. „Asi je dost těžké plavat, když ji máte na sobě, že?"

„Víc než těžké," ujistil ho Barak.

„Myslím, že ho budeš chtít vyslechnout," nabídl Dumik. Jestli chceš, zase ho klidně vylovím."

„Co myslíš, Hettare?" zeptal se Barak.

Hettar návrh chvíli zvažoval, hledě přitom na bubliny, vycházející odněkud z velké hloubky. „Tohle jsou šerecké vody, ne?"

Barak přikývl.

„Pak bychom se měli zeptat krále Anhega na jeho názor."

„Anheg si dnes ráno zřejmě přispal," poučil ho Barak, rovněž sledující bubliny.

„Hrozně nerad bych ho budil," zarazil se Hettar. „Měl toho v poslední době opravdu hodně a určitě potřebuje odpočinek." Vysoký Algar se s absolutně vážnou tváří obrátil na Durnika. „Už vím, Durniku, co uděláme. Hned jak se král Anheg probudí, okamžitě mu tu záležitost předneseme."

„Durniku, už jsi někdy předtím něco translokoval?" zeptala se manžela Polgara

„Ne, vlastně ne. Přirozeně vím, jak se to dělá, ale nikdy jsem ještě neměl příležitost si to vyzkoušet. Obávám se, že jsem ho dohodil trochu dál, než jsem chtěl."

„Až získáš trochu praxe, zlepší se to, drahý," ujistila ho. Pak se otočila ke Garionovi. „Jsi v pořádku?" zeptala se.

„Nic mi není, teto Pol. Ani se ke mně nedostal - díky Durnikovi."

„Vždy je velmi užitečné mít ho nablízku," opáčila a věnovala Durnikovi vřelý úsměv.

„Odkud vůbec ten chlapík byl, Baraku?" zeptal se Hettar.

„Z Val Alornu, odkudkoli. Vždycky mi připadal jako dobrý muž. Dělal si svou práci a nepouštěl si pusu na špacír. Nikdy bych ho nepodezíral, že je náboženský fanatik.“

„Možná je nejvyšší čas se všem podívat na nohy,“ navrhl Hettar.

Barak na něj nechápavě pohlédl.

„Jestli má Silk pravdu, všichni členové Medvědího kultu mají na pravém chodidle znamení. Asi bude nakonec bezpečnější prohlédnout nohy než nechat Gariona, aby nabízel záda každému noži na tvé lodi.“

„Máš nejspíš pravdu,“ souhlasil Barak.

Právě když zapadalo slunce, dopluli do širokého ústí zálivu táhnoucího se až do Jarviksholmu. „Neměli bychom vyčkat a přiblížit se až za tmy?“ zeptal se Garion, když se na přední palubě *Mořského ptáka* shromáždili všichni králové.

Anheg pokrčil rameny. „Dávno vědí, že přicházíme. Sledují nás už od té chvíle, co jsme vypluli z Halbergovy úžiny. Ale nevadí, protože teď, když vědí, že tu jsme, zaměří posádky katapultů tam nahoře veškerou pozornost na lodě. Takže by mělo být pro tebe a Brendiga snadnější jim ve vhodné chvíli vpadnout do zad.“

„To, myslím, dává smysl.“

Barak s jednorukým generálem Brendigem přišli za nimi na příď. „Pokud to dokážeme spočítat, měli bychom začít okolo půlnoci,“ řekl Barak. „Garion spolu s námi ostatními vystoupí první a uděláme obchvat, až se dostaneme za město. Brendig nás bude se svými muži následovat a zahájí útok na katapulty. Hned jak bude dost světla, začne bombardovat kameny druhou stranu zálivu.“

„A bude mít Garion dostatek času zaujmout pozice?“ zeptal se král Fulrach.

„Bude na to spousta času, Vaše Veličenstvo,“ ujistil ho Brendig. „Urozený Barak tvrdí, že jak se jednou dostaneme na vrchol hřebenu, je tam terén skoro plochý.“

„A rostou tam taky stromy,“ řekl jim Barak. „Ty by nám měly poskytnout vhodný úkryt.“

„A kolik budeme muset překonat otevřeného prostoru při úto-

ku na město?“ zeptal se Garion.

„No, přibližné asi pět set kroků,“ odpověděl Barak.

„To je pěkný kus cesty.“

„Asi tak daleko jsem vůbec *ochoten* běžet.“

Večer se pomalu usadil na klidných vodách zálivu a zbarvil do ruda strmé vrchy po obou jeho stranách. Garion využil posledního zbytku světla, aby pozorně prozkoumal každou píď příkrého svahu, který bude muset se svými muži za několik hodin zdolat. Náhle zachytil přímo nad hlavou záblesk pohybu a podíval se vzhůru právě včas, aby zahledl přízračně bílou siluetu neslyšně brázdící poklidné narudlé nebe. Nedaleko něj se pomalu sneslo na palubu jediné bílé pero. Hettar k němu pomalu přešel a zvedl ho.

Okamžik nato se k nim připojila teta Pol, oblečena ve svém modrém plášti. „Až se budete blížit k dokům, musíte být velmi opatrní,“ řekla Anhegovi stojícímu poblíž s Brendigem. „Rozmístili katapulty rovněž dolů na pláž, aby vás zadrželi.“

„S tím jsem počítal,“ odpověděl s ledabylým pokrčením ramen.

„Anhegu, raději věnuj pozornost tomu, co říká,“ pronesl Barak výhružně, „protože jestli necháš potopit mou loď, vytrhám ti bradu vous po vousu.“

„Asi nějaký nový způsob, jak mluvit s králem,“ prohodil Silk k Oštěpovi.

„Jak silná je obrana na opačné straně města?“ zeptal se Polgary Garion.

„Hradby jsou vysoké,“ odpověděla, „a brána vypadá monumentálně. Ale moc mužů tam není.“

„Dobrá“

Hettar jí mlčky podal pero.

„Aha, děkuji,“ řekla mu. „Chybělo by mi.“

Svah hory, vedoucí k rovné plošině vysoko nahoře, byl ještě strmější, než Garion po jeho prozkoumání z paluby *Mořského ptáka* usoudil. Pod nohama se jim zrádně uvolňovaly celé závěje štěrku, v půlnoční temnotě téměř neviditelné, a ostré větve zakrslých stromků a keřů, jež pokrývaly svah, ho při pracném výstupu zasahovaly do tváře a prsou s přímo zavilou zákeřností. Tížila ho zbroj a brzy byl celý

promáčen potem.

„Pěkná štrapác," poznamenal lakonicky Hettar.

Když konečně ten krutý svah zdolali, vysvitl bledý srpek měsíce. Jak se ocitli na vrcholu, spatřili, že náhorní plošina je pokryta hustým lesem jedlí a smrků.

„Tohle by nám mohlo trvat trochu déle, než jsem předpokládal," zamumlal Barak, prohlížeje si hustý porost.

Garion se zastavil a lapal po dechu. „Chvíli si odpočiňme," řekl přátelům. Mrzutě zíral na les, stojící jim v cestě. „Jestli se všichni začneme probíjet skrz tohle, varujeme všechny posádky katapultů na celém hřebenu," řekl. „Myslím, že bychom měli raději vyslat pár zvědů, jestli by nenašli nějakou cestu nebo pěšinu."

„Zařídím to," řekl mu Silk.

„Vezmi si raději ještě někoho s sebou."

„Jen by mě zdržovali. Za chvíli jsem zpátky." Drobný muž se ztratil mezí stromy.

„Ten se nikdy nezmění," zamumlal Hettar.

Barak se uchechtl. „A co sis myslel?"

„Můj pane, kdy předpokládáte, že započne rozbřesk?" zeptal se Mandorallen obrovitého Šereka.

„Za dvě, možná tři hodiny," odpověděl Barak. „Ten výstup nám zabral spoustu času."

Na okraji temného lesa se k nim připojil Lelldorin s lukem přehozeným přes záda. „Generál Brendig už vyrazil," oznámil jim.

„Zajímalo by mě, jak ten výstup jen s jednou rukou zvládne," poznamenal Barak.

„Myslím, že o Brendiga si nemusíš vůbec dělat starosti," opáčil Hettar. „Když se do něčeho pustí, obvykle to dotáhne do konce."

„Je to dobrý chlap," přitakal Barak.

Čekali v teplé letní tmě a na východě měsíc pomalu stoupal po obloze. Hluboko dole Garion slyšel, jak na sebe volají Anhegovi muži a vrzají rumpály; to se námořníci pokoušeli udělat co nejvíce hluku, aby přehlušili případné zvuky, které by způsobili Brendigovi muži při šplhání po zarostlém svahu. Konečně se vrátil Silk, neslyšně se vynořil z křoví. „Asi tak čtvrt míle jižně je cesta," referoval tiše. „Zdá se, že vede k Jarviksholu."

„Skvělé,“ řekl ulehčeně Mandorallen. „Tedy vzhůru, panstvo. Město jen čeká na náš příchod.“

„Doufám, že ne,“ prohlásil Garion. „Celý náš plán spočívá v momentu překvapení.“

Ukázalo se, že úzká pěšina, kterou Silk objevil, je dřevařská cesta a kroutí se více či méně východním směrem, do vnitrozemí. Garion slyšel za sebou cinkot zbroje a pevný, nepravidelný krok svých vojáků, postupujících v končící noci hlubokými stíny okolního lesa. To, že vede tuto masu mužů bez tváře temnotou, s sebou neslo pocit neodvratitelného úkolu. Od chvíle, co se vylodili, v něm rostl pocit euforie. Jeho touha zahájit útok natolik zesílila, že se musel vší silou přemáhat, aby se nerozběhl.

Došli na velkou mýtinu. Na jejím opačném konci v měsíční záři bíle svítil pás dlážděné a dobře proježdděné silnice a stáčel se k severu. „To je Halbergova cesta,“ oznámil jim Barak. „Jsme skoro u cíle.“

„Rád bych věděl, jak si vede Brendig,“ poznamenal Garion. Opatrně se soustředil, zapátral po myšlenkách oddílů kdesi za ním a ucítil známý dotek Durnikovy mysli. *„Durniku,“* řekl beze slov, *„slyšíš mě?“*

„Garion?“ vrátila se k němu kovářova myšlenka.

„Správně,“ odpověděl Garion. *„Už jste dobyli katapulty?“*

„Ještě nám jich zbývá asi tak tucet. Brendig postupuje pomalu, aby nedělal zbytečný hluk.“

„A *obsadíte je, než se začne rozednívat?“*

„Tím jsem si jist.“

„Dobrá. Dej mi vědět, až získáte ten poslední.“

„Spolehni se.“

„Jak na tom jsou?“ zeptal se Lelldorin. Tvář mladého lučištníka planula vzrušením.

„Budou hotovi včas,“ odpověděl Garion.

„Co myslíš, můj pane?“ zeptal se Mandorallen Baraka „Není - liž nejvhodnější chvíle, abychom vybrali sobě několikero přepevných stromů, jež posloužily by nám coby beranidla k prolomení hradeb městských?“

„O bránu se postarám já,“ oznámil jim Garion neoblomně.

Barak na něj jen zůstal zírat. „To jako chceš říct, že…?“ udělal

rukou rozmáchlé gesto.

Garion přikývl.

„Ale Garione, to není správné," namítl Barak nesouhlasně.

„Správné?"

„Některé věci se mají dělat tradičními způsoby. Městské brány se mají bořit beranidly."

„Zatímco obránci na ty, kdo se jí pokoušejí prolomit, lijí shora vařící smůlu, co?"

„To už patří k riziku," vysvětloval Barak. „Bez trochy rizika by nebyla bitva tak zábavná."

Hettar se tiše rozesmál.

„Nerad se stavím proti tradici," řekl Garion, „ale nenechám zbytečně pozabíjet spoustu lidí jen kvůli zachování starého obyčeje."

Řídká přízemní mlha, svítící v měsíční záři, se vznášela nad širokou a rozlehlou planinou mezi okrajem lesa a vysoko se tyčícími hradbami Jarviksholmu. Na východě sametovou oblohu označil první bledý přísvit nastávajícího jitra. Na vrcholu mohutných městských hradeb plápolaly pochodně a v jejich světle spatřil Garion stát značný počet zbrojenců.

„Jak blízko se potřebuješ dostat, abys mohl prolomit bránu?" zašeptal Garionovi Silk.

„Čím blíže, tím lépe," opáčil Garion.

„Dobrá. Tak trochu postoupíme. Mlha a vysoká tráva nám snad pomohou."

„Půjdu s vámi," nabídl se Barak. „Udělá to velký rámus?"

„Nejspíše ano," usoudil Garion.

Obr se otočil k Hettarovi a Mandorallenovi. „Tak to použijeme jako signál. Až Garion prolomí bránu, začněte s útokem."

Hettar přikývl.

Garion se nadechl. „Dobrá," řekl, „jdeme na to." Trojlístek se hluboce sehnut vydal přes otevřené pole k městu. Když nebyli dále než asi sto kroků od brány, zalehli do vysoké trávy.

„Garione" přišla za rostoucího světla Durnikova myšlenka, *„už jsme obsadili všechny katapulty."*

„A *vidíte už ty na severním hřebenu?"*

„To ještě pár minut potrvá."

„Řekni Brendigovi, ať začne hned jak něco rozezná.“

Čekali a východní obloha stále více světlala. Pak se zpoza města ozvala série hlasitých nárazů doprovázená po odmlce zvukem těžkých žuchnutí, lámání dřeva, překvapených výkřiků a bolestného řevu.

„Už jsme začali.“ ozval se Durnik.

„Garione“ zasáhla ho Polgařiha myšlenka, *„jsi na svém místě?“*

„Ano, teto Pol.“

„Právě vyrážíme do zálivu.“

„Dej mi vědět, až budete na dohled města.“

„Garione, buď opatrný.“

„Budu.“

„Co se děje?“ zašeptal Barak, pozoruje muže na městských hradbách.

„Právě začali bombardovat severní hřeben,“ odpověděl tiše Garion, „a Anheg s flotilou vypluli.“

Barak zaskřípal zuby. „Řekl jsem mu přece, aby počkal, až budou všechny katapulty vyřazeny z činnosti.“

„Tak se tolik o tu svou loď neboj,“ zamumlal Silk. „Je těžké zamířit katapult, když přitom musíš uskakovat před balvany.“

„Někdo může mít štěstí.“

Napjatě čekali dál a světlo postupně sílilo. Jak si Garion obhlížel masivní bránu, cítil slaný pach moře a zemitou vůni jehličnanů.

„Garione, už vidíme město,“ sdělila teta Pol.

Z města zaznělo volání na poplach a Garion spatřil, jak ozbrojenci na vrcholu hradeb běží po ochozu směrem k přímořským hradbám Jarviksholmu. „Jsme připraveni?“ zašeptal ke svým dvěma přátelům.

„Dej se do toho,“ řekl Silk napjatě.

Garion vstal a zkoncentroval se. Jak se ponořil do sebe a soustředil vůli, pocítil skoro až příliv vzduchu. Jako by se celý rozezvučel ohromnou silou, jež se v něm vzedmula. Hrozivě vytáhl meč Železné ruky, který měl až doposud zastrčený, aby skryl jeho výmluvný modrý oheň. Orb šťastně zaplál. „Jdeme na to,“ procedil skrz zaťaté zuby. Zamířil mečem na bránu, stojící přepevně a neproniknutelně asi

sto kroků před ním. „Pukni!“ rozkázal a všechnu nashromážděnou vůli vlil do meče a skrze jeho planoucí hrot vyzářil ven.

Pochopitelně přehlédl jednu drobnost, a to, že se Orb jen jen třese na příležitost, jak mu pomoci. Síla, jež udeřila do brány Jarviksholmu, byla - velice mírně řečeno - přehnaná. Veřeje brány úplně zmizely; kusy a třísky jejích dehtem napuštěných klád byly později nalezeny až pět mil odtud. Masivní kamenné hradby, v nichž byla brána usazena, se také rozvalily a mnoho obrovských, hrubě tesaných balvanů odletělo jako vržené oblázky a spadlo do přístavu a zálivu daleko od města. Převážná část zadní hradby Jarviksholmu popukala a padla. Hluk byl příšerný.

„U Belara!“ zaklel Barak, pohlížeje na obraz téměř naprosté zkázy.

Okamžik panovalo užaslé ticho, poté však od lesa zazněl hlasitý pokřik, jak Hettar a Mandorallen zaveleli hustým šikům Rivanů a Šereků k útoku na šokované město.

Nebylo to zrovna to, co by válečníci nazvali dobrým bojem. Medvědí kult netvořili pouze silní muži. Přijal do svých řad rovněž starce, ženy a děti. V důsledku zuřivého fanatismu Kultu byli dobyvatelé často nuceni zabíjet i ty, kdo by jindy bývali ušetřeni. Pozdě odpoledne už zůstalo v severozápadní části Jarviksholmu jen pár malých ohnisek odporu a většina zbytku města stála v plamenech.

Garion, polomrtvý kouřem a krvavými jatkami, se vypotácel rozvalenými zdmi ven z hořícího města do otevřené krajiny. Tam bloudil nějaký čas, unavený a znechucený, až posléze narazil na Silka, pohodlně usazeného na ploché skále a nedbale pozorujícího ničení města. „Už je konečně po všem?“ zeptal se drobný muž.

„Skoro,“ odpověděl Garion. „Už mají pod kontrolou jen pár posledních domů.“

„A jaké to bylo?“

„Nepříjemné. Bylo zabito mnoho starých lidí, žen i dětí.“

„To se někdy stává.“

„Neřekl Anheg, co chce udělat s těmi, kdo přežili? Myslím, že už bylo dost zabíjení.“

„Těžko říct,“ odpověděl Silk. „Naši šerečtí bratranci mívají ale někdy sklon ke krutosti. Některé věci by se měly asi odehrávat až na

druhý den, protože je nejspíš nebudeš chtít vidět - jako tohle.“ Ukázal na kraj lesa, kde skupina Šereků něco kutila. Zdvihli vysoký kůl a zasadili ho do země. K vrcholu tohoto kůlu připevnili příčné břevno a k němu byl za rozepjaté ruce přivázán nějaký muž.

„To *ne!*“ vykřikl Garion.

„Garione, raději bych nezasahoval,“ poradil mu Silk. „Tohle je koneckonců *Anhegovo* království a má právo se vypořádat se zrádci a zločinci, jak uzná za vhodné.“

„Ale to je barbarské!“

„Pro normální lidi ano. Ale jak jsem už řekl, Šerekové mají v povaze určité sklony k brutalitě.“

„Ale neměli bychom nejprve ty vězně vyslechnout?“

„O to se stará Oštěp.“

Garion hleděl na skupinu vojáku, pokračujících v posledním krvavém přísvitu zapadajícího slunce ve své práci. „Je mi líto,“ prohlásil přiškrceně a s odporem, „ale tohle zašlo až příliš daleko. Teď jdu a zarazím to.“

„Garione, já bych se do toho nemíchal.“

„Ale já ano - když už dává na kříž i ženy!“

„Cože?“ Silk se otočil a pohlédl tam. Náhle se drobnému muži vytratila všechna krev z obličeje a vyskočil na nohy. S Garionem v patách se rozběhl přes trávník. „To ses už úplně pomátl?“ vybafl na kostnatého náčelníka drasnijské tajné služby, sedícího klidně u hrubého stolu uprostřed skupiny vojáků.

„Co máš za problém, Kheldare?“

„Víš, kohos právě dal ukřižovat?'

„Přirozeně. Osobně jsem ji vyslýchal.“ Jeho prsty se začaly jakoby mimovolně pohybovat, ale Silk stál přímo před stolem a zastíral Garionovi pohled na ruce vyzáblého muže.

„Okamžitě ji dej sejmout!“ poručil Silk, ale jeho hlas jako by z nějakého důvodu ztratil hněvivý nádech.

„Proč se nestaráš o své věci, Kheldare?“ navrhl Oštěp. „A nenecháš moje na mně?“ Obrátil se k vedle stojícímu statnému Šerekovi. „Princ Kheldar a rivanský král odcházejí,“ pronesl k němu chladně. „Prosím tě, doprovoď je. Myslím, že mají asi tak čtvrt míle odtud něco neodkladného na práci.“

„Já ho zabiju," vzkypěl Silk, když je eskortovali pryč. „Zabiju ho těmahle vlastníma holejma rukama."

Avšak hned, jak je vojáci propustili na místě daleko od Oštěpa a vraceli se ke své hrozné práci, rozrušení drobného muže se překvapivě rychle zklidnilo.

„Co to mělo všechno znamenat?" zeptal se Garion.

„Ta dívka, kterou dal právě ukřižovat, je jeho vlastní neteř Lisella," odpověděl klidně Silk.

„To nemyslíš vážně!"

„Znám ji už jako malou holčičku. Slíbil mi, že všechno vysvětlí později. Ať je to jeho vysvětlení opravdu dobré, jinak mu vyříznu žaludek." Vytáhl zpod svého perlově šedého kabátce dlouhou dýku a zkontroloval palcem její ostří.

Oštěp je vyhledal po setmění. „Ale no tak, Kheldare, odlož to," prohlásil znechuceně při pohledu na Silkovu dýku.

„Možná ji budu za okamžik potřebovat," opáčil Silk. „Tak spusť, Oštěpe, a buď maximálně přesvědčivý, jinak se ti podíváme na vnitřnosti."

„Vypadáš vztekle."

„Ty sis všiml! Jsi neobyčejně inteligentní."

„Pro to, co jsem udělal, mám velice vážný důvod."

„Skvělé. A já si myslel, že se jen bavíš."

„Obejdu se i bez sarkasmů, Silku. Už bys mohl vědět, že nic nedělám bez důvodu. A co se týče Liselly, můžeš se uklidnit. Už byla nejspíš vysvobozena."

„Vysvobozena?"

„Přesněji, utekla. V těch lesích se schovávaly celé tucty členů Kultu. Jestli sis jich nevšiml, tak už začínáš slepnout. Tak jako tak, touhle dobou je už každý zajatec, kterého jsme ukřižovali, vysvobozen a na cestě do bezpečí v horách."

„O co tu vlastně jde, Oštěpe?"

„Vlastně je to hrozně prosté. Už celá léta se pokoušíme propašovat někoho do užšího vedení Medvědího kultu. No, a právě zachránili opravdovou hrdinku - učiněnou mučednici pro jejich věc. A Lisella je dost chytrá, aby toho využila k proniknutí do jejich tajné rady."

„A jak se vůbec dostala sem?"

Oštěp pokrčil rameny. „Oblékla si zbroj a já ji propašoval na palubu Trellheimovy lodi. Když byl boj skoro u konce, přidal jsem ji k ostatním zajatcům.“

„A neřeknou ti ostatní osvobození, že ve městě nikdy nebyla?“

„Ne, Vaše Veličenstvo, nemyslím,“ odpověděl Oštěp. „Řekne jim, že bydlela v severovýchodní části Jarviksholmu. Ti ostatní, které jsme ukřižovali, byli všichni z jihozápadní čtvrti. Jarviksholm je pěkně velké město. Nikdo nebude moct s jistotou prohlásit, že tam vůbec nebyla“

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi ji skutečně navezl do něčeho podobného,“ řekl Silk.

„Však jí to taky dalo něco přesvědčování a vysvětlování, než mě přemluvila,“ prozradil Oštěp.

Silk na něj zůstal hledět

„Ale ovšem,“ potvrdil Oštěp. „Copak to nechápeš? Všechno byl především její nápad.“

Garion náhle zaslechl duté zašumění a okamžik nato k němu dolehl naprosto jasně Se'Nedřin hlas.

„Garione!“ vykřikla zoufale. „*Garione, okamžitě se vrať domů! Někdo ukradl naše dítě*!“

Kapitola dvacátá

POLGARA SI KRITICKY GARIONA prohlédla. Stáli spolu na otevřené louce, vysoko nad stále ještě hořícím městem Jarvikshol-mem a bledý úsvit stíral s oblohy jednu hvězdu za druhou. „Máš příliš krátká pera na letkách," upozornila.

Garion udělal pera delší.

„To je mnohem lepší," pochválila ho. Pak dostala soustředěný výraz a rovněž se proměnila do podoby kropenatého sokola. „Tahle tvrdá pera mi nikdy nevyhovovala," zamumlala a zaklapala zahnutým zobákem. Pak pohlédla na Gariona divokýma zlatavýma očima. „Zkus si vzpomenout, drahý, na všechno, co jsem tě naučila. Při tvém prv-ním letu se budeme držet nízko." Rozepjala křídla, udělala drápatými spáry několik rychlých kroků a lehce se vznesla do vzduchu.

Garion se pokusil to, co udělala, napodobit a skončil zobákem v drnu.

Snesla se zpět k němu. „Garione, musíš používat i ocas," řekla. „Křídla ti dávají sílu a rychlost, ale ocas směr. Zkus to znovu."

Druhý pokus byl už o trochu lepší. Skutečně asi tak padesát kroků letěl, než se srazil se stromem.

„To bylo velmi zdařilé, drahý. Jen se ještě pokus sledovat, kam letíš."

Garion zatřásl hlavou, pokoušeje se zbavit zvonění v uších a jiskření v očích.

„Urovnej si peří, drahý, a zkus to znovu."

„Teto Pol, než se to naučím, uběhnou měsíce. Nebylo by rych-lejší na Rivu prostě doplout na *Mořském ptáku?"*

„Ne, drahý," řekla pevně. „Potřebuješ jen trochu zkušeností, nic víc!"

Třetí pokus byl zase o něco úspěšnější. Už začínal získávat cvik v koordinaci křidel a ocasu, ale pořád si připadal neohrabaný a zdálo se mu, že většina jeho mávnutí je bez efektu.

„Garione, nezápas se vzduchem. Nech ho, ať tě nadnáší."

Několikrát v zářivém jitru bez mráčku obkroužili louku. Jak Garion následoval neustálou stoupavou spirálou Polgaru, mohl vidět černý kouř zvedající se z města a vypálených doků v přístavu. S rostoucí sebedůvěrou se v něm vzmáhalo i divoké nadšení. Proudění chladného ranního vzduchu okolo křídel bylo omamující a cítil, že by mohl takřka bez námahy letět výš a pořád výš. A když slunce vyšlo celé nad obzor, nebyl už vzduch jeho nepřítelem, neboť začínal dokonale zvládat stovky drobných svalových pohybů, nutných k dosažení největší možné efektivity letu.

Připojil se k ním Belgarat a o chvíli později i Durnik. „Jak si vede?“ zeptal se coby divoce vyhlížející sokol Polgary.

„Už je, otče, skoro připraven.“

„Výborně. Tak ať ještě asi tak čtvrt hodiny cvičí a pak vyrazíme. Nad támhletím jezerem stoupá proud teplého vzduchu. To je vždycky vítaná pomoc.“ Sklopil křidlo a povlovným mírným obloukem změnil směr.

„Tohle je, Pol, opravdu nádhera,“ poznamenal Durnik. „Měl jsem se to naučit už před mnoha lety.“

Když vlétli do onoho sloupu vzduchu, co stoupal z vyhřáté hladiny jezera, poznal Garion tajemství letu bez námahy. S rozepjatými a nehybnými křídly nechal vzduch, ať ho zdvihá stále výše a výše. Jak stoupal a stoupal, předměty na zemi daleko pod ním se postupně zmenšovaly. Jarviksholm nyní vypadal jako vesnička z kostek a jeho přístav byl přeplněn miniaturními lodičkami. Hory a lesy v ranním slunci zářily jasnou zelení. Moře bylo azurové a sněhové čepice na nejvyšších vrcholech tak oslnivě bílé, až téměř zraňovaly oči.

„Jak bys řekl, že jsme vysoko?“ zaslechl, jak se Durnik ptá Belgarata.

„Několik tisíc stop.“

„Podobá se to tak trochu plavání. Ve skutečnosti nezáleží, jak je voda hluboká, protože stejně používáš jen hladinu.“

„To mě nikdy nenapadlo.“ Belgarat pohlédl na tetu Pol. „Ta výška by nám už mohla stačit,“ řekl sípavým sokolím skřekem. „Letíme na Rivu.“

Jejich čtveřice rovnoměrně zamířila na jihozápad, nechala za sebou šerecké pobřeží a hnala se nad Větrným mořem. Na chvíli jim

pomohla bríza vanoucí stejným směrem, ale okolo poledního se vzduchový proud rozpadl a museli si každou míli vybojovat. Gariona bolela ramena a nezvyklou námahou z letu měl prsní svaly jako v ohni. Ale zarputile pokračoval v letu. Hluboko pod sebou viděl míle dlouhé vlny Větrného moře, jež z této výšky vypadaly skoro jako čeření u břehu rybníka, jak zvrásňují v odpoledním slunci hladinu, Když se před nimi objevilo skalnaté pobřeží Větrného ostrova, slunce se sklánělo k západnímu obzoru. Letěli dále podél pobřežní linie na jih a konečně slétli spirálou k vzhůru se tyčícím věžím a baštám Citadely, stojící ve své šedé ponurosti nad městem Rivou.

Strážce na nejvyšším ochozu, nedbale opřený o kopí, se zatvářil zmateně, když okolo něj zakroužili čtyři sokoli chystající se přistát, a oči mu úžasem div nevypadly, když se proměnili do lidských podob. „Va - Vaše Veličenstvo," vykoktal ze sebe, pokoušeje se Garionovi chvatně uklonit a současně i zaujmout předpisový postoj s kopím.

„Co se tu stalo?" chtěl vědět Garion.

„Někdo, sire, unesl vašeho syna," referoval strážce. „Uzavřeli jsme ostrov, ale ještě jsme ho nechytili."

„Sejděme dolů," řekl Garion ostatním. „Chci si promluvit se Se'Nedrou."

Ale to se samozřejmě ukázalo jako zhola nemožné. Hned jak Garion vstoupil do modře čalouněných královských komnat, vrhla se mu do náruče a zhroutila se v záplavě hysterického vzlykotu. Cítil, jak se její drobné tělo zoufale otřásá a její prsty se mu zarývají do paží, jak se k němu chtěla co nejtěsněji přimknout. „Se'Nedro," snažil se jí utišit, „přestaň. Musíš nám říct, co se stalo."

„Garione, je pryč," zakvílela „Ně - někdo přišel do dě - dětského po - pokoje a u - unesl ho!" A dala se znovu do pláče.

Vedle ní stála Ariana, Lelldorinova světlovlasá mimbratská žena, a tmavovlasá Adara postávala u okna a se zarmouceným výrazem vyhlížela ven.

„Udělej s ní něco, Pol," řekl tiše Belgarat. „Zkus ji nějak uklidnit. Potřebuju s ní sice mluvit - ale zřejmě až později. Myslím, že bychom si my ostatní zatím mohli jít promluvit s Kailem."

Polgara důstojně sňala svůj plášť, pečlivě ho složila a přehodila přes opěradlo křesla. „Dobrá, otče." odpověděla. Přešla k nim a

jemně vyprostila vzlykající královničku z Garionova objetí. „Všechno bude v pořádku, Se'Nedro," konejšila ji. „Už jsme tady. O všechno se postaráme."

Se'Nedra se k ní přimkla., Ach, paní Polgaro," zanaříkala.

„Daly jste jí něco?" zeptala se teta Pol Ariany.

„Nikolivěk, má paní," odpověděla světlovlasá dívka. „Mělať jsem obavu, že při jejím stavu rozrušenosti léky, jindy arci mající tišící efekt, mohly by jí spíše uškoditi."

„Ukaž, podívám se do tvé lékařské brašny."

„Zde jest, paní Polgaro."

„Pojďte se mnou," řekl Belgarat Garionovi a Durnikovi a v očích se mu objevil kovový lesk. „Najdeme Kaila a zjistíme, jestli se tomu dokážeme dostat na kloub."

Kaila našli v pracovně jeho otce, jak zhrouceně sedí u stolu. Před sebou měl rozloženou velkou mapu ostrova a vpíjel se do ní pohledem.

„Stalo se to někdy včera ráno, Belgarione," spustil, hned jak se stručně pozdravili. „Muselo to být někdy před rozbřeskem. Těsně po půlnoci se na prince přišla podívat královna Se'Nedra a všechno bylo v pořádku. A o pár hodin později byl pryč."

„A co jsi zatím udělal za opatření?' zeptal se ho Belgarat.

„Nařídil jsem uzavřít ostrov," odpověděl Kail, „a pak jsme prohledali Citadelu z jednoho konce na druhý. Ať už vzal prince kdokoli, není v pevnosti, ale co jsem vydal rozkaz, neodplula ani nepřiplula na ostrov jediná loď a úředníci v přístavu mi sdělili, že od včerejší půlnoci nikdo neodplul. Podle toho, co vím, únosce zatím neopustil Větrný ostrov."

„Výborně," řekl Garion a náhle se v něm vzedmula vlna naděje.

„V tomto okamžiku mé jednotky prohledávají město dům od domu a lodě střeží každý palec pobřeží. Ostrov je naprosto uzavřen."

„Pátrali jste i v lesích a horách?" zeptal se stařec.

„Nejdříve jsme chtěli dokončit prohlídku města," řekl Kail. „Pak uzavřeme město a přesuneme jednotky do okolní krajiny."

Belgarat přikývl a krátce studoval mapu. „Musíme postupovat opatrně," poznamenal. „Ať nezaženeme únosce dítěte do kouta – při-

nejmenším, dokud nebude můj pravnuk zase bezpečně zpátky tam, kam patří.“

Kail přikývl na souhlas. „Bezpečnost prince je pro nás na prvním místě,“ řekl.

Do pokoje tise vešla Polgara. „Dala jsem jí něco, po čem bude spát,“ oznámila, „a zůstala u ní Ariana. Myslím, že by nám teď asi nijak nepomohlo, kdybychom se ji pokusili vyslechnout, a spánek je to, co nyní nejvíce potřebuje.“

„Máš nejspíš pravdu, teto Pol,“ souhlasil Garion, „ale já spát nepůjdu - ne, dokud nezjistím, co se stalo s mým synem.“

Brzy následujícího rána se opět shromáždili v Kailově spořádané pracovně, aby znovu prostudovali mapu. Garion se zrovna chtěl zeptat Kaila na to, jak probíhá prohlídka města, když se pojednou zarazil, ucítiv náhlé škubnutí velkého meče připevněného na zádech. Mimovolně, aniž by spustil zrak ze zažloutlého pergamenu na Kailově stole, začal řemen odepínat. Ale ten sebou opět škubl, tentokrát mnohem naléhavěji.

„Garione,“ řekl zvědavě Durnik, „svítívá někdy takhle Orb, když nedržíš meč v ruce?“

Garion pohlédl přes rameno na planoucí Orb. „Co to vyvádí?“ zeptal se zmateně.

Další škubnutí ho málem porazilo. „Dědečku,“ vyjekl trochu polekaně.

Belgarat se zatvářil ostražitě. „Garione,“ vyzval ho tlumeně, „chci, abys vytáhl meč z pochvy. Myslím, že se ti Orb pokouší něco říct.“

Garion sáhl dozadu přes rameno a tasil s kovovým svistem obrovský meč Železné ruky z pochvy. Aniž si přestal myslet, že to bude znít hrozně hloupě, promluvil přímo k zářícímu kameni na jílci. „Mám teď spoustu práce. Nemůže to počkat?“

Odpovědí byl neutuchající tah ke dveřím.

„Co to dělá?“ zeptal se Garion podrážděně.

„Jen běž za ním,“ poradil mu Belgarat.

Garion tedy bezmocně následoval mocnou sílu ke dveřím a ven do loučemi osvětlené chodby; ostatní mu šli zvědavě v patách. Cítil zvláštní krystalické vědomí Orbu a vnímal jeho všepohlcující

zuřivost. Od oné strašlivé noci v Kthol ak Mišraku, kdy se utkal se znetvořeným bohem Angaraků, nikdy nepocítil, že by z tohoto živoucího kamene vyzařovalo tolik hněvu. Meč ho dále vlekl dolů chodbou, takže se musel pohybovat rychleji a rychleji, až nakonec téměř běžel, aby ho dokázal udržet.

„O co se pokouší, otče?“ zeptala se rozpačitě Polgara. „Nikdy předtím nic podobného neudělal.“

„Nejsem si jist,“ odpověděl stařec. „Musíme ho nyní jen sledovat a dozvíme se to. Ale mám dojem, že by to mohlo být důležité.“

Kail se krátce zdržel u hlídky stojící na chodbě. „Sehnal bys někde mé bratry?“ požádal muže. „Ať přijdou do královských komnat.“

„Ano, pane,“ odpověděl strážný a bryskně zasalutoval.

Garion u tmavých leštěných dveří do jejich domova zbrzdil, otevřel je a vkročil dovnitř, stále vlečen mečem.

Královna Layla právě přikrývala vyčerpanou Adaru, ležící v tvrdém spánku na pohovce, a překvapeně se k nim obrátila. „Co se, proboha…?“ začala.

„Tiše, Laylo,“ zarazila ji Polgara. „Děje se něco, čemu moc nerozumíme.“

Garion se připravil na nejhorší a vešel do ložnice. Se'Nedra ležela v posteli; neklidně se převalovala a naříkala ze sna. U jejího lůžka seděla královna Islena a Barakova žena Merel. Ariana podřimovala v prostorném křesle u okna. Ale neměl čas oněm ženám, jsoucím nablízku jeho manželce, věnovat více než jen letmou pozornost, protože ho meč zavlekl vedle do dětského pokoje, kde mu pohled na prázdnou kolébku div neutrhl srdce. Velký meč se sklonil nad postýlku a Orb se rozzářil. Pak svit kamene na okamžik zapulsoval.

„Myslím, že už začínám chápat,“ řekl Belgarat. „Nechtěl bych na to přísahat, ale mám dojem, že chce Gerana najít.“

„A dokáže něco takového?“ zeptal se Durnik.

„Dokáže skoro všechno na světě a je naprosto oddán rivanskému rodu. Garione, nech ho být. Uvidíme, kam nás zavede.“

Venku na chodbě se k nim připojili dva Kailovi bratři, Verdan a Brin. Verdan, nejstarší z nich, byl statný jako býk a nejmladší, Brin, byl jen o něco hůře stavěný. Oba na sobě měli zbroj, helmy a u pasů

se jim houpaly těžké meče.

„Domníváme se, že by nás Orb mohl zavést za princem," vysvětlil jim stručně Kail. „Až ho najdeme, mohli bychom vás dva potřebovat."

Brin se rozzářil širokým, téměř klukovským úsměvem. „Tak to bychom mohli mít před soumrakem únoscovu hlavu na kůlu," pronesl.

„S tím sekáním hlav raději moc nepospíchej," upozornil ho Belgarat. „Nejdřív bych od něj potřeboval odpovědi na pár otázek."

„Ať je u Se'Nedry pořád jedna z vás," nabádala teta Pol královnu Laylu, která za nimi zvědavě vyšla ven. „Nejspíš se někdy odpoledne probudí. Ariana ať si teď pospí. Až se Se'Nedra probudí, bude jí možná zapotřebí."

„Samozřejmě, Polgaro," ujistila ji buclatá sendarská královna.

„A teď ty," obrátila se teta Pol nekompromisně k Dejrukovi, který zrovna přicházel chodbou. „Chci, abys zůstal v královských komnatách a dělal přesně to, co ti řekne královna Layla."

„Ale…" začal protestovat.

„Dejruku, žádné 'ale'. To, co děláme, může být nebezpečné a to je něco, co ses zatím nenaučil chápat"

Povzdechl si. „Tak dobře, Polgaro," rezignoval zklamaně.

Garion, tažen Orbem na jílci obrovitého meče, následoval neviditelnou cestu, kterou prošel únosce jeho syna, k jedné z bočních bran a ostatní mu kráčeli v patách.

„Vypadá, že se chce dostat k horám," řekl Garion. „Myslel jsem, že zamíří dolů do města."

„Garione, nemysli," napomenula ho Polgara. „Prostě jdi, kam tě Orb vede."

Stopa pokračovala přes louku, strmě stoupající za Citadelou, a pak do hustého jehličnatého lesa, kde se Garion se Se'Nedrou v létě často procházívali.

„Jsi si jistý, že ví, co dělá?" zeptal se Garion po chvíli prodírání hustým podrostem. „Není tu ani nejmenší pěšina. Nevěřím, že by tudy už někdo šel."

„Sleduje určitý zvláštní druh stopy, Garione," ujistit ho Belgarat. „Prostě pokračuj dále."

Asi tak hodinu se dál prodírali hustým křovím. Jednou vypla-

šili hejno tetřívků; s hlasitým tlukotem křídel, při němž se Garionovi skoro zastavilo srdce, mu zničehonic vylétli přímo pod nohama.

„Tohle místo si zapamatuju," prohodil Brin ke Kailovi. „Mohlo by se tu skvěle lovit."

„Ale teď jsi na jiném lovu. Takže se věnuj, čemu máš."

Když došli až na horní kraj lesa, otevřela se před Garionem příkrá kamenitá horská louka, zdvihající se nad pás lesa. „Vede mezi těmi horami nějaký průsmyk?" zeptal se.

„Nalevo od toho vysokého vrcholu," odpověděl Brin a ukázal prstem, „Používám ho, když si vyjdu na lov jelenů a pastýři tamtudy ženou svá stáda do vnitrozemských údolí."

„A taky pastýřky," dodal suše Verdan. „Kořist mého bratra někdy nemívá parohy."

Brin vrhl rychlý nervózní pohled na Polgaru a začal se červenat.

„Pastýřky, to bylo vždycky moje," prohodil neurčitě Belgarat. „Z větší části se jedná o něžné bytosti plné pochopení - a často bývají moc osamělé, že, Brine?"

„To by stačilo, otče," zasáhla suše teta Pol.

Projít průsmykem a dostat se na zelené louky ukrytě za horskými vrchy jim zabralo většinu dne. Slunce se již západně od ostrova sklánělo nad zářící moře, podobné roztavenému kovu, když konečně přešli kamenitý hřeben a začali sestupovat táhlým štěrkovitým svahem k pobřežním útesům a pěnícímu se příboji bez konce dorážejícímu na západní pobřeží.

„Mohla by tady přistát loď?" zeptal se při sestupu Garion Kaila.

Kail byl z namáhavé cesty napříč ostrovem viditelně unavený, hlasitě oddechoval a utíral si rukávem zpocenou tvář. „Je tu pár míst, kde by to šlo, Belgarione - pokud by člověk věděl, do čeho se pouští. Je to obtížné a nebezpečné, ale ne nemožné."

Garionovi poklesla nálada. „Tak to mohl celkem v poklidu už odplout," řekl.

„Mám tu všude lodě, Belgarione," ujistil ho Kail a ukázal na moře. „Hned jak jsme zjistili, že princ zmizel, jsem je sem vyslal. Někdo by se mohl dostat napříč ostrovem na tohle místo a odplout ještě

před příjezdem mých lodí, jedině kdyby uměl létat.“

„Tak to je teda v pastí,“ zaradoval se nezlomný optimista Brin, uvolnil si meč v pochvě a jal se propátrávat okem cvičeného lovce balvany pokrytý svah a okraje útesů.

„Počkejte okamžik,“ vpadl ostře Durnik. Zvedl hlavu a začichal ve větru, vanoucím od útesů. „Někdo před námi je.“

„Cože?“ ozval se Garion a zvedla se v něm vlna náhlé naděje.

„Právě jsem ucítil slabý závan někoho, kdo se pravidelně nemyje.“

Belgaratova tvář dostala ostražitý výraz. „Pol,“ řekl, „co kdyby ses tam trochu podívala?“

Krátce přikývla a čelo se jí nakrčilo soustředěním. Garion ucítil i zaslechl šelestem energie, jak zkoumala zdánlivě pustou krajinu před nimi. „Šerekové,“ oznámila po chvíli, „asi tak tucet. Skrývají se tam za těmi balvany na okraji útesů. Pozorují nás a chystají přepad ze zálohy.“

„Šerekové?“ podivil se Brin.“Proč by nás měli napadat Šerekové?“

„Patří k Medvědímu kultu,“ odpověděla mu, „a nikdo nikdy neví, co ti šílenci udělají v příštím okamžiku.“

„A co podnikneme?“ téměř zašeptal Brin.

„Přepad ze zálohy dává útočníkovi vždy výhodu,“ odpověděl Verdan, „pokud ovšem přepadávaná osoba nic netuší. Jestli ano, karta se obrátí.“ Pohledem, nevěstícím nic dobrého, si prohlédl svah a jeho obrovská ruka spočinula na jílci meče.

„Takže prostě sejdeme dolů a využijeme jejich pasti?“ zeptal se dychtivě Brin.

Kail pohlédl na Belgarata. „Co si o tom myslíte, Pradávný? Nyní je výhoda na naší straně. Očekávají, že při útoku mohou počítat s momentem překvapení, ale my na ně budeme připraveni. Než zjistí svůj omyl, můžeme jich polovinu vyřídit.',„

Belgarat zašilhal na zapadající slunce. „Normálně bych byl proti,“ zauvažoval. „Tyhle drobné náhodné potyčky bývají většinou k ničemu, ale brzy nás zastihne tma“ Obrátil se k tetě Pol. „Je někde nablízku Geran?“

„Ne,“ odpověděla. „Není po něm ani památky.“

Belgarat se poškrábal na bradě. „Jestli tu ty Šereky necháme, půjdou za námi a já nechci, aby se mi někdo plížil v zádech - a zvlášť ne za tmy.“ Vrásčitá tvář se mu stáhla do vlčího šklebu. „Tak dobře, trochu se povyrazíme.“

„Ale, otče, ať nějací zbydou,“ zchladila ho Polgara. „Mám pár otázek, na které bych ráda znala odpovědi. A pokuste se vyhnout zranění, pánové. Dnes už mám léčení právě tak dost.“

„Dnes už žádné léčení, paní Polgara,“ slíbil bezstarostně Brin. „Možná pár pohřbů, ale už žádné léčení.“

Jen obrátila oči k nebi. „Alornové!“ povzdechla si.

Přepad nedopadl vůbec tak, jak si ukrytí fanatici Medvědího kultu představovali. Kožešinou oděný Šerek, který s vytím skočil na Gariona, se v půlce skoku setkal s planoucím mečem rivanských králů a byl širokou čepelí téměř přeťat v pase na dvě půlky. Padl na náhle sytě červenou trávu, svíjel se a skučel. Kail chladně rozpoltil dalšímu fanatikovi hlavu a jeho bratři se vrhli na překvapené útočníky a divoce, leč metodicky je začali rozsekávat na kusy.

Jeden z fanatiků vyskočil na velký balvan, napjal luk a zamířil přímo na Gariona, ale Belgarat udělal rychlý pohyb levou rukou a lučištník byl náhle vržen dlouhým ladným obloukem zpět a přelétl okraj blízkého útesu. Šíp neškodně prosvištěl mimo a on padal s jekotem do příboje, pěnícího pět set stop pod nimi.

„Nezapomeňte, potřebuji pár z nich živých!“ zavolala rychle Polgara, když už vypadalo, že se jim masakr vymkne z rukou.

Kail zavrčel a elegantně odrazil úder jednoho zuřivého Šereka. Pak se jeho obrovská pěst mihla v širokém levém háku, dopadla na Šerekovu hlavu a poslala ho přemetem k zemi.

Durnik používal svou oblíbenou zbraň, silný kyj, dlouhý asi tři stopy. Zručně jednomu z fanatiků vyrazil z ruky meč a mocně ho udeřil do spánku. Muži se zamžily oči a bezvládně padl k zemi. Belgarat sledoval boj, vybral si vhodného kandidáta a pak ho vylevitoval asi padesát stop do vzduchu. Ten si zprvu očividně neuvědomil, co se stalo, a dále se oháněl kolem sebe do prázdna.

Boj netrval dlouho. Na trávě poblíž okraje útesu se smísily poslední rudé paprsky zapadajícího slunce s červenou krví a zem byla pokryta zlomenými meči a kusy zakrvácených medvědích kůží. „Z

nějakého důvodu se už cítím lépe," prohlásil Garion, očišťuje si meč o tělo jednoho z padlých fanatiků. Všiml si, že i ve svitu Orbu se odráží cosi jako radostné sebeuspokojení.

Polgara chladně prohlížela pár těch, kdo přežili a teď tu leželi v bezvědomí. „Tihle dva si ještě chvíli pospí," poznamenala a zvedla jim víčko, aby se podívala na oko se skelným výrazem, obrácené v sloup. „Otče, sundej dolů tohohle," požádala, ukazujíc na muže, kterého Belgarat zdvihl do výšky. „A pokud možno celého, jestli to dokážeš. Ráda bych ho vyslechla"

„Jistě, Pol." Starému muži jiskřily oči a usmíval se od ucha k uchu.

„Táto," neodpustila si, „kdy ty konečně vyrosteš?"

„Ale Polgaro," namítl rozmarně, „co to povídáš za věci."

Vznášející se fanatik nakonec zjistil, v jaké se ocitl situaci, a odhodil meč. Nyní visel celý roztřesený a s vytřeštěnýma očima ve vzduchu a zuřivě kolem sebe máchal všemi svými končetinami. Když ho Belgarat opatrně snesl na pevnou zem, okamžitě se zhroutil v hromádku neštěstí. Stařec ho uchopil železnou rukou za kožešinu a hrubě zdvihl do stoje. „Víš, kdo jsem?" vyštěkl a zabodl pohled do očí schouleného zajatce.

„Ty… já…"

„Tak co?" práskl Belgaraíův hlas jako bič.

„Ano," dostal ze sebe muž.

„Tak určitě víš, že jestli se pokusíš utéct, zase tě zvednu do vzduchu a nechám tě tam. Uvědomuješ si, že to klidně udělám - ano, nebo ne?"

„Ano."

„To nebude nutné, otče," vmísila se chladně Polgara. „Tenhle člověk bude ještě rád spolupracovat."

„Nic neřeknu, ty čarodějnice," prohlásil zajatec, přestože se pořád ještě tvářil trochu zděšeně.

„Ale no tak, příteli," řekla a na rtech jí zahrál mrazivý úsměv. „Řekneš úplně všechno. Jestli budu potřebovat, budeš zpívat celé týdny." Upřeně se na něj zahleděla a levicí udělala před jeho očima drobné gesto. „Podívej se pozorně, příteli," nabádala ho. „A všimni si každé podrobnosti."

Vousatý člen Medvědího kultu zíral do prázdna přímo před sebou a krev se mu vytratila z obličeje. Oči mu začaly hrůzou vylézat z důlků, zapotácel se dozadu a zaječel. Avšak Pol udělala stále ještě vztaženou rukou děsivě vyhlížející gesto ve tvaru háku a jeho ústup okamžitě ustal. „Nemůžeš tomu utéct," řekla, „a jestli nezačneš mluvit - a to ihned -bude to před tvýma očima až do smrti."

„Dej to pryč!" zakvílel hlasem, v němž zaznívalo šílenství. „Prosím tě, udělám všechno - úplně všechno!"

„Zajímalo by mě, kde se to naučila," zamumlal Belgarat ke Garionovi. „Nikdy jsem to nedokázal - a že jsem to nějak zkoušel!"

„Garione, teď už ti řekne všechno, co ví," oznamovala Polgara. „Už má představu, co se stane, když to neudělá."

„Co jste provedli s mým synem?" vybafl Garion na strachem zlomeného muže.

Zajatec těžce polkl a pak se vzdorovitě napřímil. „Teď už je daleko mimo tvůj dosah, králi Rivy."

V Garionovi se opět zvedla vlna hněvu a bezděčně sáhl za záda pro svůj meč.

„Garione!" ozvala se Polgara ostře.

Fanatik uskočil, ve tváři bílý jako křída. „Tvůj syn je živý," pokračoval chvatně. Pak se zatvářil škodolibě. „Ale až se s ním příště setkáš, zabije tě."

„O čem to mluvíš?"

„Ulfgar se dotázal proroctví. Ty nejsi ten rivanský král, kterého jsme všechna ta staletí očekávali. Je to až *příští* rivanský král, kdo sjednotí Alorii a povede nás proti královstvím na jihu. Je to, Belgarione, tvůj syn a povede nás, protože ho vychováme, aby naplnil naše tužby."

„Kde je můj syn?" zaburácel na něj Garion.

„Tam, kde ho nikdy nenajdeš," ušklíbl se zajatec. „Vychováme a vzděláme ho v pravé víře, jak se na alornského panovníka sluší. A až vyroste, vrátí se, zabije tě a vezme si z tvé ruky uzurpátora svou korunu, svůj meč a svůj Orb." Muž měl vytřeštěné oči, ruce i nohy se mu roztřásly náboženským vytržením a u úst se objevila pěna. „Zemřeš rukou svého vlastního syna, Belgarione z Rivy," zaskřehotal, „a král Geran povede všechny Alorny proti nevěřícím na jihu, jak rozkázal

Belar.“

„Takhle se daleko nedostaneme,“ ozval se Belgarat. „Chvílí to zkusím zase já.“ Obrátil se k rozohněnému zajatci. „Kolik toho víš o tom Ulfgarovi?“ zeptal se ho.

„Ulfgar je Medvědí vládce a jeho schopnosti překonají dokonce i tvoje, starce.“

„Zajímavý nápad,“ zamumlal Belgarat. „A jen tak mimochodem, už ses někdy s tím velemocným čarodějem setkal - anebo ho alespoň spatřil?“

„No…“ zarazil se zajatec.

„Myslím, že ne. Jak ses tedy dozvěděl, že chce, abys se sem vydal a unesl Belgarionova syna?“

Zajatec jen skousl rty.

„Odpověz!“

„Vyslal posla,“ vyrazil ze sebe muž.

Garionovi najednou něco blesklo hlavou. „A nebyl to ten tvůj Ulfgar, co stál za pokusem zavraždit mou ženu?“ udeřil na něj.

„Tvou ženu!“ ušklíbl se fanatik. „Žádný Alorn by si nikdy nevzal za ženu zrůdu - tolnedřanskou míšenku. To bys měl vědět právě ty, dědic Železné ruky, nejlíp. Ovšemže jsme se pokoušeli tu tolnedřanskou děvku zabít. Byl to jediný způsob, jak Alorii zbavit nákazy, kterou jsi sem zavlekl.“

„Začínáš mi jít na nervy, příteli,“ zasyčel výhružně Garion. „To nedělej.“

„Vraťme se zpět k tomu poslovi,“ navázal Belgarat „Řekls, že dítě je tam, kde ho nemůžeme najít, ale pokud se nemýlím, ty jsi pořád tady, co? Nebylo to náhodou tak, že ten posel byl skutečným únoscem, a ty a tvoji kumpáni jen jeho poskoci?“

Fanatik vytřeštil oči a rozhlédl se na všechny strany jako zvíře v pasti. Nekontrolovatelně se roztřásl.

„Myslím, že se pomalu dostáváme k otázce, na kterou rozhodně nechceš odpovědět, příteli,“ nadhodil Belgarat.

Přišlo to skoro jako blesk. Jako nějaký druh škubnutí, jako kdyby někdo vsáni do lebky, zmáčkl mozek a zakroutil jím. Zajatec zařval, upřel na Belgarata nepříčetný pohled, otočil se, udělal tři rychlé skoky a vrhl se z okraje útesu.

„Teď si mě můžeš vyslýchat!“ zaječel v pádu do oparu stoupajícího z temných bouřících vod, bušících do skal u úpatí srázu. Pak, když padal, zaslechl Garion jeho smích a onen šílený chechtot s narůstající hloubkou pádu slábl.

Teta Pol vyrazila k okraji útesu, ale Belgarat se natáhl a chytil ji za rameno. „Pol, nech ho být,“ řekl. „Stejně pro něj už neexistuje záchrana. Někdo mu do mysli vložil něco, co zničí mozek, jakmile mu kdokoli položí určitou otázku.“

„Kdo to jen mohl udělat?“ zeptala se.

„Nevím, ale určitě to zjistím.“

Šílený smích stále ještě padajícího muže zněl ozvěnou až k nim. A pak náhle kdesi hluboko pod nimi zmlkl.

Kapitola dvacátá prvá

DVA DNY PO STŘETNUTÍ NA ÚTESECH přišla z Velkého západního moře zuřivá letní bouře a přehnala se ostrovem jako série smrští a průtrží mračen. Na vrcholu jižní věže bušily kapky do oken sněmovní místnosti. Na kost vyzáblý Oštěp, jenž připlul toho rána spolu s ostatními na palubě *Mořského ptáka*, se choulil ve svém křesle, vyhlížel ven do zuřící vichřice a zamyšleně poklepával prsty. „Kam nakonec vedla ta stopa?“ zeptal se.

„Přímo dolů k jedné skryté zátoce,“ odpověděl Garion.

„Pak mám zato, že musíme předpokládat, že se princovu únosci povedl zdařilý únik. Načasování muselo být velice přesné, ale muži na palubách lodí, které byly vyslány hlídat pobřeží, se soustředili na pobřežní linii a loď, jež byla poměrně daleko na širém moři už před jejich příjezdem, mohla uniknout jejich pozornosti.“

Barak právě skládal u obrovského krbu náruč polen. „Proč ale zůstali ti ostatní zde?“ zeptal se. „To mi vůbec nedává smysl.“

„Ale my mluvíme o členech Medvědího kultu, Baraku,“ připomenul mu Silk. „U nich se *předpokládá,* že jejich činy nedávají smysl.“

„Ale možná v tom nějaká logika je,“ namítl hrabě ze Seline. „Jestli to, co ten fanatik řekl před svou smrtí, je pravda, pak tento Ulfgar vyhlásil Belgarionovi válku. Nebylo by docela dobře možné, aby ti muži zůstali vzadu se speciálním úkolem ho zabít? Ať už tak nebo onak, zcela jistě musel být mezi jejich pronásledovateli.“

„Ale pořád mi na tom něco nesedí,“ zamračil se Oštěp. „Nechte mě chvíli popřemýšlet.“

„Jejich motivy si můžeme třídit potom,“ vpadl Garion. „Teď je nejdůležitější zjistit, kam míří s mým synem.“

„Nejspíš do Rheonu,“ řekl Anheg. „Zničili jsme Jarviksholm. Rheon je už jediný pevný opěrný bod, co jim zůstal.“

„To není tak úplně jisté, Anhegu,“ odporovala královna Porenna. „Plán únosu prince Gerana jasně vznikl už před nějakou dobou a

ty jsi zničil Jarviksholm teprve minulý týden. Je krajně nepravděpodobné, že o tom únosci vůbec vědí. Myslím, že nemůžeme vyškrtnout možnost, že byl princ odvezen do Šereku.“

Anheg vstal a začal přecházet sem a tam a mračil se jako kakabus. „Uhodila hřebík na hlavičku,“ přiznal nakonec. „Ti únosci byli koneckonců Šerekové. Je docela dobře možné, že se ho pokusili odvézt do Jarviksholmu, ale když našli město zničené, zamíří někam jinam. Mohli bychom je klidně hledat v kdejaké rybářské vesnici kdekoliv na západním pobřeží.“

„Tak co tedy podnikneme?“ zeptal se Garion bezmocně.

„Rozdělíme se,“ řekl tiše král Čo-Hag. „Anheg shromáždí všechny své síly a prohledá každou vesnici a usedlost v Šereku. My ostatní se vydáme do Rheonu a skoncujeme s tamními fanatiky.“

„Je tu však jedna potíž,“ namítl Anheg. „Dítě je prostě dítě. I kdyby mí muži našli Garionova syna, jak poznají, že je to *skutečně* on?“

„To nebude žádný problém, Anhegu,“ ozvala se Polgara ze svého křesla u krbu, kde seděla popíjejíc čaj. „Garione, ukaž jim dlaň.“

Garion zvedl pravou ruku a ukázal šereckému králi stříbrné znamení.

„Skoro bych zapomněl,“ zavrčel Anheg. „Princ Geran má stejné?“

„Všichni dědici rivanského trůnu mají na dlani takové znamení,“ odpověděla. „Je tomu tak již od narození prvního syna Železné ruky.“

„V pořádku,“ řekl Anheg. „Mí muži tedy budou vědět, co hledají, ale budete mít dostatek sil na dobytí Rheonu? Když sečteme algarské a drasnijské členy Medvědího kultu, má Ulfgar slušnou armádu.“

Generál Brendig vstal a přešel k velké mapě zavěšené na jedné ze stěn. Jestli okamžitě vyrazíme do Sendaru, dám během pár dní dohromady velké vojsko. Ostrým pochodem pak dorazíme během týdne do Darině.“

„Budou tam čekat moje lodě a převezou vás všechny do Boktoru,“ slíbil Anheg.

„A já se vydám na jih a zmobilizuju klany," připojil se Hettar. „A vyrazíme přímo na sever na Rheon."

Garion rovněž hleděl na mapu. „Jestli Anhegovy lodi mě i vojsko zavezou do Boktoru, můžeme se tam spojit s drasnijskými kopiníky a vytáhnout na Rheon od západu," řekl. „Pak se lodi můžou vrátit do Darine a nalodit Brendiga."

„Ušetří nám to dost času," souhlasil Brendig.

„S Rivany a Drasnijci budeš mít dost početnou armádu k obležení Rheonu," připojil se Silk. „Možná nebude stačit na dobytí města, ale k tomu, aby nikdo nemohl ani ven ani dovnitř, určitě ano. Pak ti zbyde jen sedět a počkat na Brendiga a Hettara. Jak spojíte své síly, získáš rozhodující převahu."

„Garione, ten plán nezní špatně," řekl souhlasně Barak.

Mandorallen vstal. „A dorazivše k onomu hrazenému městu ve slatinách severní Drasnie, ujmu se obléhacích strojů i jiných prostředků, kterak hradby oslabiti, takže arci mnohem snadněji úspěchu dosáhneme při našem útoku rozhodném," oznámil. „Rheon padne a my odevzdáme onoho hanebného Ulfgara spravedlnosti a bude následovati rychlý a strašlivý trest."

„Doufám, že zase ne *moc* rychlý," zamumlal Hettar. „Průběžně vymýšlím něco poněkud zdlouhavějšího."

„Nad tím si můžeme lámat hlavu, až ho chytneme," ozval se Barak.

Otevřely se dveře a dovnitř vešla Se'Nedra, bledá a s vyčerpaným výrazem, doprovázená královnou Laylou i ostatními dámami. „Proč jste pořád ještě tady?" chtěla vědět. „Proč neobracíte svět naruby a nehledáte moje děťátko?"

„Se'Nedro, tohle není vhodné," namítl jí jemně Garion.

„Je mi jedno, co je vhodné. Chci svoje dítě."

„Já přece taky, ale moc toho nevyřešíme, jestli se budeme točit v kruhu."

„Když budu muset, seženu si armádu sama," prohlásila prudce. „Už jsem to jednou udělala a určitě se mi to povede znovu."

„A kam ji povedeš, drahá?" zeptala se jí Polgara.

„Kamkoli, kam odvlekli moje děťátko."

„A to je kde? Jestli víš něco, co my ne, tak se s námi o to po-

děl.“

Se'Nedra na ní zůstala jen bezmocně hledět a do očí jí vstoupily slzy.

Belgarat zatím do rokování nijak nezasahoval, seděl v hlubokém křesle u okna a vyhlížel ven do zuřící bouře. „Mám pocit, že jsem něco přehlédl,“ zamručel, když Adara s Nerinou odváděly zbědovanou Se'Nedru ke křeslu poblíž sněmovního stolu.

„Cos povídal, Belgarate?“ zeptal se Anheg, který si právě sundal korunu a pohodil ji na stůl.

„Řekl jsem, že mám pocit, jako bych něco přehlédl,“ opakoval stařec. „Anhegu, jak máš vlastně rozsáhlou knihovnu?“

Šerecký král pokrčil rameny a poškrábal se na hlavě. „Nevím, jestli se můžu měřit s universitní knihovnou v Tol Honetu,“ připustil, „ale shromáždil jsem většinu důležitých knih z celého světa.“

„A jak je na tom tvoje sbírka, pokud jde o mystéria?“

„O co?“

„O proroctví - ani ne tak o Mrinský nebo Darinský kodex - ale o ta druhá; o Evangelia vědem z Kellu, o Grolimská proroctví z Rak Ktholu, o Ašabská orákula.“

„Ta poslední mám,“ ozval se Anheg, „ta ašabská. Sehnal jsem je asi tak před deseti lety.“

„Myslím, že si raději zajedu do Val Alornu a mrknu na ně.“

„Dědečku, tohle je sotva vhodná doba pro nějaké výlety,“ zaprotestoval Garion.

„Garione, víme, že se děje něco mnohem vážnějšího, než jen vzpoura skupiny náboženských fanatiků. Ta pasáž, kterou jsi objevil v Mrinském kodexu, hovořila naprosto jasně. Nabádala mě, abych hledal v mystériích, a já si myslím, že když neudělám přesně tohle, budeme toho všichni nejspíš litovat,“ Obrátil se zpět k Anhegovi. „Kde máš tu svou kopii Ašabských orákul?“

„V knihovně - v nejvyšší přihrádce. Nedokázal jsem z nich získat nic smysluplného, tak jsem je tam strčil. Vždycky jsem si říkal, že se k nim jednou vrátím.“ Pak ho něco napadlo. „Ach, a mimochodem, v klášteře v Mar Terinu mají kopii Malloreánských evangelií.“

Belgarat jen zamrkal.

„To je přece jedna z těch knih, o které máš zájem, ne? Ta vě-

dem z Kellu.“

„Jak vůbec můžeš vědet, co je v marterrinské knihovně?“

„Doslechl jsem se o tom před pár lety. Mám porůznu lidi, co pátrají po vzácných knihách. Prostě jsem za ni tamním mnichům udělal nabídku - a myslím, že velmi výhodnou - ale odmítli ji.“

„Jsi hotová studnice informací, Anhegu. Vzpomeneš si ještě na něco?“

„Bojím se, že ohledně Grolimských proroctví z Rak Ktholu ti nepomůžu. Jediná kopie, o které vím, byla v Ktačikově knihovně, a ta je nejspíš někde zasypaná od té doby, co jsi smetl Rak Kthol z jeho vrcholku. Myslím, že bys je mohl někde vykopat.“

„Díky, Anhegu,“ opáčil Belgarat suše. „Ani nevíš, jak jsi mi pomohl.“

„Já nevěřím vlastním uším,“ obvinila Belgarata Se'Nedra. „Někdo unesl moje dítě - tvého pravnuka - a ty, místo aby ses ho pokusil najít, se chystáš pátrat po nějakých obskurních rukopisech.“

„Se'Nedro, já jsem tvoje dítě neopustil. Jen po něm pátrám jinde, to je vše.“ Zadíval se na ni s velkým pochopením. „jsi ještě pořád hodně mladá,“ pokračoval, „a všechno, co vidíš, je jen jedna věc: že ti unesli dítě. Ale existují dva druhy reality. Garion bude hledat tvé dítě v téhle realitě. Já v té druhé. Ale oběma nám jde o totéž, a takhle pokryjeme obě možnosti.“

Chvíli na něj mlčky hleděla a pak si zakryla rukama tvář a rozplakala se. Garion vstal, došel k ní a objal ji. „Se'Nedro,“ řekl konejšivě, „Se'Nedro, všechno bude v pořádku.“

„Nic nebude v pořádku,“ vzlykala přerývaně. „Garione, já se o naše děťátko tak bojím. Už nikdy nebude nic v pořádku.“

Mandorallen vstal, v očích se mu zaleskly slzy. Jakože jsem, nejdražší Se'Nedro, vaším věrným rytířem a šampiónem, přísahám při životě svém, že ten padouch Ulfgar nedožije se příštího léta.“

„To nás přivádí k podstatě věci,“ zamumlal Hettar. „Proč všichni nevytáhneme na Rheon a nepřibijeme Ulfgara na bránu - a hodně dlouhými hřebíky?“

Anheg pohlédl na Čo-Haga. „Tvůj syn má v téhle situaci pozoruhodný smysl pro realitu,“ poznamenal.

„Je světlem podzimu mého života,“ prohlásil Čo-Hag hrdě.

Hádka se Se'Nedrou začala hned, jak za nimi zapadly dveře královských komnat. Garion se nejprve pokoušel rozumně argumentovat, pak přešel k rozkazování. Nakonec skončil u hrozeb.

„Garione, je mi jedno, co říkáš. Já prostě do Rheonu pojedu."

„To *nepojedeš!*"

„Ale ano!"

„Zamknu tě v ložnici."

„A hned, jak odpluješ, rozkážu někomu, aby odemkl - anebo rozštípu dveře - a nastoupím v přístavu na první loď."

„Se'Nedro, je to příliš nebezpečné."

„To bylo u Thull Mardu taky - anebo v Kthol Mišraku - a já to v obou případech zvládla. Garione, do Rheonu prostě pojedu - ať už s tebou, nebo sama. A svoje děťátko dostanu zpátky - i kdybych měla povalit hradby holýma rukama."

„Prosím tě, Se'Nedro."

„Ne," vykřikla a zadusala. „Pojedu, Garione, a nic, co řekneš nebo uděláš, mě nezastaví!"

Garion jen němě rozhodil ruce. „Ženy!" pronesl rezignovaně.

Flotila vyplula následujícího rána za úsvitu; vydala se z přístavu na rozbouřené moře za špatného počasí a doznívajícího zuření bouře.

Garion slál na zadní palubě *Mořského ptáka* vedle Baraka, jehož silné ruce pevně svíraly kormidlo. „Nemyslel jsem si, že se ještě jednou pustím do něčeho podobného," posteskl si mrzutě.

„No, plavba za špatného počasí není zase takové neštěstí," pokrčil rameny Barak a vítr mu rozevlál ryšavou bradu.

„O tom nemluvím. Myslel jsem, že když je Torak mrtev, budu žít v klidu a míru."

„Aspoň máš štěstí," poznamenal Barak.

„Snažíš se být vtipný?"

„Kdykoli se někdo oddal klidu a míru, ztučněl mu zadek a v hlavě se mu udělaly pavučiny," pronesl obr mudrlantsky. „Chvála bohu za občasnou válčičku."

Když byli několik leguí na širém moři, oddělil se od flotily

kontingent lodi a zamířil na východ k Sendaru, odvážeje s sebou krále Fulracha, generála Brendiga, hraběte ze Seline a ovšem i královnu Laylu, těžce nadopovanou uklidňujícími prostředky.

„Doufám, že Brendig dorazí do Darine včas," řekl Anheg, stojící u zábradlí. „Budu při svém pátrání ty lodě opravdu potřebovat."

„Odkud chceš začít?" zeptala se ho královna Porenna

„Kult je převážné soustředěn na západním pobřeží," odpověděl. Jestli únosci prince Gerana prchli do Šereku, určitě zamířili do nějaké pevnosti Kultu. Začnu tedy podél pobřeží a pak budu postupovat do vnitrozemí."

„To zní jako dobrá strategie," pochválila ho. „Ať se tví muži rozptýlí, aby pokryli celou oblast."

„Porenno," odpověděl ublíženě, „mám tě rád jako vlastní sestru, ale prosím tě, při hovoru se mnou nepoužívej vojenskou terminologii. Musím skřípat zuby, když slyším tenhle žargon z ženských úst."

Proplutí Šereckým průlivem je zdrželo dva dny. Přestože Greldik a pár dalších odvážlivců bylo ochotných - dokonce celých dychtivých - pokusit se o Velký vír i při divokém moři a za doznívající bouře, chladnější a moudřejší hlavy převážily. „Jsem si jist, že se moře určitě uklidní," zahalekal Barak na přítele, „a Rheon nám neuteče. Bylo by škoda zbytečně přijít o nějakou loď."

„Baraku," zařval nazpět Greldik, „stává se z tebe stará baba."

„Anheg mi u Jarviksholmu řekl totéž," opáčil Barak.

„Je to moudrý král."

„Ale tohle není jeho loď."

Když překonali průliv a vpluli do klidnějších vod Šereckého zálivu, vzal si král Anheg značnou část flotily a zamířil na sever do Val Alornu. Ještě než Belgarat přestoupil na jednu z Anhegových lodí, promluvil v ústraní s Garionem a Polgarou. „Hned, jak budu ve Val Alornu hotov, vydám se dolů do Mar Terrinu," oznámil. „Kdybych se nevrátil dřív, než dorazíte ke Rheonu, buďte opatrní. Kult je proslulý fanatismem a tuhle válku vedou, Garione, osobně proti tobě."

„Dohlédnu na něj, otče," ujistila ho Polgara

„Teto Pol, dokážu se už o sebe víceméně postarat sám," namítl jí Garion.

„Tím jsem si jistá, drahý," opáčila, „ale zvyk je železná koši-

le.“

„To budu muset nejdřív zešedivět, než si konečně uvědomíš, že už jsem dospělý?“

„Co kdyby ses mě na to zeptal tak asi za tisíc let?“ odvětila. „Pak si o tom teprve můžeme pořádně promluvit.“

Rozesmál se a pak si povzdechl. „Teto Pol,“ řekl, „mám tě rád.“

„Ano, drahý,“ odpověděla a popleskala ho po tváři, „vím, vždyť já tebe taky.“

V Kotu zamířila loď vezoucí Hettara, jeho ženu a rodiče na jih k Aldurově brodu. „Uvidíme se tak za tři týdny u Rheonu,“ zavolal přes vodu k *Mořskému ptáku* Algar s tváří připomínající jestřába. „A schovejte pro mě i nějaký ten boj.“

„Jenom pokud si pospíšíš,“ zavolal zpět bezstarostně Lelldorin.

„Ani nevím, kdo je horší,“ prohodila Polgara k Se'Nedře, „jestli Arenďané nebo Alornové.“

„A nejsou to náhodou příbuzní?“ zeptala se Se'Nedra.

Teta Pol se rozesmála, pak pohlédla na kotuské doky a nakrčila nos. „Pojď, drahá,“ změnila téma, „sejdeme dolů. Přístavy se vždy vyznačují těmi nejnepříjemnějšími zápachy,“

Flotila minula Kotu a vplula do ústí řeky Mrin. Proud byl jen líný a po obou stranách se rozkládaly zelené slizké bažiny. Garion stál na přídi *Mořského ptáka* a jen tak pozoroval, jak díky pravidelnému tempu veslařů míjejí šedozelené rákosí a zakrslé keře.

„Ach, Garione, tady jsi,“ řekla královna Porenna, objevivší se za ním. „Myslela jsem, že bychom si mohli chvilku pohovořit.“

„Samozřejmě.“ Měl velice rád tuto drobnou světlovlasou ženu, jejíž odvaha a starostlivost prozrazovaly velikou citlivost i železnou pevnost charakteru.

„Až doplujeme do Boktoru, chci nechat Khevu v paláci. Počítám, že se mu to nebude moc líbit, ale přece jen je na bitvy ještě příliš malý. Pokud nebude chtít poslechnout, mohl bys mu rozkázat, aby zůstal?“

„Já?“

„Jsi, Garione, Nejvyšší vládce Západu,“ připomněla mu. „A já

jen jeho matka.“

„Obávám se, že Nejvyšší vládce Západu je jen prázdný a poněkud bombastický titul.“ Mimovolně si zamnul ucho. „Zajímalo by mě, jestli bych současně nemohl přesvědčit i Se'Nedru, aby zůstala v Boktoru,“ zauvažoval.

„Pochybuji,“ řekla. „Kheva by tě mohl poslechnout jakožto nadřízeného, ale pro Se'Nedru jsi jen manžel. A to je, jak chápeš, jistý rozdíl.“

Zašklebil se. „Máš nejspíš pravdu,“ připustil. „Ale za pokus to stojí. Jak daleko se dostaneme proti proudu Mrinu?“

„Severní rameno přetíná přibližně dvacet leguí nad Boktorem série mělčin,“ odpověděla. „Předpokládám, že bychom lodě kolem nich mohli převézt, ale to by nám moc nepomohlo. Deset leguí výše proti proudu pak přijdou další mělčiny a nad nimi už je proud příliš prudký. Promarnili bychom skoro všechen ušetřený čas na vytahování a potom opět na spouštění lodí na vodu.“

„Takže bude rychlejší se hned u prvních mělčin vylodit?“

Přikývla. „Mým generálům zabere shromáždění armády a shánění proviantu asi pár dnů,“ dodala „Nařídím jim, aby nás co nejrychleji následovali. Jakmile se k nám připojí, můžeme vyrazit na Rheon a oblehnout ho do té doby, než dorazí Brendig a Hettar.“

„Víš, Porenno, jsi v tomhle naprosto skvělá.“

Jen se smutně pousmála. „Rhodar byl naprosto skvělý učitel.“

„Moc jsi ho milovala, že?“

Povzdechla si. „Asi víc, Garione, než si dokážeš představit.“

Následujícího odpoledne dosáhli Boktoru a Garion doprovodil královnu Porennu a jejího mírně zatvrzelého syna do paláce; připojil se k nim i Silk. Hned jak došli, poslala Porenna posla do štábu drasnijských vojenských sil.

„Nevezmeme si, pánové, zatímco budeme čekat, trochu čaje?“ nabídla drobná světlovlasá královna, když se všichni tři pohodlně usadili ve velké vzdušné síni s červenými závěsy na oknech.

„Jedině pokud nenajdeš něco silnějšího,“ odpověděl Silk s drzým úšklebkem.

„Není na to ještě příliš brzy, princi Kheldare?“ namítla mu káravě.

„Drahá tetinko, jsem Alorn. Pro mě není nikdy příliš brzy.“

„Prosím tě, Kheldare, neříkej mi tak. Cítím se potom jako vykopávka.“

„Ale to, Porenno, ty opravdu jsi - tedy pochopitelně moje teta, ne vykopávka“

„Nedokážeš nikdy brát nic vážně?“

„Ne, pokud je to jen trochu možné.“

Povzdechla si a pak se rozesmála stříbřitým perlivým smíchem.

Asi za čtvrt hodiny vešel do místnosti podsaditý muž s brunátnou tváří a v poněkud nevkusné oranžové uniformě. „Vaše Veličenstvo pro mne poslalo?“ zeptal se s uctivou poklonou.

„Ach, generál Haldar,“ odpověděla. „Znáte se s Jeho Veličenstvem králem Belgarionem?“

„Krátce jsme se setkali, madam - při pohřbu vašeho manžela.“ Okázale se Garionovi uklonil. „Vaše Veličenstvo.“

„Generále.“

„A prince Kheldara pochopitelně znáte,“

„Ovšem,“ odpověděl generál. „Vaše Výsosti.“

„Generále.“ Silk si ho pozorně prohlédl. „Není tohle, Haldare, nějaké nové vyznamenání?“ zeptal se.

Brunátný generál se téměř odmítavě dotkl kolekce metálů na hrudi. „Co mají dělat generálové v době míru, princi Kheldare? Dáváme si navzájem medaile.“

„Obávám se, generále Haldare, že čas míru skončil,“ prohlásila dosti odměřeně Porenna. „Předpokládám, že jste se už doslechl, co se dělo v Šereku u Jarviksholmu.“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ opáčil. „Bylo to skvělé tažení.“

„Nyní budeme pokračovat proti Rheonu. Medvědí kult unesl syna krále Belgariona.“

„*Unesl?*“ Haldar se zatvářil nevěřícně.

„Obávám se, že ano. Myslím, že nastal čas zbavit se Kultu jednou provždy. Proto vytáhneme na Rheon. V přístavu kotví flotila s Belgarionovými Rivany. Zítra vyplujeme k mělčinám, tam se vylodíme. Dorazíme pěším pochodem k Rheonu. Chci, abyste shromáždil armádu a co nejrychleji nás následoval.“

Haldar se mračil, jako by ho něco z toho, co slyšel, zneklidnilo. „Jste si jista, Vaše Veličenstvo, že byl rivanský princ skutečně unesen?“ zeptal se. „Nebyl třeba zabit?“

„Ne,“ odpověděl pevně Garion. „Šlo o jasný únos.“

Haldar začal vzrušeně přecházet sem a tam. „To ale vůbec nedává smysl,“ zamumlal spíše pro sebe.

„Generále, porozuměl jste instrukcím?“ zeptala se ho Porenna.

„Cože? Ale ano, Vaše Veličenstvo. Mám shromáždit armádu a spojit se s Rivany krále Belgariona dříve, než dosáhnou Rheonu.“

„Přesně tak. Oblehneme město, dokud nedorazí zbytek našich sil. U Rheonu se k nám připojí Algarové a podstatná část sendarské armády.“

„Okamžitě se do toho dám, Vaše Veličenstvo,“ ujistil ji. Jeho výraz byl stále ještě trochu odtažitý a ustaraně se mračil.

„Je zde snad, generále, nějaký problém?“ zeptala se ho.

„Cože? Ale ne, Vaše Veličenstvo. Jdu do štábu a ihned vydám všechny potřebné rozkazy.“

„Děkuji, generále Haldare. To bude všechno.“

„Určitě slyšel něco, co se mu nelíbilo,“ poznamenal Silk, když generál odešel.

„Všichni jsme už někdy slyšeli věci, které se nám nelíbily,“ opáčil Garion.

„Ale to nebylo totéž,“ zamumlal Silk. „Omluvte mě na okamžik. Myslím, že se půjdu na pár věcí zeptat.“ Vstal z křesla a tiše opustil síň.

Brzy ráno zvedla flotila kotvy a pomalu se vydala z Boktoru proti proudu řeky. Ačkoli den začal jako jasný a slunný, okolo poledne připlula od Šereckého zálivu temná mračna a zakryla oblohu; drasnijské vnitrozemí náhle vypadalo šedě a bezútěšně.

„Doufám, že nezačne pršet,“ zamručel Barak ze svého místa u kormidla. „Nesnáším, když se při válečném tažení musím brodit v bahně.“

Mrinské mělčiny se ukázaly být místem, kde se řeka rozlévala do velké šířky a voda zurčela přes štěrkovitou naplaveninu.

„Už jsi někdy uvažovala, že to tu dáš prokopat?“ zeptal se Garion drasnijské královny.

„Ne," odpověděla. „Z politických důvodů nechci, aby byla Mrin dále splavná. Nechci, aby tolnedřanští obchodníci míjeli Boktor." Sladce se usmála na Se'Nedru. „Nechci být útočná, drahá," řekla, „ale tví krajané se vždy pokoušejí vyhnout clu. A nyní je situace taková, že kontroluji Severní karavanní stezku, a ty celní poplatky se mi hodí."

„Chápu, Porenno," ujistila ji Se'Nedra. „Jednala bych naprosto stejně."

Přistáli na severním břehu řeky a Garionovy jednotky se začaly vyloďovat „Vrátíš se zpátky po proudu do Darině?" zeptal se Barak bradatého Greldika

„Správně," potvrdil Greldik. „Budu zpátky s Brendigem a jeho Sendařany během týdne."

„Dobře. Řekni mu, aby pospíchal za námi ke Rheonu co možná nejrychleji. Nikdy jsem nebyl nijak nadšen ideou dlouhého obléhání."

„Pošleš se mnou i svého *Mořského ptáka?"*

Barak se zamyšleně podrbal na bradě. „Ne," řekl nakonec. „Myslím, že ho nechám tady."

„Baraku, důvěřuj mi, já ti ji nepotopím."

„Vím, ale hřeje mě vědomí, že kdybych ji potřeboval, je tady. Vydáš se s Brendigem ke Rheonu i ty? Vypadá to na dobrý boj."

Greldik se zachmuřil. „Ne," odpověděl. „Anheg mi nařídil, abych se po transportu Sendařanů vrátil do Val Alornu."

„Aha. To je škoda,"

Greldik nevlídně zavrčel. „Pěkně se v Rheonu pobavte," popřál, „a nedejte se zabít."

„Na to si dám obzvláštní pozor."

Než se všechny jednotky a zásoby vylodily, byl už večer. Mraky stále houstly, ale zatím se nerozpršelo. „Myslím, že tu už klidně můžeme rozbít tábor," řekl Garion ostatním, jak tak stáli na mírně stoupajícím břehu. „Stejně bychom se před setměním daleko nedostali, a když se v noci dobře vyspíme, můžeme vyrazit časně ráno."

„To je rozumné," souhlasil Silk.

„Zjistils něco o Haldarovi?" zeptala se královna Porenna drobného muže s krysí tváří. „Vím, že tě na něm něco zneklidňuje."

„Nic podstatného," pokrčil rameny Silk. „Až na to, že v poslední době hodně cestoval."

„Kheldare, je to generál a náčelník mého štábu. Víš přece, že generálové musejí z času na čas provádět inspekční cesty."

„Ale většinou necestují sami," opáčil Silk. „On si při těch cestách s sebou nevzal ani pobočníka."

„Myslím, že jsi jen příliš podezíravý."

„Podezíravost mám v povaze, drahá tetinko."

„Přestaň mi tak říkat!" dupla

Nevinně na ni pohlédl. „Porenno, vážně tě to tak rozčiluje?" zeptal se.

„Už jsem ti přece říkala, že mě to vážně rozčiluje."

„Možná bych si to už měl zapamatovat."

„Jsi naprosto nemožný, víš to?"

„Ale zajisté, drahá tetinko."

Příští dva dny pochodovala rivanská armáda stálým tempem na jih; přes šedozelené slatiny, pustou krajinou s holými vršky jen řídce porostlými trsy bodláčí a ostružiním, jež obklopovaly tůně stojaté vody. Obloha zůstávala šedá a hrozivá, ale déšť stále nepřicházel.

Garion jel v čele oddílu, na tváři výraz pochmurného odhodlání, a kromě rozkazů skoro nemluvil. V pravidelných intervalech ho zvědové přijížděli informovat, že nikde není nejmenší známka ani po ozbrojených silách Kultu ani po tom, že by se za nimi blížili drasnijští kopiníci s generálem Haldarem.

Když se onoho druhého dne zastavili k chvatnému obědu, přišla k němu vážně se tvářící Polgara. Modrý plášť jí ve vysoké trávě šustil, jako by šeptal, a vítr k němu donesl její důvěrně známou vůni. „Garione, pojď se trochu projít," řekla mu tiše. „Je tu něco, o čem si musíme promluvit."

„Dobře." Jeho odpověď byla stručná až strohá.

Udělala něco, co za posledních několik let téměř nepamatoval. S jakousi slavnostní vážností se do něj zavěsila a společně poodešli od armády a ostatních přátel a vystoupili na travnatý pahorek.

„Stal se z tebe během posledních pár týdnů pěkný mrzout, drahý," řekla, když stanuli na vrcholku.

„Myslím, že mám pro to dost důvodů, teto Pol."

„Vím, Garione, že se tě všechno tohle velice dotýká a že máš v sobě spoustu vzteku, ale nenech se tím přemoci.“

„Teto Pol, já nezačal,“ připomněl jí. „Pokusili se zabít mou ženu. Pak mi zavraždili jednoho z nejbližších přátel a chtěli rozpoutat mezi mnou a Anhegem válku. A nyní mi ukradli syna. Nemyslíš tedy, že by menší trest byl na místě?“

„Možná,“ odpověděla, hledíc mu zblízka do tváře, „ale nesmíš povolit svému hněvu, aby tě ovládl, a ty ses třeba rozhodl uspořádat krvavou lázeň. Máš, Garione, ohromnou moc a mohl bys ji snadno použít i k tomu, abys udělal svým nepřátelům nevyslovitelné věci. Jestli k tomu dojde, ta síla tě promění v něco stejně odporného, jako byl Torak. Začneš mít potěšení z hrůz, které způsobíš. A za nějakou dobu tě to potěšení úplně ovládne.“

Mlčky na ní hleděl, překvapen naléhavostí jejího hlasu i tím, jak se bílý pramen nad jejím čelem náhle rozzářil.

„Jde o velmi vážné ohrožení, Garione. Svým způsobem jsi nyní ve větším nebezpečí, než když jsi bojoval s Torakem.“

„Po tom, co udělali, je nemůžu jen tak nechat běžet,“ řekl neústupně. „Prostě je nemůžu nechat jen tak.“

„To také netvrdím, drahý, Brzy už budeme u Rheonu a dojde k boji. Jsi Alorn a nepochybuji, že se do boje pohrneš hlava nehlava. Chci, abys mi slíbil, že se nenecháš strhnout zápalem boje a nahromaděnou zlostí k nějakému masakru.“

„Pokud se vzdají, tak ne,“ odvětil odměřeně.

„A co potom? Co chceš dělat se zajatci?“

Zamračil se. O tom zatím nepřemýšlel.

„Medvědí kult tvoří z větší části hlupáci a lidé, které zmanipulovali. Jsou tak posedlí svou jedinou myšlenkou, že nedokáží vůbec pochopit dosah toho, co udělali. Chceš je zmasakrovat za jejich hloupost? Hloupost je neštěstí, ale rozhodně si nezaslouží takový trest.“

„A co Ulfgar?“ nedal se odbýt.

Kolem úst jí zahrál krutý úsměv. „To je něco dočista jiného,“ pronesla.

Ze zamračené oblohy se snesl velký jestřáb s namodralými letkami. „Máme tu nějakou rodinnou sešlost či co?“ zeptal se Beldin hrubě, ještě se ani zcela nepřeměniv do lidské podoby.

„Strýčku, kdes byl?“ zeptala se ho poklidně Polgara. „Nechala jsem u dvojčat vzkaz, aby ses k nám připojil.“

„Právě jsem se vrátil z Mallorey,“ zabručel a poškrábal se na břiše. „Kde je Belgarat?“

„Ve Val Alornu,“ odpověděla, „a pak má namířeno do Mar Terrinu. Pokouší se najít stopu, která má být ukryta někde v mystériích. Slyšels už, co se stalo?“

„Myslím, že většinu ano. Dvojčata mi ukázala tu pasáž z Mrinského kodexu a slyšel jsem o rivanském Správci a Belgarionově synovi. Táhnete na Rheon, co?“

„Přirozeně,“ odpověděla. „Je to zdroj té nákazy.“

Hrbáč zkoumavě pohlédl na Gariona. „Jsem si jist, Belgarione, že jsi dokonalý taktik,“ řekl na jeho adresu, „ale tentokrát mi tvoje myšlenkové pochody unikají.“

Garion na něj nechápavě zíral.

„Chystáš se napadnout početně silnější vojsko, navíc v opevněném městě, mám pravdu?“

„Myslím, že se to tak dá říct.“

„Proč je tedy víc než polovina tvojí armády utábořena u mrinských mělčin, dva dny pochodu od tebe? Copak si myslíš, že je nebudeš potřebovat?“

„Strýčku, o čem to mluvíš?“ vpadla ostře teta Pol.

„Mám dojem, že mluvím dost jasně. Drasnijská armáda táboří u mělčin. A vypadá to, že se v nejbližší budoucnosti naprosto nehodlá hýbat. Dokonce se tam i opevňují.“

„To není možné.“

Pokrčil rameny. „Tak tam zaleť a přesvěč se sama“

„Raději bychom to měli jít říci ostatním, Garione,“ řekla těžce teta Pol. „Někde se stala hrozná chyba.“

Kapitola dvacátá druhá

„CO SI TEN CHLAP MYSLÍ?“ vybuchla královna Porenna v pro ni tak netypickém záchvatu hněvu. „Zcela jasně jsem mu nařídila, aby se připojil k nám.“

Silkovi ztuhly rysy. „Myslím, že jsme se měli nepředvídatelnému generálu Haldarovi podívat na chodidlo, jestli tam náhodou nemá ten výmluvný znak,“ nadhodil.

„To nemyslíš vážně!“ utrhla se Porenna

„Vědomě porušil tvé rozkazy, Porenno, a udělal to takovým způsobem, aby ohrozil tebe i nás všechny.“

„Věřte, že na to přijdu hned, jak se vrátím do Boktoru.“

„Naneštěstí právě teď máme namířeno opačným směrem.“

„Tak se vydám k mělčinám osobně,“ prohlásila „A bude - li to nutné, zprostím ho velení.“

„Ne,“ řekl pevně, „to neuděláš.“

Nevěřícně na něj zůstala hledět. „Kheldare, uvědomuješ si, s kým mluvíš?“

„Dokonale, Porenno, ale je to příliš nebezpečné.“

„Je to moje povinnost.“

„Ne,“ opravil ji. „Tvá povinnost je ve skutečnosti zůstat naživu tak dlouho, aby se Kheva mohl stát králem Drasnie.“

Kousla se do rtu. „Kheldare, to není fér.“

„Život je těžký, Porenno.“

„Vaše Veličenstvo, má pravdu,“ připojil se Oštěp. „Generál Haldar se právě dopustil neuposlechnutím vašeho rozkazu velezrady. Myslím, že by k tomu zločinu neváhal připojit i vaši vraždu.“

„Budeme potřebovat nějaké muže,“ zamručel Barak, „alespoň pár. Jinak budeme muset zastavit a počkat na Brendiga.“

Silk zavrtěl hlavou. „Haldar se utábořil u mělčin. Jestli je naše podezření pravdivé, může Brendigovi zabránit, aby se vůbec vylodil.“

„Dobrá,“ ozvala se vztekle Se'Nedra, „co tedy podnikneme?“

„Myslím, že nemáme moc na výběr," řekl Barak. „Musíme se otočit, dojít zpět k mělčinám a uvěznit Haldara pro zradu. Pak se zase obrátíme a vydáme se i s kopiníky zpět sem."

„To nám ale zabere nejméně týden," zaprotestovala.

„A co nám zbývá jiného? My ty kopiníky potřebujeme."

„Myslím, Baraku, že jsi něco přehlédl," řekl Silk. „Nevšiml sis, jak byl vzduch v posledních dvou dnech mrazivý?"

„Ano, zvláště ráno."

„Jsme v severovýchodní Drasnii. Zima tu přichází velice brzy."

„Zima? Vždyť teprve začal podzim."

„Jsme daleko na severu, příteli. Každou chvíli může přijít první sníh."

Barak začal klít

Silk si vzal Oštěpa stranou a krátce s ním promluvil.

„To je, Garione, konec všeho, že?" zeptala se Se'Nedra a roztřásl se jí spodní rtík.

„Však my to zvládneme, Se'Nedro," řekl a objal ji.

„A jak?"

„To ještě přesně nevím."

„Garione, jsme velmi zranitelní," pronesl vážně Barak. „Pochodujeme ve velké početní nevýhodě přímo na území Kultu. A jsme široce otevření pro přepad ze zálohy."

„Budeš potřebovat někoho jako čelní průzkum," řekl Beldin a vzhlédl od kusu studeného masa, které rval zuby. Nacpal si zbytek jídla do pusy a otřel prsty o předek své špinavé tuniky. „Když chci, dokážu být naprosto nenápadný."

„O to se postarám sama, strýčku," řekla mu Polgara. „Ze severu sem míří Hettar s algarskými klany. Mohl by ses vydat tam a říct mu, co se stalo? Budeme ho potřebovat co nejrychleji."

Souhlasně na ni pohlédl, stále ještě přežvykuje kus masa. „To není špatný nápad, Pol," připustil. „Myslel jsem, že ti manželstvím změkne mozek, ale zdá se, že jediné, co ti ztučnělo, je zadek."

„To myslíš vážně, strýčku?" zeptala se kysele.

„Raději už vyrazím," prohlásil. Přikrčil se, roztáhl ruce a proměnil se do podoby jestřába.

„Budu několik dní pryč," oznámil Silk, jenž se k nim opět připojil. „Možná bychom vše ještě dokázali zachránit." Otočil se na patě a odešel přímo ke svému koni.

„Kam jede?" zeptal se Garion Oštěpa

„Potřebujeme nějaké muže," odpověděl Oštěp. Jel je hledat."

„Porenno," řekla Polgara, pokoušejíc se pohlédnout přes rameno dolů, „nezdá se ti, že jsem za posledních pár měsíců přibrala pár liber?"

Porenna se chlácholivě pousmála. „Ovšemže ne, Polgaro," ujistila ji. „Jen tě škádlil."

Nicméně Polgara stále ještě měla ve tváři ustaraný výraz. Sňala svůj modrý plášť. „Podívám se trochu po okolí," oznámila Garionovi. „Pokračujte v postupu, ale nespěchejte. Nechci, abyste do něčeho spadli, než budu mít příležitost vás varovat." Pak se její obrys rozostřil a velká sněžná sova odlétla na měkkých bezhlučných křídlech pryč.

Garion se vydal se svými jednotkami opatrně vpřed a zformoval je během pochodu do co nejlepšího obranného tvaru. Zdvojnásobil hlídky a osobně vyjížděl na každý vyšší kopec, který potkali, aby prozkoumal terén před nimi. Tempo jejich pochodu se zpomalilo na slabých pět leguí za den, ale přestože ho zpoždění dohánělo k zuřivosti, uvědomoval si, že nemá na výběr.

Polgara se každého rána vracela, aby hlásila, že před nimi nečíhá žádné nebezpečí, a pak zase neslyšně odlétala.

„Jak to vůbec může zvládnout?" zeptala se Se'Nedra. „Myslím, že vůbec nespí."

„Pol se dokáže obejít bez spánku celé týdny," řekl jí Durnik. „Bude v pořádku - pokud to ovšem nebude trvat příliš dlouho."

„Belgarione," ozval se svým jasným hlasem Dejruk, popohnavší svého oříškově hnědého hřebečka vedle Garionova oře, „víš, že nás sledují, že ano?"

„Cože?"

„Nějací muži nás pozorují."

„Kde jsou?"

„Na několika místech. A jsou náramně dobře ukrytí. A jiní muži cválají sem a tam mezi městem, ke kterému směřujeme, a armá-

dou tam u řeky.“

„To se mi ale vůbec nelíbí,“ řekl Barak. „Vypadá to, jako kdyby se pokoušeli o nějakou společnou akci.“

Garion se ohlédl přes rameno na královnu Porennu, jedoucí vedle Se'Nedry. „Napadla by nás drasnijská armáda, kdyby jí to Haldar nařídil?“ zeptal se jí.

„Ne,“ odpověděla s naprostou jistotou. Jednotky mi jsou absolutně věrné. Takový rozkaz by prostě neuposlechly.“

„A co kdyby si všichni mysleli, že tě zachraňují?“ zeptal se Dejruk.

„Zachraňují?“

„To právě navrhl Ulfgar,“ odpověděl mladík. „Generál má sdělit vojsku, že naše armáda tě věznì.“

„Myslím, Vaše Veličenstvo, že za těchto podmínek by opravdu mohli zaútočit,“ ozval se Oštěp, „a jestli se dostaneme mezi vojsko a síly Kultu, jsme v pěkné kaši.“

„Co by se ještě mohlo pokazit?“ vypěnil Garion.

„Alespoň nesněží,“ řekl Lelldorin. „Přinejmenším zatím ne.“

Jejich armáda se nyní vlekla tou pustou krajinou téměř hlemýždím tempem a nad hlavami se jim stále hrozivěji stahovala mračna. Svět jako by byl zaklet do zimničné bezbarvé šedi a každé ráno škraloup ledu na stojatých tůních sílil a sílil.

„Tímhle tempem se tam, Garione, nedostaneme nikdy,“ ozvala se jednoho zasmušilého poledne zezadu netrpělivě Se'Nedra.

„Se'Nedro, jestli padneme do léčky, nemusíme tam dorazit vůbec,“ odpověděl. „Nelíbí se mi to o nic víc než tobě, ale ve skutečnosti prostě nemáme jinou možnost.“

„Chci své dítě.“

„Já taky.“

„Dobrá, tak něco udělej.“

„Čekám na tvé návrhy.“

„Nemohl bys…?“ udělala rukou výmluvný pohyb.

Zavrtěl hlavou. „Se'Nedro, víš přece, že i v téhle věci existují jisté hranice.“

„K čemu potom vůbec je?“ namítla hořce a schoulila se zimomřivě do svého šedého rivanského pláště.

Velká sněžná sova je očekávala hned na příštím vršku. Seděla na zlomené větvi vyběleného pařezu a upřeně, bez jediného mrknutí je pozorovala zlatavýma očima.

„Paní Polgaro," pozdravilaji Se'Nedra formální úklonou hlavy.

Sněžná sova jí důstojně oplatila topornou úklonou. Garion vybuchl smíchy.

Sova se rozostřila a vzduch okolo ní na okamžik zavířil. Pak tu byla Polgara, poklidně se zkříženýma nohama seděla na větvi. „Je tu, Garione, něco k smíchu?" zeptala se ho.

„Ještě nikdy jsem neviděl, jak se pták klaní," odpověděl. „Přišlo mi to směšné, to je všechno."

„Tak jsme se zasmáli, drahý," uťala škrobeně, „a teď bys mi snad mohl pomoci dolů."

„Ano, teto Pol."

Když ji sundal na zem, vážně na něj pohlédla. „Ani ne dvě legue vpředu číhá v záloze velké vojsko Kultu," oznámila mu.

„Jak velké?"

„Asi o polovinu početnější než tvoje."

„Raději to pojeďme sdělit i ostatním," řekl stísněně a obrátil koně.

„Neexistuje nějaký způsob, jak je obejít?" zeptal se Durnik, když je Polgara informovala o nepříteli číhajícím před nimi.

„Myslím, že ne, Durniku," odpověděla. „Vědí, že jsme tady, a nepochybuji, že nás pozorují."

„Již nezbývá, nežli zaútočiti první," navrhl Mandorallen. „Přenaše spravedliváť jest, potažmo nemůžeme nezvítěziti."

„To je, Mandorallene, vskutku zajímavý předsudek," zchladil ho Barak, „ale dal bych přednost početní převaze na naší straně." Obr se otočil k Polgaře. „Jakou zvolili strategii? Víš, to znamená, jak…"

„Baraku, vím dobře, co ten termín znamená." Uhladila nohou zem před sebou a uchopila klacík. „Stezka, kterou jdeme, prochází průsmykem mezi nízkým hřebenem vršků támhle před námi. Zhruba v nejhlubším místě průsmyku vede vzhůru ke hřebenu několik roklí. Jejich vojsko se rozdělilo na čtyři oddíly a každý se skryl do jedné z nich." Vše črtala klacíkem na zem. „Očividně nás chtějí nechat dojít doprostřed a pak nás najednou napadnout ze všech stran."

Durnik studoval plánek a přitom se mračil. Jeden oddíl zvlášť bychom hladce porazili," navrhl, škrábaje se zamyšleně na tváři. „Všechno, co potřebujeme, je způsob, jak si udržet ostatní tři oddíly od těla"

„To je pravda," řekl Barak, „ale myslím, že se nebudou držet zpátky jen proto, že je nepozveme."

„Ne," souhlasil kovář, „a proto budeme nejspíš muset vytvořit nějakou hradbu, která jim zabrání, zapojit se do boje."

„A tebe, Durniku, už určitě něco napadlo, že?" poznamenala královna Porenna.

„A jaký to médle druh hradby, ana zadržíť ty ničemníky, by nepřichvátali na pomoc svým kumpánům?" otázal se Mandorallen.

Durnik pokrčil rameny. „Počítám, že oheň by to dokázal."

Oštěp zavrtěl hlavou a ukázal na nízké hlodašové křoví všude kolem nich. „Všechno, co tady roste, je zelené," upozornil. „Mám dojem, že to nebude hořet."

Durnik se pousmál. „Nemusí jít o *skutečný* oheň."

„Dokázala bys něco takového, Polgaro?" zeptal se Barak a oči se mu rozzářily.

Okamžik uvažovala. „Ne na třech místech současně," odpověděla nakonec.

„Ale, Pol, my tu přece jsme tři," připomněl jí kovář. „Jednu ze skupin můžeš blokovat iluzí ohně ty, já druhou a Garion třetí. Tak uzavřeme všechny tři oddíly do jejich roklí a pak, až zničíme první skupinu, přesuneme se k další." Mírně se zamračil. „Je tu jen jediný problém: nevím přesně, jak se taková iluze dělá."

„Není to nic složitého, drahý," ujistila ho teta Pol. „Za chvíli už budete s Garionem úplnými přeborníky."

„Co si myslíš?" zeptala se královna Porenna Oštěpa.

„Je to riskantní," usoudil, „velice riskantní."

„Máme nějakou jinou možnost?"

„Nic mě nenapadá."

„Takže rozhodnuto," uzavřel Garion. „Pokud půjdete říct vojsku, co se bude dít, můžeme s Durnikem začít trénovat výrobu imaginárních ohňostrojů."

Asi o hodinu později už rivanské jednotky ostražitě pochodo-

valy šedozelenými hlodaši a každý muž měl ruku na své zbrani. První z řetězu vršků se temně zdvihal před nimi a zarostlá stezka, kterou postupovali, mířila přímo ke kameny ohraničenému průsmyku, kde číhali neviditelní fanatici Medvědího kultu, aby je ve vhodném okamžiku přepadli ze zálohy. Když vešli do průsmyku, Garion se připravil, zkoncentroval vůli a pečlivě si v duchu zopakoval vše, co ho teta Pol naučila.

Jejich plán vyšel až překvapivě skvěle. Když se z úkrytu v jedné z roklí vyřítila první skupina fanatiků, zbraně zdvižené a vítězný řev na rtech, zablokovali Garion, Durnik a Polgara okamžitě ústí ostatních tří roklí. Když útočníci zahlédli, že jejich druhům zabránily náhle se objevivší plameny v tom, aby se k nim připojili, zůstali stát a jejich triumf se změnil ve zklamání. Garionovi Rivané okamžitě vyrazili, aby využili jejich chvilkového zaváhání. První skupina členů Kultu tak byla krok za krokem zatlačena zpět do úzké rokle, kde se původně ukryli.

Garion mohl vývoji bitvy věnovat jen letmou pozornost. Seděl vzpřímeně na svém koni, vedle něj Lelldorin, a plně se soustřeďoval na projekci obrazu ohně, pocitu horka a praskotu plamenů, aby zakryl ústí rokle ležící naproti té, v níž se nyní bojovalo. Přes plápolající plameny matně viděl, jak se členové Kultu snaží zakrýt si obličeje před prudkým žárem, který ve skutečnosti neexistoval. A pak se stalo něco, co nikoho z nich nenapadlo. Fanatici, uvěznění v Garionově rokli, začali imaginární plameny hasit měchy s vodou, které kvapně plnili ve stojatých tůních. Pochopitelně tento pokus uhasit iluzi nevyvolal žádné syčení páry ani žádný vizuální efekt. Po několika okamžicích jeden fanatik, schoulen a ucukávaje před žárem, ohněm proběhl. „Není skutečný!“ zařval zpět přes rameno. „Ten oheň není skutečný!“

„Ale tohle je,“ zamumlal výhružně Lelldorin a poslal do jeho hrudi šíp. Fanatik rozhodil ruce a padl vzad do ohně - a ten neměl na jeho bezvládné tělo nejmenší efekt. Čímž byla jejich lest odhalena. Nejprve jen ojediněle, ale pak ve stále větším a větším množství začali členové Kultu probíhat skrz Garionovu iluzi. Lelldorinovi se ruce jen míhaly, jak umisťoval šíp za šípem do rostoucího zástupu fanatiků u ústí rokle. „Garione, jejich příliš mnoho,“ zavolal. „Nedokážu je zadržet. Musíme ustoupit.“

„Teto Pol!“ zahalekal Garion. „Procházejí ven!“

„Zatlač je zpátky,“ zavolala na něj. „Použij svoji vůli.“

Ještě více se soustředil a vztyčil proti mužům vynořujícím se z rokle pevnou hradbu své vůle. Nejdříve se dokonce zdálo, že by to mohlo působit, ale úsilí, které musel vydávat, bylo enormní a brzy začal umdlévat. Okraje jeho narychlo vytvořené bariéry se začaly třepit a trhat a bojovníci, které se zoufale pokoušel zadržet, začali ta slabá místa hledat.

Jako ve snách - přestože zaměřil veškerou svou pozornost na udržení své bariéry - zaslechl náhlé dunění, skoro jako vzdálené hřmění.

„Garione!“ vykřikl Lelldorin. „Jezdci - a jsou jich stovky!“

Garion zděšeně vzhlédl k ústí průsmyku a spatřil, jak z východního svahu sjíždí velký houf jezdců, s nímž vůbec nepočítali. „Teto Pol!“ zvolal a současně sáhl za záda pro obrovský meč Železné ruky.

Avšak příval jezdců těsně předtím, než k němu dojel, ostře změnil směr a udeřil přímo do předních řad fanatiků, kteří se pravé probili jeho bariérou. Tuto novou sílu na scéně tvořili vytáhlí muži odění v černé kůži, jejichž oči byly charakteristicky zešikmené.

„Nadrakové! U bohů, to jsou Nadrakové!“ zaslechl Garion, jak Barak zaburácel odněkud z druhého konce průsmyku.

„Co ti tu dělají?“ zamumlal Garion napůl pro sebe.

„Garione!“ zavolal Lelldorin. „Ten muž uprostřed jezdců - není to princ Kheldar?“

Nové oddíly, jež podnikly onen zuřivý útok, rychle zvrátily průběh bitvy. Vrhly se přímo na zděšené fanatiky, vyhrnuvší se z roklí, a způsobily jim strašlivé ztráty.

Když Silk takto nasadil do boje své jezdce, zajel zpět doprostřed průsmyku a připojil se ke Garionovi a Lelldorinovi. „Dobrého dne přeji, pánové,“ pozdravil je nevzrušeně. „Doufám, že jsem vás nenechal příliš čekat.“

„Kdes sehnal všechny ty Nadraky?“ zajímal se Garion, chvějící se ulehčením.

„Přirozeně v Gar og Nadraku.“

„A proč nám vlastně přijeli na pomoc?“

„Protože jsem jim za to zaplatil," pokrčil rameny Silk. „Dlužíš mi spoustu peněz, Garione."

„Jak se ti podařilo sehnat tak rychle takové množství lidí?" zeptal se Lelldorin.

„Hned za hranicí máme s Yarblekem obchodní stanici. Lovci, co přinesou kožešiny za celou sezónu, se jen tak povalují okolo, pijí a hrají, tak jsem je najal."

„Stihls to právě včas," poznamenal Garion.

„Všiml jsem si. Ty vaše ohně, to byl dobrý nápad."

„Ano, dokud je nezačali hasit. Od té chvíle to začalo být napjaté,"

Pár stovkám fanatiků se podařilo uniknout naprosté zkáze tím, že vylezli po příkrých stěnách roklí a uprchli do pustých slatin, ale pro většinu jejich druhů už nebylo žádné záchrany.

Barak se vynořil z rokle, kde rivanské vojsko zahnalo do kouta hrstku posledních bojovníků z původního útoku. „Chceš jim dát možnost se vzdát?" zeptal se Gariona.

Garion si vzpomněl na rozhovor, který měl před několika dny s Polgarou. „Myslím, že bychom měli," řekl po krátkém rozmyšlení.

„Víš snad, že to nemusíš udělat," připomněl Barak. „Vzhledem ke všem okolnostem ti nikdo nemůže nic vyčítat když je dáš pobít do posledního muže."

„Ne," odmítl Garion, „myslím, že to ani nechci udělat. Pověz těm, co zbyli, že jestli odhodí zbraně, daruju jim život"

Barak pokrčil rameny. „Tvoje věc."

„Silku, ty prolhanej mrňavej zloději!" zařval vysoký Nadrak v plstěném kaftanu a neuvěřitelné kožešinové čepici. Právě hrubě šacoval tělo jednoho ze zabitých fanatiků. „Povídals, že všichni u sebe mají fůry peněz a vezou náklad zlatejch řetízků a náramků. Jediný, co má na sobě tenhleten, jsou vši."

„Možná jsem, Yarbleku, trošičku přeháněl," prohodil Silk ke svému partnerovi uhlazeně.

„Měl bych tě rozpárat, uvědomuješ si to?"

„Ale. Yarbleku," namítl Silk s předstíraným úžasem, „takhle se mluví s bratrem?"

„Ty a bratr!" odplivl si Yarblek, vstal a uštědřil mocný kopa-

nec mrtvému, co ho tak hrubě zklamal.

„Tak jsme se přece dohodli, když jsme začali naše partnerství - že se k sobě budeme chovat jako bratři.“

„Nezkoušej mě ukecat, ty jeden zrádnej skunku. Kromě toho jsem před dvaceti lety vrazil nůž i do vlastního bratra - právě proto, že mi lhal.“

Když nakonec i poslední členové Kultu, v beznadějném postavení a přečíslení, odhodili zbraně a vzdali se, prošli Polgara, Se'Nedra a Dejruk opatrně průsmykem a tam potkali špinavého hrbatého Beldina.

„Vaše algarské posily jsou od vás pořad ještě několik dnů jízdy,“ oznámil ošklivý malý čaroděj Garionovi. „Pokoušel jsem se je trochu popohnat, ale jsou moc hákliví na své koně. Kde jste splašili všechny ty Nadraky?“

„Silk je naverboval.“

Beldin pochvalně přikývl. „Žoldnéři jsou obvykle ti nejlepší vojáci,“ poznamenal.

Hrubě vyhlížející Yarblek se zadíval na Polgaru a oči mu zasvítily poznáním. „Jseš pořád stejně pěkná, holka,“ prohodil k ní. „Nezměnilas názor na to, že bych tě koupil?“

„Ne, Yarbleku,“ odpověděla. „Zatím ještě ne. Přijel jsi v nejvhodnějším okamžiku.“

„Jen díky tomu, že mi jeden prolhanej malej zloděj nakukal, že tu bude spousta lupu.“ Zamračil se na Silka a pak převrátil tělo, o které byl jednou nohou opřen. „Abych byl upřímnej, přišel bych si na víc peněz, kdybych čistil kuřecí žaludky.“

Beldin pohlédl na Gariona. „Jestli chceš vidět svého syna dřív, než mu narostou vousy, měl by ses trochu pohnout,“ řekl mu.

„Musím se ještě postarat o zajatce,“ odpověděl Garion.

„Jakýpak starání?“ pokrčil rameny Yarblek. „Nech je nastoupit do řady a pozutínej jim hlavy.“

„Nepřipadá v úvahu!“

„K čemu by byly bitvy, kdybys pak nesměl ani zmasakrovat zajatce?“

„Někdy, až zbude trochu času, ti to vysvětlím,“ řekl mu Silk.

„Alornové!“ povzdechl Yarblek a obrátil oči k zamračenému

nebi.

„Yarbleku, ty jeden prašivěj pse!“ Byla to žena s havraními vlasy v kožených kalhotách a vypasované kožené vestě. Okamžitě kolem sebe rozšířila auru ohromného vzteku a své nepominutelné fyzické přítomnosti. „Myslela jsem, žes řek, jakej zisk nebudeme mít, když oloupíme ty mrtvoly. Ale tyhle hnusáci u sebe nemaj vůbec nic.“

„Někdo nás, Vello, podvedl,“ opáčil smutně a střelil nepřátelským pohledem po Silkovi.

„Říkala jsem ti: Nevěř tomu malýmu krysímu ksichtu. Yarbleku, jseš nejen odpornej, ale i blbej.“

Garion na rozzlobenou ženu zvědavě pohlédl. „Není to ta dívka, co tancovala tehdy v Gar og Nadraku v té hospodě?“ zeptal se Silka, vzpomenuv si na její neodolatelnou smystnost, jež rozproudila krev každému z mužů v oné zapadlé taverně.

Drobný muž přikývl. „Vzala si toho lovce - Tekka - ale před pár lety skončil ve rvačce s medvědem až jako druhý a jeho bratr ji prodal Yarblekovi.“

„Největší chyba, co jsem kdy udělal,“ ozval se kysele Yarblek. „Má skoro tak rychlý nože jako jazyk.“ Vyhrnul si rukáv a ukázal jim ošklivou rudou jizvu. „A přitom jsem se jen pokoušel k ní bejt přátelskej.“

Rozesmála se. „Pche! Znáš přece pravidla, Yarbleku. Jestli chceš, aby tvý vnitřnosti zůstaly tam, kde jsou, nech si svý ruce pro sebe.“

Beldinovi se, jak na ni hleděl, vkradl do očí zvláštní výraz. „Holka k světu, co?“ prohodil k Yarblekovi. „Mám rád ženské, co mají říz a ostrý jazyk,“

Yarblekovi náhle zaplála v očích divoká naděje. „Líbí se ti?“ zeptal se dychtivě. Jestli chceš, tak ti ji prodám.“

„To už jsi, Yarbleku, úplně zblbnul?“ vpadla rozhořčeně Vella.

„Vello, prosím tě, hovořím teď obchodně.“

„Tenhle opelichanej starej troll by si nedokázal koupit ani korbel ředěnýho piva, natož mě.“ Obrátila se k Beldinovi, „Viděls už vůbec někdy dvě mince pohromadě, ty osle?“ vyštěkla.

„Tak, a teď je po všem a jednání je v hajzlu,“ utrhl se na ni vyčítavě Yarblek.

Avšak Beldin věnoval černovlasé ženě spiklenecký úšklebek. „Zaujalas mě, holka," řekl jí, „a to se nikomu nepodařilo už ani nepamatuju. Ale zkus si ještě trochu vypilovat ty výhružky a kletby. Máš ještě nedostatky v rytmu." Obrátil se k Polgaře. „Myslím, že se vrátím podívat, co podnikají ti drasnijští kopiníci. Nějak se mi nechce věřit, že bychom je chtěli mít někde za zády." Pak rozepjal ruce, přikrčil se a proměnil v jestřába.

Vella za ním, když letěl pryč, zůstala jen nevěřícně zírat. „Jak to udělal?" vydechla.

„Je velmi nadaný," odpověděl Silk.

„To teda je." Obrátila se s planoucím zrakem k Yarblekovi. „Pročs mě nechal, abych si poustála hubu na špacír?" obořila se na něj. „Víš přece, jak je první dojem důležitej. Teď už za mě nikdy neudělá slušnou nabídku."

„Ale sama jsi přece povídala, že nemá žádný peníze."

„Jsou ještě jiný věcí než peníze, Yarbleku."

Yarblek zavrtěl hlavou a odešel, mumlaje si pro sebe.

Se'Nedra měla oči tvrdé jako zelené acháty. „Garione," pronesla podezřele klidným hlasem, „někdy velmi brzy si promluvíme o těch hospodách, které zmiňuješ - a o tančících dívkách - a vůbec ještě o pár dalších věcech."

„Ale, drahá, to bylo už dávno," pospíšil si s ujištěním.

„Ale ne dost dávno."

„Nemáte někdo něco na zub?" ozvala se Vella a rozhlédla se. Jsem hladová jak čubka, co vrhla deset vlčat."

„Možná se tu pro tebe něco najde," ujistila ji Polgara.

Vella na ni pohlédla a oči se jí pomalu rozšířily. Jseš ta, kdo si myslím, že jseš?" zeptala se užasle.

„Záleží na tom, kdo si myslíš, že jsem, drahá."

„Doslechla jsem se, že tančíš," vmísila se Se'Nedra mrazivě.

Vella jen pokrčila rameny. „Všechny ženy tancujou. Já to jen umím nejlíp, to je všechno."

„Zdáš se velmi sebejistá, paní Vello."

„Jen konstatuju fakta." Vella přejela Se'Nedru zvědavým pohledem. „Hele, ty jseš ale prtě, co?" prohodila. Jseš už vůbec dospělá?"

Jsem rivanská královna," odpověděla Se'Nedra a vypjala se do plné výšky.

„Bod pro tebe, holka," pochválila ji srdečně Vella a poplácala po rameni. „Vždycky ráda vidím, když je ženská v čele."

Bylo k polednímu, šedý zamračený den, když Garion vyjel na jeden vršek a pohlédl přes mělké údolí na impozantní masu Rheonu. Město stálo na vrchu strmého kopce a hradby se ostře zdvihaly z hlodašového porostu pokrývajícího úbočí.

„Dobrá," ozval se tiše Barak, když dojel ke Garionovi, „tak tady je."

„Nevšiml jsem si předtím, že by ty hradby byly tak vysoké," přiznal Garion.

„Však na nich zapracovali," řekl Barak. „Vidíš," ukázal prstem, „odtud už je nová přístavba"

Nad městem vyzývavě vlála červená vlajka Medvědího kultu - krvavě rudé pole s černým obrysem kráčejícího medvěda uprostřed - a pleskala v poryvech mrazivého větru. Z nějakého důvodu vyvolala ta vlajka v Garionovi téměř iracionální vlnu hněvu. „Chci, aby ta věc zmizela," procedil se zaťatými zuby.

„Proto jsme tady," připomněl mu Barak.

Připojil se k nim Mandorallen, zářící ve své zbroji.

„Tohle asi nebude snadná věc, že ne?" otázal se jich Garion.

„No, žádná hrůza," odpověděl Barak. „Jak dorazí Hettar, zvládneme to."

Mandorallen posoudil městské opevnění okem znalce. „Neočekávám nižádných nepřekonatelných obtíží," prohlásil přesvědčeně. „Neprodleně po návratu oněch několika stovek mužů, jež vyslal jsem do lesa několikero leguí směrem severním stavební dříví opatřiti, přikročím ku stavbě obléhacích strojův."

„Opravdu bys dokázal vrhnout balvan dost velký, aby udělal díru do takhle tlustých zdí?" zeptal se Garion pochybovačně.

„Nejednáť se o úder jediný, jenž je svalí, Garione," odpověděl rytíř, „alébrž o opakování úderu za úderem - to je to, oč tu běží; bušiti budu do města stroji obléhacími, jakož i deštěm kamenů do hradeb jeho. A nepochybuji, že v čase, kdy pan Hettar k nám dorazí, jeden či

médle dva průlomy zde zajisté již budou.“

„A nebudou je obránci opravovat stejně rychle jako ty bořit?“ nedal se odbýt Garion.

„Ne, pokud máš ještě jiné katapulty, co na ně vrhají vroucí smůlu,“ upokojil ho Barak. „Když hoříš, tak se obvykle hrozně těžko na něco soustřeďuješ.“

Garion sebou škubl. „Nesnáším, když se zapalují lidi,“ řekl a vybavil se mu na okamžik Murgo Ašarak.

„Garione, jinak to nejde,“ namítl Barak věcně. „Přišel bys o spoustu dobrých mužů.“

Garion si povzdechl. „Tak dobrá,“ řekl. „Začněme.“

Posíleni o Yarblekovy lovce, roztáhli se Rivané okolo opevněného města do širokého kruhu. Přestože ani jejich společné síly nebyly natolik početné, aby jim dovolily podniknout úspěšný útok na ty vysoké, hrozivé hradby, byl jich nicméně dostatek k těsnému obležení města. Stavba Mandorallenových obléhacích strojů zabrala jen pár dní; jakmile byly hotovy a umístěny do pozic, začalo téměř neustále zaznívat monotónní drnčení pevně napjatých provazů, náhle se strašlivou silou uvolňujících, a ostré práskání těžkých kamenů bušících do zdánlivě nezničitelných zdí.

„Je to smutný pohled,“ poznamenala královna Porenna, jež se k němu připojila. Poryv větru jí rozevlál černý plášť a rozhodil vlasy barvy lnu; stísněně pozorovala bušení Mandorallenových katapultů. „Rheon zde stojí už skoro tři tisíce let. Jako skála, střežící hranice. Je hrozně zvláštní dobývat jedno z vlastních měst - a zvlášť když si uvědomíš skutečnost, že polovinu našich sil tvoří Nadrakové, tedy přesně ti, proti kterým byl Rheon postaven, aby je zadržel.“

„Války jsou vždycky trochu absurdní, Porenno,“ přitakal Garion.

„Kdyby jen trochu. Mimochodem, Polgara mě požádala, abych ti řekla, že se vrátil Beldin. Něco pro tebe má.“

„Dobrá. Vrátíme se tedy dolů?“ Nabídl drasnijské královně rámě.

Beldin se válel v trávě vedle stanů, ukusoval z hovězí kosti velké žvance masa a pokojně si vyměňoval s Vellou vzájemné urážky. „Máš menší problém, Belgarione,“ obrátil se na Gariona. „Ti drasnijští

kopiníci strhli tábor a pochodují sem.“

Garion se zamračil. „Jak daleko je Hettar?“ zeptal se.

„Dost daleko, aby z toho byl slušný závod,“ odpověděl malý hrbáč. „Mám dojem, že celý podnik dopadne podle toho, která z armád se sem dostane jako první.“

„Drasnijci by nás přece nenapadli, že ne?“ zeptala se Se'Nedra.

„Těžko říct,“ odpověděla Porenna. „Jestli je Haldar přesvědčil, že mě Garion drží v zajetí, mohli by. Oštěp si vzal koně a zajel se podívat zpátky; pokusí se zjistit co nejvíc.“

Garion začal přecházet sem a tam a ustaraně si kousal nehet.

„Nekousej si nehty, drahý,“ napomenula ho Polgara.

„Ano, paní,“ odpověděl automaticky, ponořen v myšlenkách. „Jede Hettar nejrychleji, jak to jde?“ zeptal se Beldina.

„Ženou koně tak rychle, jak jen snesou.“

„Kdyby bylo možné ty kopiníky nějak zpomalit.“

„Mám pár nápadů,“ řekl Beldin. Pohlédl na Polgaru. „Co bys řekla, Pol, trochu se proletět?“ zeptal se jí. „Možná budu potřebovat pomoc.“

„Nechci, abyste těm mužům nějak ublížili,“ pronesla pevně královna Porenna. Jsou to mí lidé - i když svedení na scestí.“

„Jestli vyjde to, co mám na mysli, nikdo nebude zraněn,“ ujistil ji Beldin. Vstal a oprášil si zadní část své špinavé tuniky. „Rád jsem si s tebou popovídal, děvče,“ obrátil se k Velle.

Vychrlila na něj proud kleteb, při nichž Se'Nedra zbledla

„Už se zdokonaluješ,“ pochválil ji. „Myslím, že začínáš dostávat ten správný grif. Jdeme, Pol?“

Když Vella hleděla, jak modře proužkovaný jestřáb a sněžná sova stoupají spirálou vzhůru, měla na tváři nerozluštitelný výraz.

Kapitola dvacátá třetí

POZDĚJI TOHO DNE SI GARION VYJEL, aby se podíval, jak postupuje obléhání Rheonu, a nalezl Baraka, Mandorallena a Durnika uprostřed rozhovoru. „Jde o to, že ty zdi jsou tak postavené, Mandorallene," pokoušel se vysvětlit Durnik. „Městské hradby jsou stavěné, aby vydržely přesně to, co se snažíš udělat."

Mandorallen pokrčil rameny. „Jednáť se o zkoušku, mistře, o zkoušku toho, co silnější jest - zda jejich hradba či mé stroje."

„Ta zkouška ale může trvat celé měsíce," namítl Durnik. „Ale když místo metání balvanů na *vnějšek* nejbližší zdi přeneseš útok až na opačnou stranu města na *vnitřek* protilehlé hradby, podaří se ti s velkou pravděpodobností ji rozvalit směrem ven."

Mandorallen se zamračil a pokusil si to srovnat v hlavě.

„Mandorallene, může mít pravdu," připojil se Barak. „Městské hradby obvykle bývají zevnitř podepřené. Jsou postaveny, aby udržely lidi venku, ne uvnitř. Když zaměříš své balvany na vnitřní stranu zdi, nebudeš mít proti sobě sílu podpěr. A nejen to - zřítí - li se hradba ven, budeme mít současně i přirozenou rampu pro vpád do města. Nebudeme ani potřebovat žebříky."

Přiloudal se Yarblek, aby se zapojil do hovoru; kožešinová čapka mu trčela ve šviháckém úhlu. Když mu Durnik objasnil svůj nápad, Nadrakovy zešikmené oči se zamyšleně zúžily. „On na to kápl, Arenďane," řekl Mandorallenovi. „A když budeš chvíli bombardovat ty zdi zevnitř, můžeme přes jejich vršky navíc hodit pár háků. A jestli ty hradby už budou dostatečné oslabené, mužem je strhnout."

„Musím připustiti opodstatněnost těchto nanejvýše neortodoxních přístupů k umění obléhatelskému," pronesl Mandorallen. „Ač arci oba jsou políčkem do tváře starobylé tradice, znamenají jistý příslib zkrácení únavné procedury poboření hradeb." Zvědavě pohlédl na Yarbleka. „Nikdá předtím jsem se nesetkal s návrhem takovéhoto použití háků," připustil.

Yarblek se zachechtal. „Nejspíš proto, že nejseš Nadrak. Jsme hrozně netrpěliví, proto taky nestavíme moc pevné hradby. Svého času jsem takhle zboural pár hezky pevně se tvářících domů - z nejrůznějších důvodů.“

„Myslím ale, že bysme asi nechtěli povalit ty hradby zase moc brzo,“ varoval Barak. „Ti, co jsou uvnitř, mají pořád ještě početní převahu a my jim přece nechceme dát žádný důvod, aby se odtamtud vyrojili - a když někomu zboříš jeho hradbu, stane se obvykle hrozně popudlivý.“

Obléhání Rheonu pokračovalo další dva dny, než se na zchváceném koni vrátil Oštěp. „Haldar dosadil na většinu klíčových míst ve vojsku své lidi,“ referoval hned, jak se všichni shromáždili ve velkém, pískově zbarveném stanu, sloužícím jako velitelství obléhající armády. „A všichni chodí a pronášejí řeči o tom, jak Belgarion vězní královnu Porennu. Napůl už přesvědčili vojsko, že ji táhnou vysvobodit.“

„Ještě žádné stopy po Brendigovi a jeho Sendařanech?“ zeptal se ho Garion.

„Na vlastní oči jsem sice nic neviděl, ale Haldar nutí vojsko k maximálnímu tempu a vysílá dozadu množství pátračů. Myslím, že je přesvědčen, že má Brendiga hned za zády. Na zpáteční cestě jsem narazil na paní Polgaru a toho čaroděje Beldina. Vypadali, že něco chystají, ale neměl jsem čas na zjišťování podrobností.“ Zakymácel se na židli a ve tváři se mu mihl výraz vyčerpání.

„Khendone, jsi unavený,“ řekla mu královna Porenna. „Proč by sis nedopřál pár hodin spánku? Setkáme se tu zase večer.“

„Jsem v pořádku, Vaše Veličenstvo,“ namítl rychle.

„Oštěpe, jdi si lehnout,“ rozkázala neoblomně. „Když budeš usínat na židli, moc nám při další rozmluvě nepomůžeš.“

„Klidně udělej, co říká, Oštěpe,“ doporučil mu Silk. „Bude o tebe pečovat, ať už chceš nebo ne.“

„Silku, to stačí,“ ozvala se Porenna.

„Ale uděláš to, že, tetičko. Jsi široko daleko proslulá jako 'Matička Drasnie'.“

„Řekla jsem, že to stačí.“

„Ano, matičko.“

„Myslím, Silku, že se pohybuješ na hodně tenkým ledě,“ po-

znamenal Yarblek.

„Vždycky jsem chodil po tenkém ledě. Dává to mému životu vetší říz.“

Když se Garion se svými přáteli opět sešli ve velkém stanu uprostřed tábora, ponurý den pozvolna přecházel do ještě ponuřejšího večera. Yarblek dal přinést spoustu dek na rozvěšení podél stěn a několik železných ohřívadel a tato vylepšení dodala jejich velitelskému stanu jistý křiklavý, až barbarský nádech.

„Kde je Silk?“ zeptal se Garion rozhlížeje se po ostatních, rozsazených kolem sálajících ohřívadel.

„Myslím, že někde slídí,“ odpověděl Barak.

Garion se zašklebil. „Kéž by byl alespoň jednou tam, kde má být.“

Oštěp vypadal po několikahodinovém spánku mnohem odpočatěji. Nicméně jeho výraz zůstával vážný. „Začíná závod o čas,“ řekl jim. „Máme tři armády, jež sem směřují. Hettar sem míří od jihu, generál Brendig od západu. Ale drasnijští kopinici se sem naneštěstí dostanou zřejmě jako první.“

„Pokud je Polgara s Beldinem nedokáží zpomalit,“ dodal Durnik.

„Mám v paní Polgaru a mistra Beldina naprostou důvěru,“ řekl Oštěp, „ale myslím, že bychom se měli rozhodnout, co uděláme v případě, že neuspějí. Vždy je nejlepší připravit se na tu nejhorší možnost.“

„Pravdu díš, můj pane,“ zamumlal Mandorallen.

„Takže,“ navázal náčelník drasnijské výzvědné služby, „s kopiniky se doopravdy utkat nechceme. Za prvé, nejsou to vlastně naši nepřátelé; za druhé, bitva s nimi by naše síly oslabila tak, že by nás vojsko shromážděné ve městě mohlo pak porazit.“

„Kam míříš, Oštěpe?“ zeptala se ho Porenna.

„Myslím, že budeme muset dobýt město.“

„Ale k tomu nemáme dostatek lidí,“ namítl letmo Barak.

„A zbořiti hradby vyžádá si ještě několiko dní,“ připojil se Mandorallen.

Oštěp pozvedl ruku. „Když zaměříme obléhací stroje na jedno místo zdi, mohli bychom ho prolomit za jediný den,“ prohlásil.

„Ale to je jen upozorní, kde chceme zaútočit," zaprotestoval Lelldorin. „A oni tam soustředí veškeré síly, aby nás odrazili."

„Ne, pokud bude zbytek města v plamenech," odpověděl Oštěp.

„Naprosto nepřipadá v úvahu," prohlásil pevně Garion. „V tom městě může být můj syn a já nebudu riskovat jeho život podpálením celého města."

„Ale pořád tvrdím, že nemáme dost mužů k dobytí celého města," připomněl znovu Barak.

„Můj pane z Trellheimu, nemusíme přece dobýt celé město," řekl Oštěp. „Vše, co potřebujeme, je dostat naše muže dovnitř. Pokud obsadíme jen jednu část města a opevníme se, můžeme se tam bránit proti Kultu zevnitř i proti Haldarovi zvenčí. Pak prostě jen budeme držet pozici a čekat na pana Hettara a generála Brendiga"

„Dává to jisté možnosti," řekl Yarblek. „Za současného stavu věcí jsme v kleštích. Jestli se sem ti kopinici dostanou jako první, všechno, co budou muset vaši přátelé dělat, až dorazí, bude vystrojit hromadnej pohřeb."

„Ale žádný oheň," prohlásil neoblomně Garion.

„Leč obávám se, že ač vykonáme, co budeme jen moci, přesto nevstoupíme do města, pokud neprolomíme hradby," poznamenal Mandorallen.

„Ty hradby zase nebudou takový problém," ozval se tiše Durnik „Žádná zeď není lepší než její základy."

„Ale mistře, to jest zhola nemožné," řekl mu Mandorallen. „Na základy doléhá celá váha zdi. Žádný stroj na světě je nedokáže narušiti."

„Neměl jsem na mysli použít stroje," namítl Durnik.

„A co tedy, Durniku?" zeptal se ho Garion.

„Není to, Garione, žádná věda," odpověděl Durnik. „Trochu jsem si to obhlédl. Ty zdi nestojí na skále. Je pod nimi jen upěchovaná hlína. Všechno, co musíme udělat, je trochu ji změkčit. V téhle oblasti je spousta podzemní vody. Když spojíme svoje síly, určitě ji spolu dokážeme přivést pod jeden úsek hradeb a nikdo uvnitř si ničeho nevšimne. A jak jednou země pod zdí povolí, bude stačit pár Yarblekových háků k jejímu povalení."

„Půjde to, Garione?“ zeptal se pochybovačně Lelldorin.

Garion se zamyslel. „Je to pravděpodobné,“ připustil. „Dokonce velmi pravděpodobné.“

„A když to uděláme v noci, můžeme se přiblížit natolik, že hned jak se zeď zřití, vrazíme do města,“ přidal se Barak, „Dostaneme se dovnitř a nemusí padnout jediný náš člověk.“

„To je nějaká novinka,“ ozval se Silk od vchodu do stanu. „Možná trochu neetická, ale novinka,“

„Kdes byl, ty malej hade?“ chtěl vědět Yarblek.

„Abych řekl pravdu, tak v Rheonu,“ odpověděl Silk.

„Tys byl vážně ve městě?“ zeptal se překvapeně Barak.

Silk pokrčil rameny. „Ovšem. Myslel jsem, že by bylo vhodné odtamtud nejprve dostat jednoho přítele, než to místo srovnáme se zemi.“ Ustoupil stranou a s žertovnou úklonou ukázal na zlatovlasou markraběnku Lisellu.

„To je mi ale pěkná kočička,“ vydechl užasle Yarblek.

Lisella se na něj usmála a ve tvářích se jí udělaly dolíčky.

„Jak ses dostal dovnitř?“ zeptal se Garion drobného muže s krysí tváří.

„Raději to, Garione, ani nechtěj vědět,“ opáčil Silk. „Když opravdu chceš, vždycky vede nějaká cesta dovnitř i ven.“

„Vy dva zrovna nevoníte,“ prohodil Yarblek.

„Díky cestě, kterou jsme pronikli ven,“ odpověděla Lisella s nakrčeným nosíkem.

„Vypadáš dobře,“ pronesl Oštěp konverzačním tónem ke své neteři, „když uvážím všechny okolnosti.“

„Děkuji, strýčku,“ odpověděla. Pak se obrátila ke Garionovi. „Je něco na těch pověstech, Vaše Veličenstvo, co kolují po městě?“ zeptala se. „Že byl váš syn unesen?“

Garion zasmušile přikývl. „Došlo k tomu hned po dobytí Jarviksholmu. Proto jsme tady.“

„Ale princ Geran nejspíš vůbec v Rheonu není,“ namítla mu.

„Jsi si tím jistá?“ naléhala Se'Nedra.

„Celkem ano, Vaše Veličenstvo. Členové Kultu ve městě jsou zmateni. Zřejmě nemají nejmenší ponětí, kdo vašeho syna unesl.“

„Ulfgar to může držet v tajnosti,“ ozval se Oštěp. „Možná o

tom ví jen nejužší kruh.“

„Možné to je, ale ani to se mi nezdá. Sice se mi nepodařilo k němu proniknout tak blízko, abych si mohla být zcela jistá, ale tvářil se jako někdo, jehož plány náhle vzaly za své. Nemyslím, že ten útok na Rheon očekával. Opevnění nejsou zdaleka tak pevná, jak vypadají zvenčí. Obzvláště severní hradba je dost chatrná. A ta zesílení zdí vypadají jako zoufalý krok. Neočekával obležení. Kdyby za tím únosem stál on, na útok by se připravil - pokud by ovšem nebyl přesvědčen, že ho nedokážete odhalit včas.“

„Toto jsou nanejvýše skvělé zprávy, má paní,“ poblahopřál jí Mandorallen. Jelikož nyní víme o slabosti severního opevnění, můžeme napříti naše síly tam. Jestli se plán pana Durnika ukáže býti správný, podaří se nám severní zeď oslabením základů o to rychleji strhnouti.“

„Co bys nám mohla říct o Ulfgarovi?“ zeptal se děvčete Barak,

„Zahlédla jsem ho jen jednou a z dálky. Tráví většinu času ve svém domě a smějí k němu jen jeho nejbližší. Ale než proti vám vyslal vojsko, měl k němu řeč. Hovořil velice vášnivě a naprosto ovládl dav. Ale přece jen o něm něco říci mohu. Není to Alorn.“

„Není?“ Barak vypadal ohromeně.

„Podle obličeje se nedá poznat, z jakého je národa, ale nemluví jako Alorn.“

„Proč by Kult přijal za vůdce cizince?“ chtěl vědět Garion.

„Nevědí, že je to cizinec. Vyslovil špatně jen několik slov - opravdu jen pár a mohlo to zachytit jen trénované ucho. Kdybych se k němu dokázala dostat blíž, mohla bych ho snad nenápadně přimět, aby řekl nějaká slova, co by prozradila jeho totožnost. Je mi líto, že jsem vám nedokázala víc pomoci.“

„Jak pevně ovládá Kult?“ zeptal se Oštěp.

„Naprosto,“ odpověděla. „Udělají všechno, co jim řekne. Pokládají ho skoro za boha.“

„Musíme ho zajmout živého,“ řekl Garion temně. „Musí mi zodpovědět pár otázek.“

„To může být, Vaše Veličenstvo, velice obtížné,“ řekla těžce. „V Rheonu se všeobecně věří, že je čaroděj. Sama jsem sice neviděla nic, co by to potvrdilo, ale mluvila jsem se spoustou lidí, kteří byli u

toho anebo to alespoň tvrdili.“

„Prokázala jste nám, markraběnko, obrovskou službu,“ prohlásila vděčně královna Porenna. „Nebude to zapomenuto.“

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla prostě Lisella s malou formální poklonou. Pak se obrátila zpět ke Garionovi. „Podle toho, co se mi podařilo zjistit, je naprosto jisté, že síly Kultu shromážděné ve městě nejsou ani zdaleka tak hrozivé, jak jsme se měli domnívat. Jejich počet je sice působivý, ale zahrnuje i mnoho malých chlapců a starců. Zdá se, že dost zoufale spoléhají na vojsko, které směřuje k městu pod vedením jednoho jejich tajného člena.“

„Haldara,“ doplnil Barak.

Přikývla.

„A to nás přivádí zpět k absolutní nutnosti dostat se za ty hradby,“ připomněl jim Oštěp. Pohlédl na Durnika. „Jak dlouho počítáš, že potrvá, než se půda pod severní zdí rozmočí natolik, aby narušila její strukturu?“

Durnik se opřel dozadu a upřel zamyšlený pohled vzhůru. „Chceme je překvapit a zaskočit,“ řekl, „proto bychom asi nechtěli, aby voda vytryskla až ven - alespoň zpočátku ne. Pomalé prosakování bude daleko nenápadnější. Chvíli bude trvat, než hlína pořádně nasákne.“

„A musíme být velmi opatrní,“ dodal Garion. „Jestli je ten Ulfgar doopravdy čaroděj, uslyší nás, když naděláme hluk.“

„Až se bude ta hradba řítit, nadělá to spoustu hluku,“ namítl Barak. „Proč ji prostě nerozmetáš, jako jsi to udělal tam v Jarvikshol-mu?“

Garion zavrtěl hlavou. „Když uvolníš svou vůli, zůstaneš poměrně dlouho naprosto zranitelný vůči útoku kohokoli, kdo má tentýž talent. A moc rád bych byl naživu a příčetný, až znovu obejmu svého syna.“

„Jak dlouho potrvá, než se promáčí podloží té zdi?“ zeptal se Oštěp.

Durnik se poškrábal na tváři. „Dnešní noc,“ odpověděl, „a celý zítřejší den. Zítra okolo půlnoci už musí být ta zeď dostatečně narušena. Pak, těsně předtím, než zaútočíme, můžeme už s Garionem zesílit proud vody a odplavit většinu hlíny. Už tak bude prosáklá a měkká a

silný proud vody ji musí vyplavit i přímo zpod zdi. Jestli ji pak budeme z jedné strany bombardovat kameny a z druhé zaúřadujeme pomocí pár háků, dokážeme ji velice rychle zbořit.“

„A u těch katapultů byste mohli přidat na tempu,“ navrhl Yarblek Mandorallenovi. „Nech obránce, aby si zvykli na myšlenku, že z nebe padají kameny. Potom nebudou věnovat pozornost tomu, až začneš zítra v noci odstřelovat hradbu.“

„Takže zítra o půlnoci?“ ujistil se Barak.

„Správně,“ potvrdil s konečnou platností Garion.

Oštěp se obrátil na svou neteř. „Zapamatovala sis dobře rozložení severní čtvrti?“ zeptal se.

Přikývla

„Udělej nám její náčrt. Budeme potřebovat vědět, jak zorganizovat obranu, až se octneme uvnitř.“

„Hned, strýčku, jen co se vykoupu.“

„Lisello, my tu mapku potřebujeme.“

„Ale ne tolik jako já tu koupel.“

„A ty taky, Kheldare,“ rozkázala nekompromisně královna Porenna.

Silk upřel na Lisellu zkoumavý pohled.

„Ale ne, Kheldare,“ zchladila ho. „Díky, ale záda si umím umýt sama.“

„Durniku, podíváme se po nějaké vodě,“ řekl Garion a vstal. „Myslím po té podzemní.“

„Správně,“ odpověděl kovář.

Měsíc pochopitelně nesvítil. Mraky, kupící se nad oblastí už déle než týden, zakrývaly oblohu. Noční vzduch mrazil, jak se Garion s Durnikem opatrně plížili přes mělké údolí k obleženému městu.

„Studená noc,“ zamumlal Durnik, když se prodírali křovím.

„Hmm,“ souhlasil Garion. „Jak myslíš, že je tu hluboko voda?“

„Ne moc,“ odpověděl Dumik. „Zeptal jsem se Liselly, jak jsou v Rheonu hluboké studny. Řekla že všechny velmi mělké. Myslím, že na ni narazíme tak v pětadvaceti stopách.“

„Mimochodem, jak tě to vůbec napadlo?“

Durnik se ve tmě uchechtl. „Když jsem byl o hodně mladší,

pracoval jsem u statkáře, co měl o sobě náramné mínění. Napadlo ho, že by mohl na sousedy udělat dojem, kdyby měl přímo v domě studnu. Dřeli jsme se s tím celou jednu zimu a nakonec narazili na artézský pramen. Tři dny na to se jeho dům zřítil. Byl z toho hrozně rozčilený."

„To si dokážu představit."

Durnik vzhlédl k vynořivším se hradbám. „Myslím, že už ani nemusíme blíž," upozornil. „Koncentrovalo by se nám špatně, kdyby nás zahlédli a začali po nás střílet šípy. Přejdeme k té severní zdi."

„Dobrá."

Pohybovali se nyní ještě opatrněji, pokoušejíce se v praskajícím hlodaši působit co nejméně hluku.

„To by měla být ona," zašeptal Dumik. „Podívejme se, co je pod ní."

Garion nechal svou mysl pomalu proniknout tvrdě upěchovanou zemí dolů pod severní hradbu města. Prvních pár stop bylo obtížných, až dokud nenarazil na krtky a žížaly. Vzteklé prskání mu prozradilo, že na okamžik vyrušil jezevce. Pak dosáhl skalnatého podloží a zkusmo vyslal mysl po jeho plochém povrchu, pátraje po nějakých trhlinách.

„Kousek vlevo," zamumlal Durnik. „Není to puklina?"

Garion ji našel a tlačil se jí dolů. Zdálo se mu, že čím se dostává hlouběji, je v prasklině stále více a více vlhka. „Už je tu dole pěkně mokro," zašeptal, „ale ta puklina je tak úzká, že tudy voda až nahoru nepronikne."

„Tak ji rozšíříme - ale zase ne moc. Stačí, aby nahoru vytryskl jen tenký pramének."

Garion soustředil vůli a ucítil, jak se k jeho připojila i Durnikova. Společně štěrbinu ve skále o kousek rozpáčili. Voda pod skalním podložím vytryskla vzhůru. Společně vystoupili k povrchu a ucítili, jak začíná rozpouštět tvrdě upěchovanou zeminu pod zdí a sákne a rozlévá se v černočerné tmě těsně pod povrchem.

„Pojďme dál," zašeptal Dumik. „Aby se půda pořádně rozmočila, měli bychom pod zdí otevřít tak šest až osm dalších pramínků. Pak zítra v noci rozevřeme všechny praskliny naplno."

„A nepodemeleme tak celý vrch?" zeptal se šeptem Garion.

„Nejspíš ano."

„Naši vojáci to budou mít při útoku trochu těžší.“

„To, že si namočí nohy, zase není takové neštěstí,“ namítl Durnik. „Pořád je to lepší, než se pokoušet zlézt zeď, zatímco ti někdo lije na hlavu vroucí olej, nemyslíš?“

„Opravdu o mnoho lepší,“ přitakal Garion.

Pokračovali dál mrazivou nocí. Pojednou se něco dotklo Garionovy tváře. Nejprve si toho nevšímal, ale pak to přišlo znovu - měkké, studené a vlhké. Srdce mu pokleslo. „Durniku,“ zašeptal, „začíná sněžit.“

„Očekával jsem to. Myslím, že tohle pro nás znamená velmi nepříznivý obrat.“

Sníh padal po celý zbytek noci a sněžit nepřestalo ani ráno. Přestože několikrát zavál zprudka vítr a obkroužil vírem pochmurnou pevnost, sníh padal a padal. Byl to mokrý kašovitý sníh, jenž se téměř ihned po dopadu na zem měnil v břečku.

Krátce před polednem se Garion s Lelldorinem navlékli do těžkých vlněných plášťů a teplých bot a vyšli ze zasněženého ležení k severní hradbě Rheonu. Když byli asi dvě stě kroků od úpatí vrchu, na němž stálo město, vydali se s okázalou nenuceností na zdánlivě bezcílnou obchůzku, snažíce se vypadat jako neškodný párek vojáků na hlídce. Když Garion pohlédl na opevněné město, spatřil opět rudočemý prapor Kultu a znovu v něm vyvolal ten iracionální hněv. „Jsi si jistý, že dokážeš rozeznat své šípy i potmě?“ zeptal se přítele. „Hele, je tu všude zabodáno do země hodně šípů.“

Lelldorin sňal se zad svůj luk a dlouhým obloukem vystřelil ke městu šíp. Jako opeřený blesk se vznesl vysoko k nebi a pak opět klesl, aby se zabořil do sněhu asi padesát kroků od svahu. „Vyrobil jsem je sám, Garione,“ řekl a vytáhl druhý šíp z toulce na zádech. „A buď si jistý, že dokážu rozeznat ten svůj, jakmile se ho jen dotknu.“ Napřímil se a opět napjal luk. „Už ta hlína pod zdí měkne?“

Garion vyslal svou mysl ke svahu a ucítil chlad a zatuchlou vlhkost půdy pod sněhem. „Jen zvolna,“ odpověděl, sahaje po dalším šípu.

„Vím, jak pečlivě pan Durnik vše promýšlí, ale bude to skutečně působit?“

„ Za chvíli to zabere,“ uklidňoval ho Garion. „Nejdříve se mu-

sejí rozmočit hlubší vrstvy půdy. Teprve pak začne voda vzlínat a rozpouštět hlínu přímo pod samotnou zdí. A to nějakou dobu trvá. Ale kdyby začala z králičích děr vytékat voda, hlídky na hradbách by si hned všimly, že něco není v pořádku.“

„Napadlo mě, co na to králíci.“ Lelldorin se zakřenil a vypustil další šíp.

Postupovali dál a Lelldorin pokračoval zdánlivě náhodnou střelbou ve vyznačování výchozí linie nočního útoku.

„Dobrá,“ navázal Garion. „Věřím, že ty dokážeš poznat své vlastní šípy, ale co my ostatní? Mně připadá jeden šíp jako druhý.“

„Je to jednoduché,“ opáčil mladý lučištník. „Proplížím se k nim a napnu mezi nimi šňůrku. Až k ní dorazíte, zastavíte se a počkáte, než se zeď zřítí. Pak zaútočíte. Takhle jsme v Asturii přepadali mimbratské domy několik staletí.“

Po zbytek toho zasněženého dne Garion a Durnik pravidelně kontrolovali míru vlhkosti v půdě severního svahu příkrého kopce, na němž stálo město Rheon. „Už skoro dosáhla maxima, Garione,“ oznámil Durnik s příchodem soumraku. „Na několika místech níž ve svahu už voda začíná rozmáčet sníh.“

„Je dobře, že se stmívá,“ pochvaloval si Garion a nervózně potěžkával svůj krunýř. V žádné zbroji se nikdy necítil pohodlně a vyhlídka na nadcházející útok na město ho naplňovala obzvláštním neklidem - dílem šlo o strach a dílem o nedočkavost

Durnik, jeho nejstarší přítel, na něj pohlédl s pochopením, jež vylučovalo jakoukoli přetvářku. Trochu křivě se pousmál. „Copak dělá párek citlivých sendarských vesničanů v bitvě v zasněžené východní Drasnii?“" zeptal se.

„Míří k vítězství - alespoň doufám.“

„Vyhrajeme, Garione,“ ujistil ho Durnik a přátelsky položil mladíkovi ruku na rameno. „Sendařané vždycky zvítězí - nakonec,“

Asi hodinu před půlnocí začal Mandorallen přemisťovat obléhací stroje, zanechávaje na východní a západní straně jen tolik katapultů, aby občas vypálily a zamaskovaly tak jejich skutečný záměr. Než uběhla hodina, Garion, Lelldorin, Durnik a Silk se už polosehnuti plížili k neviditelné linii šípů, vyčnívajících ze sněhu.

„Tady je jeden,“ zašeptal Durnik, když jeho natažená ruka na-

hmatala dřevo a pera.

„Ukaž," zamumlal Lelldorin, „sáhnu si na něj." Doplížil se ke kováři a oba si klekli do bláta „Ano, Garione, je to jeden z mých," zašeptal tichounce. „Měly by být od sebe asi deset kroků."

Silk se k nim rychle připojil a tak klečeli okolo šípu už tři. „Ukaž mi, jak je rozeznáváš," požádal téměř neslyšně.

Jedná se o způsob uchycení per," odpověděl Lelldorin. „K jejich upevnění používám zásadně kroucenou strunu."

Silk ohmatal opeřený konec šípu. „V pořádku," řekl. „Teď už je poznám."

„Jsi si jistý?" zeptal se Lelldorin.

„Když moje prsty rozeznají čísla na kostkách, určitě rozeznají i rozdíl mezi strunou ze střívka a lněným provázkem," ujistil ho Silk.

„Tak dobře. Začneme odtud." Lelldorin přivázal k šípu konec velkého klubka šňůry. „Půjdu tímhle směrem, ty běž opačně."

„Dobrá" Silk přivázal k onomu šípu konec svého klubka. Pak se obrátil ke Garionovi a Durnikovi. „S tou vodou to nepřežeňte, vy dva," řekl. „Nijak zvlášť bych tu nechtěl skončit pohřbený pod nánosem bahna" Pak se skrčil a opatrně vyplížil hledat další šíp. Lelldorin krátce stiskl Garionovi rameno a pak zmizel opačným směrem.

„Půda je nyní úplně nasáklá," zamumlal Durnik. „Když teď rozšíříme ty pukliny asi o stopu, vyplaví zpod zdi většinu materiálu."

„Dobře."

Opět vyslali pátrající mysl do promočené půdy vrchu, našli skalní podloží a klouzali sem a tam, dokud nenalezli první prasklinu. Garion měl zvláštní pocit, když se začal myslí protlačovat úzkou puklinou dolů, odkud z hloubky prýštila voda, bylo to skoro, jako by natahoval nějakou neuvěřitelně dlouhou, byť neviditelnou ruku s jemnými ohebnými prsty na konci a strkal ji dolů do té škvíry. „Jsi připraven?" zašeptal k Durnikovi.

„Myslím, že ano."

„Tak ji pojď rozevřít," řekl Garion a napnul vůli.

Pomalu a s vypětím, jež jim orosilo čela potem, štěrbinu rozpáčili. Z prosáklé půdy vrchu se vydralo ostré zdušené zapraskání, jak skála silou jejich spojených vůlí pukla.

„Kdo je tam?" ozval se hlas z vrcholku hradební zdi.

„Je to už dost široké?“ zašeptal Garion, nevšímaje si polekané výzvy.

„Voda proudí k povrchu mnohem rychleji,“ odpověděl Durnik po okamžiku zkoumání. „Pod tím kamenitým podložím vládne velký tlak. Pojďme k dalšímu místu.“

Odněkud zezadu se ozvalo basové brnknutí, doprovázené zvláštním klesavým hvizdem kdesi nad jejich hlavami, jak se katapultem vystřelené lano s jedním z Yarblekových háků vzneslo vysoko vzhůru a přelétlo severní hradbu. Když hák udeřil do vnitřní strany zdi, kovové zazvonil, a pak se ozvalo zaskřípění, jak se hroty pevně zachytily.

Garion s Durnikem se opatrně přikrčeni rozeběhli nalevo, pokoušejíce se co nejvíc ztlumit mokré čvachtavé zvuky, jež vydávali při každém kroku, a pátrali pod zemí po další puklině. Když se k nim vrátil Lelldorin, rozšířili už dvě další praskliny, skryté pod prosáklým svahem. Za nimi se ozýval zurčivý zvuk, jak se bahno měnilo ve vodnatou břečku a stékalo v hnědém proudu se zasněženého svahu dolů. „Už jsem označil celou linii až k poslednímu šípu,“ zpravil je Lelldorin. „Provázek je na téhle straně už na svém místě.“

„Výborně,“ pochválil ho Garion trochu udýchaně; předchozí činnost mu dala zabrat. „Vrať se zpátky a vyřiď Barakovi, ať se vojsko přesune na označené pozice.“

„Dobrá.“ Lelldorin se otočil a zmizel v náhlém závanu chumelenice.

„Tady s tou budeme muset opatrně,“ zamumlal Durnik, opět zkoumaje podzemí. „Je tu ve skále všude spousta prasklin. Jestli tu naší rozšíříme příliš, rozlomí se celé podloží a na povrch vyteče podzemní řeka.“

Garion poté, co rovněž namířil zkoumavé prsty své vůle do štěrbiny, jen souhlasně zabručel.

Když došli k poslednímu ze svých podzemních pramenů, vynořil se z temnoty za nimi Silk jeho mrštné nohy nevydávaly sebemenší zvuk ani při chůzi bahnem.

„Co tě zdrželo?“ zašeptal ke drobnému muži Durnik. „Měls na starosti asi jen sto kroků.“

„Zkoumal jsem svah,“ odpověděl Silk. „Všude se zpod sněhu

vyplavuje bahno jako studená omáčka. Došel jsem až nahoru a zkusil nohou jeden ze základních kamenů zdi. Viklá se jako vykotlaný zub.“

„Výborně,“ řekl Durnik hlasem plným sebeuspokojení, „tak to přece jen funguje.“

Rozsněženou temnotou na chvíli zavládlo ticho. Teprve pak se Silk odhodlal přiškrceným hlasem zeptat. „Chceš snad říct, že sis tím nebyl jistý?“

„Teoreticky to mělo vyjít,“ odpověděl ledabyle kovář. „Ale teorií si nikdy nemůžeš být doopravdy jistý, dokud ji nevyzkoušíš.“

„Durniku, na tohle už nemám věk.“

Nad hlavou jim proletěl další hák.

„Musíme rozevřít ještě jednu škvíru,“ prohodil Garion. „Barak už směruje vojsko na útočnou linii. Nechtěl bys jít zpátky a říct Yarblekovi, aby dal signál Mandorallenovi?“

„S potěšením,“ odpověděl Silk. „Stejně chci odtud zmizet dřív, než tu bude bahna po pás.“ Otočil se a zmizel ve tmě.

Asi za deset minut, kdy už byla otevřena i poslední prasklina a celý severní svah hory se proměnil v ujíždějící masu rozměklého bahna a tekoucí vody, vznesla se vysoko nad město oranžová koule hořící smůly. V odpověď na tento smluvený signál zahájily Mandorallenovy stroje umístěné jižně od města svou neutuchající ničivou činnost; vrhaly těžké balvany vysoko nad rheonské střechy a ty dopadaly na vnitřní stěnu severní zdi. Současně se napjala i lana Yarblekových háku, jak nadračtí žoldnéři pobídli koňská spřežení směrem od hradeb. Vrcholkem hory se rozeznělo strašlivé praskání a skřípání, jak se oslabená zeď začala kývat

„Co myslíte, jak dlouho ještě asi vydrží?“ zeptal se Barak, vynořivší se společně s Lelldorinem z temnoty, a připojil se k nim.

„Moc dlouho ne,“ odpověděl Durnik. „Země pod ní už začíná ujíždět.“

Naříkavý skřípot nad nimi stále sílil, doprovázený neustálým ostrým praskáním zevnitř, jak Mandorallenovy katapulty vystupňovaly tempo svého smrtícího deště. Pak se zvukem připomínajícím lavinu se jedna část hradby podivně vlnitým pohybem zřítila; horní část vypadla ven a spodní se zanořila do rozměklé země. Následoval ohromný rachot a čvachtání, jak se těžké kameny rozsypaly do blátivé břeč-

ky ve svahu.

„Člověk by se nikdy neměl pokoušet něco stavět jen na hlíně," poznamenal kriticky Durnik,

„Za téhle situace jim jsem za to vděčný," řekl mu Barak.

„No ano," připustil Durnik, „ale věci by se prostě měly dělat správně."

Obrovský Šerek se rozesmál. „Durniku, ty jseš prostě absolutní poklad, víš to?"

Další část zdi vypadla ven a rozsypala se po svahu. Ulicemi opevněného města se rozlehly poplašné výkřiky a vyzvánění zvonů.

„Chceš, abych už dal povel k útoku?" zeptal se Barak Gariona hlasem jen stěží ovládajícím vzrušení.

„Počkejme, dokud nespadne celá zeď," odpověděl Garion. „Nechci, aby útočili do svahu, zatímco se jim na hlavy řítí takovéhle kameny."

„A už je to tady," zasmál se rozjařeně Lelldorin a ukázal na poslední úsek zdi, jenž se zrovna zřítil.

„Vydej povel," řekl stručně Garion a sáhl přes rameno po velkém meči upevněném na zadech.

Barak se zhluboka nadechl. „Vpřééédl" zaburácel ohlušujícím hlasem.

Rivané a jejich nadračtí spojenci se s bojovým pokřikem začali brodit proti proudu bahna a vody, přeskakovali rozvaliny severní zdi a vbíhali do města.

„Jdeme!" zařval Barak. „Jestli si nepospíšíme, přijdeme o všechen boj!"

Kapitola dvacátá čtvrtá

BOJ BYL KRÁTKÝ A V MNOHA PŘÍPADECH i velmi ošklivý. Každá jednotka Garionovy armády byla podrobně instruována Oštěpem a jeho neteří a všichni měli své rozkazy. Neomylně proto postupovali zasněženými a pochodněmi osvětlenými ulicemi města, aby obsadili označené domy. Jiné oddíly se rozestoupily okolo průlomu v severní zdi, uzavřely obrannou linií část města, kterou Oštěp zakreslil na Liselline mapě, a bořily domy a stavěly v ulicích barikády.

První protiútok přišel těsně před rozedněním. Vyjící fanatici, oblečeni do huňatých kožešin, se přiřítili úzkými ulicemi k obranné linii a začali zlézat barikády ze stržených domů, ale narazili jen na zničující déšť šípů ze střech a horních oken. Po strašlivých ztrátách se stáhli.

Když začalo na zasněženém východním horizontu zimomřivě a kalně svítat, bylo i pár posledních ohnisek odporu v uzavřené oblasti zlomeno a severní čtvrť Rheonu se stala bezpečnou. Garion zasmušile stál u rozbitého horního okna jednoho z domů a obhlížel vyčištěný prostor, označující vnější hranici té části města, která se ocitla pod jeho kontrolou. Těla členů Kultu, kteří podnikli onen protiútok, ležela nakupena do nepravidelných groteskních hromad a již je tenkou vrstvou pokrýval sníh.

„Nebyl to zase tak špatný malý boj," prohlásil Barak, jenž vešel do místnosti a stále ještě třímal zakrvácený meč. Odhodil do kouta zprohýbaný štít a přešel rovněž k oknu.

„Na tohle nejsem moc hrdý," odpověděl Garion a ukázal na hromady mrtvých dole. „Zabíjení lidí je velmi špatný způsob, jak změnit jejich smýšlení."

„Garione, to oni začali tuhle válku. Ne ty."

„Ne," opravil ho Garion. „Začal ji Ulfgar. Toho jediného doopravdy chci."

„Potom ti ho tedy přivedeme," ujistil ho Barak a pečlivě si otíral meč kusem zmačkané látky.

Během dne došlo k několika dalším zuřivým protiútokům z města, ale dopadly téměř přesně tak jako ten první. Garionovy pozice byly příliš pevné a příliš dobře chráněny lučištníky, než aby je mohly takovéto ojedinělé výpady nějak ohrozit.

„Oni asi skutečně nebojují dobře ve skupině, že?" zeptal se Durnik z výhodného místa v horním patře onoho polozřiceného domu.

„Nemají pro to tu správnou disciplínu," odpověděl Silk. Drobný muž se rozvaloval v rohu pokoje na zlomeném otomanu a pečlivě loupal ostrým nožíkem jablko. „Coby jednotlivci jsou stateční jako lvi, ale idea jednotné akce se jim pořád ještě ne a ne zabydlet v hlavě."

„Tohle byl ale parádní zásah," pogratuloval Barak Lelldorinovi, jenž vypustil šíp rozbitým oknem.

Lelldorin pokrčil rameny. „Dětská hračka. Hele, tamten chlapík na střeše o pár ulic dál - to už je trochu oříšek." Založil nový šíp, natáhl a vystřelil, vše jediným plynulým pohybem.

„Dostals ho," oznámil Barak.

„Přirozeně."

K večeru se do tábora před hradbami vrátili Polgara a Beldin. „No," prohlásil s určitým uspokojením drsný čaroděj, „s těmi kopiníky si nějakou dobu nemusíte dělat starosti." Natáhl sukovité ruce k jednomu z Yarblekových ohřívadel.

„Ale neublížili jste jim, že ne?" pospíšila si Porenna s otázkou.

„Ne," ušklíbl se. „Jen jsme je nechali trochu zapadnout. Procházeli bažinatým údolím a my jsme do něj svedli řeku. Teď je to místo jeden močál. A oni sedí na ostrůvcích a ve větvích stromů a čekají, až voda opadne.

„A nepostihne to i Brendiga?" zeptal se Garion.

„Brendig projde okolo toho údolí," uklidnila ho Polgara, usazená s šálkem čaje u jednoho z ohřívadel. „Měl by tu za pár dní být." Pohlédla na Vellu. „Ten čaj je vážně vynikající," pochválila.

„Děkuji, paní Polgaro," odpověděla černovlasá tanečnice. Oči měla upřeny na Se'Nedřiny zvlněné měděné vlasy, zářící ve zlatavém světle svíček. Závistivě si povzdychla. „Kdybych měla takový vlasy,

mohl by mě Yarblek prodat za dvojnásobnou cenu.“

„Spokojil bych se i s polovičkou,“ zamručel Yarblek. „Jen abych se vyhnul těm tvejm nožům.“

„Ale. Yarbleku, nebuď jako malej,“ namítla mu. „Vždyť jsem ti toho zas tolik neudělala.“

„No jo, z tebe necrčela krev.“

„Vello, trénovalas nadávky?“ zeptal se Beldin.

Předvedla ukázku - poněkud obsáhlejší.

„Zlepšuješ se,“ pochválil ji.

Po další dva dny pracovali Garionovi vojáci na vršení zátarasů okolo severní části Rheonu podél hranice, vymezené strženými domy, aby tak zabránili protiútokům z této země nikoho. Garion spolu s přáteli to pozoroval z velkého okna vysoko v domě, ze kterého si udělali vrchní velitelství.

„Ať už jim velí kdokoli, zdá se, že nemá moc v malíčku základy strategie,“ poznamenal Yarblek. „Vůbec se nesnaží zablokovat *svou* stranu toho neutrálního pásma, aby nám zabránil postoupit dál do města“

Barak se zamračil. „Vlastně máš, Yarbleku, pravdu. To měl udělat jako úplně první věc hned, když jsme obsadili tuhle čtvrť.“

„Možná je příliš arogantní a nevěří, že bychom mohli zabrat víc jeho domů,“ navrhl Lelldorin.

„Buď to, anebo chystá mimo náš dohled nějaké pasti,“ připojil se Durnik.

„To je taky možné,“ souhlasil Barak. „Víc než jen možné. Možná bysme měli všecko trochu víc naplánovat, než vyrazíme k dalšímu útoku,“

„Než můžeme začít něco plánovat, musíme nejdřív přesně vědět, jaké pasti na nás Ulfgar nastražil,“ upřesnil Oštěp.

Silk si povzdechl a ušklíbl se. „Tak dobrá. Až se setmí, půjdu to zjistit.“

„Tak jsem to nemyslel, Kheldare.“

„No ovšem, že ne.“

„Ale je to výborný nápad. Jsem rád, že jsi to navrhl.“

Něco po půlnoci se Silk vrátil do velkého, loučemi osvětleného pokoje Garionova velitelství. „Venku je hrozně nevlídná noc,“ ozná-

mil drobný muž; celý se třásl a mnul si ruce. Postavil se přímo před krb.

„Tak co, připravili pro nás nějaká překvapení?“ zeptal se ho Barak a pozvedl měděný pohár.

„Ano,“ odpověděl Silk. „Pár bloků od našeho území stavějí zdi, a to vždycky hned za rohem, takže je neuvidíte, dokud nejste přímo u nich.“

„Plus lučišníci a kotle hořící smůly ve všech sousedních domech?“ zeptal se Barak zasmušile.

„Nejspíš.“ Silk pokrčil rameny. „Neměli byste trochu toho piva? Promrzl jsem na kost.“

„Budeme s tím muset něco udělat,“ protáhl Oštěp.

„Mnoho štěstí,“ pronesl kysele Barak a přešel k soudku s pivem. „Já boj ve městě přímo *nesnáším.* Raději mi dejte nějaké pěkné otevřené pole.“

„Ale ve městech zase bejvá největší kořist,“ namítl mu Yarblek.

„To na nic jinýho nemyslíš?“

„Jsme na světě, kamaráde, abysme z toho něco měli,“ odpověděl mu s pokrčením ramen statný Nadrak.

„Mluvíš jako Silk.“

„Vím. Proto jsme taky partneři.“

Celý příští den pokračovalo mírné sněžení. Obyvatelé Rheonu podnikli pár dalších zkusmých útoků na Garionovy obranné pozice, ale z větší části se spokojovali se střílením šípů po všem, co se hýbalo.

Příštího dne dopoledne si našel cestu do města Dejruk. Přelezl zříceniny severní zdi a vešel přímo do domu, odkud Garion řídil vojenské operace. Když vstoupil dovnitř, byla jeho mladá tvář ztrhaná vyčerpáním a těžce oddechoval. „Jak vzrušující,“ dostal ze sebe.

„A co?“ zeptal se ho Garion.

„Uhýbání před šípy.“

„Ví teta Pol, že jsi tady?“

„Nemyslím. Zajímalo mě město, tak jsem prostě přišel.“

„Dostals nás oba do průšvihu, uvědomuješ si?“

Dejruk pokrčil rameny. „Nadávání zase tolik nebolí. A mimochodem, myslel jsem, že bys měl vědět o příjezdu Hettara - bude tu asi

za hodinu. Teď je od nás pár mil jižně.“

„Konečně!“ řekl Garion a oddechl si z plných plic. „Jak ses to dozvěděl?“

„Byl jsem se s koníkem projet. Když je dlouho uvázaný, začne být neklidný. Zkrátka, vyjeli jsme na ten vysoký vršek na jihu a já uviděl přijíždět Algary.“

„Dobrá, pojďme jim naproti.“

„Proč ne?“

Když Garion a jeho mladý přítel vystoupili na vrchol pahorku jižně od Rheonu, spatřili moře algarských klanových bojovníků na koních přelévat se vlnu za vlnou bystrým klusem přes zasněžená blata. Z první řady této záplavy koní a lidí se oddělil jezdec a vyjel na pahorek, jeho jediná dlouhá černá kadeř za nim vlála. „Dobré ráno, Garione,“ pozdravil letmo Hetlar a sesedl. „Doufám, že ses měl dobře.“

„V rámci možností,“ zašklebil se na něj Garion.

„Už tady nahoře sněží.“

Garion se s předstíraným úžasem rozhlédl. „No ne, myslím, že máš pravdu. Až doteď jsem si toho vůbec nevšiml.“

Na pahorek vyjížděl další jezdec, muž v ošuntělém plášti s kápí. „Garione, kde je tvá teta?“ zavolal ten muž v půli cesty nahoru.

„Dědečku?“ vykřikl překvapeně Garion. „Já myslel, že jseš na cestě do Mar Terrinu.“

Belgarat vydal jakýsi ošklivý zvuk. „Byl jsem,“ odpověděl, seskakuje se sedla, „a šlo o naprosto jalovou cestu. Povím ti o tom později. Tak co se tady děje?“

Garion je stručně informoval o událostech několika posledních týdnů.

„No, nenudili jste se,“ poznamenal Hettar.

„Když máš co dělat, čas utíká rychleji.“

„Pol je tedy ve městě?“ zeptal se ho Belgarat.

„Ne. Zůstala se Se'Nedrou a ostatními dámami v táboře, který jsme postavili při příchodu. Fanatici z Kultu podnikají na naše pozice uvnitř neustálé protiútoky, takže jsem si řekl, že pro ně bude bezpečnější zůstat tam.“

„To je rozumné. Co kdybys všechny shromáždil a přivedl je do tábora. Myslím, že potřebujeme probrat pár věcí.“

„Dobrá, dědečku.“

Bylo krátce po poledni, když se shromáždili v hlavním stanu rivanského tábora pod městem.

„Tak co, otče, dokázals objevit něco užitečného?“ zeptala se Polgara Belgarata, když stařec vešel do stanu.

Belgarat se usadil na židlí. „Jen nějaké slibné náznaky, to je všechno,“ odpověděl. „Měl jsem pocit, že Anhegova kopie Ašabskych orákul byla kdysi velice pečlivě zcenzurovana - či spíše hned na počátku. Ty změny se zdají být složkou už původního textu.“

„Proroci si obvykle nezahrávají se svými proroctvími,“ namítla Polgara.

„Ale tenhle ano - obzvláště když některá místa v proroctví tvrdila něco, čemu nechtěl věřit.“

„Kdo to byl?“

„Torak. Poznal jsem skoro okamžitě jeho styl a specifickou stavbu vět“

„Torak?“ vyjekl Garion a ucítil náhlé zamrazení.

Belgarat přikývl. „Existuje jedna stará malloreánská legenda, jež říká, že potom, co Torak zničil Kthol Mišrak, dal si vystavět hrad v Ašabě v Karandských horách. Když tam přesídlil, dostavilo se u něj vytržení a vytvořil Ašabská orákula. Tak jako tak, legenda dále tvrdí, že když extáze přešla, Torak se hrozně rozzuřil. Zřejmě byly v tom proroctví věci, co se mu nelíbily. To mohlo velice dobře vést k oněm úpravám, jichž jsem si všiml. Vždycky nám říkali, že slova dávají smysl událostem. Torak možná věřil, že když změní slova, může změnit i události.“

„Ty to dokážeš?“

„Ne. Ale Torak si byl tak jistý sám sebou, že mohl uvěřit, že to dokáže on.“

„Ale to nás zavedlo do slepé uličky, nebo ne?“ zeptal se Garion s podivným pocitem v žaludku. „Chci říct - když ti Mrinský kodex poradil, abys prohlédl všechna mystéria, a když Ašabská orákula nejsou správná...“ Bezmocně rozhodil ruce.

„Někde musí být původní kopie,“ odpověděl Belgarat s jistotou. „Musí existovat - jinak by mi dal Kodex jiné instrukce.“

„Belgarate, řídíš se jen slepou vírou,“ obvinila ho Se'Nedra.

„Vím," připustil. „To dělám vždycky, když se nemám čeho chytit."

„A cos našel v Mar Terrinu?" zeptala se Polgara.

Belgarat opět vydal něco mezi zaklením a zamručením. „Tamější mniši můžou být velmi dobří v uklidňování duší všech těch povražděných Maragů, ale pokud jde o péči o rukopisy, nejsou k ničemu. V knihovně mají ve střeše díru a kopie Malloreánských evangelií ležela přirozeně na poličce hned pod ní. Byla tak nasáklá, že jsem jen stěží od sebe odlepoval listy; inkoust se roztekl a rozpil. Byla téměř naprosto nečitelná. Promluvil jsem si o tom podrobně s mnichy." Poškrabal si zarostlou tvář. „Vypadá to, že budu muset podniknout trochu delší cestu, abych našel, co potřebuju."

„Takže jsi neobjevil vůbec nic?" zeptal se Beldin.

Belgarat zavrčel. „V orákulech je jedna pasáž, co říká, že se znovu vrátí Bůh Temnoty."

Garion ucítil, jak mu žaludek sevřela ledová ruka. „Torak?" dostal ze sebe. „*Je* to možné?"

„Myslím, že by se to dalo takhle interpretovat, ale jestli je to skutečně tak, proč by si potom dal Torak práci s ničením tolika jiných pasáží? Jestli byla jediným cílem orákul předpověď jeho návratu, očekával bych, že by je celý nadšený nechal beze změny."

„To ale zároveň předpokládáš, že se Znetvořenec řídil rozumem," zavrčel Beldin. „Tenhle rys jsem u něj většinou postrádal."

„Ale ne," odporoval Belgarat. „Všechno, co Torak dělal, bylo dokonale racionální - pokud jsi přijal jeho základní premisu, že je smyslem stvoření on sám. Ne, myslím, že ta pasáž znamená něco jiného."

„Otče, a nedokázals přečíst z těch Malloreánskych evangelií ani jedinou pasáž?" zeptala se ho teta Pol.

„Jen jeden krátký úryvek. Píše se v něm něco o volbě mezi Světlem a Temnotou."

Beldin si odfoukl. „Tak to je něco *skutečně* neobvyklého," řekl. „Mudrci z Kellu neudělali volbu o ničem od té doby, co vznikl svět. Sedí si ve svém úkrytu už celá tisíciletí."

Pozdě následujícího odpoledne se mezi zasněženými kopci na

západě objevila sendarská armáda Garion pocítil zachvěv hrdosti, když statní klidní muži, které vždy pokládal za své krajany, cílevědomě pochodovali směrem k městu Rheon; jeho osud byl nyní zpečetěn.

„Byl bych dorazil dříve," omlouval se generál Brendig, když se k nim připojil, „ale museli jsme obejít ten močál, kde zůstali vězet drasnijští kopiníci."

„Jsou v pořádku?" zeptala se kvapně královna Porenna.

„Absolutně, Vaše Veličenstvo," odvětil jednoruký muž. „Jen nemůžou nikam táhnout, to je vše."

„Kolik odpočinku budou potřebovat tvé jednotky, Brendigu, než budou schopné připojit se k útoku?" zeptal se ho Belgarat.

Brendig pokrčil rameny. „Jeden den by měl stačit, Pradávný."

„To nám poskytne dostatek času na vypracování plánu," řekl stařec. „Ať se tví muži utáboří a pak vás Garion seznámí s tím, jak si tady stojíme."

Na večerní strategické schůzce v koberci přeplácaném stanu nastínili v hrubých obrysech relativně prostý plán útoku. Mandoralleny obléhací stroje budou celý příští den a následující noc pokračovat v ostřelování města. Další ráno podniknou fingovaný útok na jižní bránu, aby odlákali co nejvíce nepřátel od rychle budovaných opevnění uvnitř města Jiný oddíl se přemístí do dobytého území v severní části Rheonu a začne obsazovat jeden po druhém domy na jeho okraji. Další oddíl, poslušen skvělého nápadu generála Brendiga, použije žebříky jako můstky, přeběhne po domech a spustí se za nově budovanými zdmi uvnitř města.

„A nejdůležitější ze všeho je zajmout Ulfgara živého," upozornil Garion. „Musíme z něj dostat nějaké odpovědi. Potřebuju zjistit, jakou roli hrál při únosu mého syna a kde teď je, jestli to vůbec ví."

„A já chci vědět, kolik důstojníků mé armády získal na svou stranu," připojila se královna Porenna

„Vypadá to, že bude muset moc vysvětlovat," poznamenal Yarblek s ošklivým úšklebkem. „V Gar og Nadraku máme spoustu velice zábavnejch způsobů, jak někomu rozvázat jazyk."

„Pol to zařídí," zarazil ho nekompromisně Belgarat. „Dokáže získat odpovědi, aniž bychom se museli uchýlit k těmhle věcem."

„Belgarate, snad jsi nám nezměkl?" zeptal se Barak.

„Ani ne," odpověděl stařec, „ale jestli se tady Yarblek nechá unést, mohlo by to zajít příliš daleko - a těžko se něco dozvíme od mrtvého."

„A co potom?" zeptal se Yarblek dychtivě.

„Co se s ním stane potom, mě nezajímá."

Příštího dne seděl Garion nad mapami v malém prostůrku, odděleném závěsem od zbytku hlavního stanu, a pozorně prohlížel jednu po druhé, pokoušeje se přijít na to, jestli něco přece jen nepřehlédl. Začal mít neodbytný pocit, že celá armáda spočívá přímo na jeho bedrech.

„Garione," ozvala se Se'Nedra, vstoupivší do jeho místnůstky, „dorazili další přátelé."

Garion vzhlédl.

„Brandovi tři synové," oznámila, „a ten sklář Joran."

Garion se zamračil. ,.Co tu dělají?" zeptal se. „Přece jsem jim všem přikázal zůstat na Rivě."

„Tvrdí, že pro tebe mají něco důležitého."

Povzdechl si. „Tak je tedy pošli dovnitř."

Brandovi tři synové v šedém a vážně se tvářící Joran vstoupili dovnitř a uklonili se. Šaty měli zablácené a ve tvářích únavu.

„Belgarione, neporušili jsme vaše příkazy pro nic za nic," pospíšil si Kail s ujištěním, „ale objevili jsme něco velmi důležitého, co musíte vědět."

„Ano? A co to je?"

„Když jste, Vaše Veličenstvo, odplul s armádou z Rivy," začal s vysvětlováním Kailův starší bratr Verdan, „rozhodli jsme se prohledat západní pobřeží ostrova kousek po kousku. Domnívali jsme se, že bychom mohli objevit nějakou stopu, kterou jsme při prvním pátrání přehlédli."

„Mimoto," dodal Brin, „jsme stejně neměli nic jiného na práci."

„Zkratka a prostě," navázal Verdan, „nakonec jsme našli loď, kterou se na ostrov doslali ti Šerekové."

„Jejich loď?" zeptal se Garion a napřímil se. „Myslel jsem, že ať už mého syna unesl kdokoli, použil ji k útěku z ostrova."

Verdan zavrtěl hlavou. „Vaše Veličenstvo, ta loď byla záměr-

ně potopena. Naplnili ji kamením a pak prosekali do dna díry. Propluli jsme nad ní nejméně pětkrát za klidného dne a hladina byla bez vln. Leží na dně asi třicet stop hluboko.“

„Jak se tedy ten únosce dostal z ostrova?“

„Uvažovali jsme stejně, Belgarione,“ řekl Joran. „A tak nás napadlo, jestli přes všechno, co jsme zjistili, není únosce stále ještě na Větrném ostrově. Začali jsme pátrat. A tak jsme objevili toho pastevce.“

„Pastevce?“

„Byl se svým stádem na loukách vysoko na západě ostrova,“ objasňoval Kail. „A neměl nejmenší ponětí, co se stalo ve městě. Zkrátka, zeptali jsme se ho, jestli zhruba v době, kdy byl unesen princ Geran, neviděl něco neobvyklého, a on nám řekl, že přibližně tehdy zahlédl loď, co vplula do zátoky na západním pobřeží, a někdo na ni nastoupil a nesl cosi zabaleného do přikrývky. Pak loď opět vyplula na moře a nějací další lidé zůstali na břehu. Belgarione, šlo o tu samou zátoku, u níž skončila stopa, kterou sledoval Orb.“

„A kam ta loď plula?“

„Na jih.“

‚A Belgarione, ještě něco,“ dodal Joran. „Ten pastevec si byl jistý, že ta loď je nyissijská.“

„Nyissijská?“

„Byl si tím naprosto jist. Dokonce nám popsal i hadí vlajku, pod kterou plula“

Garion okamžitě vyskočil na nohy. „Počkejte okamžik,“ vyzval je. Pak přešel k závěsu. „Dědečku, teto Pol, mohli byste sem na moment?“

„Co se děje, drahý?“ zeptala se Polgara, když spolu se starým čarodějem vstoupila do Garionovy narychlo zřízené úřadovny; vzápětí za nimi tam zvědavě nakoukl i Silk.

„Opakuj jim to,“ vyzval Garion Kaila.

Brandův druhorozený jim stručně znovu vylíčil, co právě řekli Garionovi.

„Tak Salmissra?“ nadhodila Polgara a pohlédla na otce.

„Ne nutně ona. Pol. Nyissa je plná intrik a královna nestojí za všemi z nich - a zvlášť ne po tom, cos jí udělala.“ Zamračil se. „Proč

by měli Šerekové opustit jednu ze svých lodí a přestoupit na palubu nyissijské kocábky? To přece nedává smysl.“

„Další otázka, kterou položíme Ulfgarovi, až ho dostaneme do rukou,“ ozval se Silk.

Následujícího jitra velký oddíl vojska, vytvořený ze všech jednotek shromážděných k obléhání, začal přecházet přes údolí jižně od města a zamířil k příkrému vrchu, kde se tyčil Rheon. Vojáci okázale nesli žebříky a beranidla, aby přesvědčili obránce, že se jedná o hlavní útok.

Avšak v městské čtvrti okupované Garionovým vojskem provedl Silk další početnou armádu ranním šerem přes střechy, aby zlikvidovali lučištníky Kultu a vyřídili muže obsluhující kotle s vroucí smůlou, usídlené v domech na druhé straně chvatně zbudovaných zdí, které měly zabránit v přístupu do zbývajících částí města.

Garion s Barakem a Mandorallenem po boku čekal v zasněžené uličce poblíž hranice okupovaného uzemí. „Tuhle část boje nenávidím,“ řekl nervózně. „To čekání.“

„Musím arci připustiti, že rovněž já shledávám tento klid před bitvou nepříjemným,“ opáčil Mandorallen.

„Myslel jsem, že Arenďané zbožňují bitvy,“ zakřenil se na přítele Barak.

„Jestiť to naše milené povyražení,“ připustil statný rytíř, zkoumaje jednu z přezek svého brnění. „Leč toto čekání před srážkou s nepřítelem jest protivno. Smutné, arci i melancholické myšlénky mysl od jejího hlavního poslání hrubě odvádějí.“

„Mandorallene,“ rozesmál se Barak, „jaks mi chyběl.“

Nezřetelná silueta Yarbleka se k nim blížila ulicí, až se k nim připojil. Dnes odložil svůj plstěný zimník; nyní měl na sobě těžký ocelový krunýř a třímal ošklivě vyhlížející válečnou sekyru. „Všichni připravený,“ oznámil jim tiše. „Můžem začít hned, jak nám ten zakrslej zlodějíček dá signál.“

„Jseš si jistý, že tví muži dokážou ty zdí strhnout?“ zeptal se ho Barak.

Yarblek přikývl. „Ti chlápci neměli dost času, aby ty kameny stmelili maltou,“ řekl. „Naše háky hradby strhnou za pár minut“

„Zdáš se na tuhle výzbroj obzvlášť pyšný.“ poznamenal Barak.

Yarblek pokrčil rameny. „Už dávno jsem přišel na to, že nejlepší způsob, jak se dostat přes zeď, je ji strhnout.“

„V Arendii dáváme arci přednost beranidlům,“ ozval se Mandorallen.

„Ty taky nejsou špatný,“ přitakal Yarblek, „ale je s nima ta potíž, že jseš přímo pod zdí, když spadne. Nikdy jsem nebyl příliš nadšenej vyhlídkou na kameny, co mi bubnujou na hlavu.“

Čekali.

„Viděl někdo Lelldorina?“ zeptal se Garion.

„Je se Silkem,“ odpověděl Barak. „Myslel si, že se střech uvidí víc cílů.“

„Vezdy je pln nadšení a píle,“ pousmál se Mandorallen. „Nicméně musím připustiti, že oko mé bohdá nespatřilo v luku jemu rovného.“

„A je to tady,“ upozornil Barak a ukázal na hořící šíp, jenž se vznesl vysoko nad střechy. „To je náš signál.“

Garion se zhluboka nadechl a narovnal v ramenou. „Dobrá. Mandorallene, zatrub na roh a dáme se do toho.“

Břeský zvuk Mandorallenova rohu zaplašil ticho. Garionova armáda se vyřítila z každé ulice i aleje a začal rozhodující útok na Rheon. Rivané, Algarové, Nadraci i statní Sendařané vyrazili s obnaženými zbraněmi z obsazeného území a hnali se křupajícím sněhem. Vpředu běžely tři č*ety* Yarblekových žoldnéřů v černých kožených oděvech; v rukou třímali své strhávací háky.

S Barakem po boku Garion přelezl přes zrádně podjíždějící trosky domů, stržených k vytvoření obranné linie, a přes napůl zmrzlá a šípy probodaná těla vojáků Kultu, kteří padli již dříve. Určitý - i když ne velký - počet fanatiků unikl kvapné prohlídce domů naproti obranné linii, již provedli Silkovi muži, a ti teď začali útočící jednotky zoufale zasypávat šípy. Na Brendigův kvapný rozkaz oddíly Sendařanů změnily směr a vtrhly do každého z domů, aby tyto zbylé obránce vzápětí bryskně zlikvidovaly.

Scéna za obrannou linií byla jedním velkým zmatkem. Postupujíc za zdí spuštěných štítů vyčistila Garionova armáda ulice od zpanikařených členů Kultu. Vzduch zhoustl šípy a kletbami a několik domů již zachvátily plameny až po střechu.

Přesně podle Yarblekovy předpovědi se kvapně navršené hradby, blokující v několika řadách ulice, snadno zhroutily, když je přelétly tucty háků a zakously se do jejich odvrácených stěn.

Jejich nezadržitelný postup pokračoval a vzduch rozechvěl kovový třesk mečů. Garion se v tom zmatku nějak ztratil Barakovi a zjistil, že bojuje bok po boku vedle Durnika v nějaké úzké uličce. Kovář neměl ani meč ani sekyru, ale místo toho se oháněl velkým těžkým kyjem. „Já prostě nerad do lidí sekám," vysvětlil a srazil jediným silným úderem urostlého protivníka. „Když praštíš někoho kyjem, je slušná šance, že nezemře, a taky při tom neteče tolik krve."

Probíjeli se stále hlouběji do města a demoralizované obyvatele hnali před sebou. Zvuky prudkého boje z jižního konce města jim oznámily, že Silk se svými muži dosáhl jižní hradby a otevřel brány, takže vpustil do města nastoupené vojsko, jehož fingovaný útok osudně rozdělil síly Kultu.

A pak se Garion s Durnikem probili z uličky na široké zasněžené hlavní náměstí Rheonu. Všude tam zuřil boj muže proti muži, jen na východní straně silný oddíl fanatiků těsně obklopoval vůz s vysokými koly. Na voze stál vousatý muž v narezlém kaftanu.

Jeden hubený Nadrak s lehkým oštěpem v ruce se zaklonil, zamířil a mrštil svou zbraň přímo na muže na voze. Vousáč však pozdvihl zvláštním gestem ruku a Nadrakův oštěp náhle uhnul vpravo, aby neškodně zazvonil na zasněžené dlažbě. Garion zřetelně uslyšel i ucítil šumivý zášleh, jenž mohl znamenat jen jedno. „Durniku!" zavolal. „Ten muž na voze. To je Ulfgar!"

Durnikovi se zúžily oči. „Garione, jdeme pro něj," řekl.

Garionův vztek na toho cizáka, který vyvolal celou tuto válku a krveprolití a ničení, v něm náhle narostl na nesnesitelnou míru a jeho hněv našel odezvu u Orbu na jílci jeho meče. Orb se rozzářil a svítící meč Železné ruky náhle zasvítil stravujícím modrým plamenem.

„Tam! To je rivanský král!" zaječel čemovousý muž z vozu. „Zabte ho!"

Na okamžik se Garionovy oči střetly s očima muže na voze. Byla v nich nenávist a současně i úžas a zoufalý strach. Ale to se už ke Garionovi prodíralo břečkou asi tucet fanatiků s pozdviženými meči,

slepě poslušných rozkazu svého vůdce. Náhle však začali jeden po druhém padat do rozměklého sněhu náměstí, kde se svíjeli a škubali sebou; do jejich řad se snášel šíp za šípem.

„Hou, Garione!“ zahalekal bezstarostně Lelldorin z blízké střechy a jeho ruce se jen míhaly, jak vypouštěl střely na útočící fanatiky.

„Hou, Lelldorine!“ vrátil mu pozdrav Garion a vpadl mezi kožešinami oděné muže, mávaje kolem sebe planoucím mečem. Pozornost oddílu okolo vozu se plně soustředila na hrůzný zjev rozzuřeného krále Rivy a na jeho legendami opředený meč. Proto si nevšimli kováře Durnika, který se nahrbeně plížil podél zdi blízkého domu.

Muž na voze zdvihl ruku do výše, uchopil ze vzduchu kouli čistého ohně a zuřivé ji vrhl na Gariona. Garion odrazil planoucí čepelí ohnivý míč stranou a pokračoval ve svém výhružném postupu, uštědřuje strašlivé rány zděšeným mužům v kožešinách, jež mu stáli v cestě, aniž by přitom odvrátil pohled od smrtelně blednoucího vousáče. Ulfgar, jenž očividně propadal panice, opět zvedl ruku, ale náhle jako kdyby po hlavě skočil dolů z vozu přímo do hnědé břečky; to ho do týla ostře udeřil Durnikův kyj.

Když vůdce Kultu padl, ozval se z mnoha hrdel zoufalý výkřik. Několik jeho mužů se spěšně pokusilo zvednout jeho bezvládné tělo, ale Durnikův kyj je s hvízdáním a svištěním srazil. Jiní se pokusili zformovat živou zeď, aby zabránili Garionovi dojít k tělu, ležícímu tváří dolů ve sněhu, ale Lelldorinův neutuchající déšť šípů rozpustil střed této kožešinové hradby. Garion, cítě se podivně vzdálený a nedotčený těmi jatkami, vešel přímo do středu dezorganizovaných fanatiků, kteří přežili, a oháněl se svým obrovitým mečem v širokých rozmáchlých obloucích. Téměř ani necítil odporné záškuby, jak jeho meč drtil kosti a sekal maso. Když jich pobil asi půl tuctu, jejich šik se rozpadl a rozutekli se.

„Je naživu?“ zasupěl Garion na kováře.

Durnik bezvládného Ulfgara obrátil a profesionálně mu odhrnul víčko. „Pořád je s námi,“ řekl. „Praštil jsem ho dost opatrně.“

„Dobrá,“ uspokojil se Garion. „Tak ho spoutej - a taky mu zavaž oči.“

„Proč oči?“

„Oba jsme viděli, že použil magii, takže už známe odpověď na jednu z našich otázek, ale domnívám se, že dělat podobné věci může být trochu obtížné, když nevidíš, na koho a kam míříš.“

Durnik o tom chvíli přemýšlel, zatímco spoutával bezvědomému muži ruce. „No jo, myslím, že máš pravdu. To by bylo skutečná těžké.“

Kapitola dvacátá pátá

PÁD ULFGARA ZLOMIL ODPOR MEDVĚDÍHO kultu. Přestože ještě pár zuřivců pokračovalo v boji, většina ostatních odhodila zbraně a vzdala se. Garionova armáda je hrozivě obklíčila a hnala zasněženými a zakrvácenými ulicemi na hlavní náměstí.

Silk s Oštěpem krátce vyslechli jakéhosi zasmušilého zajatce s krvavým obvazem kolem hlavy a pak se připojili ke Garionovi a Durnikovi, kteří stáli a hleděli na svého stále ještě bezvědomého vězně. „To je on?“ zeptal se zvědavě Silk a mimovolně si leštil jeden z prstenů o předek svého šedého kabátce.

Garion přikývl.

„Ani nevypadá tak impozantně, co?“

„Tenhle velký kamenný dům je jeho,“ řekl Oštěp a ukázal na čtvercovou budovu s červenou střechou.

„Už není,“ odpověděl Garion. „Teď je můj.“

Oštěp se krátce usmál. „Měli bychom ho pořádně prohledat,“ řekl. „Lidé někdy zapomenou zničit důležité věci.“

„A hned tam můžeme Ulfgara zanést,“ doplnil Garion. „Potřebujeme ho vyslechnout a tenhle dům je stejně dobrý jako každý jiný.“

„Skočím pro ostatní,“ nabídl se Durnik a sundal si svou mísovitou přilbu. „Myslíte, že je už bezpečné přivést do města Pol a ostatní dámy?“

„Nejspíše ano,“ odpověděl Oštěp. „Poslední odpor je už jen v jihovýchodní části města.“

Durnik přikývl a cinkaje zbrojí se vydal přes naměstí.

Garion, Silk a Oštěp zvedli bezvládné tělo muže s černým vousem a nesli ho do reprezentativního domu, před nímž vlála na stožáru medvědí vlajka. Když stoupali po schodišti, pohlédl Garion na rivanského vojáka strážícího nějaké zubožené vězně, bědně ležící ve sněhové břečce. „Udělal bys mi laskavost?“ zeptal se šedě oděného

muže.

„Zajisté, Vaše Veličenstvo," řekl voják a zasalutoval.

„Odstraň to." Garion ukázal bradou na stožár s vlajkou.

„Hned, Vaše Veličenstvo," zašklebil se voják. „Mělo mě to samo napadnout."

Vystoupili s Ulfgarem ke vchodu a prošli lakovanými dveřmi. Pokoj za nimi byl luxusně zařízen, ale většina židlí byla převržena a všude se válely listy pergamenu. Velký zmačkaný balík listin byl nacpán do prostorného kamenného krbu, vestavěného do protější zdi, ale oheň v něm vyhasl.

„Výborně," zamumlal Oštěp. „Vyrušili jsme ho, než stačil něco spálit."

Silk se rozhlížel kolem. Na zdech visely bohaté, pestře zbarvené gobelíny a zelený koberec vynikal tloušťkou a jemností. Všechna křesla byla potažena červeným sametem a podél zdi stály nezapálené svíce ve stříbrných svícnech. „Zařídil si to tu přepychově, co?" zamumlal drobný muž, když bez okolků pohodili vězně v nazrzlém kaftanu do jednoho kouta.

„Seberme ty dokumenty," vyzval je Oštěp. „Chci si je projít."

Garion sundal svůj meč, odhodil na zem přilbu a vysoukal se z těžké zbroje. Pak se unaveně natáhl na měkkou pohovku., Jsem naprosto vyřízený," řekl. „Cítím se, jako kdybych týden nespal."

Silk pokrčil rameny. „To je jedna ze slastí velitele."

Otevřely se dveře a vešel Belgarat. „Durnik říkal, že vás najdu tady," utrousil a odhrnul kápi svého ošuntělého pláště. Přešel pokoj a lehce nakopl zhroucenou postavu v koutě. „Není mrtvý, že ne?"

„Ne," odpověděl Garion. „Durnik ho svým kyjem jen uspal, nic víc."

„Proč má zavázané oči?" zeptal se stařec, hledě na pásku z modrého plátna, kterou měl zajatec přes tvář.

„Než jsme ho zajali, použil magii. Myslel jsem, že nebude na škodu mu zakrýt oči."

„To záleží na tom, jak je dobrý. Durnik poslal vojáky pro ostatní a pak se vydal do tábora pro Pol a další ženy."

„Můžeš ho probudit?" zeptal se Silk.

„Necháme to na Pol. Umí to přece jen jemněji a nechtěl bych

náhodou něco pokazit.“ Trvalo ještě asi tři čtvrtě hodiny, než se konečně všichni shromáždili v zeleném pokoji. Belgarat je přejel pohledem a pak se usadil do židle s rovným opěradlem přímo před zajatce. „Tak dobrá, Pol,“ pronesl mrazivě. „Probuď ho.“

Polgara si rozepjala modrý plášť, klekla vedle vězně a vzala jeho hlavu do dlaní. Garion uslyšel tiché šustění a ucítil jemné pulsování. Ulfgar zasténal.

„Dejte mu ještě pár minut,“ řekla a vstala.“Pak můžete začít s výslechem.“

„Určitě bude chtít dělat potíže,“ předpověděl Brin s širokým úšklebkem.

„Byl bych příšerně zklamaný, kdyby nedělal,“ ozval se Silk, prohrabávající se zásuvkou ve velkém lakovaném sekretáři.

„Vy barbaři, vy jste mě oslepili?“ zeptal se Ulfgar slabým hlasem a snažil se napřímit

„Ne,“ odpověděla mu Polgara. „Máš jen zakryté oči, abychom ti zabránili v nějaké nepravosti.“

„Takže mí věznitelé jsou ženy?“ V hlase vousáče zaznělo pohrdání.

„Tady je taky jedna,“ zasyčela Se'Nedra a porozhalila svůj temně zelený plášť. Byl to tón jejího hlasu, jenž varoval Gariona a zachránil zajatci život. S planoucíma očima vytrhla jednu z dýk z Vellina opasku a skočila k nevidoucímu muži s napřaženou blyštící se čepelí. Garion ji v poslední chvíli uchopil za zdviženou paži a vykroutil jí nůž z dlaně.

„Vrať mi ho!“ vykřikla

„Ne, Se'Nedro.“

„Ukradl mi dítě!“ zaječela. „Zabiju ho!“

„Ne, nezabiješ. Když mu podřízneš hrdlo, tak už z něj nedostaneme žádné informace.“ Stále ji jednou rukou svíral a druhou podal dýku zpět Velle.

„Ulfgare, máme pro tebe pár otázek,“ obrátil se Belgarat k vězni.

„Tak to si hodně dlouho počkáte na odpovědi.“

„Jsem hrozně rád, že to řekl,“ zamumlal Hettar. „Tak kdo chce začít s mučením?“

„Dělejte si, co chcete," zasyčel Ulfgar. „Co bude s mým tělem, mě nezajímá."

„Uděláme všechno, abysme tě přesvědčili o opaku," pronesla Vella hrůzně sladkým hláskem a zkoušela palcem ostří své dýky.

„Belgarate, a co bys vlastně chtěl vědět?" zeptal se Dejruk a otočil se od zvědavého zkoumání bronzové sochy stojící v rohu. „Jestli chceš, můžu ti odpovědět za něj."

Belgarat pronikavě pohlédl na světlovlasého hocha. „Ty víš, co je v jeho mysli?" zeptal se překvapeně.

„Víceméně ano."

„Kde je můj syn?" zeptal se kvapně Garion.

„To je jedna z věcí, kterou neví," odpověděl Dejruk. „S tím únosem nemá vůbec nic společného."

„Kdo to tedy udělal?"

„Není si jist, ale myslí, že Zandramas,"

„Zandramas?"

„To jméno nás nepřestává pronásledovat, co?" ozval se Silk.

„Ví, kdo je Zandramas?"

„Vlastně ne. Jeho jméno jen zaslechl od svého Mistra."

„A kdo je jeho Mistr?"

„Bojí se pomyslet dokonce i na jeho jméno," řekl Dejruk. „Ale jde o nějakého muže s obličejem plným skvrn."

Vězeň sebou zoufale zmítal a pokoušel se vykroutit z provazů, které ho poutaly. „Lže!" zaječel. „Jsou to samé lži!"

„Ten muž sem byl vyslán svým Mistrem, aby zajistil, že se Se'Nedrou nebudete mít žádné děti," pokračoval Dejruk, neberoucí ohled na vřískajícího zajatce, „anebo dohlédnout, že když je mít budete, tak nebudou žít. Za tím únosem, Belgarione, být ale nemohl. Kdyby se do dětského pokoje v Rivě vloupal *on*, tak by tvého syna zabil, a ne unesl."

„Odkud tedy přišel?" zeptala se zvědavě Lisella a shrnula si svůj rudý plášť. „Stále nedokážu určit jeho přízvuk."

„To možná proto, že ve skutečnosti není člověk," řekl jí Dejruk „Alespoň ne úplně. V jeho vzpomínkách je, že kdysi býval jakýmsi zvířetem."

Všichni zůstali zírat nejprve na chlapce a pak pohlédli na Ulf-

gara.

V tom okamžiku se opět otevřely dveře a do pokoje vešel hrbatý Beldin. Chtěl něco říct, ale při pohledu na spoutaného zajatce se zavázanýma očima zmlkl. Prokulhal místností, naklonil se a sňal modré plátno z mužových očí, aby mu mohl pohlédnout do tváře. „No tak, pse," pronesl. „Kde se bereš tak daleko od své boudy?"

„Ty!" zasípal Ulfgar a tvář mu náhle zbělela jak papír.

„Až Urvon zjistí, jaks to tady všechno zfušoval, dá si tvoje srdce k snídani," oznámil mu Beldin mile.

„Ty ho znáš?" zeptal se ostře Garion.

„My se známe už dlouho, velice dlouho, že, Harakane?"

Vězeň po něm plivl.

„Vidím, že pořád potřebuješ trochu společenské výchovy," zašklebil se Beldin.

„Kdo to je?" chtěl vědět Garion.

„Jmenuje se Harakan. Je to malloreánský Grolim - jeden z Urvonových psů. Když jsem ho viděl naposled, kňučel a plazil se Urvonovi u nohou."

Pak zcela náhle jejich zajatec zmizel.

Beldin vychrlit proud hrubých nadávek. Pak se rovněž ztratil.

„Co se stalo?" vyjekla Se'Nedra. „Kam zmizeli?"

„Možná, že Beldin zase není takový chytrák, jak jsem si myslel," řekl Belgarat. „Měl nechat tu pásku přes oči na pokoji. Náš vězeň se translokoval z budovy."

„Ty bys to dokázal?" zeptal se Garion nevěřícně. „Bez toho, že bys viděl místo, kam se chceš dostat?"

„Je to velmi, velmi nebezpečné, ale zdá se, že Harakan byl naprosto zoufalý. Beldin ho pronásleduje."

„Chytne ho, že ano?"

„Těžko říct"

„Pořad se ho chci zeptat na spoustu věcí."

„Můžu ti na ně odpovědět za něj, Belgarione," ujistil ho poklidně Dejruk.

„Chceš říct, že pořád ještě znáš jeho mysl - dokonce i když tu už není?"

Dejruk přikývl.

„Tak raději začni, Dejruku, pěkně od začátku," navrhla Polgara.

„Dobře. Tenhle Harakan - myslím, že je to jeho skutečné jméno -sem přisel, protože ho jeho Mistr, ten, kterému Beldin říká Urvon, sem poslal, aby si zajistil, že Belgarion se Se'Nedrou nebudou mít nikdy žádné děti. Harakan přišel sem a ovládl Medvědí kult. Nejprve rozšířil různé pomluvy o Se'Nedře a doufal, že by to mohlo donutit Belgariona ji zapudit a oženit se s nějakou jinou. Ale když se doslechl, že Se'Nedra čeká dítě, najal někoho, kdo se ji pokusil zabít. Když ani to, jak pochopitelně víme, nevyšlo, začal propadat panice. Měl příšernou hrůzu z toho, co mu udělá Urvon, když ho zklame. Jednou zkusil získat kontrolu nad Se'Nedrou, když spala, a donutit ji zadusit vlastní dítě, ale někdo - a on neví, kdo to byl - zasáhl a překazil mu to."

„To byla Poledra," zamumlal Garion. „Byl jsem tu noc u toho."

„A tehdy ho napadlo zabít Branda a hodit vinu na krále Anhega?" zeptal se generál Brendig.

Dejruk se lehce zamračil. „Vražda Branda byla jen náhoda," odpověděl. „Podle toho, co Harakan připravoval, se Brand jen náhodou vyskytl zrovna tam a přistihl fanatiky na chodbě, právě když chtěli spáchat to, proč je poslal na Rivu."

„A co to bylo?" zeptala se ho Se'Nedra.

„Zrovna šli do královských komnat zabít tebe a tvé dítě."

Zbledla

„A pak měli spáchat sebevraždu. A *tohle* mělo vyvolat válku mezi Belgarionem a králem Anhegem. Tak jako tak, nevyšlo to. Místo tebe a tvého dítěte zabili Branda a navíc jsme odhalili, že není vinen Anheg, ale Kult. Neodvážil se vrátit zpět k Urvonovi a přiznat se mu, že zklamal. Pak Zandramas unesl tvé dítě a unikl s ním z Větrného ostrova. A Harakan ho nemohl sledovat, protože Belgarion, jakmile zjistil, co se stalo, vytáhl na Rheon. Takže tu byl chycen a s tvým dítětem prchá Zandramas."

„Ta nyissijská loď!" zvolal Kail. „Belgarione, Zandramas unesl tvého syna a pak vyplul k jihu a nechal nás bloudit zde v Drasnii."

„A co ten příběh, který jsme dostali z toho fanatického Šereka hned po únosu?" zeptal se Brin.

„Členové Medvědího kultu nebývají obvykle žádní mudrcové," odpověděl Kail. „Myslím, že tomuhle Zandramasovi asi nedalo moc práce přesvědčit ty Šereky, že se únos děje na Harakanův rozkaz, a všechen ten blábol o tom, jak bude princ vychován Kultem a jak jednoho dne vznese nárok na rivanský trůn, je jen žvást, kterému mohli uvěřit pouze takoví pošetilci."

„Proto je taky nechal na ostrově." řekl Garion. „Počítal, že zajmeme alespoň jednoho z nich a dostaneme z něj tuhle pečlivě připravenou povídačku, která nás zavede sem do Rheonu, zatímco Zandramas si klidně odpluje s mým synem na jih."

„Zdá se, že jsme byli všichni velice pečlivě zmanipulováni," poznamenal Oštěp rozřazuje pergameny, které si rozložil na leštěný stůl. Jak Harakan, tak i my ostatní."

„Ale my taky dokážeme být mazaní," řekl Belgarat. „Myslím, že Zandramas neví, že Orb dokáže sledovat Geranovu stopu. Když si pospíšíme, můžeme toho zručného manipulátora ještě dostihnout a překvapit ho."

„Ale přes vodu to nejde," oznámil lakonicky suchý hlas v Garionově mysli.

„Cože?"

„Orb nemůže sledovat stopu tvého syna přes vodu. Země zůstává na místě. Voda se pohybuje - větry, přílivy a podobné záležitosti."

„Jsi si jistý?"

Ale hlas už byl pryč.

„Dědečku, je tu problém," ozval se Garion. „Orb nedokáže sledovat stopu přes vodu."

„A jak to víš?'

Garion si poklepal na čelo. *„On* mi to právě řekl."

„To věci ovšem trochu komplikuje."

„Ani moc ne," odporoval Silk. „Je jen velmi málo míst, kde může nyissijská loď přistát bez toho, aby ji prohledali od kýlu po stěžeň. Většina panovníků není příliš nadšena myšlenkou, že by se v jejich královstvích objevily drogy a jedy. A Zandramas jistě nechce vplout do některého přístavu a být zatčen s následníkem rivanského trůnu na palubě."

„Ale podél arendského pobřeží je mnoho skrytých zátok," namítl Lelldorin.

Silk potřásl hlavou. ,.To mi nesedí," odporoval. „Myslím, že ta loď zůstane na širém moři. Jsem si jist, že se Zandramas chce dostat od Alornských království co možná nejdál - a co možná nejrychleji. Kdyby ten úskok, co nás vylákal sem do Rheonu, náhodou nezabral, vyslal by Garion každého muže a každou loď na Západě pátrat po svém synovi."

„A co jižní Kthol Murgos?" navrhl generál Brendig.

Oštěp se zamračil. „Ne," řekl. „Dole probíhá válka a podél celého západního pobřeží hlídkují murgské lodě. Jediným bezpečným místem pro nyissijskou loď je samotná Nyissa"

„Což nás přivádí zpět k Salmissře," připomenula Polgara.

„Paní Polgaro, myslím, že kdyby se do toho zapletla tamější oficiální místa, mí lidé by se o tom doslechli," řekl Oštěp. „Salmissřin palác mám dobře podchycený. Přímé rozkazy by vyšly od Sadiho, Salmissřina hlavního eunucha, a toho neustále střežíme. Mám dojem, že tentokrát je královský palác nevinen."

Dveře se otevřely a vstoupil Beldin, tváře se jako kakabus. „U bohů!" zaklel. „Ztratil jsem ho!"

„Tak ztratil?" protáhl Belgarat. „A jak?"

„Když se dostal na ulici, proměnil se v jestřába. Byl jsem mu už za ocasem, ale vlétl do mraků a tam opět změnil podobu. Když vylétl, zamíchal se do hejna hus letících k jihu. Jak mě ty husy zahlédly, pochopitelně se s kejháním rozlétly na všechny strany. Nedokázal jsem rozeznat která z nich je on."

„Už nejspíš stárneš."

„Co kdybys, Belgarate, zavřel hubu?"

„Stejně nám na něm už nezáleží," pokrčil rameny Belgarat. „Všechno, co jsme od něj chtěli zjistit, už víme."

‚Myslím, že bych dal přednost tomu, aby byl bezpečně mrtev. Když už nic jiného, ztráta jednoho z oblíbených psů by Urvona rozvzteklila - a kvůli tomu bych kdykoli prošel světa kraj."

„Proč mu říkáš 'pes'?" zeptal se zvědavě Hettar.

„Protože je jeden z Čandimů - a to právě jsou Torakovi psi."

„Nemohl bys nám to trochu vysvětlit?" zeptala se ho královna

Porenna.

Beldin se zhluboka nadechl, aby ovládl svůj doznívající hněv. „Nejde o nic složitého.“ řekl. „Když postavili v Mallorei Kthol Mišrak, Torak pověřil jisté Grolimy úkolem střežit město. Aby to mohli dělat, stali se z nich psi.“

Garion se otřásl, jak se mu s bolestnou jasností vrátila vzpomínka na obrovské psí obludy, se kterými se střetli ve Městě Noci.

„No a pak,“ pokračoval Beldin, „po bitvě u Vo Mimbre, když se Torak na mnoho staletí propadl do spánku, přišel do zakázané oblasti u ruin Urvon a podařilo se mu přesvědčit část smečky, že jedná na příkaz starého Znetvořence. Vzal je s sebou zpět do Mal Yasky a postupně změnil zpět v Grolimy, i když jich přitom musel polovinu pozabíjet. Ale oni si stejně dál říkají Čandimové - jakýsi tajný řád uvnitř Grolimské církve. Jsou absolutně věrní Urvonovi. A jsou to velmi slušní čarodějové, navíc trochu fušují i do kouzel. Ale na druhou stranu pod tím vším zůstali pořád ještě psi - velmi poslušní a mnohem nebezpečnější ve smečkách než jako jednotlivci.“

„Jak zajímavá odbočka,“ poznamenal Silk a vzhlédl od svitku pergamenu, který objevil v jednom ze sekretářů.

„Máš dost nenechavý jazyk, Kheldare,“ prohlásil nedůtklivě Beldin. „Jak by se ti líbilo, kdybych ti ho nechal zdřevěnět?“

„Ne, díky, takhle je to, Beldine, celkem v pořádku.“

„Dobrá, Belgarate, co teď?“ zeptala se královna Porenna.

„Teď? Teď se přirozeně vydáme za Zandramasem. Tenhle podvod s Kultem nás pěkně zdržel, ale to doženeme.“

„Na to můžeš vzít jed,“ pronesl Garion. „Už jednou jsem se s Dítětem Temnoty vypořádal, a když budu muset, udělám to znovu.“ Obrátil se zpět k Dejrukovi. „Nevíš náhodou, proč chce Urvon mého syna zabít?“

„Jde o něco, co objevil v jakési knize. Ta kniha říká, že jestli tvůj syn někdy padne do rukou Zandramase, tak ho ten Zandramas bude schopen k něčemu zneužít. Ať už jde o cokoli, Urvon by raději zničil celý svět, než aby to dopustil.“

„A co by vlastně Zandramas mohl spáchat?“ zeptal se Belgarat a oči mu zaplanuly zájmem.

„Harakan neví. Vše, co ví, je, že nesplnil úkol, kterým ho Ur-

von pověřil.“

Belgarat se pomalu začal usmívat a jeho úsměv byl mrazivý. „Myslím, že už nemusíme marnit čas honěním Harakana,“ řekl.

„Nechat ho?“ vykřikla Se'Nedra. „Po tom všem, co nám udělal?“

„Urvon se o něj postará za nás a Urvon mu udělá věci, o kterých ani nevíme, že existují.“

„Kdo je ten Urvon?“ zeptal se generál Brendig.

„Torakův třetí žák,“ odpověděl Belgarat. „Byli tři - Ktačik, Zedar a Urvon. Ale zbyl už jen jeden.“

„Pořád ale nevíme nic o Zandramasovi,“ řekl Silk.

„Pár věcí přece jen známe. Například víme, že Zandramas je teď Dítětem Temnoty.“

„Ale Belgarate, to přece nesedí,“ zamručel Barak. „Proč by se měl Urvon stavět proti Dítěti Temnoty? Jsou přece na stejné lodi, nebo snad ne?“

„Očividně ne. Začíná to vypadat, jako kdyby na druhé straně docházelo k rozkolu.“

„To je vždy užitečné.“

„Ale rád bych o tom věděl něco bližšího, než si začnu mnout ruce.“

Trvalo až do pozdního odpoledne, než zlomili v jihovýchodní části na mnoho staletí propadl do spánku, přišel do zakázané oblasti u ruin Urvon a podařilo se mu přesvědčit část smečky, že jedná na příkaz starého Znetvořence. Vzal je s sebou zpět do Mal Yasky a postupně změnil zpět v Grolimy, i když jich přitom musel polovinu pozabíjet. Ale oni si stejně dál říkají Čandimové - jakýsi tajný řád uvnitř Grolimské církve. Jsou absolutně věrní Urvonovi. A jsou to velmi slušní čarodějové, navíc trochu fušují i do kouzel. Ale na druhou stranu pod tím vším zůstali pořád ještě psi - velmi poslušní a mnohem nebezpečnější ve smečkách než jako jednotlivci.“

„Jak zajímavá odbočka,“ poznamenal Silk a vzhlédl od svitku pergamenu, který objevil v jednom ze sekretářů.

„Máš dost nenechavý jazyk, Kheldare,“ prohlásil nedůtklivě Beldin. „Jak by se ti líbilo, kdybych ti ho nechal zdřevěnět?“

„Ne, díky, takhle je to, Beldine, celkem v pořádku.“

„Dobrá, Belgarate, co teď?“ zeptala se královna Porenna.

„Teď? Teď se přirozeně vydáme za Zandramasem. Tenhle podvod s Kultem nás pěkně zdržel, ale to doženeme.“

„Na to můžeš vzít jed,“ pronesl Garion. „Už jednou jsem se s Dítětem Temnoty vypořádal, a když budu muset, udělám to znovu.“ Obrátil se zpět k Dejrukovi. „Nevíš náhodou, proč chce Urvon mého syna zabít?“

„Jde o něco, co objevil v jakési knize. Ta kniha říká, že jestli tvůj syn někdy padne do rukou Zandramase, tak ho ten Zandramas bude schopen k něčemu zneužít. Ať už jde o cokoli, Urvon by raději zničil celý svět, než aby to dopustil.“

„A co by vlastně Zandramas mohl spáchat?“ zeptal se Belgarat a oči mu zaplanuly zájmem.

„Harakan neví. Vše, co ví, je, že nesplnil úkol, kterým ho Urvon pověřil.“

Belgarat se pomalu začal usmívat a jeho úsměv byl mrazivý. „Myslím, že už nemusíme marnit čas honěním Harakana,“ řekl.

„Nechat ho?“ vykřikla Se'Nedra. „Po tom všem, co nám udělal?“

„Urvon se o něj postará za nás a Urvon mu udělá věci, o kterých ani nevíme, že existují.“

„Kdo je ten Urvon?“ zeptal se generál Brendig.

„Torakův třetí žák,“ odpověděl Belgarat. „Byli tři - Ktačik, Zedar a Urvon. Ale zbyl už jen jeden.“

„Pořád ale nevíme nic o Zandramasovi,“ řekl Silk.

„Pár věcí přece jen známe. Například víme, že Zandramas je teď Dítětem Temnoty.“

„Ale Belgarate, to přece nesedí,“ zamručel Barak. „Proč by se měl Urvon stavět proti Dítěti Temnoty? Jsou přece na stejné lodi, nebo snad ne?“

„Očividně ne. Začíná to vypadat, jako kdyby na druhé straně docházelo k rozkolu.“

„To je vždy užitečné.“

„Ale rád bych o tom věděl něco bližšího, než si začnu mnout ruce.“

Trvalo až do pozdního odpoledne, než zlomili v jihovýchodní

části mužů, kteří měli očividně větší zájem o kořist než o jídlo. Dva staří čarodějové se pohodlně usadili u stolu s výhledem z nízkého klenutého okna a nimrali se ve zbytcích pečeného kuřete. „Ach Garione, hochu můj," přivítal ho blahobytně Belgarat. Jen pojď a připoj se k nám."

„Myslíš, že je tady někde nějaké pití?" zeptal se Beldin, otíraje si prsty o předek tuniky.

„Mělo by," odpověděl Belgarat. „Koneckonců jsme v kuchyni. Co kdyby ses podíval do támhleté spíže?"

Beldin vstal a vydal se přes kuchyň ke spíži.

Garion se nahrbil a vyhlédl z nízkého okna na domy hořící naproti. „Začíná opět sněžit," poznamenal.

Belgarat zavrčel. „Myslím, že se všichni chceme dostat odtud co nejrychleji," řekl. „Opravdu bych tu nechtěl strávit zimu."

„Ohó!" ozval se Beldin ze spíže. A triumfálně se vynořil ven, třímaje malý dřevěný soudek.

„Raději to nejdřív ochutnej," poradil mu Belgarat. „Může to být ocet."

Beldin postavil štěně na podlahu a pěstí urazil víko. Pak si olízl prsty a mlaskl. „Ne," prohlásil, „tohle docela určitě *není* ocet." Pak se prohrabal blízkým příborníkem a vytáhl tři kameninové poháry.

„Nuže, bratře," řekl Belgarat, „jaké jsou tvé plány?"

Beldin ponořil jeden pohár do soudku. „Asi se pokusím vystopovat Harakana. Rád bych ho vyřídil dřív, než se vrátím do Mallorey. Není to týpek, kterého bys zrovna chtěl mít za zády v nějaké uličce."

„Takže míříš do Mallorey?" Belgarat utrhl kuřeti na stole křidýlko.

„To je zřejmě jediné místo, kde můžeme sehnat nějakou solidní informaci o tom Zandramasovi." Beldin si odříhl.

„Oštěp tvrdí, že se jedná o daršivské jméno," řekl mu Garion.

Beldin jen zavrčel. „To by nám mohlo trochu pomoct. Tentokrát začnu odtamtud. V Mal Zetu se mi nepodařilo zjistit vůbec nic a ti hlupci v Karandě pokaždé skoro hrůzou omdleli, když jsem to jméno vyslovil."

„A byls i v Mal Yasce?" zeptal se ho Belgarat.

„Ani náhodou. Urvon tam dal pověsit na každou zeď mou po-

dobiznu. Z nějakého důvodu se bojí, že bych se jednoho krásného dne mohl zjevit a vytáhnout mu z břicha pár sáhů střev.“

„A odkud to má?“

„Slíbil jsem mu to, tak odtud.“

„Takže vyrážíš do Daršivy?“

„Hned ne - až když bude Harakan bezpečně pod kytkama. Jestli se něco dozvím o Zandramasovi, dám ti vědět.“

„Poohlédni se taky po nějakých čitelných kopiích Malloreánských evangelií a Ašabských orákul,“ řekl mu Belgarat. „Podle Kodexu mám v nich najít nějaké stopy.“

„A co zatím budeš dělat ty?“

„Myslím, že zamíříme dolů do Nyissy a zkusíme, jestli dokáže Orb najít stopu po mém pravnukovi.“

„Fakt, že nějaký rivanský pastýř zahlídl nyissijskou loď, je hezky slabá stopa, Belgarate.“

„Vím, ale zrovna teď je to jediné, co máme.“

Garion mimovolně utrhl pár zbytků z jinak obraného kuřete a strčil je do úst. Pak náhle zjistil, že má vlastně přímo dravčí hlad.

„Vezmeš s sebou Polgaru?“ zeptal se Beldin.

„Myslím, že ne. Budeme s Garionem asi těžko k zastižení a potřebujeme někoho tady na severu, aby na všechno dohlédl. Alornové právě teď dělají ramena a musejí mít nad sebou pevnou ruku, aby neudělali nějakou pošetilost.“

„To je u Alornů normální. Ale uvědomuješ si, že Polgara bude asi štěstím bez sebe, až jí oznámíš, že má zůstat sedět na zadku, že jo?“

„Naprosto,“ odpověděl Belgarat a zachmuřil se. „Možná jí jen necháme vzkaz. Posledně se moc osvědčil.“

„Jen se pokus zajistit, aby nebyla v blízkosti něčeho rozbitného, až ho začne číst,“ rozchechtal se Beldin. „Například lidnatých měst nebo horských masivů. Slyšel jsem, co se dělo, když dostala ten minulý.“

Dveře se otevřely a do kuchyně strčil hlavu Barak. „Tady jste,“ řekl. „Venku je párek lidí, co vás chtějí vidět. Mandorallen je objevil na kraji města - je to hodně zvláštní dvojice.“

„Co je na nich tak zvláštního?“ zeptal se Garion.

„Ten muž je velký jako dům. Ruce má jako kmeny stromu, ale neumí mluvit. Ta dívka je moc hezká, ale pro změnu slepá.“

Belgarat s Beldinem si vyměnili rychlý pohled. „Jak víš, že je slepá?“ zeptal se Belgarat.

„Má pásku přes oči,“ pokrčil rameny Barak. „Takže mi to přišlo logické.“

„Myslím, že si s ní raději půjdeme promluvit,“ prohlásil Beldin a vstal ze židle. „Vědma by se určitě neobjevila v téhle části světa, kdyby nešlo o něco velice důležitého.“

„Vědma?“ zeptal se Garion.

Jedna z těch lidí z Kellu,“ vysvětloval Belgarat. „Vždy mají pásku přes oči a jejich průvodci jsou vždy němí. Tak pojďme zjistit, co nám chce říct.“

Když vešli do velké hlavní síně, našli ostatní, jak zvědavě hledí na dvojici cizinců. Vědma s páskou přes oči byla útlá dívka v bílé róbě. Měla tmavě blond vlasy a na rtech jí pohrával tichý úsměv. Stála pokojně uprostřed místnosti a klidně čekala. Vedle ní stál jeden z největších mužů, které kdy Garion viděl. Na sobě měl jakousi přepásanou hrubou kytlici bez rukávů z nebarvené látky a neměl u sebe žádnou zbraň kromě silné leštěné hole. Čněl do výšky dokonce i nad Hettarem a jeho obnažené ruce byly neuvěřitelně svalnaté. Zdálo se, jako by se nad svou štíhlou paní téměř vznásel, a ve tváři měl ostražitý a ochranitelský výraz.

„Řekla už, kdo je?“ zeptal se Belgarat tiše Polgary, když se připojili k ostatním.

„Ne,“ odpověděla. „Všechno, co řekla, bylo, že chce mluvit s tebou a Garionem.“

Jmenuje se Cyradis,“ ozval se vedle stojící Dejruk.

„Ty ji znáš?“ otázal se Garion.

„Jednou jsme se setkali - v Údolí. Chtěla se o mně něco dozvědět, tak za mnou zašla a popovídali jsme si.“

„A co se o tobě chtěla dozvědět?“

„To mi neřekla“

„A ty ses jí nezeptal?“

„Myslel jsem, že kdyby chtěla, abych to věděl, tak by mi to řekla.“

„Mluviti k tobě chci, pradávný Belgarate," pronesla náhle vědma jasným čistým hlasem, „a rovněž i k tobě, Belgarione."

Popošli blíže.

„Jen krátký čas je mi zde povoleno dlíti, bych jisté pravdy vyjevila. Za prvé: vězte, že poslání vaše nejsou ještě dovršena. Nutnost vyžaduje si ještě jednoho střetnutí mezi Dítětem Světla a Dítětem Temnoty; a slyšte dobře - toto střetnutí bude poslední, neboť při něm učiněna bude konečná volba mezi Světlem a Temnotou."

„A kde se to střetnutí odehraje, Cyradis?" zeptal se Belgarat, ve tváři výraz nejvyššího zájmu.

„Za přítomnosti Sardionu - na místě, jež není více."

„A kde to je?"

„Cesta na toto hrůzné místo se skrývá v mystériích, Pradávný. A ty ji tam musíš nalézti." Pak otočila tvář ke Garionovi a napůl k němu napřáhla štíhlou ruku. „Srdce tvé zkormoucené jest, Belgarione," pronesla s velkou účastí v hlase, „neboť Zandramas, Dítě Temnoty, má tvého syna a právě nyní směřuje s ním k Sardionu. A na tobě spočívá úkol sledovat cestu jejich až k onomu kameni — neboť hvězdy i hlasy země prohlašují, že moc Temnoty dlíti bude v Sardionu, stejně jako moc Světla dlíti bude v Aldurově Orbu. A dorazí - li Zandramas s dítětem ke Kameni Temnoty, Temnota slaviti bude triumf a triumf tento potrvá navěky."

„Je moje děťátko v pořádku?" chtěla vědět Se'Nedrai; ve tváři byla bílá a v očích se jí usadila hrůza.

„Dítě tvé v bezpečí jest a v pořádku, Se'Nedro," ujistila ji Cyradis. „Zandramas ochrání ho ode všeho zlého - ne z lásky, leč z Nutnosti." Pak tvář vědmy opět získala neosobní výraz. „Leč srdce své obrniti musíš," pokračovala, „neboť nebude - li jiná možnost, jak zabrániti, aby Zandramas a tvůj syn dosáhli Sardionu, očekává tebe - anebo chotě tvého - úkol dítě usmrtiti."

„*Zabít ho?*" vyjekla Se'Nedra. „Nikd*y!*"

„Pak tedy zvítězí Temnota," pronesla Cyradis prostě. Obrátila se zpět ke Garionovi. „Čas můj zde se krátí," oznámila mu. „Pozor dej, co řeknu. Volba společníků, jež budou ti při poslání tomto nápomocni, vedena býti musí Nutností, nikoli libostí tvou. Zvolil - li bys chybně, při plnění svého poslání zklameš a Zandramas nad tebou zví-

těží. A syn tvůj ti odňat bude navěky, rovněž svět takový, jak znám ti je, zanikne navždy.“

Garionova tvář byla jako kámen. „Pokračuj,“ vyzval ji krátce. „Řekni i zbytek toho, co máš říci.“ Její tvrzení, že by buď on nebo Se'Nedra měli za jakýchkoli okolností zabít své vlastní dítě, ho naplnilo vztekem.

„Opustíš toto místo v doprovodu pradávného Belgarata a jeho nejvýše ctihodné dcery. Musíš s sebou dále vzíti i Nositele Orbu a choť svou.“

„To je absurdní!“ vybuchl. „Rozhodně nevystavím Se'Nedru - anebo Dejruka - takovému nebezpečí.“

„Pak budeš jisto jistě poražen.“

Bezmocně na ni zůstal hledět.

„Musíš s sebou rovněž míti Průvodce a Muže se dvěma životy - a ještě někoho, jehož totožnost ti teprve zjevím. Později se k tobě rovněž připojí další - Lovkyně, Muž, jenž není muž. Prázdný a Strážkyně.“

„Tyhle jinotaje jsou pro vědmy typické,“ zamumlal kysele Beldin.

„Ta slova nejsou moje, ušlechtilý Beldine,“ řekla mu. „Tato jména jsou vepsána do hvězd - a do proroctví. Náhodná světská jména, jež jim byla dána při jejich zrození, neplatí v bezčasové říši dvou Nutností, jež soupeří spolu ve středu všeho, co jest či teprve bude. Jeden každý z těchto společníků má svůj úkol a všechny tyto úkoly musejí býti splněny před nadcházejícím střetnutím, jinak Proroctví, vedoucí tvé kroky od počátku věků, zanikne.“

„A jaký je můj úkol, Cyradis?“ zeptala sejí chladně Polgara.

„Takový jako vždy, svatá Polgaro. Musíš vést, učit a chránit, jsi matkou - stejně jakož i Belgarat otcem jest.“ Na rtech dívky se zavázanýma očima zahrál slabounký úsměv. „Ostatní napomohou ti, Belgarione, občas při tvém poslání,“ pokračovala, „ale tito jmenovaní musejí s tebou býti při konečném střetnutí.“

„A co my?“ zajímal se Barak, „Hettar. Mandorallen, Lelldorin a já?“

„Úkol každého jednoho z vás již splněn jest, Strašlivý medvěde, a odpovědnost za ně postoupila na vaše syny. Kdybyste přesto ty,

Lučištník, Pán koní či Rytíř - ochránce usilovali o připojení se k Belgarionovi na jeho pouti, vaše přítomnost byla by příčinou jeho selhání.“

„To je k smíchu!“ zaburácel obr. „Určitě nezůstanu sedět doma.“

„Volba tato nespočívá na tobě.“ Obrátila se zpět ke Garionovi a položila ruku na mohutnou paži svého němého ochránce. „Toto je Toth,“ řekla a zapotácela se, jako by ji zasáhla vlna prudké únavy. „Vedl mé klopýtavé kroky od onoho dne, kdy mi dán byl druhý zrak a já si zastřela oči, abych zřela lépe. Přestože duše moje krvácí, musím se s ním nyní na krátkou chvíli rozloučiti. Příkaz jemu dala jsem, by tobě při poslaní tvém nápomocen byl. Ve hvězdách sluje coby Mlčenlivý a jeho osudem jest býti jedním ze společníků tvých.“ Začala se chvět jakoby vyčerpáním. „Ještě slovo poslední k tobě, Belgarione,“ řekla chvějícím se hlasem. „Poslání tvé nadobyčej nebezpečné bude a jeden ze společníků tvých během něj život svůj ztratí. Protož připrav srdce své, neboť až k tomu dojde, nesmíš zaváhati, leč o to neochvějněji pracovati k završení poslání, jež na bedra tvá vloženo bylo.“

„Kdo?“ zeptal se spěšně. „Kdo z nich má zemřít?“

„To nebylo mi zjeveno,“ řekla. A pak se s očividným úsilím napřímila. „Pamatuj na mě,“ dodala, „neboť brzy znovu se setkáme.“ Když to dořekla, zmizela

„Kam se poděla?“ vydechl generál Brendig.

„Ve skutečnosti tu nikdy nebyla,“ odpověděl Dejruk.

„Jednalo se o projekci, Brendigu,“ dodal Belgarat. „Ale ten muž -Toth - ten je skutečný. Jak to jen dokázali? Nevíš, Dejruku?“

Dejruk pokrčil rameny. „To nedokážu, Belgarate, říct. Ale vyžádalo si to soustředění síly všech mudrců a vědem Kellu.“

„Celé je to naprostý nesmysl!“ vybuchl vztekle Barak a udeřil obrovskou pěstí do stolu. „Nic na světě mě nedonutí zůstal doma!“ Mandorallen, Hettar a Lelldorin energicky přikývli na souhlas.

Garion pohlédl na Polgaru. „Není možné, že by nám lhala?“ zeptal se.

„Cyradis? Ne. Vědma není schopna lži. Sem tam může něco zamlžit, ale nemůže lhát. Co nám řekla, to viděla ve hvězdách.“

„Jak může něco vidět ve hvězdách, když má zavázané oči?“

namítl Lelldorin.

Polgara rozhodila ruce. „Nevím. Mudrcové a vědmy vnímají způsobem, který my moc nechápeme.“

„Možná se při čtení spletla,“ namítl Hettar.

„Mudrcové a vědmy z Kellu se obvykle nemýlí,“ zavrčel Beldin, „takže bych na to moc nesázel.“

„To nás přivádí přímo k jádru problému,“ řekl Garion. „Musím jet sám.“

„*Sám?*“ vyjekla Se'Nedra,

„Slyšela jsi přece, co řekla. Někdo z těch, co pojedou se mnou, bude zabit.“

„Ona možnost zde byla vždy, Garione,“ pronesl střízlivě Mandorallen.

„Ale nikdy to nebyla jistota.“

„Nenechám tě jet samotného,“ prohlásil Barak.

Garion ucítil podivné škubnutí, skoro jako by ho někdo hrubě odstrčil stranou. Pak z jeho rtů zazněl hlas, který mu nepatřil, a on byl zcela bezmocný. „Přestanete už všichni konečně s tím blábolením?“ rozkázal. „Dostali jste instrukce. Postupujte podle nich.“

Všichni zůstali na Gariona užasle zírat. Bezmocně rozpřáhl ruce, pokoušeje se jim naznačit, že nemá vládu nad slovy, co mu vycházejí z úst

Belgarat zamžikal. „To musí být tedy opravdu důležité, když to donutilo i *tebe* zasáhnout takhle přímo,“ oslovil vědomí, jež tak náhle ovládlo Garionův hlas.

„Nemáte čas, sedět tu a debatovat, Belgarate. Čeká vás velice dlouhá cesta a času je málo.“

„Takže to, co nám prozradila Cyradis, je pravda?“ zeptala se Polgara.

„Co vám sdělila, je pravda. Ale ona je důsledně nestranná.“

„A proč sem tedy vůbec přišla?“ chtěl vědět Beldin.

„Má své vlastní poslání a tohle byla jeho část. Zandramas od ní rovněž musí dostat podobné informace.“

„Předpokládám, že nám asi nedáš žádné vodítko či stopu ohledně onoho místa, které máme najít?“ zeptal se Belgarat s nadějí v hlase.

„Nech toho, Belgarate. Odpověď znáš přece sám. Ale na cestě k jihu se musíte zastavit v Prolgu.“

„V Prolgu?“

„Má se tam stát něco důležitého. A, Belgarate, čas je proti vám, takže jím už přestaňte plýtvat.“

„Pořád mluvíš o čase. Nemohl bys být trochu konkrétnější?“

„Už je pryč, dědečku,“ oznámil Garion, získav opět nad svým hlasem kontrolu.

„To je celý on,“ posteskl si Belgarat. „Vždycky, když začne být rozhovor zajímavý, zmizí.“

„Přece víš, Belgarate, proč to dělá,“ řekl Beldin.

Belgarat si povzdechl. „Ano, myslím, že vím.“ Obrátil se k ostatním. „No a je to,“ pronesl. „Myslím, že musíme udělat přesně to, co nám Cyradis řekla“

„Ale přece s sebou nechcete vzít i Se'Nedru,“ namítla Porenna.

„Ale samozřejmě, Porenno, že půjdu také,“ prohlásila Se'Nedra a pohodila hlavou. „Tak jako tak bych šla - bez ohledu na to, co říkala ta slepá dívka“

„Ale ona řekla, že jeden z Garionových společníků zemře.“

„Porenno, já nejsem jeho společník, jsem jeho žena.“

Barak měl v očích slzy. „Není nic, čím bych vás dokázal přesvědčit, abyste změnili názor?“ zažadonil.

Garion ucítil, jak i jemu vstupují slzy do očí. Barak vždy byl jedním z úhelných kamenů v jeho životě a pomyšlení na to, že své pátrání začne bez tohoto velkého rudobradého muže po svém boku, v něm zanechalo pocit velké prázdnoty. „Obávám se, Baraku, že nemáme na výběr,“ pronesl velmi smutně. „Kdyby to záleželo na mně...“ Nechal to nedořečeno, protože se mu zadrhl hlas.

„Tato chvíle láme srdce mé, nejdražší Se'Nedro,“ pronesl Mandorallen a poklekl před královničkou. „Jsemť rytířem tvým a ochráncem, a přesto zapovězeno mi jest doprovoditi tebe na tomto nebezpečném poslání.“

Se'Nedře po tvářích náhle skanuly velké zářící slzy. Objala statného rytíře kolem krku. „Můj drahý, nejdražší Mandorallene,“ zavzlykala zlomeně a políbila ho na tvář.

„Pár lidí pro mě vyřizuje nějaké záležitosti v Mallorei,“ obrátil

se Silk k Yarblekovi. „Dám ti pro ně dopis, takže tě poslechnou. Nedělej žádná unáhlená rozhodnutí, ale zároveň ani nepropásni nějakou příležitost.“

„Vím, jak se postarat o obchody, Silku,“ odsekl Yarblek. „Přinejmenším stejně dobře jako ty.“

„Ovšemže víš, ale máš moc horkou krev. Chci ti jen říct, že by sis měl vždy uchovat chladnou hlavu.“ Drobný muž pohlédl téměř smutně dolů na svůj sametový kabátec a všechny drahokamy, co nosil. Povzdechl si. „No dobře, vzpomínám si, že jsem žil bez všeho tohodle i předtím.“ Obrátil se k Durnikovi. „Počítám, že bysme měli začít balit,“ oznámil mu.

Garion na něj hleděl celý perplex.

„Copak jsi, Garione, neposlouchal?“ zeptal se ho drobný muž. „Cyradis ti přece řekla, koho máš vzít s sebou. Durnik je Muž se dvěma životy, Dejruk je Nositel Orbu a kdybys náhodou zapomněl, já jsem ten Průvodce.“

Garion vykulil oči.

„Přirozeně jedu s tebou,“ prohlásil Silk s drzým úšklebkem. „Kdybych ti neukazoval cestu, asi by ses ztratil.“